COLECȚIA

Jubiri de poveste

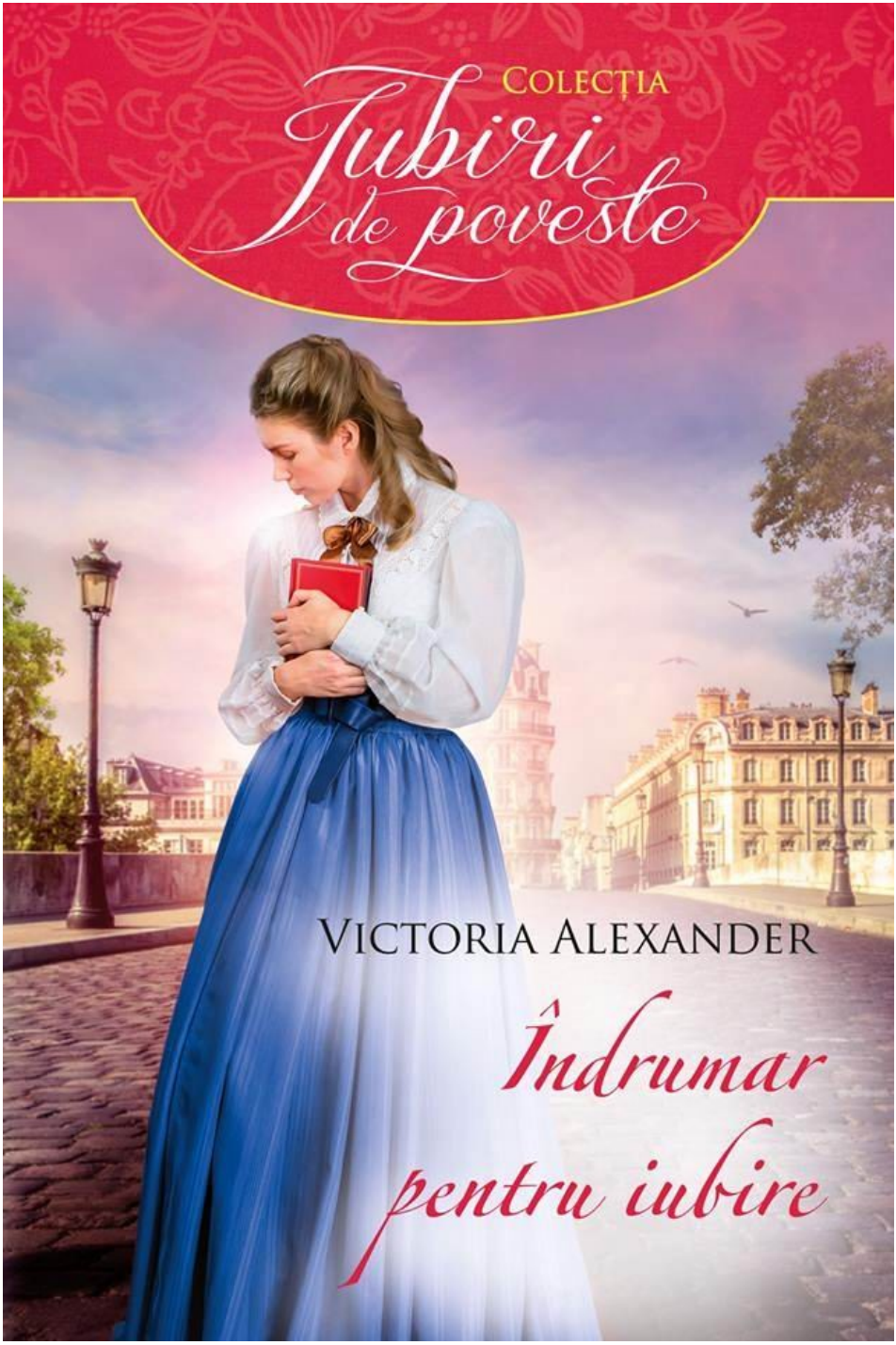

VICTORIA ALEXANDER

Îndrumar pentru iubire

VICTORIA ALEXANDER
ÎNDRUMAR PENTRU IUBIRE

***The Lady Traveler's Guide to Scoundrels & Other Gentleman by* Victoria Alexander**

Copyright © 2017 Cheryl Griffin
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau parţial în orice formă.
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Iulia Bodnari

Cartea aceasta şi Societatea Doamnelor Călătoare sunt dedicate prietenilor şi cititorilor care ştiu că o mare aventură înseamnă să-ţi iei valiza şi să ieşi pe uşă sau să deschizi o carte nouă.

Capitolul 1

Când vă decideţi asupra unei agenţii care să vă *ajute în pregătirile pentru călătorie, cereţi referinţe de la cel puţin trei clienţi mulţumiţi. Fără această prevedere, o doamnă care călătoreşte nu ştie niciodată ce s-ar putea întâmpla şi, mai rău, unde s-ar putea întâmpla.*

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

Londra, 1889

Cu siguranţă că nu arăta ca un loc în care doamnele vârstnice, de familie bună, erau jecmănite de economiile de o viaţă. Totuşi, asta era, se gândi India Prendergast privind printre gene.

India îşi stăpânea cu greu dorinţa de a bate din picior de nerăbdare. Era a doua la rândul care se formase în faţa mesei de lângă uşă, într-una din sălile de conferinţă mai mici din impunătoarea casă din Bloomsbury ce adăpostea Clubul Exploratorilor. Mai multe femei sporovăiau lângă masa cu gustări de lângă perete. Altele se aşezaseră pe şirurile de scaune din faţa unui pupitru. Doamna corpolentă din faţa ei purta o pălărie înaltă plină de panglici, complet nepotrivită cu vârsta ei, şi nu părea să se grăbească, chiar dacă în scurt timp trebuia să înceapă conferinţa „Ce trebuie să ia neapărat o doamnă care călătoreşte”. Nu, doamna din faţa ei nu părea să acorde nicio atenţie timpului şi pălăvrăgea veselă cu femeia care stătea la masă, de parcă nu ar mai fi fost nimeni la rândul din spatele ei.

Dacă cineva ar fi avut amabilitatea de a răspunde la scrisorile prin care cerea informaţii despre locul în care se afla scumpa ei verişoară, Lady Heloise Snuggs, India nu s-ar fi aflat acum acolo. În ciuda numelui ei exotic – o cruce pe care India învăţase de mult să o poarte nu simţea nicio

dorinţă de a călători şi nu aprecia deloc vraja aventurilor de pe tărâmurile de departe. Nu înţelegea ce îndemna o femeie, de altfel sănătoasă la minte şi raţională, către astfel de nebunii. Nu, singurul lucru care o adusese astăzi aici era o îngrijorare periculos de apropiată de o teamă cumplită.

Trecuseră aproape şase săptămâni de când primise ultimul bilet scurt de la Heloise şi, chiar având în vedere lipsa de eficienţă a serviciului poştal în afara imperiului britanic, nu era ceva caracteristic pentru ea. De fapt, până atunci, India primise câte două scrisori pe săptămână, scrisori în care verişoara ei deborda de încântarea pentru explorarea unor locuri despre care citise numai în cărţi. Heloise visase dintotdeauna să călătorească în toată lumea. Când descoperise existenţa Societăţii de Asistenţă şi Ajutor pentru Doamnele Călătoare – mult mai puţin impunătoare decât orice societate condusă de bărbaţi –, visul acela devenise realizabil.

Camera se umplea încet cu alte doamne, majoritatea trecute evident de cincizeci de ani, la fel ca Heloise. Şi, exact ca Heloise, se părea că toate visau aventuri incitante în locuri exotice, însoţite fără îndoială de un străin chipeş şi viril, sau cel puţin asta era părerea Indiei. „Ce prostie fără margini!”

Chiar dacă nu fusese de acord ca Heloise să navigheze timp de trei luni şi să descopere lumea de dincolo de ţărmurile Angliei, India nu se putuse hotărî să îşi exprime îngrijorarea şi să potolească entuziasmul verişoarei sale. Nu o văzuse niciodată pe Heloise atât de entuziasmată. Cu toate acestea, unei doamne care călătoreşte singură i se poate întâmpla orice, chiar dacă Heloise era însoţită de camerista ei – *mademoiselle* Marquette, franţuzoaica aceea competentă şi cu picioarele pe pământ. Poate că dacă şi-ar fi dat pe faţă îngrijorarea…

India îndepărtă cu fermitate gândul acesta, dar nu reuşi să scape la fel de uşor de presimţirea teribilă care îi apăsase sufletul în ultimele săptămâni. Oricum, era cât se poate de sigură că Heloise nu ar fi ascultat-o. Totuşi, nu avea să şi-o ierte niciodată dacă i se întâmpla ceva. India

nu era adepta emoţiilor frivole, dar Heloise îşi câştigase locul în inima ei chiar din momentul în care se întâlniseră.

Cu douăzeci de ani mai mare decât ea, Heloise era verişoara mamei ei şi singura rudă pe care o mai avea India pe lume. Ea îi plătise educaţia la Academia Domnişoarei Bicklesham pentru Tinere Doamne Desăvârşite şi pusese deoparte destui bani ca să îi ofere o dotă respectabilă, dacă era cazul. Din fericire, nu fusese cazul. Foarte puţinele lucruri pe care le observase India la bărbaţi nu o îndemnau deloc să îşi lege viaţa de unul dintre ei pentru tot restul zilelor.

Heloise venise în ajutorul Indiei când avusese nevoie, şi India avea de gând să facă acelaşi lucru pentru ea acum. În plus, gândul de a o pierde era mai mult decât putea îndura.

În cele din urmă, doamna din faţa ei se ridică, iar India făcu un pas înainte.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară? spuse femeia blondă din spatele mesei, zâmbindu-i.

— Aş vrea să mă alătur Societăţii Doamnelor Călătoare, răspunse ferm India. Patronul ei, Sir Martin Luckthorne, îi sugerase că cel mai bun mod de a afla unde se afla verişoara Heloise era să se alăture chiar ea societăţii.

— Ce încântător!

Blonda radia. Neîncrederea Indiei se mai topi în faţa zâmbetului ei sincer, care părea cea mai bună parte a ei. Oh, nu era neatrăgătoare, dar nici nu era deosebit de drăguţă. Nu era o femeie pe care să o observi pe stradă, apreciativ sau depreciativ. În privinţa aceasta, semăna cu India, şi gândul acesta o făcu să simtă o uşoară undă de regret. Totuşi, nu avea ce face. Aşa că îi întoarse zâmbetul. Şi vârsta femeii părea apropiată de vârsta ei, aşa că mai aveau ceva în comun. Amândouă se apropiau de treizeci de ani, şi era clar că erau cele mai tinere doamne din încăpere.

— Înseamnă că aveţi de gând să călătoriţi?

India ezită.

— În momentul acesta, nu ştiu sigur ce planuri am.

— Oh. Blonda se încruntă. Majoritatea membrelor noastre se înscriu exact pentru a-şi planifica viitoarele călătorii.

— Eu *vreau* să îmi planific viitoarea călătorie, minţi India. Doar că nu ştiu *când* va avea loc.

— Asta e altceva, nu-i aşa? încuviinţă blonda înţelegătoare. Înţeleg foarte bine. Unele dintre noi nu au mijloace ca să se plimbe prin lume, doar pentru că îşi doresc s-o facă. În glasul ei se simţi o notă hotărâtă. Totuşi, Societatea Doamnelor Călătoare a fost înfiinţată exact pentru a face pregătiri de viitor.

— De către călătoare experimentate, presupun? întrebă India, deşi ştia foarte bine cine erau pretinsele fondatoare ale organizaţiei.

— Oh, vai de mine, da. Ochii femeii străluciră de mândrie. Cu siguranţă că aţi auzit de Sir Charles Blodgett?

— Nu sunt sigură…

— A fost destul de faimos pentru călătoriile, expediţiile şi explorările sale. Unul dintre primii membri ai Clubului Exploratorilor. Cred că Lady Blodgett l-a pierdut acum zece ani.

India încuviinţă, neştiind sigur dacă Sir Blodgett murise sau se pierduse pur şi simplu în junglele unei ţări fierbinţi, oribile şi necivilizate.

— Lasă-mă să mă gândesc, unde am rămas? Fruntea femeii se încreţi. Oh da, vă spuneam despre fondatoarele societăţii – Lady Guinevere Blodgett şi scumpele ei prietene, doamna Persephone Fitzhew-Wellmore şi doamna Ophelia Higginbotham. De fapt, sunt mai mult surori decât prietene. Toate au fost căsătorite cu bărbaţi aventuroşi, cărora le plăceau călătoriile, deşi Sir Charles a fost cel mai faimos dintre ei. Toate sunt văduve acum, bietele şi scumpele de ele, dar ştiu multe despre greutăţile unei călătorii şi despre aventurile peste care poţi da traversând globul cu un cargobot sau călătorind pe Nil cu o felucă sau…

— Deci Lady Blodgett şi prietenele ei planifică tururile şi călătoriile pentru membri? o întrerupse India, încercând

să îşi ascundă nerăbdarea.

— Ar fi normal, nu-i aşa? Sunt atât de experimentate. Femeia se opri. Deşi trebuie să mărturisesc că eu nu cunosc atât de bine mersul treburilor, deşi m-am alăturat societăţii la puţin timp de la fondarea ei. Am început să îmi ofer ajutorul aici de abia săptămâna trecută – ca o favoare pentru doamna Higginbotham şi celelalte doamne – până vor angaja pe cineva care să conducă organizaţia. Societatea a crescut mult mai repede decât se aştepta toată lumea.

— Societatea e relativ nouă, nu-i aşa? Era altă întrebare al cărei răspuns îl cunoştea deja, dar nu ai de unde să ştii ce informaţii poate ascunde o persoană care se pretinde mai puţin informată decât este.

— A început acum opt luni, şi eu cred că era mare nevoie de ea, spuse femeia cu buzele strânse într-o linie fermă. În zilele noastre şi în epoca aceasta nu există nimic care să împiedice o femeie să călătorească în toată lumea, dacă şi-o doreşte.

— Nimic în afară de… resursele financiare, răspunse India, studiind-o cu atenţie.

— În afară de asta, bineînţeles. Şi cred că şi de teama de necunoscut. Clătină din cap. E destul de trist să nu ne urmăm dorinţele inimii pentru că ne temem că s-ar putea să nu fie aşa minunate precum sperasem.

India încercă să nu se holbeze la ea, dar era clar că femeia făcea parte dintre visătoarele cele mai nerealiste.

— Care sunt costurile? Cotizaţia de membru, vreau să zic?

— Ah, da, bineînţeles. O liră pe lună dacă plătiţi lunar, şi zece lire pe an dacă plătiţi în avans.

— Şi ce acoperă suma aceasta?

— Conferinţe despre călătorii – conferinţele se ţin de obicei o dată pe săptămână – şi întâlniri cu femei care au acelaşi ţel ca şi dumneavoastră. Însă cea mai mare parte din taxa lunară e pusă deoparte ca să asigure organizarea itinerarului viitoarei călătorii.

— Deci când mă voi hotărî să călătoresc efectiv,

spuse India alegându-şi cuvintele cu mare grijă, voi fi plătit deja toată suma pentru organizarea transportului, alegerea hotelului, ghidurile de călătorie şi alte lucruri asemănătoare?

— În cea mai mare parte, deşi cred că mai există o taxă insignifiantă care acoperă cheltuielile suplimentare ce revin din alegerea itinerarului. E ceva la care trebuie să vă aşteptaţi, bineînţeles. Femeia alese un formular tipărit dintr-un morman de hârtii. Acum, dacă vreţi să completaţi asta şi vă hotărâţi să vă întoarceţi, puteţi să mi-o aduceţi împreună cu taxa. Puteţi lua parte la prima conferinţă fără să plătiţi nimic.

— Mulţumesc, cât de generos din partea dumneavoastră! „Sau cât de inteligent!”

— Pentru nimic, spuse blonda ridicându-se în picioare şi întinzându-i Indiei hârtia. Nu se poate să nu vă placă poveştile şi cuvintele înţelepte ale doamnei Blodgett. Dacă aveţi cea mai mică scânteie de dorinţă pentru a călători, Lady Blodgett o va transforma într-o vâlvătaie. Zâmbi. Trebuia să mă prezint. Eu sunt domnişoara Honeywell şi sunt sigură că o să vă alăturaţi societăţii noastre.

— Eu sunt domnişoara Prendergast, răspunse India înclinându-se politicos, şi bănuiesc că aveţi dreptate. Din nou, simţi un fior acut de vinovăţie. Pur şi simplu nu era obişnuită să îi înşele pe alţii. Câţi membri aveţi?

— Cred că suntem mai mult de nouăzeci.

— E foarte impresionant.

— Este, într-adevăr. Societatea se întrunea la început în salonaşul doamnei Blodgett, dar acum suntem prea multe. Datorită îndelungatei asocieri dintre soţii doamnelor şi Clubul Exploratorilor, societatea a primit un birou aici şi ni s-a permis să folosim această încăpere de trei ori pe săptămână, pentru întruniri şi conferinţe.

— Cât de generos!

Femeia râse ironic.

— Nu puteau refuza cererea văduvei lui Sir Charles Blodgett.

— Cred că nu. India se forţă să pară indignată. Nu era

deloc greu, pentru că indignarea era cel mai blând dintre sentimentele ei. Dacă societatea ar fi fost mai deschisă şi ar fi răspuns de la început la întrebările ei despre Heloise, nu ar fi cercetat niciodată natura suspectă a organizaţiei. Nici nu ar fi început să pună întrebări şi să primească răspunsuri cu totul nesatisfăcătoare. Vă rog să-mi mai spuneţi ceva despre Lady Blodgett şi celelalte doamne. Par atât de încântătoare.

— Ei bine, o cunosc pe doamna Higginbotham de câţiva ani. Ea şi celelalte doamne îmi cunosc situaţia şi…

India se gândi că domnişoara Honeywell era cea mai sinceră femeie pe care o cunoscuse vreodată sau o actriţă talentată. Cu cât o auzea pe blondă dându-i înainte cu virtuoasa Lady Blodgett şi cohortele ei, cu atât mai puternică era bănuiala Indiei că domnişoara Honeywell era complet nevinovată. Şi ea se încrezuse dintotdeauna în capacitatea ei de a citi oamenii.

Dacă cele trei doamne erau la fel de nevinovate cum i se păreau domnişoarei Honeywell, poate că exista într-adevăr un bărbat în spatele scenei, manipulându-le pe sărmanele bătrâne ca un maestru păpuşar. Aceasta era bănuiala inspectorului Cooper de la Scotland Yard. Acesta vorbise cu India la cererea lui Sir Martin. Dar oricât de impetuos era acesta, cu părul lui blond uşor zbârlit şi aerul solid şi autoritar, o enervase peste măsură, refuzând să înţeleagă că dispariţia lui Heloise era un motiv de gravă îngrijorare. În schimb, îi spusese că lipsa veştilor de la verişoara ei era cauzată fără îndoială de proasta funcţionare a serviciului poştal din celelalte ţări. Adăugase apoi, ca şi cum ar fi vrut s-o pedepsească oarecum, că pe lângă toate acestea Heloise era o persoană adultă însoţită de altă persoană adultă, şi că probabil se distra atât de bine, încât uitase pur şi simplu să scrie acasă. Nu voise să admită nici că Societatea Doamnelor Călătoare ar fi avut ceva suspect. Şi, având în vedere că nu mai existau alte plângeri cu privire la această societate, autorităţile nu puteau face nimic. Bineînţeles că India se plânsese cu glas destul de ridicat, dar se părea că plângerile unei singure

femei erau insuficiente. Şi în timp ce pronunţa verdictele cu o sclipire amuzată şi condescendentă în ochi, India de abia se putu stăpâni să nu îi şteargă rânjetul de pe faţă cu o palmă.

— Trebuie să vă prezint unora dintre doamne. Domnişoara Honeywell o conduse pe India spre un grup adunat lângă masa cu răcoritoare. Veţi observa că majoritatea sunt mult mai în vârstă decât dumneata sau decât mine, dar veţi afla că aveţi multe în comun.

O viaţă întreagă de economii, fără îndoială, şi o slăbiciune faţă de destinaţiile îndepărtate.

— Îmi imaginez.

— Doamnă Vanderkellen, se adresă domnişoara Honeywell doamnei care stătea în spate. Permiteţi-mi să v-o prezint pe…

Domnişoara Honeywell o prezentă şi altor doamne, care aşteptau cu mare nerăbdare conferinţa din ziua aceea. Fără nicio excepţie, toate doamnele pe care le cunoscu erau văduve sau fete bătrâne. După câteva minute, India şi domnişoara Honeywell ocupară două dintre puţinele scaune libere pentru conferinţă. Camera se umpluse aproape complet după sosirea Indiei. Era evident că societatea se descurca destul de bine.

O femeie vârstnică păşi în faţă, cu paşi vioi. Alte două doamne bătrâne, la fel de entuziaste, veneau în urma ei, oprindu-se ici şi colo ca să salute femeile aşezate pe un ton fermecător şi graţios, de parcă ar fi fost toate prietene vechi şi apropiate, şi nu păstori care conduceau turma inocentă spre a fi jefuită de toate economiile.

— Lady Blodgett va vorbi astăzi, spuse domnişoara Honeywell cu o voce calmă, care nu reuşea totuşi să îi ascundă entuziasmul. Celelalte doamne vârstnice sunt doamna Fitzhew-Wellmore şi doamna Higginbotham. Vă vor plăcea, domnişoară Prendergast. Sunt minunate toate trei şi extrem de drăguţe.

— De abia aştept să le cunosc, spuse India cu o doză de prefăcută ardoare.

Înainte de sosirea ei, nu fusese sigură dacă era mai

înţelept să se confrunte cu doamnele care conduceau societatea şi să le ceară ajutor pentru a o găsi pe Heloise sau să urmeze sfatul lui Sir Martin de a aştepta până afla unde era Heloise. Şi de a afla, dacă se putea, dacă aceasta era o întreprindere legitimă sau o societate frauduloasă, menită să scoată bani pe orice cale de la femeile mai vârstnice. Şi, în mod ciudat, lucrul acesta devenise aproape la fel de important ca şi recuperarea verişoarei ei.

Lady Blodgett îşi luă locul la pupitru, iar celelalte două se aşezară pe scaunele din spatele şi din dreapta ei. Fie că erau sincere în acţiunile lor, fie că nu, habar nu aveau de disciplină. Lady Blodgett continuă să discute cu o femeie aşezată pe rândul din faţă; celelalte două femei de pe podium salutară alte femei, apoi schimbară comentarii animate. De fapt, întreaga încăpere răsuna de zumzetul vocilor feminine. Păi, la cât erau de dezorganizate, se putea foarte bine ca scopul lor să nu fi fost jecmănirea femeilor impresionabile; poate că erau pur şi simplu prea împrăştiate ca să le mai poată ţine evidenţa.

— Bănuiesc că membrii societăţii călătoresc întotdeauna în străinătate?

— Deloc, spuse domnişoara Honeywell. Cel puţin nu încă. Nu cunosc aproape pe nimeni care să fi călătorit de fapt în afara Angliei. E nevoie de mult timp şi de multe pregătiri ca să organizezi o călătorie în Orient sau în insulele greceşti sau în deserturile Egiptului.

— Mult timp şi multe taxe?

— Ei bine, trebuie să fii pregătit, încuviinţă domnişoara Honeywell. Şi conferinţele doamnelor fac exact asta.

— Înţeleg. Şi cu cât stăteai mai mult în Londra, plătind taxe lunare, cu atât mai pline deveneau cuferele Societăţii Doamnelor Călătoare. Nu-i aşa că era un gând interesant?

Una dintre doamne, poate doamna Fitzhew-Wellmore, sau poate doamna Higginbotham, se ridică dintr-odată, se apropie de Lady Blodgett şi îi şopti ceva la ureche. Lady Blodgett clipi şi privi spre capătul încăperii, apoi oftă şi zâmbi într-un mod resemnat. India îi urmă privirea.

Un gentleman cu o expresie încruntată şi un săculeţ de piele în mână o privea cu ferocitate pe bătrâna doamnă. Era foarte chipeş, cu părul întunecat şi umerii largi, şi părea excepţional de înalt. Dar multe persoane i se păreau înalte Indiei, care era mai scundă decât şi-ar fi dorit.

— Cine e? o întrebă ea pe domnişoara Honeywell.

— Lordul Fermecător, spuse domnişoara Honeywell cu un oftat şoptit.

Într-adevăr, bărbatul acela avea ceva, poate un aer de încredere, sau poate siguranţa cu care păşea şi felul în care îşi ţinea bărbia, ceva care părea să afirme sus şi tare că era *fermecător,* în ciuda expresiei lui serioase.

— Îl cheamă Fermecător?

Domnişoara Honeywell îşi îndepărtă repede privirea de la el, cu ochii mari.

— Nu am spus că… oh, vai de mine! Faţa ei era roşie ca focul. Am spus asta cu glas tare?

— Mă tem că da.

Chiar dacă nu avea prea multă răbdare cu femeile care visau la bărbaţi, oricât de atrăgători ar fi fost aceştia, India simţea totuşi o oarecare simpatie faţă de ele. Bărbaţii care arătau ca lordul Fermecător preferau rareori fiinţele obişnuite ca domnişoara Honeywell sau, dacă tot veni vorba, ca India însăşi.

— Nu ştiu ce m-a apucat, spuse aceasta în şoaptă pe un ton inaudibil. Ar fi trebuit să spun elegant. Zâmbi strâmb. Nu, numele lui nu e Fermecător sau Elegant, bineînţeles, şi nici nu e lord, cel puţin nu încă. Dar e moştenitorul contelui Danby. E domnul Saunders. Lady Blodgett e mătuşa mamei lui.

— Îmi cer scuze, dar se pare că vom avea o mică întârziere, anunţă Lady Blodgett. Vom lipsi doar câteva minute, dar până ne întoarcem vă rugăm să vă serviţi cu ceva de pe masa cu gustări. Şi, oh – privirea ei zbură peste doamnele aşezate – unde e domnişoara Honeywell?

— Da? spuse domnişoara Honeywell ridicându-se.

— Fii drăguţă, Sidney, şi împarte broşurile de săptămâna asta.

Lady Blodgett zâmbi şi îşi urmă prietenele spre ieşire. Zâmbeau toate trei, dar India ar fi pariat că ar fi preferat să se afle oriunde în altă parte în momentul acela. Domnul Saunders deschise uşa, şi cele trei femei ieşiră una după alta.

India se ridică.

— Vine des pe aici?

— Chiar nu aş putea să spun, răspunse încruntată domnişoara Honeywell. A fost săptămâna trecută. Atunci l-am văzut pentru prima dată, dar, aşa cum am spus, sunt nouă în poziţia aceasta.

— Lady Blodgett şi celelalte doamne nu păreau prea fericite să-l vadă, zise India privind în continuare spre uşă.

— Nu, mă tem că nu. Glasul domnişoarei Honeywell deveni gânditor. La început, Lady Blodgett a părut destul de mulţumită să-l vadă. Dar nimeni nu a mai părut mulţumit după ce domnul Saunders şi doamnele s-au întâlnit în particular. De atunci nu au mai fost la fel de vesele ca de obicei.

— Înţeleg, murmură India. Totuşi, chiar dacă legătura domnului Saunders cu doamnele părea importantă, nu era prea sigură de semnificaţia ei.

O parte din ea spera că Societatea Doamnelor Călătoare era legală. Dar dacă era aşa, de ce nu răspunsese nimeni la întrebările ei referitoare la Heloise? Dacă doamnele care conduceau societatea nu luau pur şi simplu bani pentru servicii pe care nu le ofereau de fapt, de ce nu ar fi vrut să facă tot ce le stătea în puteri ca să recupereze pe una dintre membrele lor? Nu, era clar că aici era ceva în neregulă.

Chiar dacă nu voia s-o recunoască, era posibil ca inspectorul Cooper să fi avut dreptate. Se putea să existe un bărbat în spate.

Şi devenea foarte evident cine era bărbatul acela.

Totuşi, pentru moment, toate erau doar speculaţii. Era mult mai bine să înfrunte atitudinea superioară şi dispreţuitoare a inspectorului după ce afla unde era Heloise, şi după ce era în stare să prezinte dovezi că

înfiinţase cineva o organizaţie cu singurul scop de a lua bani de la persoanele care nu şi-o puteau permite deloc. Şi mai rău – de a le fura îndrăgitele visuri de a ajunge pe tărâmuri îndepărtate.

Hotărârea Indiei se întări. Foarte atractivul domn Saunders era poate în stare să păcălească trei doamne bătrâne şi nevinovate şi să le facă să prezinte oamenilor planul său infam, dar India Prendergast era făcută dintr-o materie mai dură. Nu avea să-şi găsească liniştea până nu o vedea pe Heloise în siguranţă acasă. Şi dacă fusese clintit măcar un fir din părul scumpei ei verişoare, avea să aibă grijă ca domnul Saunders să îşi petreacă restul zilelor în închisoare.

Nu conta cât de elegant şi fermecător era.

Capitolul 2

— Doamnelor, vă rog să aveţi amabilitatea de a lua loc, spuse Derek Saunders cu vocea lui cea mai fermă şi la obiect.

Până în urmă cu câteva zile, Derek nu ştiuse că avea o voce fermă, la obiect. Dar, până în urmă cu câteva zile, nici nu avusese nevoie de o asemenea voce.

— Sper că ai de gând să fii concis. Mătuşa Guinevere îi aruncă o privire mustrătoare şi se aşeză pe unul dintre scaunele surprinzător de confortabile, îmbrăcate în piele, din cel mai îndepărtat capăt al camerei neocupate pe care pusese mâna Societatea Doamnelor Călătoare. Derek nu ştia nici acum cum reuşise mătuşa lui şi cohortele ei de prietene să convingă Clubul Exploratorilor să le dăruiască nu doar o încăpere care să le slujească drept birou, ci şi o sală de conferinţe, pentru o taxă aproape simbolică. Bănuia că bătrânele doamne se folosiseră de importanţa răposaţilor lor soţi în acest club exclusiv masculin cu îndemânarea neabătută a unui ţintaş de frunte.

— Avem membre care aşteaptă cu nerăbdare

conferinţa lui Gwen, domnule Saunders, sublinie doamna Fitzhew-Wellmore.

— Şi e nepoliticos să le facem să aştepte. Doamna Higginbotham îşi strânse buzele într-o linie dezaprobatoare. Extrem de nepoliticos.

— Şi noi nu vrem să fim nepoliticoşi, nu-i aşa? Derek deschise săculeţul pe care i-l dăruise unchiul său, cu speranţa că avea să-l încurajeze să lucreze mai mult şi să se distreze mai puţin, scoase un teanc de hârtii şi le puse pe birou. Apoi se aşeză pe scaunul din spatele biroului şi le privi printre gene, pentru că mişcarea aceasta se potrivea cu vocea fermă şi la obiect. Mai ales nu atunci când le luaţi banii, înşelându-le în modul cel mai jalnic.

Toate cele trei doamne înghiţiră în sec. Gestul i se păru nesincer şi bine repetat. De la prima lui vizită din săptămâna anterioară, hotărâseră fără îndoială care avea să fie răspunsul lor exact la ceea ce descoperise. Evident, intenţia lor era să acţioneze de parcă ar fi fost cât se poate de nevinovate şi de inocente.

— Scumpul meu băiat, habar nu avem la ce te referi.

Doamna Fitzhew-Wellmore făcu ochii mari, cu prefăcută uimire.

— Şi eu, una, găsesc comentariul tău cam prea insultător, pufni doamna Higginbotham. Înşelându-le jalnic, ce să zic.

— Sunt sigură, Derek, că nu e decât o confuzie din partea ta. Probabil o simplă neînţelegere. Mătuşa Guinevere îi oferi zâmbetul împăciuitor pe care i l-ar fi adresat unui băieţel, de parcă el ar mai fi avut şase ani. Sunt sigură că va fi uşor de clarificat.

— Mă îndoiesc.

Amestecă hârtiile care detaliau acţiunile Societăţii Doamnelor Călătoare ca să îşi dăruiască lui însuşi, şi lor, un moment de pregătire. Impresionantul teanc cuprindea registrul înscrierilor, cererile de înscriere, itinerarele propuse pentru membre, înţelegerea dintre societate şi Clubul Exploratorilor şi câteva dintre broşurile societăţii. De fapt, el repetase cu exactitate ceea ce plănuia să le spună,

dar una era să repeţi şi alta să le-o spui în faţă acestor fiinţe înşelătoare, care păreau cât se poate de virtuoase. Totuşi, nu avea încotro.

Înainte ca mama lui să plece în Europa cu actualul său tată vitreg – cel de-al treilea soţ – în urmă cu mai bine de o lună, îi ceruse să o supravegheze pe mătuşa Guinevere, sora mamei ei, fiindcă scumpa de ea înainta în vârstă şi, în afară de două prietene de-o viaţă, era singură pe lume. Derek era una dintre puţinele rude pe care le mai avea Lady Guinevere, şi datoria lui era să se asigure că acesteia îi mergea bine, nu-i aşa? O datorie care nu era deloc dificilă, sublimase mama lui, şi care avea să arate în mod foarte clar că îşi accepta în cele din urmă responsabilităţile. Şi, în acest moment anume din viaţa lui, nu ar fi vrut nicidecum să pară iresponsabil, nu-i aşa? Având în vedere că unchiul Edward, contele de Danby, profitase de cea de-a treizeci şi două aniversare a lui Derek, care avusese loc cu şase luni în urmă, ca să-l ameninţe că îi va tăia venitul curent şi mult din moştenirea îndelung aşteptată, dacă nu îşi schimba viaţa frivolă şi nepăsătoare şi nu începea să se poarte aşa cum ar fi trebuit să se poarte viitorul conte de Danby, un comportament iresponsabil era ultimul lucru de care avea nevoie Derek.

În alte împrejurări, ar fi fost incorect din partea mamei să joace această carte, dar nu putea nega că avea dreptate. În plus, cât de greu putea fi să te asiguri că o rudă vârstnică şi agreabilă trăia o viaţă bună şi confortabilă? Derek o văzuse rareori pe bătrâna doamnă, şi mama îi spusese că era o văduvă delicată şi excentrică, cu o sănătate precară şi o minte care mai rătăcea, iar acest tablou îi stârnise toate sentimentele de vinovăţie posibile.

Mama minţise.

Când o vizitase în cele din urmă pe mătuşa Guinevere, Derek fusese informat de valetul acesteia că nu era acasă, dar putea fi găsită la birourile ei din Clubul Exploratorilor. Faptul în sine i se păruse ciudat, dar crezuse că era un fel de răsplată pentru văduvele membrilor proeminenţi, şi asta se dovedi ulterior o mare prostie din

partea lui. Când ajunsese la acest faimos altar înălţat în cinstea aventurii, descoperi că mătuşa Guinevere era oricum, numai delicată nu, cel puţin nu în ce privea mintea şi spiritul. De fapt, bătrâna doamnă şi prietenele ei la fel de bătrâne erau angajate în ceea ce i se păruse că semăna foarte mult cu un plan de a stoarce fonduri de la alte doamne bătrâne.

Inspiră adânc.

— Am studiat cu mare atenţie hârtiile pe care mi le-aţi dat săptămâna trecută. Totuşi, am unele întrebări. Explicaţi-mi, dacă vreţi, care sunt operaţiunile exacte ale Societăţii Doamnelor Călătoare şi ale Agenţiei de Asistenţă.

— Operaţiunile? Mătuşa Guinevere se încruntă. Păi, operăm chiar aici, la Clubul Exploratorilor, de trei ori pe săptămână.

— Şi avem un personal format dintr-un membru angajat, adăugă doamna Fitzhew-Wellmore.

— Deşi Sidney e mai mult împrumutată decât angajată, spuse gânditoare doamna Higginbotham. La urma urmei, nu o plătim. E mai mult un fel de voluntar.

— Şi e o fată foarte, foarte scumpă. Mătuşa Guinevere îl studie estimativ. Ar trebui să o cunoşti, Derek.

— Nu eşti căsătorit, nu-i aşa, domnule Saunders? adăugă doamna Fitzhew-Wellmore, cu o privire calculată. Derek mai văzuse această privire, deşi acum nu era sigur dacă doamnele voiau mai mult să îi distragă atenţia sau să îl însoare.

— Nu, doamnă Fitzhew-Wellmore, nu sunt. Şi am cunoscut-o la ultima ocazie în care am fost aici, mătuşă Guinevere.

Domnişoara Honeywell era una dintre fiinţele acelea înşelătoare, care par la început greu de clasificat, dar care îţi reţin atenţia şi pot deveni chiar drăguţe cu un efort minim şi haine menite să flateze formele feminine, nu să le ascundă. Dar opinia lui despre domnişoara Honeywell nu avea nicio importanţă. Femeile – chiar şi cele care păreau potrivite şi perfect eligibile pentru căsătorie – se aflau printre lucrurile pe care le evita acum, străduindu-se să-şi

convingă unchiul că se schimbase. Experienţa îl învăţase că femeile îţi aduceau multe necazuri. Necazuri plăcute, adesea, dar totuşi necazuri, însă nu se putuse abţine să nu remarce că domnişoara Honeywell şi femeia cu înfăţişare severă de lângă ea, aşezată într-o poziţie excepţional de rigidă, erau singurele persoane sub cincizeci de ani din sala de conferinţe.

Derek să strădui să imprime vocii sale un ton plăcut.

— Şi chiar dacă sunt conştient că situaţia mea de burlac poate fi un subiect de oarecare interes, chiar acum discutam despre operaţiunile…

— Derek… începu mătuşa Guinevere.

El ridică mâna, făcând-o să tacă.

— Deşi *operaţiuni* s-ar putea să nu fie termenul corect. Să o luăm deci de la început, da?

— Presupun, dacă trebuie.

Doamna Higginbotham luă o scamă invizibilă de pe mâneca ei.

— Începutul e întotdeauna un loc potrivit cu care să porneşti, Effie dragă, încuviinţă graţios mătuşa Guinevere. Dă-i drumul, Derek!

— Vă mulţumesc. Se uită o clipă la cele trei doamne. Nu ştia sigur vârsta mătuşii Guinevere, dar credea că avea în jur de optzeci de ani, deşi era greu să-ţi dai seama. Ea şi prietenele ei nu păreau nicidecum decrepite. *Sprintene* era cuvântul care îi veni în minte. Şi, din privirea ochilor lor inocenţi, *şirete.* Dintr-odată, se gândi că nu era înţelept să subestimeze acest trio. Deci toate trei aţi fondat această întreprindere acum şase luni?

— Cred că acum nouă luni, mai degrabă, spuse doamna Fitzhew-Wellmore. Ne-am întâlnit în primele două luni în salonaşul lui Gwen. Dar în curând a devenit evident că nu era potrivit.

— În ce scop?

— Păi, ca să le prezentăm femeilor beneficiile călătoriilor, bineînţeles, răspunse mătuşa Guinevere, strălucitoare. Şi să le oferim asistenţa unor experţi şi călăuzire prin conferinţe, broşuri şi servicii de turism, ca să

îşi poată îndeplini visurile de aventură prin intermediul călătoriilor.

— Şi pentru asistenţa acestor experţi, începu el privind spre hârtia din faţa lui, le cereţi câte o liră întreagă în fiecare lună. Îşi ridică privirile spre doamne. E corect?

— E chiar rezonabil, îl certă mătuşa Guinevere.

— Şi dacă plăteşti în avans pe un an, îţi oferim o reducere. Trebuie să plăteşti doar zece lire, îi zâmbi doamna Fitzhew-Wellmore. Suntem un chilipir.

Doamna Higginbotham încuviinţă.

— Să ştiţi, domnule Saunders, că sunt multe lucruri de care trebuie să ţii seama atunci când călătoreşti dincolo de ţărmurile Angliei.

— Da, îmi imaginez, răspunse el. Şi pentru aceste pretinse beneficii…

— Nu sunt de acord cu *pretinse,* spuse doamna Higginbotham printre dinţi.

— Aveţi acum, continuă Derek studiind hârtiile, vreo nouăzeci de membre. E corect?

— De fapt, ne apropiem de o sută, răspunse mătuşa Guinevere, cu buzele curbate din cauza mândriei. Habar nu am avut că o să creştem atât de repede.

— Acum înţelegeţi de ce nu ne mai puteam întâlni în salonaşul lui Gwen, spuse doamna Fitzhew-Wellmore aplecându-se deasupra lui într-un mod confidenţial. Aţi fi surprins să aflaţi cât de multe femei tânjesc să scape de lanţurile vieţii de zi cu zi şi să trăiască viaţa aventuroasă a unui călător. E chiar remarcabil.

— Nu mă îndoiesc. Privirea lui Derek trecea de la o doamnă la cealaltă. Deci societatea aduce aproape o sută de lire pe lună. Şi ce primesc membrele pentru taxele lor?

Doamnele schimbară priviri resemnate.

— Sfatul nostru expert referitor la călătoriile prin lume, răspunse mătuşa Guinevere, pe tonul celui care a repetat de multe ori un lucru.

— Tovărăşie şi camaraderia unor femei care gândesc la fel, adăugă doamna Fitzhew-Wellmore.

— Şi călăuzire bine informată şi, pentru o sumă

modică în plus, le oferim serviciile noastre în timpul călătoriilor, termină doamna Higginbotham, cu un gest elegant.

— Şi tocmai aici e problema, dragi doamne. Derek îşi împreună mâinile pe teancul de hârtii şi le studie pe cele trei femei. Toate adoptaseră expresii nevinovate şi aveau sclipiri identice de şiretenie în privire. Recunosc că societatea oferă într-adevăr o atmosferă ospitalieră pentru doamnele interesate de călătorii.

— Asta a fost replica mea, zâmbi dispreţuitor doamna Fitzhew-Wellmore.

— Totuşi… începu Derek pe un ton mai aspru.

Doamna Higginbotham oftă.

— Mă enervez atât de tare când aud un bărbat folosind cuvântul *totuşi* pe tonul acesta ameninţător. Nimic bun nu poate ieşi atunci când un bărbat începe o propoziţie cu *totuşi.*

Derek strânse din dinţi.

— Cu toate acestea…

— *Cu toate acestea* e la fel de rău, spuse doamna Higginbotham.

El o ignoră.

— Conform broşurii pe care aţi oferit-o membrelor…

— Nu e încântătoare? spuse mătuşa Guinevere. Poppy însăşi a conceput-o. Nu crezi că e atrăgătoare, cu desenele piramidelor din Egipt şi ale Coloseumului din Roma şi ale acelor indieni americani fermecători? Poppy e o artistă desăvârşită.

— Vai de mine, nu aş spune că sunt desăvârşită. Sunt doar o amatoare, adăugă doamna Fitzhew-Wellmore roşind şi prezentându-şi comentariul cu modestie. Speram să devin artistă în tinereţe, dar a fost unul dintre visurile acelea prosteşti de fetişcană, pe care e mai bine să le uiţi.

— Cu toate acestea, spuse ferm doamna Higginbotham, eşti foarte bună.

— Broşura e într-adevăr foarte bine făcută, spuse Derek, străduindu-se să îşi stăpânească nerăbdarea din glas. Totuşi…

Doamna Higginbotham se strâmbă.

— Mătuşă Guinevere, am înţeles că dumneata ai călătorit foarte rar cu unchiul Charles, sau poate că nu ai călătorit deloc, şi asta pare să infirme calitatea dumitale de expertă şi cunoştinţele referitoare la călătorii.

— Presupun că da… răspunse ambiguu mătuşa Guinevere. Dacă te iei numai după călătoriile personale…

— Bănuiesc de asemenea, continuă el privindu-i tovarăşele de conspiraţie, că nici doamna Fitzhew-Wellmore, nici doamna Higginbotham nu au mai multă experienţă de călătorie.

— Dimpotrivă, domnule Saunders, pufni doamna Fitzhew-Wellmore, să ştii că eu am locuit aproape şase săptămâni la Paris pe când eram fată.

— Iar eu am petrecut câteva veri în Districtul Lacurilor, împreună cu răposatul colonel Higginbotham, spuse doamna Higginbotham şi apoi se opri. Recunosc că asta nu înseamnă că am călătorit în străinătate, dar tot am străbătut o distanţă destul de mare.

— Şi chiar dacă a fost o călătorie în familie, îi sări în ajutor mătuşa Guinevere.

— Însă eu îmi imaginez că, atunci când membrele dumneavoastră vorbesc despre *visuri de aventură prin călătorii,* nu se gândesc în primul rând la o destinaţie ca lacul Windermere.

— E un loc încântător, totuşi, murmură doamna Higginbotham.

— Nu e nevoie să ridici tonul, dragule, spuse mătuşa Guinevere, cu o încruntare dezaprobatoare.

— Nu am ridicat tonul. De fapt, am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să nu ridic tonul. Trase adânc aer în piept. Corectaţi-mă dacă greşesc, doamnelor, dar oricât de mult aş încerca, şi oricât de fertilă ar fi imaginaţia mea, nu v-aş putea considera pe niciuna expertă în călătorii sau în pregătirea unor călătorii.

Doamna Fitzhew-Wellmore oftă adânc, de parcă răbdarea i-ar fi fost pusă la încercare peste măsură de mult.

— Presupun că, dacă îţi bazezi judecata doar pe experienţa reală, ar putea fi considerată o situaţie neconformă cu realitatea.

— Prostii, interveni doamna Higginbotham. Am trăit treizeci şi şapte de ani alături de colonel, şi el a călătorit mereu în locurile cele mai interesante şi mai exotice. Cred că anii petrecuţi în compania lui, ascultându-i poveştile nesfârşite, înlătură un detaliu minor ca acela că nu l-am însoţit în realitate.

Doamna Fitzhew-Wellmore încuviinţă.

— Nici eu nu l-am însoţit pe dragul meu Malcolm, dar el mă informa mereu despre aventurile lui şi îmi cerea adesea părerea când plănuia o expediţie sau alta.

— Aşa cum făcea şi unchiul tău Charles, adăugă mătuşa Guinevere. Păi, adesea spunea că nu ar pune piciorul în afara ţărmurilor Angliei, dacă nu ar beneficia de sfaturile mele.

Derek se holbă la ele, uluit şi neîncrezător.

— Aşa că vezi, zâmbi plăcut mătuşa Guinevere, dar în ochii ei strălucea triumful, chiar dacă nu am călătorit foarte mult, avem foarte multe *cunoştinţe* despre călătorii.

Şi cele trei doamne afişară zâmbete la fel de infatuate.

— Permiteţi-mi să mă exprim în alt fel, spuse Derek, luptându-se să-şi controleze vocea. Nu putem nega că aveţi o anumită experienţă cu privire la călătorii, însă majoritatea oamenilor ar considera pretenţiile dumneavoastră ridicole. Şi la fel le-ar considera un judecător sau un tribunal. Ceea ce faceţi aici, doamnele mele, se numeşte fraudă.

— Nu fi absurd, Derek, spuse ironic mătuşa Guinevere.

— Nu sunt absurd, îmi doresc doar să fi fost. În cel mai bun caz, consecinţele activităţilor dumneavoastră vor produce un mare scandal. În cel mai rău – vă aşteaptă închisoarea. Le fixă cu o privire fermă. Pretindeţi, în mod fals, că sunteţi în stare să oferiţi un serviciu pentru care nu aveţi calificarea necesară. Şi pentru asta luaţi bani de la femeile care au încredere în dumneavoastră.

— Ei bine, trebuia să facem ceva, ripostă doamna Higginbotham. Pensiile minime şi moştenirile minore nu ajung pur şi simplu pentru a supravieţui, oricât de frugal am trăi.

Doamna Fitzhew-Wellmore încuviinţă.

— Nu e uşor să îmbătrâneşti. Ar fi altceva dacă scumpii noştri soţi ar mai fi cu noi, dar pentru că nu sunt, ne-am trezit îndreptându-ne vertiginos spre prăbuşirea financiară.

— Ca să fim sincere, Derek, spuse rece mătuşa Guinevere, am trăit mai mult decât resursele noastre financiare. Am rămas aproape fără niciun ban.

— Dar toate aveţi familii, spuse el înainte de a se gândi mai bine.

Încercă să ignore noul val de vinovăţie. Nu ştiuse care era situaţia mătuşii lui şi credea că nici mama lui nu ştia. Mătuşa Guinevere nu considerase potrivit să îi informeze, deşi recunoştea că nici ei nu se obosiseră să o întrebe.

— Distante şi dezinteresate, pufni doamna Higginbotham.

— Niciuna din noi nu a avut norocul de a avea copii, spuse doamna Fitzhew-Wellmore ridicând din umeri. Acum nu mai putem face nimic în privinţa asta, deşi presupun, prea târziu, că dacă ne-am fi înmulţit ca iepurii am fi avut un fel de asigurare împotriva situaţiei de a ne afla într-o situaţie financiară deprimantă. Totuşi, aş spune că biata Eleanor Dorsey nu are niciun fel de asigurare, deşi a avut nouă copii.

Celelalte doamne îşi exprimară acordul, murmurând.

— Chiar şi aşa… începu Derek.

— Toate am trăit independent, Derek. Mătuşa Guinevere ridică puţin bărbia şi îi înfruntă privirea cu fermitate. Am avut grijă de noi şi una de cealaltă în timp ce soţii noştri erau plecaţi, făcând lucrurile care le plac atât de mult bărbaţilor, fără să se gândească măcar o clipă că şi femeile le-ar aprecia. În acest punct al vieţii noastre, nu ne place gândul de a solicita în genunchi mila rudelor care de abia ne recunosc existenţa. Şi nici nu intenţionăm s-o

facem.

Doamna Fitzhew-Wellmore îşi îndreptă spatele.

— Nu voi permite niciodată să ajung ruda săracă.

— Şi dacă se ajunge la asta, am prefera toate trei… spuse doamna Higginbotham cu o hotărâre arzătoare în privire… închisoarea.

— Mă îndoiesc de asta, spuse el aspru, apoi inspiră adânc. Iertaţi-mă, doamnelor. Înţeleg care este poziţia dumneavoastră. Chiar o înţeleg, şi vă promit că voi face tot ce pot ca să vă uşurez de îngrijorările financiare, dar trebuie să înţelegeţi că nu puteţi continua cu această întreprindere.

— Nu văd de ce nu. Doamna Higginbotham îşi încrucişă braţele peste piept. Membrele noastre se înghesuie la întâlniri şi conferinţe şi sunt mulţumite de serviciile noastre. Până acum, nu am avut nicio retragere. Păi, nici măcar nu avem plângeri din partea membrelor.

— Poate că nu de la membre, spuse el aplecându-se în faţă. Dar vă amintiţi de domnişoara India Prendergast?

— India Prendergast? Sprâncenele doamnei Fitzhew-Wellmore se ridicară, gânditoare. Un nume frumos, dar nu-mi pot aminti dacă l-am mai auzit, pur şi simplu. Oftă melancolic. Mă tem că memoria mea nu mai este ce a fost.

— A scris de câteva ori pe adresa societăţii, spuse Derek. Acum vă amintiţi?

— Effie se ocupă de majoritatea corespondenţei, explică mătuşa Guinevere.

Derek se întoarse spre cealaltă femeie.

— Doamnă Higginbotham?

— Prendergast aţi spus? întrebă doamna Higginbotham.

Derek încuviinţă.

— Lăsaţi-mă să mă gândesc. Îşi strânse buzele şi medită la întrebare, apoi ridică din umeri. Nu, nu mi se pare deloc familiar, dar nici memoria mea nu e mai bună ca a lui Poppy.

Îi adresă un zâmbet neajutorat, pe care nu l-ar fi crezut sincer nici măcar o clipă.

— E ciudat. Puse palma pe teancul de hârtii de pe birou. Fiindcă a scris cel puţin cinci scrisori, în care cere să i se spună unde se află verişoara ei.

Mătuşa Guinevere făcu ochii mari.

— Şi cine e verişoara ei, dragă?

Oh, trioul acesta de septuagenare era foarte bun. Ar fi pariat pe o sumă considerabilă că mintea şi memoria lor erau la fel de ascuţite ca ale lui, dacă nu şi mai şi. Totuşi, nu avea de gând să se lase păcălit de pretinsa lor virtute şi de golurile lor de memorie atribuite vârstei.

— Lady Heloise Snuggs.

— Bineînţeles. Mătuşa Guinevere străluci de parcă ar fi fost mândră că recunoscuse măcar acest nume. Draga de Heloise.

— Draga, draga de Heloise, murmurară celelalte doamne.

Cu greu, îşi învinse dorinţa de a ridica tonul.

— Ştiţi unde se află Lady Heloise în acest moment?

Mătuşa Guinevere ridică din umeri.

— Cred că ar putea fi oriunde, spuse doamna Higginbotham.

— Deşi bănuiesc că se află undeva între Paris şi Constantinopol. Doamna Fitzhew-Wellmore se gândi un moment. Sau poate între Hamburg şi Atena. E imposibil de spus cu siguranţă.

Derek se holbă la ele.

— Aţi planificat sau nu călătoria pentru Lady Heloise?

Trioul se foi neliniştit pe scaune.

— Un răspuns, vă rog, doamnelor.

— Desigur că am *planificat* călătoria pentru Lady Heloise.

Doamna Fitzhew-Wellmore îşi alese cu grijă evidentă cuvintele.

— E posibil să nu o fi planificat atât de eficient cum speram, spuse încet doamna Higginbotham. Adică, chiar dacă am trimis scrisori hotelurilor şi altor stabilimente aflate pe ruta pe care voia să o urmeze Lady Heloise, şi am cerut informaţii despre cazare… începu doamna

Higginbotham.

— Nu am primit de fapt nicio confirmare definitivă, termină doamna Fitzhew-Wellmore. Vedeţi, odată ce Lady Heloise se hotărâse să înceapă o viaţă de călătorii, era foarte nerăbdătoare să plece. Ne-a asigurat că ajutorul nostru a fost nepreţuit.

— Am făcut tot ce ne-a stat în puteri, Derek, să o trimitem la drum cu toate informaţiile de care avea nevoie, cu broşuri, ghiduri turistice, orare ale trenurilor şi ale vapoarelor. Nu ar fi putut fi mai pregătită, spuse ferm mătuşa Guinevere.

— Ba da, ar fi fost mai pregătită dacă aţi fi primit de fapt confirmarea orarelor de călătorie şi a locurilor de cazare.

— Da, într-adevăr, fu de acord una dintre doamne.

Derek îşi apăsă degetele pe tâmple, sperând să împiedice una dintre durerile de cap pe care le simţea de obicei după o noapte întreagă de beţie şi distracţie. Nu se îndoia absolut deloc că mătuşa lui şi prietenele ei cunoşteau foarte bine scrisorile domnişoarei Prendergast şi acuzaţia întemeiată că societatea îi pierduse verişoara prin incompetenţă şi tertipuri, ca şi ameninţările ei de a cere ajutorul poliţiei, dacă nu făceau nimic ca să o localizeze pe Lady Heloise şi să se asigure că era bine. În afară de faptul că nu voia ca mătuşa Guinevere să fie întemniţată, cererea mamei lui de a se ocupa de ea ar fi aşezat cu siguranţă povara oricărui scandal pe umerii lui Derek. În special în mintea unchiului Edward. În plus, dacă el şi mama lui ar fi fost mai atenţi cu nevoile unei rude în vârstă, poate că ea nu ar fi ajuns la planul acesta.

Acum era treaba lui s-o scoată pe mătuşa Guinevere din asta. Nu, se corectă el, era treaba lui să le salveze pe toate cele trei prietene din această încurcătură. Bănuia că, dacă una din ele s-ar fi înecat, celelalte două ar fi făcut tot ce trebuia ca să o salveze, chiar dacă asta ar fi însemnat să se scufunde împreună cu ea.

Trase aer adânc în piept.

— Ei bine, se pare că Lady Heloise a dispărut. Nu

vreau să mă gândesc la consecinţe, dacă nu va fi găsită teafără. În scrisorile despre care pretindeţi că nu ştiţi – doamnele schimbară priviri vinovate – domnişoara Prendergast ameninţă cu măsuri legale. Se uită direct în ochii mătuşii lui. A contactat deja Scotland Yard-ul.

Mătuşa Guinevere înghiţi în sec.

— Am apelat la o agenţie particulară care să o localizeze pe Lady Heloise.

— Ce inteligent din partea dumneavoastră, domnule Saunders, spuse strălucitoare doamna Fitzhew-Wellmore.

— V-am spus că e deştept. Zâmbetul mătuşii Guinevere era la fel de strălucitor. Ştiam că va găsi o cale de a o localiza pe Lady Heloise.

— Mă îndoiesc că s-a pierdut cu adevărat, spuse doamna Higginbotham. Păi, nici eu nu răspund mereu la timp la scrisori.

— Deşi nu e o idee rea să ne asigurăm că nu a păţit nimic, sublime mătuşa Guinevere. Nu am vrea deloc ca membrele noastre să fie îngrijorate…

— Veţi opri orice înscriere, spuse ferm Derek. Nu veţi accepta membre noi până nu se rezolvă problema cu Lady Heloise. Şi nici nu veţi mai planifica vreo călătorie pentru membrele actuale şi, pentru numele lui Dumnezeu, dacă mai e vreuna care vrea să plece, nu o lăsaţi să se îmbarce. Odată ce o localizăm pe Lady Heloise, putem hotărî viitorul Asociaţiei Doamnelor Călătoare şi putem încerca să o facem mai legală decât pare să fie acum.

Doamna Higginbotham respiră repede, dar mătuşa Guinevere puse mâna pe umărul ei, şi gura femeii se închise.

— Din nefericire, agenţia pe care am contactat-o m-a avertizat că va fi nevoie de timp şi de resurse considerabile pentru a localiza o femeie pierdută în afara Angliei. Având în vedere îngrijorarea tot mai mare şi sentimentele tot mai scandalizate din corespondenţa domnişoarei Prendergast, timpul nu e de partea noastră. Îşi trecu mâna prin păr. Chiar dacă nu-i plăcea s-o recunoască, discuţia care avusese loc în agenţia respectivă de dimineaţă îl condusese

la o concluzie inevitabilă. Mă tem că, în această situaţie, nu va fi destul să o lăsăm pe Lady Heloise pe mâinile celor mai buni experţi.

— Sunt complet de acord cu dumneavoastră, răsună cu asprime o voce feminină din uşă. Nu e în niciun caz destul.

Capitolul 3

Chiar dacă multe doamne visează să călătorească, primul pas pe care îl faci pentru a ieşi din ţara natală nu trebuie tratat cu uşurinţă. Fără planificare şi pregătire – cheile unei călătorii –, te poţi trezi în situaţii dificile neaşteptate, departe de casă. Şi asta nu este deloc aventura pe care o căutăm, oricât am fi de întreprinzătoare.

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

Femeia pe care o observase alături de domnişoara Honeywell stătea acum în uşa deschisă, cu o geantă de voiaj de piele pe braţ şi o umbrelă în mână. Derek ar fi jurat că închisese uşa, dar poate că ea ascultase de după uşă. Nu ar fi fost surprins. Avea un aer atât de hotărât, care îi învăluia întreaga persoană, din vârful pălăriei practice, aşezate cu fermitate peste părul de un castaniu greu de definit, până în vârfurile pantofilor ei greoi şi practici. Era cu cel puţin un cap mai scundă decât el, însă reuşea să producă impresia unei indignări nestăpânite şi a unei mânii de abia ţinute în frâu. Era o femeie care nu accepta niciun obstacol în calea ei.

— Ei bine, asta e, Derek, spuse mătuşa Guinevere, ridicându-se în picioare, iar Derek o urmă. Aproape că vedea rotiţele şi angrenajele strălucitoare ale minţii ei lucrând febril. Plănuia o cale de scăpare. Oricât de mult mi-ar plăcea să ne continuăm discuţia, începu ea, aruncându-i străinei un zâmbet strălucitor, se pare că membrele noastre

au nevoie de noi.

— Nevoile membrelor noastre trebuie puse pe primul loc, spuse ferm doamna Higginbotham şi se ridică în picioare.

Doamna Fitzhew-Wellmore îi urmă exemplul.

— Eu nu sunt o membră, desigur, spuse intrusa.

— Atunci trebuie să fi venit ca să vă alăturaţi asociaţiei, spuse doamna Fitzhew-Wellmore cu o voce entuziastă. Ce încântător!

— Nu am venit aici… începu tânăra femeie.

— Vă cer iertare, domnişoară, dar aţi deranjat o întâlnire particulară, spuse Derek pe un ton mai aspru decât ar fi dorit, dar ea i se păruse genul de femeie care răspundea numai în faţa unui comportament ferm şi hotărât. Totuşi, fiindcă e evident că nu aţi lăsat un lucru neînsemnat, ca o uşă închisă, să vă împiedice, vă rog să îmi mai acordaţi un moment.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt, dar uşa nu era închisă, spuse ea uitându-se urât la el. Vă rog să continuaţi!

— Vă mulţumesc.

Derek respiră puţin mai uşurat. Se mândrise dintotdeauna cu abilitatea lui de a judeca o persoană – mai ales când era vorba de sexul frumos – deşi nu aveai nevoie de nicio abilitate ca să vezi că femeia asta era scoasă din fire şi neîmblânzită. Şi nici nu trebuia să vezi prea departe ca să înţelegi că era domnişoara India Prendergast, fiindcă era sigur că verişoara domnişoarei Prendergast era singura călătoare pe care o pierduse societatea până atunci. Măcar cumpărase de la ea un minut de linişte sau poate chiar două.

Se întoarse spre mătuşa lui.

— Stai jos, mătuşă Guinevere.

Ea deschise gura de parcă ar fi fost gata să refuze, apoi oftă şi se aşeză din nou pe scaun.

Apoi îi privi cu asprime tovarăşele de conspiraţie. Atât doamna Higginbotham, cât şi doamna Fitzhew-Wellmore arătau gata să iasă în goană. În alte împrejurări, Derek ar fi plătit ca să vadă aşa ceva.

— Staţi jos toate!

Doamnele se aşezară, şi atenţia lui Derek se îndreptă spre nou-venită. Se aşteptase la apariţia domnişoarei Prendergast de când descoperise scrisorile pe care le trimisese societăţii şi îşi dăduse seama că fuseseră ignorate. Din corespondenţa ei tot mai categorică, nu credea că era o femeie care permitea să fie ignorată. Nu se aşteptase însă ca ochii ei atât de suspicioşi şi acuzatori să fie de un verde atât de strălucitor. Sau ca buzele strânse acum într-o linie dezaprobatoare să fie atât de pline şi de atrăgătoare – *coapte* fu cuvântul care îi veni în minte. Nici nu se aşteptase ca silueta împachetată în haine cuminţi, practice şi neavantajoase să fie atât de provocatoare. Şi nu crezuse că va fi atât de tânără – bănuia că nu trecuse de treizeci de ani. Derek se pricepuse întotdeauna să vadă mai întâi calităţile unei femei, şi apoi defectele. Era un lucru care îi stătea în fire, şi el îl considera un dar bine folosit. Doamnele păreau să aprecieze asta. Chiar şi aşa, era evident că niciun fel de farmec nu avea să îl ajute să intre în graţiile domnişoarei India Prendergast.

Totuşi, încercarea moarte n-are, sau cel puţin aşa se zicea. Adoptă cel mai plăcut zâmbet al său.

— Vă mulţumesc pentru răbdare, domnişoară Prendergast!

Ea îl privi printre gene.

— Ne-am cunoscut?

— Nu am avut această plăcere.

— Vă asigur că intenţionez să nu fie o plăcere, i-o reteză ea scurt.

Nu, farmecul nu avea să funcţioneze cu domnişoara Prendergast. Însă era tot ce avea.

— Nici nu mă aştept să fie, domnişoară Prendergast, fiindcă trebuie să rezolvăm o situaţie oarecum dificilă. Dar, mai întâi, sunt domnul Derek Saunders…

— Ştiu cine sunteţi.

— Atunci prezentarea nu mai este necesară. Arătă spre doamnele vârstnice. Dar permiteţi-mi să v-o prezint pe mătuşa mea Guinevere, Lady Blodgett, şi pe prietenele ei –

doamna Fitzhew-Wellmore şi doamna Higginbotham.

— E o mare plăcere să vă cunosc, domnişoară Prendergast, începu mătuşa Guinevere, chiar şi în asemenea împrejurări. Vă pot asigura că nu am intenţionat niciodată…

— Să nu răspundem la scrisorile dumneavoastră îngrijorate, interveni rapid Derek. Dumnezeu ştie ce avea de gând să mărturisească mătuşa Guinevere, dar oricum era sigur că ar fi făcut mai mult rău decât bine. Era cu mult mai bine să încerce să o găsească pe Lady Heloise, decât să recunoască incompetenţa mătuşii sale şi a prietenelor acesteia. Înţelegem cât de greu trebuie să vă fie. Vă asigur că facem tot ce ne stă în puteri ca să o localizăm pe Lady Heloise.

— Chiar aşa? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Mie nu mi s-a părut.

— Când asculţi la uşi, nu auzi niciodată nimic bun, o mustră doamna Higginbotham.

— Nu am ascultat la uşi, răspunse rece domnişoara Prendergast. După cum am spus, uşa era deschisă.

— Şi totuşi aş fi putut jura că am închis-o, interveni Derek, adoptând un zâmbet politicos.

— Lucrul acesta nu contează absolut deloc, spuse domnişoara Prendergast, îndreptându-şi umerii. Ce faceţi ca să o găsiţi pe verişoara mea?

— Vă rog să luaţi loc domnişoară Prendergast, ca să putem discuta în mod civilizat. Derek îi arătă alt scaun.

— Da, într-adevăr, domnişoară Prendergast, spuse mătuşa Guinevere. E aproape nepoliticos din partea noastră să stăm cu toţii pe scaun, iar dumneata să stai acolo ca un înger al răzbunării. Păi, aproape că ai speriat-o de moarte pe biata Poppy.

— Eu mă sperii uşor, spuse doamna Fitzhew-Wellmore cu ochii mari. Derek îşi dori ca ea să fi arătat speriată cu adevărat şi nu ca o actriţă de duzină într-o piesă proastă.

— Nu vreau să stau pe scaun şi sunt cât se poate de politicoasă, declară domnişoara Prendergast, dar se aşeză totuşi pe scaunul liber.

— Derek. Mătuşa Guinevere se întoarse spre el. Poate că vei fi atât de bun s-o rogi pe Sidney să ne aducă nişte ceai. Privi spre celelalte doamne. Cred că o ceaşcă de ceai ne-ar face foarte bine acum.

— O idee strălucită, Gwen, încuviinţă doamna Higginbotham. Cred că ceaiul este exact lucrul de care are nevoie Poppy, ca să-şi calmeze nervii.

— Oh, chiar aşa. Doamna Fitzhew-Wellmore îşi făcu vânt cu mâna. Într-adevăr am.

Derek închise ochii şi se rugă să aibă răbdare.

— Haide, Derek, oftă mătuşa Guinevere. Nu trebuie să pari atât de chinuit. Chiar şi cea mai dificilă problemă poate fi rezolvată la o ceaşcă de ceai fierbinte. Îi adresă domnişoarei Prendergast cel mai încântător zâmbet al ei. Nu eşti de acord, dragă?

— Ei bine… Pentru moment, formidabila domnişoară Prendergast păru oarecum luată pe nepregătite. Chiar dacă farmecul lui Derek nu părea să aibă nicio influenţă asupra ei, era evident că farmecul mătuşii lui funcţiona. Da, vă mulţumesc.

Oh, nu! Ultimul lucru de care avea nevoie era să o fortifice pe domnişoara Prendergast cu ceai. Şi nu i se părea înţelept să le lase pe bătrânele doamne singure cu ea.

— Nu cred că ceaiul e necesar chiar acum, spuse el cu fermitate. Poate mai târziu. Se întoarse spre domnişoara Prendergast. Avem multe de discutat şi trebuie să luăm câteva decizii.

— Într-adevăr.

Ea clătină din cap, de parcă ar fi vrut să se scuture de vraja pe care o aruncase mătuşa lui asupra ei, apoi îşi îndreptă şi mai mult spatele, dacă asta era posibil. Derek nu credea să fi văzut vreodată pe cineva aşezat într-o postură atât de rigidă.

— Vreau să ştiu care sunt paşii pe care i-aţi făcut ca să o găsiţi pe verişoara mea. Îngerul răzbunării se întorsese.

— Înseamnă că nu mai bem un ceai? spuse doamna

Fitzhew-Wellmore către doamna Higginbotham, care se mulţumi să ridice din umeri.

— După cum aţi auzit fără îndoială, am contactat o agenţie particulară care să o localizeze pe dispăruta Lady Heloise.

— Am auzit şi că această agenţie a spus că e nevoie de timp şi de resurse considerabile, ceea ce cred că înseamnă bani, spuse domnişoara Prendergast, uitându-se urât la el. Am dreptate?

— Mă tem că da. De aceea, mi se pare că putem face un singur lucru, răspunse el, încrucişând braţele la piept. Voi pleca eu însumi în căutarea ei.

— Excelentă sugestie, dragul meu băiat. Acum că am stabilit asta… Mătuşa Guinevere încercă să se ridice, văzu faţa lui Derek şi se lăsă din nou pe scaun. Deşi sunt sigură că mai sunt încă multe de discutat.

Prietenele ei schimbară priviri resemnate.

— Şi ce calităţi de investigator aveţi, domnule Saunders? întrebă domnişoara Prendergast, încrucişându-şi şi ea braţele peste piept. Ce vă califică pentru această acţiune?

— Recunosc că nu am calităţi de investigator, răspunse Derek pe un ton de om de afaceri. Totuşi, am primit o educaţie bună. Am călătorit foarte mult pe continent. Vorbesc trei limbi şi sunt mai mult decât capabil să urmăresc drumul unei femei care s-a rătăcit cumva.

— Dumneata ai rătăcit-o!

— Asta, domnişoară Prendergast, e o problemă discutabilă, răspunse el aspru.

Ea făcu ochii mari, jignită.

— Înseamnă că o negi?

— Noi nu ne escortăm membrele în călătorii – nu le luăm de mână şi nu le însoţim. De aceea, nu putem fi traşi la răspundere dacă ele aleg să se abată de la rută.

Chiar dacă argumentul suna corect şi raţional, având în vedere aranjamentele neconfirmate pe care le făcuse mătuşa sa şi celelalte doamne pentru Lady Heloise, nu se îndoia că autorităţile ar fi privit situaţia cu alţi ochi.

— Cred că poliţia nu ar fi de acord cu această prezentare a responsabilităţilor dumneavoastră faţă de membri. Ea îl privi printre gene. Şi nici ziarele.

— Asta ar fi ceva stânjenitor, murmură doamna Fitzhew-Wellmore.

— Scandalul e întotdeauna stânjenitor, dragă, murmură mătuşa Guinevere.

— Eu susţin că responsabilitatea legală faţă de verişoara dumitale pierdută e nesigură, interveni Derek, alegându-şi cu grijă cuvintele. Dar admit că e posibil să avem o obligaţie morală.

— Posibil? pufni ea dispreţuitoare.

— Şi nu voi permite ca reputaţia acestei organizaţii să suporte vreun risc. Se ridică, se prinse cu mâinile de birou şi se aplecă înainte, privind-o ţintă în ochi. Asociaţia Doamnelor Călătoare şi Agenţia de Asistenţă fac tot ce le stă în puteri ca să îşi servească membrii cu ajutor expert şi călăuzire în planificarea şi implementarea itinerarelor, ca să îşi poată îndeplini visurile de aventură prin intermediul călătoriilor.

Nu îi venea să creadă că reuşise să spună asta fără să clipească măcar.

Doamna Higginbotham chicoti mânzeşte, doamna Fitzhew-Wellmore se înecă, şi mătuşa Guinevere se holbă la el.

— Să zicem că e aşa, domnule Saunders, ripostă domnişoara Prendergast ridicându-se şi privindu-l furioasă drept în ochi. Verişoara mea nu este genul de femeie care îşi neglijează corespondenţa, mai ales că ştie că o asemenea delăsare m-ar alarma peste măsură. În ochii domnişoarei Prendergast apăru o undă de îngrijorare, care dispăru însă atât de repede, încât îşi imagină că se înşelase. Era evident că ea nu era o femeie care să îşi permită să îşi arate emoţiile. Şi nici nu este tipul de femeie care se abate de la ruta prestabilită. Prin urmare, i s-a întâmplat ceva. Se aplecă mai aproape, urmând îndeaproape mişcările pe care le făcuse el. Nu voi avea odihnă până nu mă voi asigura că e în siguranţă. Dacă nu

voi reuşi, îi voi face pe cei responsabili de asta să plătească pentru că s-au eschivat de la îndeplinirea obligaţiilor lor, morale sau de alt fel.

Timp de câteva momente nesfârşite el se uită fix la ea, ascultând de o voce interioară care îi spunea să nu îşi îndepărteze primul privirea. Dacă ar fi dat înapoi în faţa domnişoarei India Prendergast, ar fi săvârşit poate o greşeală imposibil de corectat.

Mătuşa Guinevere îşi drese glasul.

— Când ai de gând să pleci, Derek?

— Cât se poate de repede. Am nevoie de o zi ca să îmi las afacerile în ordine, dar cred că nu voi pleca mai târziu de poimâine.

— Excelent, spuse domnişoara Prendergast cu ochii scânteietori. Astfel o să am timp să îmi aranjez absenţa de la locul de muncă.

Locul de muncă? Să fi fost oare guvernantă? Sau vreun fel de profesoară? Cu *siguranţă că nu.* Nu părea să aibă temperamentul şi răbdarea necesare. Deşi era sigur că orice copil nedisciplinat ar fi primit exact ce îi trebuia de la domnişoara Prendergast.

— Şi ce fel de muncă ar fi aceasta, domnişoară Prendergast? întrebă strălucitoare doamna Fitzhew-Wellmore.

Domnişoara Prendergast îşi îndepărtă în sfârşit privirea, şi el se simţi inundat de un sentiment foarte ridicol de triumf şi de uşurare.

— Deţin poziţia de secretară şi lucrez pentru Sir Martin Luckthorne, spuse ea, aşezându-se din nou. El îmi înţelege grija pentru verişoara mea şi îmi va acorda timpul necesar ca să o găsesc.

— Timpul necesar? întrebă Derek privind-o ţintă. Înţelesese în sfârşit ce voia ea să spună. Sunt sigur că nu am înţeles bine ceea ce spuneţi.

— Nu aş fi deloc surprinsă, spuse ea cu răceală. Cred că nu înţelegeţi destule lucruri. Nu mi se pare că aţi fi deosebit de receptiv.

Doamna Higginbotham pufni.

Toate simţămintele lui de triumf se topiră când se gândi că va trebui să călătorească alături de această întruchipare a jignirii şi a indignării.

— Nu am de gând să vă permit să mă însoţiţi.

— Să îmi permiteţi? Sprâncenele ei se arcuiră, dispreţuitoare. Nu vă ceream permisiunea. Nu voi rămâne în urmă.

— Totuşi, eu nu vă voi lua cu mine, spuse el ferm. Ultimul lucru de care avea nevoie era o asemenea scorpie care să îi pândească orice mişcare.

— Foarte bine atunci, răspunse ea ridicând din umeri. Vă voi urma pur şi simplu. Nu îmi subestimaţi hotărârea, domnule Saunders. Oriunde veţi merge dumneavoastră, voi merge şi eu. Vă voi urma la fiecare pas, până îmi veţi găsi verişoara.

„Drăcia naibii!” Era un adevărat dezastru. Dacă i se întâmpla ceva, toată vina va cădea asupra lui, pentru că nu îi acordase protecţia companiei lui. Cu toate acestea, nu dorea să petreacă mai mult timp decât era absolut necesar alături de această femeie. Din momentul în care deschisese gura, ştiuse că cel mai bun lucru care rezulta din căutarea lui Lady Heloise era faptul că această iniţiativă îl ducea departe de verişoara ei.

— Nu există niciun motiv întemeiat care să mă determine să vă permit să veniţi cu mine.

— Cred că tocmai v-am oferit unul, zâmbi ea cu superioritate. Totuşi, vă pot oferi încă unul. Am scrisorile în care spune în detaliu unde a fost şi unde plănuieşte să meargă.

— Dacă îmi amintesc bine, conform itinerarului său, ar putea fi acum în Elveţia. Dacă nu a decis că nu îi place Elveţia, spuse gânditoare doamna Higginbotham, şi nu a plecat spre Grecia.

— Oh, cred că eu aş prefera Grecia, încuviinţă cu înflăcărare doamna Fitzhew-Wellmore. Când spun Grecia, mă gândesc la căldură şi soare, iar Elveţia îmi aduce în minte zăpadă şi capre negre. Deşi îmi imaginez că în această perioadă a anului temperatura e destul de plăcută

în Elveţia, pe când în Grecia s-ar putea să fie prea cald. Poate că ar trebui să începi de acolo?

Derek o privi confuz.

— Din Grecia sau din Elveţia?

— Eu cred că nu. Privirea domnişoarei Prendergast arăta limpede că îl considera idiot. Ultima ei scrisoare e din Franţa.

— Intenţia mea e să îi refac itinerarul, pentru a identifica unde poate fi acum. Derek nu încercă să îşi ascundă resemnarea din glas; era evident că nu avea cum să scape de domnişoara Prendergast.

Domnişoara Prendergast încuviinţă cu o privire mohorâtă.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

— Când două persoane gândesc la fel, se află pe calea cea bună şi începutul e minunat, spuse mătuşa Guinevere. Spuneţi-mi acum, domnişoară Prendergast, v-aţi gândit la o însoţitoare?

— O însoţitoare? întrebă tânăra, surprinsă şi cu ochii mari.

Derek gemu. Bineînţeles că aveau nevoie de o însoţitoare. Un bărbat şi o femeie – chiar dacă nu se plac foarte mult – nu pot să hoinărească împreună pe tot continentul fără să fie căsătoriţi. Reputaţia ei avea să fie compromisă, şi, chiar dacă el nu dădea doi bani pe reputaţia lui, deasupra capului îi atârna edictul unchiului Edward de a-şi îndrepta purtările, aşa că nu era cazul să mai adauge altceva la lunga listă de comportamente discutabile pe care o întocmise unchiul său. În plus, acesta putea fi exact motivul care să îl ajute să scape de compania domnişoarei Prendergast.

— O însoţitoare, domnişoară Prendergast, e esenţială, spuse el calm, rezistând impulsului de a rânji. Buna-cuviinţă ne-o cere neapărat. La fel ca şi reputaţia dumneavoastră, care presupun că e imaculată…

Domnişoara Prendergast strânse din dinţi.

— Sunt dispusă să îmi risc reputaţia.

— Hotărârea vă aparţine, bineînţeles. Totuşi, reputaţia

Societăţii Doamnelor Călătoare este şi ea în joc. Ca şi reputaţia mătuşii mele şi cea a prietenelor ei. Clătină din cap, cu regret. Dacă se află că societatea sau doamnele de faţă au aprobat ca un cuplu necăsătorit să călătorească împreună neînsoţit, ei bine, cu siguranţă că înţelegeţi că vor exista repercusiuni.

— Scandal, domnişoară Prendergast, spuse întunecată doamna Higginbotham. Nimic mai puţin decât scandal. Toate vom fi ruinate, oftă adânc doamna Fitzhew-Wellmore. Şi orice şansă a dumitale de a încheia o căsătorie bună va fi distrusă, domnişoară Prendergast.

Domnişoara Prendergast se opri, evident ca să se poată calma puţin, însă Derek văzu că nu îi era deloc uşor.

— Pentru moment, principala mea grijă e ca Lady Heloise să fie în siguranţă. Reputaţia mea e ultimul lucru la care mă gândesc. Am aproape treizeci de ani, şi nu mă mai gândesc la căsătorie.

— Oh, dar draga mea fată, începu doamna Fitzhew-Wellmore, pe un ton încurajator şi cu ochii strălucitori. Nu trebuie să renunţi la speranţă. Eu aveam treizeci şi unu de ani când m-am căsătorit cu scumpul meu Malcolm. Nu eşti niciodată prea bătrân ca să găseşti adevărata dragoste şi o tovărăşie care să dureze.

— Şi nu trebuie să dai deoparte orice posibilitate, doar pentru că ai ajuns la o vârstă înaintată…

Derek clipi. Nici unei femei – oricât de bună i-ar fi situaţia şi oricât de prost ar fi îmbrăcată – nu îi place să i se reamintească de lucruri ca *vârsta înaintată.*

— Şi societatea este cea care spune că ai trecut de vârsta cea mai bună pentru căsătorie. Societatea, domnişoară Prendergast – doamna Higginbotham strânse ferm din buze – e făcută din oameni care sunt întotdeauna imperfecţi şi foarte adesea îşi ţin capul…

— Ofelia, o avertiză mătuşa Guinevere.

— …îngropat în nisip, termină doamna Higginbotham, apoi îşi privi încruntată prietena. Ce credeai că voiam să spun?

— Cu tine nu se ştie niciodată, murmură doamna

Fitzhew-Wellmore.

Mătuşa Guinevere aruncă o privire mustrătoare în direcţia ambelor doamne, apoi zâmbi în chip de scuză.

— Trebuie să o iertaţi pe Effie. Soţul ei a fost militar, şi limbajul lui era uneori cam piperat. Effie uită că alţii se supără mai repede decât ea.

Doamna Higginbotham ridică din umeri, dar în ochii ei sclipi o scânteie de amuzament infatuat.

— Aşa că vedeţi, domnişoară Prendergast, începu el, că fără o însoţitoare nu este posibil să…

— Oh, putem să aranjăm problema însoţitoarei, spuse strălucitoare mătuşa Guinevere. De fapt, am în minte un cuplu care s-ar potrivi foarte bine.

— Mătuşă Guinevere, interveni Derek privind-o cu subînţeles. Chiar nu este timp ca…

— Prostii, Derek! Domnişoara Prendergast e extrem de îngrijorată din pricina verişoarei sale şi va înnebuni fără îndoială dacă o laşi aici ca să se întrebe ce faci şi dacă ai localizat-o sau nu pe draga şi scumpa Lady Heloise. În plus, a jurat deja să te urmeze, dacă e nevoie. Chiar nu putem permite aşa ceva. Păi, noi am fi cu siguranţă de vină dacă i s-ar întâmpla ceva. Îi aruncă domnişoarei Prendergast o privire plină de simpatie. Înţeleg foarte bine de ce vrei să mergi cu Derek. De fapt, cred că e un mare curaj din partea dumitale. Dacă poţi suporta să mai amâni pentru încă o zi plecarea, sunt sigură că cele două persoane la care mă gândesc vor fi dornice să te însoţească.

Privirea domnişoarei Prendergast se îmblânzi, şi pentru un moment se văzu că, în alte împrejurări, ar fi putut fi considerată aproape atrăgătoare.

— Vă mulţumesc, Lady Blodgett, inspiră ea adânc. De azi în trei zile e acceptabil.

— Bun, încuviinţă satisfăcută mătuşa Guinevere. Voi vorbi cu perechea la care mă gândesc mâine şi, dacă avem noroc, vei avea însoţitori. Dumneata şi cu Derek veţi dori să îi cunoaşteţi dinainte, bineînţeles.

Doamna Fitzhew-Wellmore se aplecă spre domnişoara Prendergast, într-un mod confidenţial.

— E întotdeauna înţelept să-ţi cunoşti dinainte tovarăşii de călătorie. E teribil să fii prins în capcana unei călătorii cu un tovarăş pe care nu-l poţi suporta.

Domnişoara Prendergast îl privi dezgustată pe Derek.

— Bănuiesc că ar fi… stânjenitor.

— Veţi veni la mine acasă la ceai poimâine, ca să întâlniţi perechea, anunţă cu satisfacţie mătuşa Guinevere. Acum că am stabilit asta…

— Nu am stabilit nimic, spuse Derek printre dinţi. Situaţia îi scăpa din mână cu repeziciune. Dacă nu înăbuşea lucrurile din faşă, se trezea călătorind prin Europa cu jumătate din Londra în urma lui. Nu plec la o vânătoare de gâşte sălbatice…

Domnişoara Prendergast îşi pierdu respiraţia.

— Vă cer iertare. Este vorba despre verişoara mea. Şi nu e gâscă sălbatică.

— Foarte bine atunci, spuse el, luptându-se să îşi menţină vocea calmă. La vânătoare de gâşte *pierdute* – domnişoara Prendergast îl privi printre gene – târând după mine trei oameni, cu munţi de bagaje şi servitorii aferenţi. O ţintui cu o privire aspră. Câte cameriste intenţionaţi să luaţi cu dumneavoastră, domnişoară Prendergast?

Ea înălţă bărbia.

— Sunt perfect capabilă să mă îngrijesc singură, domnule Saunders. Pot funcţiona perfect fără o cameristă.

— Atunci sunteţi prima femeie pe care am întâlnit-o care poate.

— Derek, spuse aspru mătuşa Guinevere. Obiecţiile tale sunt inutile. Domnişoara Prendergast nu pare tipul de femeie în stare să renunţe doar pentru ca să-ţi facă viaţa mai puţin dificilă.

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse el în surdină.

— Atunci suntem de acord. Ochii mătuşii Guinevere îi întâlniră privirea, şi el observă o strălucire subtilă, dar clară de triumf. *Bineînţeles.* Cu o singură mişcare, scăpa de femeia care ar fi putut dărâma castelul nesigur de cărţi de joc pe care îl clădise împreună cu prietenele ei, şi de bărbatul care îi încurca planurile.

— În privinţa asta, poate, spuse el ferm. Dar mai sunt şi alte lucruri pe care trebuie să le discutăm înainte de plecarea mea.

— Mă temeam că vor mai fi, oftă mătuşa Guinevere, iar strălucirea triumfătoare fu înlocuită de o privire resemnată.

În alte împrejurări, Derek s-ar fi simţit prost pentru că stinsese lumina din ochii unei doamne în vârstă, dar învăţase deja că mătuşa Guinevere şi prietenele ei apropiate nu erau deloc nevinovatele dulci şi neputincioase pe care le crezuse la început.

— Foarte bine atunci. Domnişoara Prendergast se ridică în picioare. Eu voi pleca. Se îndreptă spre uşă.

Derek ieşi în grabă de după birou ca să o conducă. Deschise uşa şi o salută.

— Staţi liniştită, domnişoară Prendergast. Vă vom găsi verişoara.

— Spuneţi-mi, domnule Saunders, spuse ea privindu-l estimativ.

Dacă nu v-aş fi scris exprimându-mi îngrijorarea cu privire la pierderea verişoarei mele şi nu aş fi apărut aici în persoană, aţi fi plecat totuşi în căutarea ei?

— Fără îndoială, domnişoară Prendergast, spuse el fără să ezite. De fapt şi de drept, nu ştiuse despre existenţa Societăţii Doamnelor Călătoare şi despre ceea ce făcea mătuşa lui cu prietenele ei până în urmă cu o săptămână. Dar îşi dăduse seama deja că trebuia să se ocupe de problemă, dacă voia să le salveze pe cele trei de repercusiunile activităţilor lor şi totodată să îşi salveze viitorul. Şi aveţi cuvântul meu că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să asigur succesul efortului nostru.

— Cât de demoralizant, domnule Saunders. Speram că vă descurcaţi mai bine de atât. Salută, se întoarse şi plecă.

— O zi bună vă doresc şi dumneavoastră, domnişoară Prendergast, strigă el în urma ei. Era mai bine să pară cordial, decât să fie considerat un idiot. Din nefericire, toate răspunsurile scânteietoare care îi veniră imediat în minte

nu ar fi fost la fel de inteligente ca replica ei, şi nu ar fi făcut decât să îi întărească părerea pe care şi-o formase despre el.

— Excelentă ripostă, domnule Saunders, spuse una dintre doamne în spatele lui, cu o notă clară de sarcasm în glas.

Se simţi de parcă ar fi înghiţit o piatră.

Avea să fie o căutare foarte lungă.

Capitolul 4

— Să îndrăznesc să întreb dacă vizita dumitale la Societatea Doamnelor Călătoare a fost un succes? Sir Martin Luckthorne o studie pe India din spatele biroului dezordonat din biblioteca lui. Ea îşi notă în minte să facă ordine chiar în ziua aceea, înainte de a pleca.

— A fost… începu ea strângându-şi buzele, mulţumitoare.

— Şi totuşi pari să fii foarte cordială, spuse el pe un ton plăcut.

Privirea ei îl puse la punct.

— Sarcasmul, Sir Martin, nu ţi se potriveşte.

— Sarcasmul, domnişoară Prendergast, e apărarea filosofului împotriva disperării.

— Acesta a fost un citat legitim sau o invenţie a dumitale?

— Faptul că eu l-am inventat nu îl face mai puţin legitim.

— Acum încerci să îmi distragi atenţia, amuzându-mă, spuse ea încruntată. Nu îmi plac încercările dumitale de a mă dezarma.

— Şi totuşi, o mare parte din umanitate e recunoscătoare pentru eforturile pe care le fac în folosul ei.

Un zâmbet strâmb îi întinse colţurile buzelor.

— Ştii că eu nu îmi pierd niciodată cumpătul. India se lăuda cu abilitatea ei de a-şi ţine sub control emoţiile, chiar

şi în zilele care erau o mare provocare, aşa cum fusese în acea zi.

— Dumneata poţi spune cu o singură privire mai mult decât orice persoană pe care am întâlnit-o, spuse el blajin. Cu o privire menită să împrăştie teroarea în inima celui mai viteaz dintre bărbaţi.

— Prostii! pufni ea.

El ridică o sprânceană, sceptic.

— Nu fac aşa ceva, spuse ea, deşi negarea nu suna prea adevărată. Şi, din nefericire, Martin o ştia. În afară de Heloise, o cunoştea mai bine decât oricine. Şi de ce nu?

Chiar dacă ar fi fost teribil de nepotrivit să admită asta cu voce tare, îşi considera angajatorul un prieten. De fapt, în afară de Heloise, era singurul ei prieten. Şi adevărul era că fusese ceva inevitabil. Când petreci aproape fiecare zi cu acelaşi bărbat, timp de opt ani – îngrijindu-te de aproape toate domeniile vieţii lui – nu se poate să nu ia naştere o relaţie oarecum cordială. Altfel, trebuie să renunţi la slujbă. Deşi nu se aşteptase să ajungă să simtă faţă de el afecţiunea pe care ar fi simţit-o faţă de un frate mai mare lipsit de orice simţ practic. Dar nici nu se aşteptase să rămână opt ani în slujba lui.

De fapt, fusese norocoasă să găsească această slujbă. Chiar dacă Heloise primise o rentă şi răspunderea de tutore de la răposatul ei tată – care murise cu mult înainte de a o lua la ea pe India – şi suma aceasta le acoperea nevoile, nu aveau totuşi prea mult în afară de ceea ce Heloise considera absolut necesar în viaţă. India insistase să contribuie la fondurile neobişnuitei lor familii şi căutase de lucru imediat după ce îşi terminase educaţia la Academia domnişoarei Bicklesham. Heloise îşi cunoştea prea bine pupila ca să o încurajeze să se căsătorească şi, de fapt, ce rost avea? În afară de dota corespunzătoare pe care Heloise o pusese deoparte pentru ea, India nu avea nimic care să o recomande ca pe o partidă bună. Familia ei era respectabilă, dar nu remarcabilă. Nu fuseseră oameni bogaţi, nici influenţi. În ochii societăţii, ea nu exista. Nu avusese un sezon de debut şi nici nu-şi dorise unul. La

urma urmei, singurul scop al debutului în societate era să îţi găseşti un soţ. Iar căsătoria nu o interesa pe India, pur şi simplu. Heloise nu se căsătorise niciodată şi părea mulţumită de viaţa ei.

Heloise încercase să o convingă să îşi urmeze studiile, şi avuseseră atâtea dispute în privinţa acestui subiect, încât India acceptase şovăielnic să urmeze cursurile serale oferite de Queen’s College. Cursurile acestea continuaseră în timpul scurtei ei slujbe de guvernantă şi fuseseră purtate apoi prin corespondenţă în timpul intervalului în care fusese profesoară în şcoala domnişoarei Bicklesham, interval din fericire scurt. India Prendergast înţelesese prima că nu era făcută să modeleze minţile tinere.

În timp ce se chinuia să hotărască ce post să îşi caute în continuare – epuizase cu repeziciune toate slujbele considerate acceptabile pentru o tânără lady bine crescută de familie bună dădu peste un anunţ în care se cerea o persoană suficient de educată, care să ajute un gentleman erudit ţinându-i corespondenţa, catalogând şi punând în ordine diverse colecţii şi alte lucruri necesare. Deşi nu ştia la ce s-ar fi putut referi când precizase celelalte „lucruri necesare”, India se prezentă chiar în ziua aceea la uşa lui Martin.

Fusese mai tânăr decât se aşteptase, cu doar doisprezece ani mai mare decât ea. Dar, la vârsta de treizeci şi trei de ani, intrase deja în categoria acelor burlaci numiţi iremediabili. India bănuia că avea tabieturile lui încă din tinereţe. Iar tabieturile acestea nu includeau angajarea unei femei.

Totuşi, nu o cunoscuse pe India Prendergast. Într-o singură săptămână, îi adusese corespondenţa la zi. Într-o lună, organizase vasta lui colecţie de monede antice romane după data emiterii şi împăratul reprezentat pe ele. În trei luni, îi ordonase contabilitatea şi înlocuise servitorii incompetenţi. La sfârşitul primului an de slujbă, menajul şi viaţa lui funcţionau cu uşurinţa unui ceas bine uns. Singura spărtură din fortăreaţa organizată a Indiei era Martin însuşi, care petrecea o mare parte a vieţii cufundat în unul dintre

proiectele care se întâmpla să îi atragă atenţia, de natură ştiinţifică, legat de una din numeroasele lui colecţii sau cochetând cu vreo întortocheată – şi totuşi ciudat de practică – invenţie de vreun fel.

India îl considera un renascentist modern. Din fericire, avea o grămadă de bani şi îşi putea permite toate capriciile firii lui.

Se înţelegeau bine. India se gândea la el ca la Martin, deşi rareori îşi foloseau prenumele. Ar fi fost foarte nepotrivit. India se bucura să îi dirijeze viaţa şi era recunoscătoare în taină că nu exista nicio Lady Luckthorne, fiindcă nu îşi imagina o soţie atât de liberală, încât să îi permită soţului ei să aibă o femeie ca secretară. Sau o femeie ca prieten.

— Sper că nu ai de gând să păstrezi pentru dumneata toate detaliile incursiunii. Martin îşi lăsă notiţele deoparte, se sprijini cu coatele pe birou şi îşi împreună mâinile. Nu ar fi deloc corect, mai ales că a fost ideea mea.

— Şi a fost o idee excelentă. India se cufundă pe locul ei obişnuit, în fotoliul de piele din faţa biroului.

— Ştiu, rânji el. Şi cel mai bine a fost că nu te-a lăsat să te repezi asupra societăţii ca o cloşcă înfuriată.

— Ca un înger al răzbunării, de fapt. Ar fi trebuit să merg acum trei săptămâni.

— Au trecut de abia şase săptămâni de la ultima scrisoare pe care ai primit-o de la Lady Heloise. Au trebuit să treacă două săptămâni ca să începi să te îngrijorezi.

— Ar fi trebuit să merg.

— Fleacuri. Ineficienţa serviciilor poştale din străinătate putea motiva cu siguranţă o întârziere în scrisorile de la Lady Heloise. Nu, domnişoară Prendergast, nu e o greşeală din partea dumitale.

— Totuşi, eu… Oftă. Bărbatul avea dreptate, dar asta nu o făcea să se simtă mai puţin vinovată. Şi mai puţin neajutorată. Ar fi trebuit să fi făcut mai mult, mai devreme.

— Ai trimis scrisori, ai vorbit cu poliţia şi te-ai confruntat personal cu oamenii pe care îi consideri responsabili. Acum povesteşte-mi, spuse el ţintuind-o cu o

privire fermă. Ai aflat ceva esenţial?

Ea se gândi un moment.

— Ceea ce am descoperit nu este deloc surprinzător, chiar dacă m-a demoralizat foarte mult. Respiră adânc, frustrată. Dacă nu aş fi scris, mă îndoiesc că cineva de acolo ar fi ştiut că Heloise s-a pierdut. Mi s-a părut agenţia cea mai dezorganizată şi mai la voia întâmplării pe care am văzut-o în viaţa mea.

— Cum?

— Îţi aminteşti de cele trei doamne în vârstă, văduvele despre care ţi-am povestit?

El încuviinţă.

— Ele conduc societatea, chipurile, deşi mă tem că inspectorul Cooper al dumitale are dreptate, spuse ea privind printre gene.

— Nu e inspectorul Cooper al meu, răspunse el cu răceală. De fapt, mă gândeam că e destul de prins de *dumneata.*

— Nu fi ridicol!

Uneori, Martin avea ideea foarte absurdă că ea era genul de femeie pe care bărbaţii o considerau atractivă, însă era limpede că îşi imagina asta pentru că avea un suflet generos. În afara unor reuniuni şi conferinţe ocazionale, nu se aventura adesea în societate şi, în afară de menajeră şi bucătăreasă, India era singura femeie din viaţa lui.

India nu îşi făcea iluzii cu privire la înfăţişarea ei. Trăsăturile ei erau regulate, silueta obişnuită, cu o tendinţă spre forme pline, părul era de un castaniu banal. Era adevărat că ochii ei aveau o nuanţă încântătoare de verde, dar în afară de asta, nu exista nimic care să îi scoată în evidenţă înfăţişarea într-un fel sau altul. Acceptase lucrul acesta încă din copilărie, şi nici chiar firea mult prea generoasă a lui Martin nu schimba situaţia. Era totuşi inteligentă, raţională şi bine organizată, şi aceste calităţi erau mult mai importante decât simpla înfăţişare – mai ales dacă nu eşti bogată şi trebuie să îţi croieşti drumul în lume.

— Nu sunt ridicol. Sunt un observator foarte bun şi am

observat că bărbatul acesta flirta cu dumneata în mod categoric. Sau cel puţin încerca să flirteze cu dumneata.

— Dacă asta e arta inspectorului Cooper în domeniul flirtului, este clar că mai are nevoie de practică. Asta nu însemna că India avea o experienţă practică pe care să-şi bazeze opinia. Totuşi, nu putea să nu îşi imagineze că flirtul ar fi fost mult mai eficace dacă ar fi fost măcar observabil. Îmi imaginez că un gentleman care e atras de o femeie nu îi nesocoteşte îngrijorarea legitimă, acuzând-o că face din ţânţar armăsar sau sugerând că emoţiile feminine i-au zăpăcit cumva mintea.

El chicoti.

— Da, ei bine, pot să văd şi eu că asta nu i-a slujit cauza.

— Din nou, nu cred că avea o *cauză,* mai ales cea la care te gândeşti dumneata. Oricât de inteligent ar fi fost Martin, chiar nu înţelegea mersul lumii. Deci, după cum spuneam, cred că există într-adevăr un intelect superior masculin care se ascunde după faţada acestor văduve.

— *Un intelect superior?* Sprâncenele lui ajunseră la jumătatea frunţii. Iar ai citit romane cu mistere?

— Nu am nevoie de niciun mister fictiv, când problema dispariţiei mătuşii Heloise nu e încă rezolvată, spuse ea, evitând cu fermitate subiectul. Lui Martin îi făcea o plăcere perversă să o tachineze cu privire la lecturile ei, care tindeau să fie adesea romane cu mistere şi cărţi poliţiste. Era singurul ei viciu adevărat, singura slăbiciune prostească pe care şi-o permitea. Devorase *Un studiu în roşu*[1] şi spera că avea să apară în curând altă carte cu Sherlock Holmes. Şi *intelect superior* pare termenul cel mai adecvat. Mi-a fost foarte limpede că aceste doamne nu sunt decât un paravan care ascunde maşinaţiunile lui Derek Saunders.

— Şi din ce cauză ai sărit la concluzia asta?

— Nu am sărit la nimic. Am ajuns calm şi inteligent la

---

1 *A Study în Scarlet,* roman al lui Arthur Conan Doyle, publicat iniţial în noiembrie 1884 şi în care are loc prima apariţie a lui Sherlock Holmes (n.tr.)

această decizie, bazându-mă pe observaţiile mele. Bărbatul e în mod evident un pungaş şi un ticălos. Păi, niciun gentleman adevărat nu arăta chiar atât de relaxat. Scânteia din ochii lui albaştri, gropiţa din bărbie – era un aer evident la acest bărbat, un aer care vorbea despre lipsă de cuviinţă şi nesăbuinţă şi… necazuri. În timp ce doamnele păreau destul de plăcute şi foarte cumsecade, în ciuda experienţei răposaţilor lor soţi, nu cred că Lady Blodgett sau prietenele ei au cea mai vagă idee despre ceea ce fac atunci când este vorba despre organizarea călătoriilor în străinătate. Însă sunt încrezătoare şi naive. Ajunge să le priveşti ca să-ţi dai seama de asta. Mă tem că nu sunt decât nişte păpuşi fericite şi neştiutoare manipulate de un maestru păpuşar. Strânse din buze. Păi, nici nu le-a permis să spună ce voiau. Fără îndoială că se temea să nu dezvăluie ceva.

Martin se încruntă.

— L-ai întâlnit?

— Sigur că da, răspunse ea ţâfnoasă. E tipul de bărbat care crede că poate obţine tot ce vrea exercitându-şi farmecul.

— Deci e fermecător, nu?

— Numai în mintea lui. Deşi putea să-şi dea seama că o femeie mai puţin susceptibilă decât ea ar fi putut fi prinsă în plasă de ochii albaştri şi faţa frumoasă, părul întunecat şi uşor răvăşit şi umerii lui largi. Mie mi s-a părut enervant.

— Înţeleg.

— Totuşi… Şi acesta era singurul punct în favoarea lui. Înainte de a mă confrunta cu el, l-am auzit spunând că vorbise cu nişte detectivi care să o găsească pe Heloise.

— Ei bine, asta e ceva.

— Foarte puţin. A făcut asta doar din cauza scrisorilor mele, care ameninţau cu implicarea autorităţilor. Din nefericire, o asemenea investigaţie ar costa foarte mult.

— Înţeleg. Martin se opri. Atunci el… Ei… nu ţi-au fost de un real folos?

— Ei bine, nu încă. S-a hotărât să o găsească pe Heloise chiar el, deşi mă îndoiesc că are priceperea necesară.

— Probabil că eşti mulţumită.

— Da, ei bine... Nu era chiar sigură cum ar fi trebuit să-i spună că domnul Saunders nu avea să călătorească singur.

— Eşti remarcabil de reticentă când e vorba de dezvăluiri esenţiale, şi asta nu îţi stă deloc în fire. Martin o privi gânditor. Asta mă face să cred că ai ceva ce nu vrei să-mi spui. Fiindcă în trecut nu ai şovăit să te încrezi în mine, pot doar să presupun că este vorba de ceva important.

— Şi care nu o să-ţi placă.

— Atunci poate că ar trebui să-mi spui şi să terminăm cu asta.

— Probabil, spuse India, luându-şi inima în dinţi. Când va porni din Londra pe urmele lui Heloise, domnul Saunders va fi însoţit de mine.

— Poftim?

— Nu am încredere în abilităţile – sau în bunăvoinţa lui – de a o găsi pe Heloise pe cont propriu. Intenţionez să mă asigur că face tot ce trebuie, adăugă ea. În plus, dacă îi supraveghez fiecare mişcare, voi putea să descopăr dovezi ale fărădelegilor lui şi să salvez astfel alte femei care seamănă cu Heloise. Locul acestui om e în închisoare. Sunt sigură că el e în spatele acestei Societăţi a Doamnelor Călătoare; de fapt, mă tem că societatea nu are nicio bază reală, şi există doar ca să jecmănească de bani femeile vârstnice şi încrezătoare.

Martin o privi îndelung în tăcere.

— Gata, acum ştii totul. Fără să se gândească, îşi frânse nervoasă mâinile. Aş vrea să spui ceva.

— Cum o să mă descurc fără tine?

Toate neliniştile pe care le simţise înainte de a-şi dezvălui planurile se risipiră odată cu vorbele lui.

— Vai de mine, Martin, eşti adult. Sunt sigură că poţi să administrezi totul singur.

El făcu ochii mari.

— Nu ştiu dacă o să mai pot administra ceva, dacă tu mă abandonezi.

— Nu te abandonez. Acesta nu era răspunsul pe care îl aşteptase, deşi ar fi trebuit probabil să se aştepte la aşa ceva. Ai o casă plină de servitori care au grijă de nevoile tale. Bucătăreasa se va asigura că mănânci, menajera va avea grijă să-ţi păstreze tot talmeş-balmeşul închis în bibliotecă, şi majordomul va ţine pe toată lumea la distanţă.

— Dar… dar… Bărbatul o privea de parcă ar fi fost cea mai rea trădătoare. Cine o să-mi verifice corespondenţa, cine o să aibă grijă de programul meu şi cine o să-mi aranjeze notele? Ţi-ai dat seama doar că încerc să adun tot ce se referă la rutele comerciale din deşert ale romanilor din antichitate, ca să le pot publica în curând.

— Bineînţeles că mi-am dat seama. Însă nu îşi dăduse seama că era chiar atât de neajutorat. Aduni materiale pentru cartea asta de când am venit să lucrez pentru tine.

— Dar acum sunt mai aproape ca niciodată de realizare, spuse el neclintit.

— Şi absenţa mea îţi va oferi ocazia de a-ţi îndrepta toată atenţia asupra muncii.

Deşi ar fi pariat pe salariul ei de pe un an întreg că nu avea să găsească niciun progres la întoarcere, fie că avea să se întoarcă după o săptămână sau după zece ani.

— Dar… Fruntea lui se încreţi, apoi se lumină la faţă. În ochii lui străluci o sclipire triumfătoare. Ar fi şocant de nepotrivit să îl însoţeşti singură pe acest bărbat – pe acest intelect superior. Nu-mi vine să cred că te gândeşti să faci aşa ceva. Şi nu cred că Lady Heloise ar fi de acord.

— Fiindcă ea nu e aici, problema iese din discuţie. Şi am avut deja conversaţia asta. Nu sunt deosebit de preocupată de reputaţia mea.

— Eu sunt îngrijorat şi din pricina asta, şi pentru siguranţa ta. Bătu cu degetele în birou. Cred că nu voi avea niciun moment de linişte ştiindu-te plecată cu acest… cu acest netr*ebnic.*

— Nu sunt sigură că e chiar corect să îi spui *netrebnic…*

El o ignoră.

— Vrei să pleci în Europa cu un bărbat despre care nu ştii nimic. Un bărbat în care nu ai încredere. Un bărbat despre care crezi că foloseşte un trio de doamne bătrâne ca să şterpelească bani de la alte doamne bătrâne. Păi, ai spus deja despre el nu doar că are un intelect superior, ci şi că e un ticălos şi un pungaş.

— Am spus, într-adevăr, dar…

— Manipularea şi înşelătoria nu sunt calităţi pe care le cauţi de obicei la un tovarăş de călătorie. El îşi îndreptă bărbia cu un aer hotărât. Nu pot să am conştiinţa liniştită, ştiind că ţi-am permis să pleci singură cu bărbatul acesta.

— Nu vom fi singuri, spuse ea rapid, ignorând faptul că – deşi era angajatorul ei – Martin nu avea niciun drept de a-i spune ce putea şi ce nu putea să facă. Doamnele au insistat să luăm nişte însoţitori.

Ochii lui se îngustară.

— De unde ştii că aceşti însoţitori sunt demni de încredere?

— Nu ştiu. Domnul Saunders nu a fost mulţumit de cererea mea de a-l însoţi, nici nu a fost fericit auzind că vom avea şi însoţitori. A fost ideea mătuşii lui.

— Dacă e mătuşa lui, spuse el întunecat.

— Având în vedere modul în care se purtau unul cu altul, nu am nicio îndoială că între ei există o legătură familială. Şi chiar dacă cred că domnul Saunders este destul de deştept ca să manipuleze doamnele bătrâne, mă îndoiesc că poate găsi imediat nişte însoţitori diabolici.

— Chiar şi aşa… Degetele lui băteau darabana mai repede, şi ea văzându-i privirea ştiu că se lupta să găsească alt motiv care să o împiedice să plece. Bănuiesc că, dacă ţi-aş interzice să mergi, dacă te-aş ameninţa că slujba nu o să mai fie disponibilă la întoarcere, spuse el pe un ton măsurat, nu ar fi de ajuns ca să te opresc de pe drumul acesta nechibzuit pe care ai pornit.

— Îţi apreciez grija, dar nu, nu m-ai opri.

— Atunci nu mai e nimic de făcut. Ca să-ţi garantez siguranţa şi onoarea – spuse el îndreptându-şi umerii – va trebui să vin pur şi simplu cu tine.

Poate pentru prima dată în opt ani India rămase complet fără cuvinte. Martin avea o minte strălucită – chiar dacă puţin dezordonată –, dar nu era tipul de bărbat la care ai fi apelat pentru protecţie. Chiar dacă nu era neatrăgător, era puţin cam prea înalt, avea părul blond şi de obicei răvăşit, o înfăţişare adolescentină – în ciuda vârstei lui – şi un corp care se menţinea zvelt prin exerciţiu regulat. Cu toate acestea, avea aerul absent al unui savant, nu înfăţişarea bărbătească a unui atlet. Păi, probabil că în formula aceasta India avea să fie cavalerul salvator, nu Martin. În plus, dragul şi bietul de el nu suporta călătoriile. Trenurile îi deranjau stomacul fiindcă avea rău de mişcare, şi simplul gând al traversării Canalului Mânecii îl făcea de obicei să se înverzească dinainte.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar nu e necesar.

— Oh, eu cred că este.

— Martin, spuse ea cu blândeţe, dacă eşti într-adevăr preocupat de reputaţia mea, cu siguranţă că îţi dai seama că dacă aş călători cu doi bărbaţi – chiar şi cu însoţitori – comportamentul meu ar părea mult mai şocant. Oricum, numai îngrijorarea o făcea să încalce limitele bunei-cuviinţe şi să meargă chiar şi cu un singur bărbat. Dar îţi sunt recunoscătoare pentru ofertă.

— Nu sunt bucuros de asta, India.

— Nici eu nu sunt deosebit de bucuroasă, dar… Ridică din umeri. Nu am încredere în domnul Saunders.

— Poate, spuse el rar, că dacă aş plăti pentru investigaţie…

— Nu pot să permit asta, şi tu o ştii. Se gândi un moment. Dar e ceva ce îţi permit să faci pentru mine.

— Sunt la dispoziţia ta. Întotdeauna.

De obicei, comentariile amuzante ale lui Martin o distrau într-o oarecare măsură, dar în anumite ocazii se întreba dacă în spatele lor nu se ascundea ceva mai mult decât lăsa să se vadă. Acesta era unul din acele momente. Însă nu avea timp de speculaţii sentimentale.

— Mă voi întâlni cu însoţitorii poimâine, şi vom pleca în ziua următoare. Cred că ar fi înţelept să am mai multe

informaţii decât în prezent despre domnul Saunders.

El încuviinţă gânditor.

— Voi contacta un investigator pe care îl cunosc foarte discret şi foarte eficient. Se opri, cu un aer resemnat. O să ai grijă de tine?

Ea încuviinţă.

— O să am.

— Aştept să primesc regulat scrisori de la tine care să îmi spună cum progresezi.

Ea încuviinţă.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri.

— Nu, dacă mă gândesc mai bine… Bătu darabana gânditor în birou. Ştiu că nu îmi permiţi să finanţez această întreprindere…

— Am făcut economii, fiindcă salariul meu este mai mult decât suficient.

— Având în vedere toate responsabilităţile tale, e discutabil. Totuşi, fiindcă simpla corespondenţă ar dura prea mult şi nu aş putea fi sigur că eşti bine, îţi voi da nişte fonduri ca să îmi poţi telegrafia unde te afli şi ce progrese ai făcut.

— Vai de mine, chiar nu cred că e…

— O dată la trei zile ar fi suficient. Ea începu să protesteze, dar el ridică mâna ca să o împiedice. Nu voi accepta un refuz de data asta, India.

— Nu crezi că o dată la trei zile e prea mult?

— Probabil, dar dacă avem noroc nu o să lipseşti mult, spuse el cu un glas din care răzbătea resemnarea. Mă aştept să îmi telegrafiezi şi dacă ai nevoie de ceva – inclusiv de fonduri.

— Mă îndoiesc că va fi necesar, dar îţi mulţumesc. Se opri. Şi îţi mulţumesc şi pentru prietenia ta. O apreciez, Martin.

— La fel cum o apreciez şi eu pe a ta. O privi ţintă un moment, de parcă ar fi vrut să spună mai mult. În cele din urmă, dădu doar din cap. Asta e, atunci. Să ne întoarcem la muncă. Care e programul pe astăzi?

Ea luă carneţelul din locul obişnuit – exact în colţul din

dreapta sus al biroului.

— Ai vrut să comanzi materiale pentru experimentul despre care ai vorbit ieri şi trebuie să răspundem la o invitaţie de la Societatea…

Chiar dacă o nedumerea uneori, India nu îşi făcea iluzii cu privire la Martin. Era într-adevăr prietenul ei, şi dacă el ar fi vrut ceva mai mult decât o simplă prietenie, ei bine, avusese la îndemână opt ani în care să facă ceva. Asta nu însemna că ea ar fi încurajat vreun demers de natură romantică. În niciun caz din partea lui Martin, în acest moment al vieţii ei, India nu era deosebit de interesată de romantism. Orice vis prostesc pe care îl nutrise în adolescenţă fusese abandonat cu ani în urmă, când îşi dăduse seama că paginile cărţilor erau pline de eroi strălucitori, însă în viaţa reală aceştia lipseau cu desăvârşire. În plus, eroii nu săreau să salveze eroinele cu înfăţişare banală, minte raţională şi resurse financiare neîndestulătoare.

Fără nicio avertizare, în minte îi apărură nişte ochi albaştri strălucitori şi un zâmbet imoral. Cu hotărâre, le ignoră.

Nu, nu nutrea niciun interes romantic faţă de Martin. Sau faţă de altcineva.

Capitolul 5

Când îşi alege tovarăşii de călătorie, o lady trebuie să se asigure că temperamentul, obiceiurile şi firea lor sunt compatibile. Nimic nu distruge mai repede bucuria unei călătorii în străinătate ca tovărăşia unei persoane pe care nu o pop suporta. Se ştie că dificultăţile călătoriei pot transforma orice uşoară enervare într-un dezgust virulent, chiar şi în cazul celor mai buni prieteni.

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

— Habar nu am unde e Derek. Lady Blodgett umplu din nou ceaşca de ceai a Indiei şi zâmbi plăcut. Dar sunt sigură că va sosi imediat.

— Nu mă îndoiesc, murmură India.

Îşi stăpâni dorinţa de a ţipa de frustrare şi se forţă să zâmbească şi ea.

Domnul Saunders întârziase deja un sfert de oră. Nu era un început promiţător. Nu că s-ar fi aşteptat la punctualitate din partea lui. Păi, era de ajuns să te uiţi la el ca să-ţi dai seama că nu era omul care să dea atenţie regulilor care guvernau viaţa restului lumii. Te-ai fi gândit că, fiind invitat în casa mătuşii lui la ora patru fix, avea să vină la patru fix. În afară de întâlnirea cu însoţitorii pe care îi promisese Lady Blodgett, aveau multe de discutat. Trebuiau să facă planuri.

— Îmi imaginez că îşi face pregătirile.

Doamna Greer mai puse câţiva biscuiţi pe farfuria prea plină deja. India nu era sigură dacă femeia nu se putea hotărî pe care dintre ofertele delicioase s-o aleagă sau se temea că era ultima ei şansă de a mai mânca un biscuit.

— Aşa cum şi trebuie, spuse profesorul Greer în surdină, întinzând mâna după alt biscuit, deşi îşi golise şi reumpluse farfuria cel puţin o dată.

Lady Blodgett îi prezentase Indiei pe profesorul pensionar şi pe soţia sa cu un gest satisfăcut şi elegant. Cei doi erau destul de bătrâni ca să fie potriviţi ca însoţitori, dar nu atât de bătrâni încât să încetinească progresul călătoriei. Chiar dacă ar fi preferat să nu-i ia deloc, India recunoştea că cei doi erau necesari, pentru că aşa dicta buna-cuviinţă.

Familia Greer nu era cu totul inacceptabilă şi părea destul de plăcută. Profesorul arăta exact cum te-ai fi aşteptat să arate un fost profesor – puţin cam corpolent, cu părul cenuşiu, barba bogată şi ochi căprui şi amabili în spatele unor ochelari cu rama de sârmă. Înveşmântat în cuvenita stofă în carouri, avea un aer uşor pompos, care îi arăta inteligenţa superioară. În timp ce profesorul părea o

marfă englezească solidă, soţia lui i se păru Indiei o creatură mai exotică. Sau poate o pitulice deghizată într-o pasăre tropicală. Era evident îndrăgostită de culorile vii. Părul ei avea o nuanţă uşor roşcată, silueta rotundă era îmbrăcată într-o rochie de un rubiniu uimitor, înfrumuseţată cu pliuri şi panglici, iar pălăria ei, ei bine, pălăria ei merita toată atenţia, având, printre altele, un mănunchi de flori vopsite în culoarea piersicii şi, bineînţeles, pene. Dar ochii ei albaştri erau strălucitori, cercetători şi prietenoşi.

Perechea era mai mult decât mulţumită. Erau aproape copleşiţi de încântarea prilejuită de ceea ce Lady Blodgett numea *expediţia* lor. India nu era sigură deloc că îi plăcea termenul *expediţie* – te ducea cu gândul la aventuri măreţe şi călătorii legendare. Prefera să se gândească la asta ca la o căutare serioasă sau poate chiar o misiune de salvare. Deşi spera că nu avea să fie necesară salvarea. Spera – se ruga – să nu se fi întâmplat nimic cu Heloise, şi să se dovedească că aceasta nu putuse pur şi simplu să scrie dintr-un motiv oarecare.

Un motiv care se putea dovedi cu totul insignifiant. Heloise tindea să fie puţin cam împrăştiată, şi era uşor să îi distragi atenţia. Totuşi, oricât de mult ar fi încercat să se convingă de asta, India simţea încă în fundul stomacului greutatea oribilă a îndoielii.

Aruncă o privire spre ceasul de pe consola şemineului din salonul doamnei Blodgett şi îşi învinse dorinţa de a se cutremura. Ceasul, din bronz întunecat, era poate cel mai încărcat obiect pe care îl văzuse India vreodată. Figuri mitologice dansau la baza lui, şi fiare imaginare se contorsionau pe laterale, căţărându-se spre silueta zeiţei din vârf. De abia puteai vedea ceasul de atâtea ornamente. Vase la fel de împodobite sprijineau candelabrele care flancau ceasornicul, întruchiparea aceluiaşi stil mult prea indulgent. Însă toate lucrurile din salonul supra-încărcat al doamnei Blodgett – de la micul sarcofag egiptean în care se pare că se afla mumia unei pisici, la colţul dintre ferestrele din faţă, în care se afla o statuetă grecească, şi până la vechile săbii romane agăţate pe peretele din capăt – erau

în acelaşi timp unice şi exagerate. Şi mult mai potrivite într-un muzeu decât într-o casă. Pe măsuţele sculptate din salon nu exista un centimetru neacoperit de un porţelan de Dresda, un fleac de vreun fel sau vreun suvenir din călătoriile lui Sir Charles. Dacă ar fi existat şi nişte tablouri proaste pe pereţi, Heloise s-ar fi simţit complet acasă în această încăpere. Ar fi descris-o ca excentrică.

India nu ar fi folosit acest cuvânt. Chiar dacă împărţea cu Heloise casa acesteia din Londra, camerele particulare ale Indiei erau la etajul al doilea şi le decorase în stil simplu şi funcţional. În afară de colecţia de romane cu mistere şi poliţiste, în spaţiul locuibil al Indiei erau prea puţine lucruri care să îi ofere unui spectator ocazional multe indicii despre proprietară. În timp ce firea prietenoasă şi manierele încântătoare ale verişoarei ei Heloise erau evidente în orice ungher şi crăpătură din restul casei. Vârstnica femeie nu întâlnise niciodată un flecuşteţ sau un obiect de artă care să nu-i placă.

India nu ar fi spus nici că salonul mult prea aglomerat al doamnei Blodgett era ponosit, însă era evident că văzuse zile mai bune. Heloise s-ar fi simţit în largul ei şi cu asta.

— Poate că, în timp ce îl aşteptăm pe Derek, ai putea să îi explici profesorului şi doamnei Greer cum plănuieşti exact să o găseşti pe Lady Heloise.

Lady Blodgett o privi ţintă, în expectativă.

— Trebuie să ai un plan, ştii, spuse ferm profesorul. Nu poţi să alergi haihui în jurul lumii. Chiar şi cei mai întreprinzători aventurieri au un fel de plan. Deşi era de mult membru al Clubului Exploratorilor, se părea că profesorul pusese rareori piciorul în afara Angliei, ceea ce sporea entuziasmul său pentru *expediţie.*

— Planurile noastre nu sunt încă definitive. Mai avem de luat unele decizii. India afişa o siguranţă pe care nu o simţea. La ultima noastră întâlnire, domnul Saunders a sugerat să urmăm paşii verişoarei mele până la ultima destinaţie cunoscută. Am scrisorile pe care mi le-a trimis din diferite locuri şi mai există şi itinerarul ei, bineînţeles. Presupun că societatea are şi ea o copie?

— Cred că da, spuse Lady Blodgett cu un gest absent.

— Din fericire, am făcut o copie înainte ca Lady Heloise să plece din Anglia şi i-o voi arăta şi domnului Saunders. India încercă să îşi stăpânească enervarea din glas şi nu reuşi. Dacă va mai veni.

— Fii liniştită, domnişoară Prendergast, spuse profesorul Greer pe un ton mustrător. Nu mă îndoiesc că domnul Saunders e ocupat cu pregătirile pentru călătoria noastră, ca orice bun conducător de expediţie.

India fu copleşită de indignare. „Bun conducător, chiar aşa!”

— Dimpotrivă, profesore, îmi imaginez că domnul…

— Parkhurst! o întrerupse Lady Blodgett, strigându-şi valetul. Se pare că am rămas fără biscuiţi. Sunt sigură că doamna Greer ar mai vrea câţiva. Nu-i aşa, Estelle?

Doamna Greer privi platoul aproape gol, apoi farfuria ei încă plină şi încuviinţă.

— Poate încă unul sau doi. Sunt delicioşi.

— Nu-i aşa? spuse strălucitoare Lady Blodgett. Bucătăreasa mea e extraordinară cu biscuiţii, deşi ar trebui să încerci…

Lady Blodgett continuă să bată câmpii vorbind despre fursecuri şi alte bunătăţi, într-un efort evident de a evita orice discuţie referitoare la abilităţile de conducător ale nepotului ei sau orice alt lucru despre el. India înţelegea asta, desigur. Pentru investigatorul lui Martin se dovedise surprinzător de uşor să afle o grămadă de informaţii despre domnul Saunders. O mare parte din viaţa acestui om era ca o carte deschisă. Un registru aproape scandalos de necuviinţe şi excese. Felul de carte care ar trebui interzisă în orice societate respectabilă.

Derek Saunders era într-adevăr moştenitorul contelui de Danby şi, asemenea atâtor tineri privilegiaţi, îşi petrecea tot timpul bucurându-se de plăcerile pe care le oferea viaţa englezească odraslelor din înalta societate. Cu câţiva ani mai mare decât India, reputaţia sa de cheltuitor, jucător notoriu, afemeiat şi beţiv era mană cerească pentru bârfitori. Numele lui fusese legat de numeroase aventuri, şi

chiar dacă nu erau fapte care ruinau vieţi sau răsturnau imperii, erau totuşi remarcabile. Ultimul zvon era acela că unchiul lui nu îi mai tolera purtarea iresponsabilă şi îl dezmoştenise. India se întreba dacă ideea de a jefui de bani bătrânele doamne încrezătoare cu pretenţia de a plăti taxele lunare ale clubului şi serviciile oferite călătoarelor îi venise după edictul contelui sau înainte de asta.

— Să vedem, domnişoară Prendergast, începu profesorul Greer când Lady Blodgett se opri în cele din urmă ca să-şi tragă răsuflarea. Spuneai că planurile domnului Saunders pentru întreprinderea noastră nu sunt încă definitivate.

— Nu, profesore, spuse ferm India. Spuneam că planurile *noastre...*

— Merg foarte bine, după părerea mea. Domnul Saunders păşi în cameră şi se îndreptă spre mătuşa lui. Îmi cer scuze, mătuşă Guinevere. Îmi pare rău că am întârziat. Se aplecă şi o sărută pe obraz, o imagine imaculată a unui nepot perfect şi iubitor. India spera că reuşea să îi prostească măcar pe cei doi Greer, fiindcă pe ea nu o prostea nicio clipă. Finalizarea câtorva detalii pentru aventura noastră mi-a luat mai mult decât mă aşteptam. Trebuie să spun că sunt mulţumit de cât de bine merge totul. O salută pe India şi se aşeză alături de Lady Blodgett. Domnişoară Prendergast, arătaţi încântător astăzi!

Asemenea prostii fermecătoare nu aveau să funcţioneze în cazul ei.

— Vă mulţumesc, domnule Saunders. Dumneavoastră arătaţi bine! Începeam să mă întreb dacă nu aţi fost cumva lovit de un omnibuz.

El chicoti.

— Sau poate să speraţi.

Ea îi adresă un zâmbet peste măsură de dulce.

— Poate.

— Derek, trebuie să cunoşti doi prieteni foarte dragi de-ai mei care au fost de acord – cu preţul unui considerabil sacrificiu personal, ţine cont – să fie însoţitorii tăi şi ai domnişoarei Prendergast, începu Lady Blodgett. Estelle,

permite-mi să ţi-l prezint pe nepotul meu, domnul Saunders. Derek, ea este doamna Greer. Estelle şi cu mine suntem prietene de – oh, cât timp a trecut? Se încruntă la doamna Greer. E posibil să fie aproape patruzeci de ani?

— Oh, dragă, clipi doamna Greer. Pare îngrozitor de mult timp, dar mă tem că ai dreptate.

— E o plăcere să vă cunosc, doamnă Greer. Domnul Saunders se ridică, îi luă mâna şi o duse la buze. Privirea lui nu părăsi nicio clipă ochii femeii, într-un mod prea şlefuit şi evident repetat adeseori. Derek Saunders sărutase fără îndoială multe mâini. Singura reacţie a Indiei fu să îşi stăpânească un pufnet dispreţuitor. Dar sunt sigur că mătuşa mea se înşală, doamnă Greer.

— În ce fel, domnule Saunders?

Femeia se uita spre tânăr cu ochii strălucind de admiraţie.

— Nu pot să cred că vă cunoaşteţi de patruzeci de ani, în afară de cazul în care v-aţi cunoscut pe când eraţi încă în camera copiilor.

— Vai de mine, domnule Saunders, spuse doamna Greer roşind. Sunteţi un diavol fermecător. Păi, aproape că mi-aţi sucit minţile cu asemenea prostii.

— Sper că da, doamnă Greer. Domnul Saunders o fulgeră cu un zâmbet care ar fi făcut-o să leşine pe cea mai rezervată femeie. Şi, fiindcă vom fi tovarăşi de călătorie, trebuie să îmi spuneţi Derek.

— Foarte bine, *Derek,* spuse doamna Greer făcând gropiţe în obraji. Dar numai dacă îmi spui Estelle.

India simţea că se sufocă.

Lady Blodgett îi privea cu ochii strălucind de îngâmfare.

— Şi acesta este soţul lui Estelle, profesorul Greer.

— Profesore. Domnul Saunders salută şi scutură ferm mâna bărbatului.

— Profesorul Greer este expert în arhitectura medievală, spuse Lady Blodgett. Unchiul tău Charles îl stima foarte mult.

— Din câte îmi amintesc despre unchiul meu,

profesore, acesta e un foarte mare compliment. Şi fără îndoială că pe merit.

— Şi eu îl admiram foarte mult, spuse profesorul morocănos. Am vrut mereu să mă alătur uneia dintre expediţiile lui, dar cumva nu a fost niciodată timpul potrivit.

— Dar acum mă însoţiţi pe mine, şi sunt foarte recunoscător să am un om cu evidenta dumneavoastră experienţă şi inteligenţă.

— De abia l-ai întâlnit, spuse India fără să se gândească. Cum poţi să spui aşa ceva?

— Unchiul Charles era un judecător excelent atunci când venea vorba despre caracterul unui om, spuse calm domnul Saunders. Orice om care avea respectul lui îl are şi pe al meu. Trebuie să spun, domnişoară Prendergast, că sunt oarecum şocat că nu înţelegeţi asta. În glasul lui răsună o notă mustrătoare.

Patru perechi de priviri acuzatoare se întoarseră spre India. Nu era deloc corect. Nu ea era şarlatanul experimentat. Însă era evident de ce el îi câştigase şi ea, nu. Totuşi, nu era bine să începi astfel o călătorie cu o durată nedeterminată. Ea era o femeie care prefera să acţioneze raţional şi să nu se lase condusă de emoţii, iar acum se părea că lăsa ca sentimentele ei faţă de domnul Saunders să îi influenţeze judecata. Şi dacă vrei să învingi un oponent, trebuie să îi foloseşti tacticile. Nu era obişnuită cu şicanele, dar orice joc se putea juca în doi. Cât de greu putea să fie?

— Vă rog să mă iertaţi cu toţii. Am vorbit fără să mă gândesc. Scoase un oftat foarte dramatic. Încerc din răsputeri să-mi controlez emoţiile, dar faptul că nu ştiu unde se află verişoara Heloise e…

Îşi stăpâni nişte lacrimi inexistente, surprinsă să-şi dea seama că nu erau chiar atât de false precum se aşteptase.

— Biata şi draga de tine, spuse doamna Greer cu o privire plină de simpatie.

— Scuzele dumneavoastră au fost acceptate, domnişoară Prendergast, încuviinţă domnul Saunders şi se

întoarse spre ceilalţi. Plecăm mâine la Paris. Dacă luăm trenul de dimineaţă spre Dover, putem ajunge la Paris înainte de căderea nopţii.

— Paris? întrebă India holbându-se la el.

— Paris, spuse doamna Greer într-un uşor oftat. Ai auzit, Frederick? Mergem la Paris. Se aplecă spre Lady Blodgett într-un mod confidenţial. Am visat întotdeauna să merg la Paris.

— La fel ca mine, spuse Lady Blodgett cu un zâmbet slab. Charles intenţiona mereu să mă ducă, dar, cumva, nu s-a ivit niciodată timpul potrivit. Prietena mea Persephone vorbeşte cu mare drag despre el. Bineînţeles, au trecut mulţi ani de când a fost ea acolo.

— Eu am petrecut un timp acolo pe când eram student, adăugă profesorul. Nu cred că s-a schimbat prea mult. Parisul nu se schimbă niciodată.

— Paris? repetă India uitându-se urât la domnul Saunders. Nu era destinaţia despre care discutaseră ei.

— Şi noi mai avem de făcut nişte ultime pregătiri. Profesorul Greer se ridică şi îi oferi braţul soţiei lui. Haide, Estelle!

— Oh, vai de mine, da. Doamna Greer îi acceptă braţul şi se ridică. Domnul Saunders se ridică şi el imediat. Măcar ştia să se poarte politicos. Toate s-au întâmplat atât de repede. Mai avem multe de făcut înainte de a putea pleca. Păi, trebuie să ne facem bagajele şi să discutăm cu servitorii şi să aranjăm…

— Atunci nu vă mai reţinem niciun moment, o întrerupse Lady Blodgett, ridicându-se la rândul ei. Permiteţi-mi să vă conduc. Îi aruncă nepotului ei o privire. Bănuiesc că tu şi cu domnişoara Prendergast aveţi multe de discutat înainte de plecare.

Domnul Saunders îi aruncă o privire Indiei.

— Cred că da.

Privirea bătrânei doamne trecu de la nepotul ei la India şi înapoi.

— Atunci vă las singuri. Luă braţul doamnei Greer şi îi conduse pe cei doi pe hol. Nu vă pot spune cât de

invidioasă sunt. Poate că, într-o zi, şi eu…

Domnul Saunders închise uşa în urma lor.

India se ridică şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Paris?

— Cred că e a treia oară că spui asta.

— Merită repetat. Dacă îmi amintesc bine, ai sugerat la început să urmăm paşii lui Heloise. Şi eu am fost de acord. Îşi strânse sprâncenele până se uniră. Paşii ei nu încep în Paris.

— Nu, nu încep, spuse el calm, traversând uşa spre bar şi deschizându-i uşile. Nu vrei un pahar de coniac sau de whisky? Sau poate că ţi-ar plăcea mai mult un vin de Xeres.

— Am băut ceai, spuse ea arătând nerăbdătoare spre ceaşcă.

— Ah, da, ei bine, deci ai băut.

— Nu am fost niciodată adepta băuturilor alcoolice.

— Imaginează-ţi cât sunt de surprins.

— În plus, e şi prea devreme pentru alcool.

— De unde ştiam oare că aveai să spui asta? Îşi turnă un pahar dintr-un lichid chihlimbariu şi probabil teribil de îmbătător.

Ea ignoră întrebarea.

— Sper că tendinţa de a consuma băuturi alcoolice în orice moment al zilei nu va deveni un obicei în timpul călătoriilor noastre.

— Atât timp cât *obiceiurile* mele nu intervin în calea scopurilor noastre, aş spune că nu sunt treaba dumitale.

Ea se opri ca să se poată calma. Nu o putea găsi pe Heloise fără fiinţa asta groaznică, şi, oricât de mult ar fi dezaprobat tot ce vedea la el, nu avea rost să încerce să se înţeleagă cu el. *Totuşi…*

— Domnule Saunders, spuse ea inspirând adânc şi calmându-se. Nu apreciez că ai schimbat planurile noastre fără să mă informezi.

El o privi, luă o înghiţitură bună de băutură, apoi îşi umplu din nou paharul. De parcă ar fi avut nevoie de ceva tare ca să se poată descurca cu ea.

— Mai întâi, domnişoară Prendergast, că nu sunt planurile *noastre. Se* întoarse la scaunul lui, îi făcu semn să se aşeze, apoi se aşeză şi el. Sunt planurile *mele.* Dumneata ai insistat să vii. Eu ţi-am permis s-o faci doar pentru că mătuşa mea a fost de acord.

Ea înghiţi în sec.

— Mi-ai permis?

— Da, spuse el pe un ton aspru. Ţi-am permis.

— Fie că îmi *permiţi* sau nu să te însoţesc, nu am de gând să îţi *permit* să o cauţi pe verişoara mea fără să fii supravegheat.

— Supravegheat?

Sprâncenele lui se ridicară, de parcă ar fi făcut cel mai amuzant comentariu.

— Cred că e nevoie de cineva care să te controleze.

— Nu ai încredere în mine, nu-i aşa, domnişoară Prendergast?

— Categoric nu.

— De ce nu? El se aplecă în faţă, cu o curiozitate care părea sinceră. Nici măcar nu mă cunoşti.

— Reputaţia dumitale nu încurajează încrederea, domnule

Saunders.

— Înţeleg. O studie cu curiozitate. Aş fi crezut că eşti tipul de femeie care judecă oamenii după meritele lor, nu după bârfele care circulă despre ei.

Ea simţi cum îi iau foc obrajii.

— Chiar aşa şi sunt, dar nu sunt proastă. Când cineva spune că un fruct e o poamă, există posibilitatea să nu fie poamă. Totuşi, când mai multe duzini de oameni îl identifică drept poamă, sunt foarte multe şanse să fie într-adevăr poamă.

— Înţeleg. Continuă să se uite atent la ea, de parcă s-ar fi uitat la o insectă într-o cutie de sticlă. Eşti foarte sigură pe dumneata, nu?

— Nu am avut niciun prilej de a mă îndoi de judecata mea.

— Oh, va fi o călătorie foarte distractivă, spuse el în

surdină.

— Eu nu sunt aici ca să mă distrez, spuse ea cu fermitate.

— E de înţeles, desigur.

— Sunt foarte îngrijorată din cauza verişoarei mele. Simţi un nod foarte ciudat în gât şi îşi drese glasul. De fapt, ea e singura mea preocupare.

— Nu interpreta greşit cuvintele mele, domnişoară Prendergast, spuse el dintr-odată serios. Şi eu vreau să o găsim pe Lady Heloise în siguranţă şi sănătoasă. Totuşi, am observat că până şi cea mai serioasă acţiune progresează mai uşor atunci când încerci să apreciezi experienţele noi.

— Nu intenţionez să apreciez nimic.

— Nu, cred că nu.

Ea îl ignoră.

— Aş vrea să îmi răspunzi la întrebare. De ce începem din Paris?

— Pentru că ultima scrisoare pe care ai primit-o de la ea venea de la Paris.

— De unde ştii dumneata asta?

— Dumnezeule mare, domnişoară Prendergast, nu trebuie să mă priveşti ca pe un nemernic infam care încearcă să îţi facă rău dumitale şi verişoarei dumitale.

De fapt, ea nu avea decât bârfe şi bănuieli după care să îi judece caracterul. Asta nu însemna însă că el nu le merita.

— Până te vei dovedi altfel, domnule Saunders…

Ea ridică din umeri. El o privi ţintă un moment, apoi râse.

— Nu e amuzant.

— Dimpotrivă… situaţia… dumneata, spuse el ridicând paharul în cinstea ei, eşti foarte amuzantă.

— Imaginează-ţi cât sunt de încântată de această judecată, spuse ea încruntată. Deci, din nou – de unde ştii că ultima ei scrisoare era de la Paris?

— Când ne-am întâlnit la început, ai spus că ultima ei scrisoare era din Franţa şi ai specificat Parisul în fiecare scrisoare pe care ai trimis-o Societăţii Călătoarelor.

India se holbă la el.

— Chiar le-ai citit?

— Bineînţeles că da. Sorbi din băutură. Dacă îţi aminteşti, începusem deja o acţiune pentru a o găsi înainte ca dumneata să te prezinţi într-un mod atât de politicos.

— Te cred în privinţa asta, spuse ea şovăielnic. Poate că nu fusese prea dreaptă cu el în acest punct.

— Îţi mulţumesc. Se gândi un moment. Mi se pare pur şi simplu că ar fi logic să începem căutarea din ultimul loc pe care ştim că l-a vizitat Lady Heloise, decât să ne întoarcem în locurile în care a fost înainte. Nu eşti de acord?

— Are sens, încuviinţă ea încet.

— Atunci am dreptate?

Ea strânse din dinţi.

— Da, bănuiesc că ai.

— Excelent, rânji el.

— Nu fi încrezut, domnule Saunders. E foarte ruşinos.

— Cu toate acestea, mi se pare greu să rezist acestui impuls. Îmi imaginez că ocaziile în care vei recunoaşte că am dreptate în privinţa unui lucru vor fi foarte rare. Intenţionez să mă bucur de ele atunci când apar.

— Aşa şi trebuie, fiindcă poţi fi sigur, ca şi mine, că vor fi extrem de rare.

Derek rânji într-un mod foarte dezarmant. Ea nu putu să facă altceva decât să-l ignore.

— Ai adus scrisorile verişoarei dumitale? spuse el, schimbând dintr-odată subiectul.

India încuviinţă.

— Pot să le citesc?

India deschise gura să-l refuze, apoi îşi dădu seama că nu era o cerere neîndreptăţită. Şi chiar dacă nu avea încredere în el, nu strica să coopereze puţin.

— Pot să te întreb de ce?

— În ele poate fi ceva valoros. Un indiciu pe care l-ai trecut cu vederea.

— Presupun că e posibil. Îşi luă geanta şi începu să scotocească prin ea.

— Şi am din nou dreptate, murmură el. Ea se prefăcu că nu-l aude. Dacă sunt lucruri personale…

— Nu, deloc. Scoase un pachet de scrisori şi i-l înmână. Heloise a scris despre privelişti, despre locurile în care a stat şi alte detalii din călătorie. Nu există nimic deosebit de personal.

Derek răsfoi scrisorile.

— E ceva obişnuit? Vreau să spun, să scrie atât de impersonal?

— Nu aş spune că a scris impersonal, deşi presupun că s-ar putea spune şi aşa. Cât despre dacă e sau nu obişnuit, nu aş putea să spun. Se gândi un moment. Nu am corespondat cu Heloise de când eram la şcoală. Dacă îmi amintesc bine, scrisorile acelea vorbeau despre detaliile vieţii ei de zi cu zi. Scrisorile de acum sunt despre călătorie şi priveliştile pe care le-a văzut. E un lucru foarte nou pentru ea, şi e extrem de surescitată din cauza călătoriei. Înţeleg că e normal să detalieze ceea ce vede.

— Bineînţeles, încuviinţă el. Pot să ţi le înapoiez dimineaţă?

— Cu siguranţă, iar eu trebuie să plec.

Se ridică în picioare, iar domnul Saunders o urmă imediat. Nu îl putea învinui de lipsă de maniere. Şi am multe detalii de pus la punct înainte de plecarea noastră. Salută şi păşi spre uşă.

India era prima care recunoştea că cea mai mare greşeală a ei era nerăbdarea. Acum că făcuse aranjamentele, era aproape la fel de dornică să înceapă călătoria ca şi familia Greer. Dornică şi poate chiar puţin surescitată. Gândul acesta o făcu să se oprească dintr-odată. Nu avea de ce să fie surescitată. Era aventura lui Heloise, nu a ei.

— Încă un lucru, domnişoară Prendergast, înainte de a pleca.

India se întoarse din nou spre el.

— Da?

— Fiindcă vom fi tovarăşi de călătorie şi vom petrece mult timp împreună, aş aprecia dacă te-ai gândi cât de

puţin la posibilitatea că nu sunt chiar atât de nemernic cum pari să crezi.

Zâmbi într-un mod deosebit de atrăgător. Ea îl ignoră.

— Asta rămâne de văzut, domnule Saunders. Deşi ar trebui să te avertizez, spuse ea cu o privire care îl concedia, că nu mi-au plăcut niciodată poamele, oricât de bune.

Capitolul 6

— Şi cât te aştepţi să dureze treaba aceasta?

Unchiul Edward fi studia pe Derek din spatele biroului masiv ce se afla în biblioteca reşedinţei lui din Londra. Deşi intrase în cel de-al şaizeci şi unulea an al vieţii sale, contele de Danby era încă un bărbat frumos, cu părul grizonant şi ochii albaştri pătrunzători care păreau să observe toate lucrurile pe care nu ai fi vrut să le vadă. Derek mai suportase şi înainte privirea aceea. Aşa că acum îşi învinse dorinţa de a se face mic în scaun, ca un şcolar vinovat.

— Ca să fiu sincer, domnule, spuse Derek încrucişând braţele, nu ştiu.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să fi putut evita cu totul conversaţia aceasta, dar în lunile care trecuseră de când unchiul Edward hotărâse că trebuia să-şi schimbe purtările nepăsătoare, lucrase pe domeniul contelui, cu proprietăţile acestuia şi cu administratorii afacerilor sale. Nimeni nu fusese mai surprins decât Derek, când descoperise nu doar că se pricepea la cifre şi afaceri, d îi şi plăcea s-o facă. Abandonarea noilor sale îndatoriri până o găseau pe Lady Heloise nu avea să-i cadă bine unchiului său. Cel puţin nu fără o explicaţie.

— Înţeleg. Unchiul Edward îl studie inexpresiv.

— Sincer, domnule, spuse Derek aplecându-se în faţă şi înfruntând ferm privirea unchiului său, nu cred că am de ales. Am încercat să angajez investigatori particulari care să o localizeze pe Lady Heloise, dar asemenea eforturi necesită fonduri care îmi depăşesc puterile şi o grămadă de

timp.

— Mi-ai fi putut cere bani mie, spuse unchiul Edward, pe un ton înşelător de blând.

— Aş fi putut, şi m-am gândit la asta. Derek îşi alegea cuvintele cu grijă. Contele era un om inteligent şi acum, mai mult ca niciodată, era timpul pentru onestitate deplină. Dar Lady Blodgett e mătuşa mamei mele şi nu e înrudită cu dumneata.

— Chiar dacă nu am văzut-o de ani întregi, am ţinut întotdeauna la Guinevere. M-a ajutat odată, pe când mă aflam într-o situaţie stânjenitoare. Mi-aş dori să fi venit la mine cu problemele ei financiare.

— Nu ar face niciodată asta, domnule. De fapt, din câte ştiu eu, nu i-a vorbit niciodată mamei mele despre vreo dificultate. Fără nicio îndoială, mama lui ar fi insistat ca mătuşa Guinevere să îi accepte ajutorul. Dar, în calitate de membru al familiei mele, e responsabilitatea mea.

— Toţi ne simţim responsabili faţă de familiile noastre.

Derek deschise gura să spună că era un lucru pe care îl învăţase de la unchiul lui, dar se gândi mai bine şi tăcu. Unchiul Edward nu îi privea cu ochi buni pe cei care îl linguşeau prea făţiş, chiar dacă spuneau adevărul. Aşa că încuviinţă.

— De aceea nu am crezut că ar fi indicat să cer ajutorul dumitale în această problemă.

— Deci ai de gând să-ţi foloseşti propriile resurse? întrebă contele ridicând din sprâncene.

— Cel puţin ce a mai rămas din ele. Derek nu se putu stăpâni să nu rânjească. Se pare că în ultimele luni nu mi-am mai risipit alocaţia ca înainte.

Unchiul Edward îl privi intens un moment.

— Am aflat asta.

Banii familiei îl întreţineau pe Derek, aşa cum îi susţinuseră pe tatăl său înainte de a muri şi pe mama lui între primul şi al doilea soţ. Derek şi-l amintea cu greu pe tatăl lui, dar unchiul Edward spusese de mai multe ori cât de demn de încredere şi responsabil fusese Henry Saunders. Amintea şi faptul că fratele său vitreg jucase un

rol semnificativ în administrarea afacerilor familiei. Şi fiindcă unchiul Edward făcea întotdeauna aceste comentarii pe un ton plin de semnificaţii, Derek înţelegea aluzia.

— Aş fi preferat să nu trebuiască să îţi spun nimic din toate astea.

Contele încuviinţă.

— E de înţeles.

Însă Derek nu îi spusese totul unchiului său. Chiar dacă recunoscuse că mătuşa Guinevere şi prietenele ei înfiinţaseră Societatea Doamnelor Călătoare şi pierduseră o membră care se rătăcise, considerase că era mai bine să nu îşi dezvăluie convingerea că bătrânele doamne erau implicate în activităţi frauduloase. Asta nu i-ar fi căzut bine contelui de Danby. Şi nici scandalul care avea să izbucnească în mod sigur dacă nu o localiza pe Lady Heloise. Nu se îndoia că domnişoara Prendergast ar fi făcut publică toată încurcătura aceea teribilă. Şi nu avea niciun motiv să n-o facă.

— Dar aş fi simţit că mă eschivez de la îndatoririle pe care mi le-ai încredinţat dacă nu ţi-aş fi spus de ce am ales să fac asta.

— Prudent din partea ta. Unchiul Edward bătu cu capătul tocului în birou, gânditor. Şi ai simţit nevoia de a lua asta asupra ta?

— Mă tem că da. Nu văd altă opţiune. Nu cred că aş avea încredere în altcineva, ca să facă asta cu eficacitatea necesară. Şi cred că timpul e esenţial.

— Nimeni nu se va strădui la fel de mult ca tine, nu-i aşa?

— Cred că nu, domnule.

— Atunci te-ai gândit şi la posibilitatea ca Lady Heloise să fi păţit ceva rău.

— Sincer, asta e cea mai mare grijă a mea. Derek clătină din cap. Atunci, toată responsabilitatea ar cădea asupra mătuşii Guinevere şi a prietenelor ei. Le-ar termina, domnule, şi ar distruge reputaţia organizaţiei lor şi bunul lor nume.

— Fără îndoială. Unchiul Edward se opri Crezi că e

înţelept să o iei cu tine pe nepoata ei?

— Cred că e o bombă cu ceas. Derek se cutremură. Dar nu am de ales. A ameninţat că vine în urma mea dacă nu îi permit să mă însoţească, şi mătuşa Guinevere a subliniat că, dacă i s-ar întâmpla ceva, toată vina ar cădea asupra mea.

— Aici are dreptate.

— Oh, şi nu e nepoată, d verişoară cu Lady Heloise. Verişoară secundară, de fapt. E pupila ei.

Derek se gândise că era înţelept să facă cercetări asupra domnişoarei Prendergast, şi solicitase serviciile unui prieten, Phineas Chapman, care se dovedise un maestru al investigaţiilor. Se părea că nu erau multe de descoperit.

India Prendergast era orfană de mică, fiindcă părinţii ei, care fuseseră misionari, muriseră de o boală tropicală necunoscută în Mările Sudului. Aşa că fetiţa se mutase la Lady Heloise, care părea a fi singura ei rudă. Absolvise cu laude prestigioasă Academie a Domnişoarei Bicklesham pentru Tinere Doamne Desăvârşite. Derek cunoscuse câteva femei care îşi petrecuseră adolescenţa în şcoala domnişoarei Bicklesham. Din fericire, lecţiile despre bună-cuviinţă şi modestie învăţate la academie nu fuseseră atât de adânc întipărite în mintea acelor doamne, cum era evident că se întâmplase cu domnişoara Prendergast. Aceasta fusese guvernantă un scurt timp şi ocupase şi mai puţin timp postul de profesoară la şcoala domnişoarei Bicklesham, înainte de a deveni secretara asistentă a lui Sir Martin Luckthorne. Derek nu auzise niciodată de el, dar se părea că era apreciat în mediile intelectuale, ştiinţifice şi preocupate de antichitate. Chiar dacă avea puţin peste patruzeci de ani, era considerat cam retras şi puţin excentric. Nu exista nicio Lady Luckthorne, şi ai fi putut să crezi că asta arunca o umbră de comportament nepotrivit asupra slujbei domnişoarei Prendergast dacă, bineînţeles, nu ai fi cunoscut-o pe domnişoara Prendergast.

Conform lui Chapman, domnişoara Prendergast nu fusese niciodată logodită, numele ei nu fusese legat de numele nici unui bărbat şi, la vârsta de douăzeci şi nouă de

ani, era considerată o adevărată fată bătrână. Se pare că nici nu făcuse vreun efort pentru a se căsători. Ciudat, fiindcă din câte spunea Chapman – deşi Lady Heloise trăia modest – părea să aibă o avere surprinzător de mare. Dar domnişoara Prendergast nu avusese un sezon de debut şi nu fusese prezentată în societate; de fapt, societatea părea să nu aibă habar de existenţa ei. Şi mai ciudat încă, având în vedere resursele deţinute de Lady Heloise, era faptul că domnişoara Prendergast alesese să lucreze, în loc să facă opere caritabile sau alte lucruri cu care îşi ocupau timpul cele mai multe dintre doamne. În afară de viaţa ei cu Lady Heloise şi de lucrul cu Sir Martin, nu mai erau multe de spus despre domnişoara India Prendergast.

— Deci ai de gând să hoinăreşti la întâmplare prin Paris, în căutarea acestei femei?

— Nu la întâmplare, spuse Derek. Am un plan. Intenţionez să verific hotelurile şi ambasada, să fac cercetări în toate gările şi în orice alt loc prin care ar fi putut trece. Dacă e necesar, vom trece la următorul punct al itinerarului ei. Când se gândise prima dată la asta, i se păruse un plan destul de inteligent, dar acum că i-l spusese cu glas tare unchiului său, i se părea mai degrabă hazardat.

— Sunt înclinat să îţi ofer ajutorul meu, Derek, spuse contele.

— Nu am cerut…

Unchiul său ridică mâna ca să-l oprească.

— Exact de asta o să ţi-l ofer. Se aplecă peste birou şi înfruntă cu fermitate privirea lui Derek. Dacă s-a întâmplat ceva cu Lady Heloise, situaţia va deveni şi mai rea dacă domnişoara Prendergast va fi prezentă atunci când veţi descoperi o asemenea informaţie.

— Nici nu vreau să mă gândesc la posibilitatea aceasta, domnule.

— Nici eu, dar este o posibilitate. Recunosc că e una demoralizantă, dar totuşi o posibilitate. Iată ce vreau să-ţi sugerez. Se opri, gânditor. Mai întâi, sunt mulţumit că ai luat asupra ta sarcina de a o proteja pe mătuşa ta şi pe acolitele ei. Nimic nu e mai important în lume decât familia

şi bunul nume al familiei.

Derek încuviinţă.

— În al doilea rând, eu am multe legături cu persoane influente, şi mai mulţi bani decât poate cineva cheltui într-o viaţă, chiar şi tu. Pot să-mi permit să trimit o mică armată de investigatori care să caute urma unei călătoare rătăcite în mod rapid şi eficient. Bărbaţi care sunt antrenaţi pentru asta şi ştiu ce fac.

Era într-adevăr o ofertă generoasă.

— Totuşi, domnule, e problema mea.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar obiectivul tău nu e să o găseşti cât se poate de repede pe Lady Heloise, ca să o poţi linişti pe domnişoara Prendergast, evitând astfel ruinarea bunului nume al unei bătrâne lady?

Şi ţinând-o departe de închisoare.

— Da, domnule.

— Şi nu ar trebui să foloseşti orice mijloc pe care îl ai la dispoziţie ca să reuşeşti?

— Da, bineînţeles, dar…

— Şi eu nu îţi ofer un ajutor ca să poţi face exact asta?

— Cu toate acestea, domnule, e responsabilitatea mea.

— Dumnezeule mare, ce încăpăţânat eşti. Unchiul Edward zâmbi. Dar la fel sunt şi eu. Iată ce îţi propun. Pleacă în călătorie cum ai plănuit, şi ţine-o pe domnişoara Prendergast la Paris. Cu cât mai multă vreme stă departe de Londra, cu atât mai puţine probleme vor fi pentru Lady Blodgett. Ai spus că a contactat poliţia?

Derek încuviinţă.

— Vei restrânge cercetările la perimetrul Parisului. Eu voi angaja investigatori care să caute în alte părţi cu cea mai mare grabă.

Derek strânse din sprâncene.

— Chiar dacă nu am niciun antrenament, îţi dai seama că există posibilitatea ca s-o găsesc chiar eu pe Lady Heloise.

— Dacă trăieşte şi e bine, există într-adevăr. Şi

sperăm să fie aşa. Nu te înşela asupra cuvintelor mele, Derek. Eşti un bărbat inteligent, şi oferta mea nu arată că nu am încredere în tine. Mai degrabă, arată că vreau să te ajut. În plus, mi-a plăcut întotdeauna un mister de calitate. Ochii bărbatului vârstnic scânteiară într-un mod pe care Derek nu îl văzuse de mult. În ultimii ani, ori de câte ori vorbiseră, privirea unchiului său tindea să devină iritată. Nu cred că eşti conştient de asta, dar îmi plac destul de mult romanele poliţiste şi poveştile cu mistere. Şi, chiar dacă nu-mi place deloc s-o recunosc, toate responsabilităţile pentru care te antrenez nu tind să fie prea interesante. După un timp, tânjeşti după o aventură.

— Găsirea unei bătrâne doamne nu mi se pare o aventură prea însemnată, domnule.

— Trebuie să te mulţumeşti cu ce ai, băiete. Te-aş însoţi dacă nu mi-ar fi imposibil pentru moment. Totuşi, ideea de a conduce o asemenea căutare, de a fi intelectul superior din spatele ei, dacă vrei, mi se pare o aventură destul de importantă.

— Intelectul superior? întrebă Derek ridicând din sprâncene.

— Un cuvânt excelent. Denotă putere, percepţie, o inteligenţă deosebită şi poate o undă de răutate. Unchiul lui rânji. Dă-mi o săptămână. Sau şi mai bine – două.

Unchiul lui avea dreptate. Dacă scopul lui era s-o găsească pe Lady Heloise cât de repede se putea, ar fi fost un idiot dacă ar fi refuzat ajutorul.

— De ce nu o lună? spuse el vesel.

— Excelent!

Unchiul Edward radia.

— Nu vorbeam serios, spuse Derek încruntat. Cum s-o ţin pe domnişoara Prendergast o lună în Paris?

— Haide, Derek – e vorba despre Paris. Unchiul Edward se lăsă din nou în scaun şi îl privi gânditor. Nu se poate să fi uitat atracţiile Parisului. Ai fost acolo în ultimii ani. Ştiu. Am plătit pentru asta.

— Ei bine, da, dar…

— În afară de faptul că toată lumea se înghesuie la

Expoziţia din Paris, oraşul în sine a avut întotdeauna un anumit farmec – format în parte din eleganţă pură, în parte din istorie veche şi în parte din decadenţă boemă.

— Decadenţa nu o va fermeca pe domnişoara Prendergast.

— E femeie, nu-i aşa?

— Aşa s-ar zice. Cu toate astea, era foarte greu să ţi-o închipui pe dezaprobatoarea India Prendergast în Paris.

— Şi tu eşti un bărbat cu o reputaţie destul de întemeiată atunci când vine vorba despre femei.

Derek începu să nege, dar ce rost mai avea?

— Între farmecele tale şi cele ale Oraşului Luminilor, nu pot să nu cred că nu vei găsi o duzină de modalităţi de a o ţine pe loc pe domnişoara Prendergast.

— Dar o lună întreagă în Paris… Derek clătină din cap. Nu sunt sigur că e posibil.

— S-ar putea să nu dureze o lună până când unul dintre noi o va găsi pe Lady Heloise. Îţi voi telegrafia ca să te ţin la curent cu progresele mele. Contele chicoti. Cred că mi se pare amuzant.

— Amuzant? pufni Derek. Nu ai cunoscut-o pe domnişoara Prendergast.

Unchiul lui îndepărtă comentariul cu un gest.

— Ea e pur şi simplu un obstacol aruncat în drumul tău, ca să facă lucrurile mai interesante.

— Dumnezeule mare, unchiule Edward, acesta nu e un joc.

— Ai dreptate, bineînţeles. Unchiul Edward avu bunul-simţ de a părea stânjenit. De ce să nu îl numim pur şi simplu un test?

— Un test? întrebă Derek holbându-se la el.

— Sau ai vrea să fie un pariu?

O sclipire răutăcioasă trecu prin ochii unchiului Edward.

— Un pariu, repetă încet Derek. Îi plăcuse întotdeauna un pariu bun. Totuşi, unchiul lui voia ca el să părăsească căile rele. Oricât de mult şi-ar fi dorit să fie de acord, se gândi că poate acesta era testul.

— Nu sunt sigur că e înţelept, unchiule.

Contele pufni în râs.

— Drăcia dracului, omule, nu am avut niciodată de gând să îţi zdrobesc spiritul. Un pariu interesant între doi oameni onorabili nu e ceva inacceptabil.

— Având în vedere ce este în joc, nu sunt sigur că pariul nu este nepotrivit.

— Poate. Unchiul lui ridică din umeri. Atunci ne întoarcem la test. Fă în aşa fel încât să o menţii pe domnişoara Prendergast ocupată, în timp ce eu îmi folosesc resursele ca să aflu ce s-a întâmplat cu verişoara ei. Şi apoi nu permite ca numele mătuşii tale să fie târât în noroi şi evită orice problemă legală care ar putea lua naştere din asta – după câte se părea, unchiul Edward era mai perceptiv decât crezuse Derek – şi îmi vei dovedi că ai într-adevăr tot ce îţi trebuie ca să te ocupi de afacerile mele după ce nu voi mai fi. Un idiot poate să moştenească un titlu şi o avere, Derek, dar ca să administrezi proprietăţile, finanţele şi, mai important, oamenii, ai nevoie de experienţă, pricepere şi instinct.

— Şi dacă trec testul dumitale?

— Atunci îmi voi retrage ameninţarea de a te lăsa fără niciun ban, rânji unchiul Edward.

Derek se holbă la bărbatul mai vârstnic.

— Nu sunt sigur că te cred.

— Înţelept din partea ta. Unchiul lui chicoti. Arată-mi că poţi controla o situaţie atât de aproape de dezastru ca asta şi ai cuvântul meu. Vei moşteni tot ce meriţi.

— Tot ce merit? Derek era destul de sigur că formularea unchiului său lăsa ceva de dorit. Cine decide ce merit?

Unchiul Edward râse.

— Excelentă replică, băiete. Deveni serios. Dar am vorbit serios. Dacă ieşi din asta, atunci îţi vei câştiga moştenirea şi respectul meu. Nu pot face nimic în privinţa titlului, dar să mă ia naiba dacă voi permite ca banii şi proprietăţile mele să rămână unui om pe care nu-l respect. Dovedeşte-mi că poţi fi omul acesta.

— Voi încerca, domnule.

— Atunci nu-ţi mai pot cere nimic. Dar oricum s-ar termina asta, voi aştepta totuşi să urmezi cărarea dreaptă şi îngustă pe care ai umblat în ultimul timp. Rânjetul lui deveni parcă şi mai larg. Nu mă voi purta chiar ca un măgar în această privinţă.

— Oh, atunci totul merită, spuse Derek fără să se gândească, apoi clipi.

Nu avusese de gând să fie atât de vorbăreţ. Unchiul Edward nu gustase niciodată glumele lui Derek, mai ales când erau îndreptate împotriva lui.

Dar unchiul Edward râse, şi Derek avu impresia clară că trecuseră un fel de prag în relaţia lor. Ajutaţi, fără îndoială, de faptul că Derek ascultase edictul unchiului său şi îşi reformase purtarea criticabilă. Pentru prima dată, Derek se simţi ca un adult în prezenţa unchiului său. Un sentiment întărit de privirea respectuoasă din ochii bărbatului vârstnic. Şi de râsul lui.

— E o bucurie pentru dumneata, nu-i aşa, domnule?

— De ce să nu mă bucur când văd că moştenitorul meu îmi îndeplineşte aşteptările?

Derek inspiră adânc.

— Sper să o pot face.

— La fel sper şi eu. De fapt, s-ar putea să fii pe cale de a deveni un bărbat adevărat, aşa cum am crezut întotdeauna că poţi fi. Un bărbat de care tatăl tău ar fi mândru. Contele îl ţintui cu o privire aspră. Nu strica totul.

Capitolul 7

În timpul călătoriei, vin momente plictisitoare în care eşti închis într-un compartiment de tren sau în cabina unui vapor şi care reprezintă ocazia perfectă de a studia locurile spre care te îndrepţi. O doamnă călătoare inteligentă va avea pregătite cărţi nu doar despre starea curentă a locului spre care se îndreaptă, dar şi despre istoria acestuia. În

orice caz, e mai bine să fie evitate poveştile despre accidente sau mutilări, fiindcă vor produce nelinişte chiar şi în inima celei mai curajoase doamne.

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

India se holbă la încărcatul tavan alb, împodobit cu flori şi muluri din ipsos şi, pentru o clipă, nu-şi dădu seama unde se afla. Bineînţeles. Era în Paris, unde chiar şi paturile erau decadente. Deşi se părea că o anumită doză de decadenţă nu era chiar rea, atunci când era vorba despre un somn liniştit. Se luptă să se ridice în şezut şi să stea dreaptă, în ciuda saltelei moi ca o pernă, care părea hotărâtă să o seducă şi să o facă să adoarmă din nou, pe lenjeria proaspăt spălată şi înmiresmată şi sub cuverturile pufoase. Păcat că ea era făcută dintr-un material mai dur.

Nu-şi amintea să fi dormit vreodată atât de profund. Poate că, atunci când se va întoarce la Londra, va înlocui salteaua tare şi sănătoasă cu ceva mai îndurător. Deşi somnul excelent de noaptea trecută avea probabil mai puţin de-a face cu patul şi se datora întru totul oboselii copleşitoare. Cine ar fi crezut că statul degeaba în trenuri şi vapoare cu aburi te poate epuiza într-un asemenea hal? Nu făcuse mare lucru toată ziua de ieri, în afară de a trece din tren în vapor şi înapoi în alt tren. Deşi călătoria nu fusese complet lipsită de pericole. Aflase rapid că doamna Greer avea o rezervă inepuizabilă de subiecte neimportante pe care le expunea încântată dacă i se oferea cel mai neînsemnat prilej. În această privinţă se potrivea bine cu soţul ei, deşi subiectele acestuia erau de natură mai intelectuală – influenţa clasicilor asupra arhitecturii din secolul trecut contrabalansa cugetările soţiei sale, care se întreba dacă francezii întrebuinţaseră mai mult penele sau florile de mătase pentru a decora pălăriile în acest an. Pălăriile Indiei erau creaţii sănătoase şi practice şi nu aveau nevoie de asemenea zorzoane.

De când era pe lume, India nu-şi imaginase niciodată că avea să ajungă la Paris – acest bastion al păcatului şi al

dezmăţului. În timp ce Heloise trăncănea întruna despre deliciile Parisului – inovaţia, arta, istoria şi mâncarea – şi de abia aştepta să probeze totul singură, India era complet fericită cu istoria impresionantă, inovaţiile practice, arta remarcabilă şi mâncarea solidă din Anglia ei natală. Franţa nu prezenta un interes deosebit pentru India, şi nici francezii nu o atrăgeau. Nu cunoscuse niciun francez, dar auzise că erau cu toţii necioplţi şi condescendenţi. Ei nu îi plăcea să fie tratată condescendent de nimeni pe lume.

Chiar dacă ar fi preferat să nu fie deranjată cu o pălăvrăgeală fără rost, India nu avu de ales şi trebui să susţină conversaţia în timpul meselor, alături de familia Greer şi de domnul Saunders – Derek, fiindcă acesta insistase ca ea să-i spună astfel, fiindcă aveau să fie tovarăşi de călătorie pentru un timp nedeterminat. Pentru că doamna Greer – Estelle – o făcea deja, Indiei i se păru nepoliticos să n-o facă. Însă în restul zilei evită discuţiile inutile, pretinzând că era cufundată într-una din cărţile pe care le adusese cu ea – deşi se părea că *Dyke Darrel, detectivul de pe calea ferată*[2], o istorie despre crime, furturi şi tot felul de accidente, nu era o lectură înţeleaptă atunci când chiar călătoreai cu trenul. Păi, o asemenea istorie ar fi făcut o persoană mai puţin raţională ca ea să privească bănuitor orice persoană suspectă din tren. Deşi se părea că exista un număr considerabil de călători îndoielnici – mai ales după ce ajunseră în Franţa. India ar fi făcut mult mai bine să recitească exemplarul ei din *Agenta domnului Balzagette*[3] despre neîmblânzita domnişoară Miriam Lea, deşi însăşi ideea că o femeie putea fi detectiv era complet absurdă, chiar dacă ciudat de atrăgătoare.

India îşi duse genunchii la piept, îi cuprinse cu braţele şi începu să studieze camera. Când ajunseseră noaptea trecută nu acordase aproape nicio atenţie ambianţei. Cu

---

2 *Dyke Darrel the Railroad Detective* de Frank Pinkerton este o melodramă victoriană în care eroul investighează un îndrăzneţ jaf din tren care include asasinarea unui prieten şi alte peripeţii, (n.tr.)

3 *Mr. Balzagette's Agent* de Leonard Merrick, publicată în 1888, este primul roman poliţist britanic în care detectivul este o femeie, (n.tr.)

mult mai mare decât dormitorul ei de acasă, camera care îi fusese alocată era zugrăvită în nuanţe şterse de violet şi albastru. Era în acelaşi timp senină, liniştitoare şi deosebit de primitoare. Perdele de dantelă fluturau uşor la ferestrele largi dintr-un capăt. Mobilierul de un alb patinat, cu accente de auriu lucios, avea o înfăţişare delicată. De la covorul Aubusson în culori pastelate de pe duşumea la candelabrele subţiri de cristal de pe perete, camera vorbea despre bogăţie înnăscută şi graţie feminină. Era atât de departe de gusturile ei, încât părea creată de o fiinţă hotărâtă care se încăpăţâna să o enerveze, şi totuşi îi plăcea.

Până să păşească într-adevăr pe pământul Parisului, se făcuse destul de târziu. Profesorul aranjase să le fie luate bagajele din *Salle des Bagages* şi insistase să aştepte şi să vină odată cu ele, în timp ce Derek găsise un mijloc de transport şi le însoţise pe cele două doamne la locuinţa lor temporară. India crezuse că aveau să stea la un hotel, dar Derek îi explicase că, având în vedere că Expoziţia din Paris îşi deschisese porţile cu o lună în urmă – şi la fel făcuse remarcabil de urâtul turn de fier care era atracţia sa principală –, camerele din hoteluri erau rezervate pe multe luni înainte. Mai spusese că erau norocoşi, fiindcă avea o rudă cu o casă în centrul oraşului. În momentul acela, India era mult prea obosită ca să se mai gândească la asta, deşi acum se întreba dacă era înţelept să stea într-o casă particulară ce aparţinea unei rude a lui, chiar dacă el avea dreptate şi nu prea aveau de ales. Erau fără îndoială norocoşi fiindcă aveau un acoperiş deasupra capului, ca să nu mai vorbim despre faptul că era un acoperiş destul de opulent.

Profesorul Greer sosise probabil după câteva minute, dar nici India, nici Estelle nu-şi mai putuseră ţine ochii deschişi. Fură duse imediat aproape pe sus în camerele lor de nişte cameriste prietenoase şi zâmbitoare care pălăvrăgiră tot timpul ca o pereche de cintezoi. Franceza bietei Estelle era minimă, dar Indiei îi plăceau destul de mult limbile străine şi învăţase franceza, italiana şi

germana. Recunoştea însă că, în afara sălii de clasă, vorbise întotdeauna în engleză.

Se auzi un ciocănit şi, înainte de a putea răspunde, uşa se deschise larg.

— Bună dimineaţa, *mademoiselle.* O fată drăguţă cu părul întunecat, una din cameristele de noaptea trecută – Suzette, dacă India îşi amintea bine –, intră în fugă în cameră aducând o tavă cu prăjituri franţuzeşti, un ceainic şi o ceaşcă. Sper că aţi dormit bine.

— Destul de bine, mulţumesc. Şi se părea că era moartă de foame. Mâncarea pe care o cumpăraseră cu o zi înainte de la vânzătorii ambulanţi fusese cam neîndestulătoare, şi mâncaseră toţi cu reţinere. Vorbeşti engleza?

— Învăţ engleza de ceva timp, *mademoiselle.* Suzette aşează ceainicul pe o noptieră, apoi desfăcu picioarele scurte ale tăvii şi o aşează cu abilitate în faţa Indiei, pe pat. India privi ţintă foitajele aurii, însoţite de un vas cu zmeură. Nu semăna deloc cu micul ei dejun obişnuit – pâine prăjită unsă cu puţin unt, ouă fierte şi o felie subţire de şuncă. Nu, era ceva… fran*ţuzesc. Eu* şi Jerome, logodnicul meu, vom pleca în America după ce ne căsătorim. Unul dintre noi trebuie să ştie limba. jerome e cioplitor în piatră. Vărul lui e în America şi ne-a scris că acolo este foarte mult de lucru pentru un om cu talentul lui jerome.

Umplu ceaşca cu o ciocolată întunecată şi groasă. Dumnezeule mare, India nici nu-şi mai amintea de când nu mai băuse ciocolată. Numai un popor imoral şi iresponsabil ca francezii putea să bea ciocolată într-o zi obişnuită. Aroma îi gâdilă nările, şi stomacul îi cârâi. Luă ceaşca şi sorbi o înghiţitură, rezistând dorinţei de a ofta de plăcere. Avea un gust minunat ca şi mirosul ei. Poate că în acest aspect, şi numai în acesta, francezii erau înaintea lor.

— E un adevărat artist, *mademoiselle.* Face nişte lucruri cu mâinile… Suzette oftă din adâncul sufletului, şi India nu fu cu totul sigură că vorbea despre piatră. Dar nu e… oh, nu e adeptul *cuvintelor.* Aşa că eu îi voi traduce ceea ce spun americanii, iar el va câştiga averea noastră.

O privi radioasă pe India.

— Pare un plan excelent. India rupse o bucată de corn şi şi-o vârî în gură. I se topea pe limbă. Se părea totuşi că decadenţa avea părţile ei bune – cel puţin la micul dejun. Spune-mi, Suzette, unde mă aflu exact?

— Păi, sunteţi în Paris, *mademoiselle,* spuse ea precaută şi porni spre uşă. Nu ştiaţi asta?

— Ba da, bineînţeles. Făcu un gest cu mâna în care ţinea cornul. Dar a cui e casa asta? Când am ajuns, eram atât de obosită, că mă tem că mi-a ieşit din minte.

— Ah, spuse Suzette înseninată. Înţeleg. E casa marchizului de Brookings, anunţă ea cu un gest extravagant.

— Brookings? India înghiţi bucăţica de. com din gură. Deci e englez?

— Chiar aşa, dar mama lui era pariziană. Suzette zâmbi superior, satisfăcută. Asta a fost casa familiei mamei lui.

— Şi el locuieşte aici?

— Şi aici, şi în Anglia, dar vine aici cât de des poate.

— Dar de ce?

Suzette se holbă la ea de parcă ar fi pus o întrebare nebunească.

— Pentru că e Parisul.

— Chiar şi aşa, el e englez, insistă India. La urma urmei, de ce ar alege un supus al Maiestăţii Sale să trăiască în altă parte, şi nu în Anglia? Nu mi se pare că ar avea vreun sens.

— Şi unui parizian i se pare că nu are sens să trăiască în altă parte în afară de Paris.

— Dar ele englez.

— V-aş sugera să îl întrebaţi pe Excelenţa Sa de ce a ales să trăiască unde trăieşte, spuse Suzette cu fermitate. Eu nu îmi bârfesc stăpânul.

— Bineînţeles că nu. Nu m-am gândit niciodată… îmi pare rău.

Suzette flutură din mână, de parcă scuzele şi comentariile Indiei ar fi fost deja uitate.

— Eu voi avea grijă de dumneavoastră în timpul şederii. Vă rog să mă chemaţi oricând doriţi. Mai aveţi nevoie de altceva pentru moment?

— Da, de fapt. Mă întrebam… India ridică braţele. Mânecile ei erau o cascadă de dantelă delicată, şi un decolteu extravagant mărginit de dantelă cobora spre centrul pieptului ei, mult mai jos decât decolteul oricărei cămăşi de noapte pe care se imaginase vreodată purtând-o. A cui e cămaşa asta?

Fiindcă bagajul nu sosise odată cu ele seara trecută, i se împrumutase o cămaşă de noapte. În momentul acela nu îi dăduse nicio atenţie; căzuse pur şi simplu în pat şi adormise în câteva minute. Cămaşa era la fel de decadentă ca şi patul. De culoarea piersicii pale – fără îndoială ca să se potrivească cu dormitorul – era din mătase şi îi mângâia pielea de parcă ar fi fost din abur, şi era mult mai transparentă decât orice lucru purtat de o femeie respectabilă, chiar şi în intimitatea dormitorului ei. Prin mâneci se vedea braţul aproape cu totul şi se temea să iasă de sub protecţia cuverturilor, înspăimântată de ceea ce s-ar fi putut vedea.

— Poate a soţiei marchizului?

Suzette râse batjocoritor, de parcă India spusese ceva absurd.

— Marchizul nu e căsătorit.

— Atunci a cui e cămaşa asta?

— Nu sunt complet sigură, *mademoiselle.* Suzette se încruntă, gânditoare. Probabil a unei amante, dar nu ştiu a căreia dintre ele.

India se holbă la ea, şocată.

— Are mai mult de una?

— Oh, nu, nu în acelaşi timp, spuse Suzette practic. Ar fi ceva… dificil.

India pufni.

— Cred şi eu. Trebuia să iasă din pat. Au sosit bagajele mele?

Suzette ridică din umeri.

— Nu le-am văzut, *mademoiselle.*

— Sunt sigură că sunt pe undeva pe aici, oftă India. Foarte bine atunci, până le găseşti, va trebui să mă descurc cu hainele de ieri.

— Da, bineînţeles, *mademoiselle,* încuviinţă Suzette. Hainele dumneavoastră sunt periate şi călcate. Vi le voi aduce de îndată ce sunt gata.

— Aş aprecia asta, dar ce voi purta până atunci? Cu siguranţă că nu îşi putea părăsi camera îmbrăcată ca o femeie uşoară.

— Ah! spuse Suzette strălucitoare şi se îndreptă spre canapeaua de la picioarele patului. Luă un capot din acelaşi material ca şi cămaşa Indiei şi îl arătă cu mândrie. Este şi un capot care se asortează cu neglijeul.

Nu era mai acoperitor decât ceea ce avea pe ea, dar poate că două straturi aveau să acopere totuşi ceva mai bine. Oricum, nici prin cap nu-i trecea să iasă din cameră până nu era îmbrăcată corespunzător.

— Văd că te-ai trezit, răsună o voce masculină de pe hol. Ai dormit mult mai mult decât mă aşteptam. Credeam că obişnuieşti să te trezeşti devreme. Un gentleman înalt şi elegant, cu părul de un castaniu lucios şi un rânjet molipsitor păşi în cameră. Părea să fie de vârsta lui Derek şi să aibă aceeaşi fire uşuratică. Iartă-mi nerăbdarea, dar de abia aşteptam să te cunosc.

India îşi trase cuverturile până la bărbie.

— Chiar?

El chicoti.

— Derek mi-a povestit multe despre dumneata.

— Chiar?

Era atât de şocată de această intruziune, încât se părea că îşi pierduse orice capacitate de a rosti un cuvânt format din mai multe silabe. Însă dormitorul ei nu mai fusese invadat niciodată de un diavol atât de chipeş. Era de aşteptat să rămână oarecum paralizată şi năucită.

— Oh, vai de mine, da. Privirea lui o măsură într-un mod destul de admirativ. Dar se pare că a trecut peste nişte amănunte destul de importante.

Ea simţi cum îi luau foc obrajii. Păi, bărbatul acesta

flirta cu ea! Ce îndrăzneală teribilă! Strânse cuverturile mai tare.

— Vă cer iertare, dar nu-mi imaginam că dormitorul unei lady poate fi invadat fără permisiune, chiar dacă suntem la Paris.

— Uşa era deschisă, spuse el clătinând din cap în mod mustrător. Nu cred că poţi să o numeşti cu adevărat invazie, dacă uşa era deschisă. O uşă deschisă seamănă mai mult cu, oh, o invitaţie.

— Eu nu v-am invitat!

— Şi totuşi. Îi rânji într-un mod adolescentin, drăguţ şi complet păcătos. Eu am venit. Permite-mi să mă prezint. Sunt gazda dumitale, Percival St. James, marchiz de Brookings. Făcu o plecăciune exagerată. Şi sunt la dispoziţia dumitale.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc, milord, spuse ea fără să se gândească, apoi strânse mai tare cuverturile cu o mână şi făcu semn spre uşă cu cealaltă. Şi dacă sunteţi într-adevăr la dispoziţia mea, veţi pleca imediat.

— Sunt într-adevăr la dispoziţia dumitale, spuse el neclintit, deşi ea bănuia că „dispoziţia” lui se deosebea cu totul de dispoziţia ei. Şi prietenii mei îmi spun Percy sau Val, prescurtări dintre care eu prefer doar una, dar nu contează, fiindcă orice e mai bun decât Percival. Nu eşti de acord?

Ea se holbă la el, neştiind ce să spună.

— Presupun că da.

— Şi fiindcă sunt sigur că vom fi prieteni, cum ai prefera să îmi spui, domnişoară Prendergast?

— Nu vă împărtăşesc siguranţa, şi vă voi numi lord Brookings, spuse ea ferm. Orice altceva ar fi nepotrivit.

— Exact aşa e. El rânji şi îi aruncă o privire cameristei. Suzette, fii bună şi vezi dacă nu sunt gata hainele domnişoarei Prendergast.

— Da, milord.

Schiţă o reverenţă, îi aruncă Indiei o privire rapidă şi încurajatoare şi o şterse.

— Şi lasă uşa deschisă, dacă vrei, strigă India după

ea.

— Ei haide acum, India…

— Domnişoară Prendergast.

— Eşti în siguranţă în prezenţa mea. În ciuda a ceea ce se poate să fi auzit, nu am pus niciodată în pericol reputaţia unei femei, dacă nu a dorit şi ea acest lucru. Şi aş putea adăuga că de obicei a dorit-o cu mare entuziasm.

— Având în vedere că sunt în pat şi port hainele uneia dintre amantele dumitale, e bine de ştiut. India se opri. Şi nu am auzit nimic.

El se uită la ea.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr.

— Nimic, nimic? întrebă el încruntat. Reputaţia mea nu m-a precedat?

— Nu ţi-am auzit nici măcar numele până acum câteva minute.

— E destul de dureros.

India se holbă la el, neîncrezătoare.

— De ce?

— Nu are niciun rost să ai o anumită reputaţie, dacă alţii nu ştiu nimic despre ea. Eşti sigură că nu ai auzit niciodată de mine? adăugă el pe un ton plin de speranţă.

Dumnezeule mare, bărbatul acesta prostuţ era chiar supărat fiindcă ea nu auzise nimic despre reputaţia lui sordidă. Simţi că îi părea puţin rău de el şi alungă imediat acest sentiment. Ce naiba îi trecea prin cap?

— Poate că nu am auzit despre dumneata fiindcă nu ies în societate.

— Oh, atunci e bine.

Expresia lui se lumină. E foarte uşor de înţeles. Păşi mai aproape şi se aşeză pe marginea patului. Ea se trase spre centrul saltelei, gata să răstoarne tava.

— Te-ai aşezat pe patul meu!

— Într-adevăr. Privi în jur şi bătu uşor cu palma lângă el. Sper că te-ai simţit bine în el.

— Da, da, a fost destul de confortabil. Acum, ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă te-ai ridica de pe patul meu.

— Dar e foarte comod şi confortabil. O ţintui cu o privire fermă. Sper că nu te aştepţi să vorbesc cu dumneata din celălalt colţ al încăperii.

— Te aflai mai aproape de picioarele patului, decât de celălalt colţ al încăperii.

— Şi acum sunt şi mai aproape. Rânji. Din nou. Era complet absurd. Pe patul ei stătea un bărbat – un străin! Şi oricât de mult încerca să rămână la fel de indignată, era destul de dezarmant. Şi asta o enerva la fel de mult ca şi bărbatul în sine. Pot să-ţi spun tot felul de istorii.

— Nu-mi pasă!

El o ignoră.

— Unele dintre ele sunt chiar adevărate, dar majoritatea sunt pur şi simplu materialul din care se fac bârfele. Şi faptul că nu ai auzit nicio poveste despre mine mă constrânge, ca gazdă a dumitale şi bărbat cu o reputaţie dezgustătoare…

— Binemeritată, bănuiesc, spuse ea privindu-l încruntată.

— Ţi-aş spune că istoriile nenorocirilor mele se află undeva pe la mijloc, între binemeritate şi complet exagerate. Se opri. Poate nu chiar complet exagerate.

Ea ridică o sprânceană.

— Poate mai mult înfrumuseţate decât exagerate, deşi una sau două ar putea fi cu totul adevărate. Îşi mişcă sprâncenele spre ea într-un mod cu totul deconcertant. Dacă nu ar fi fost atât de iritată, ar fi izbucnit în râs. Îmi imaginez că totul depinde de cel care spune povestea. Ştii cum sunt lucrurile astea.

— Nu ştiu cum sunt lucrurile astea şi nici nu vreau să ştiu. Acum. Arătă hotărâtă cu degetul spre uşă. Dacă eşti atât de bun să ieşi din camera mea, milord, eu…

— Percy. Sau Val. Alegerea îţi aparţine.

Se întinse şi luă un corn.

— Lord Brookings, spuse ea, forţându-se să adopte un ton aspru, dacă nu pleci imediat, eu o să… o să ţip. Asta o să fac. O să ţip. Şi destul de tare.

— Pentru că te temi pentru virtutea dumitale? El o

privi curios şi luă o muşcătură de corn.

— Nu atât de mult cât mă tem pentru cornurile mele!

— Mă îndoiesc că ai ţipat vreodată în viaţa dumitale, destul de tare sau altfel, spuse el liniştit. Bineînţeles, dacă nu a apărut pe neaşteptate un şoarece, dar sigur nu de teamă, de furie sau frustrare. Nu mi se pare că ai fi genul acela de femeie.

Pentru o clipă, ea se gândi să mintă, dar ce rost avea?

— Nu am simţit niciodată nevoia, fiindcă de obicei îmi controlez foarte bine emoţiile.

— Dar nu şi astăzi.

El rânji superior, şi ea simţi imediat impulsul de a-l pălmui.

— Dimpotrivă, milord, îmi controlez pe deplin emoţiile, pentru că sunt raţională şi logică. Se forţă să se calmeze. Fiindcă mi se pare că nu vei pleca de bunăvoie, cred că, dacă aş ţipa destul de tare, ai face exact ceea ce îţi cer şi ai pleca din camera mea.

— Te aştepţi să fug mâncând pământul ca un iepuraş speriat?

Îşi vârî în gură tot ce mai rămăsese din corn.

— Nu sunt sigură că aş fi folosit termenul *iepuraş speriat,* dar… îi înfruntă ferm privirea. Da, cred. Orice reputaţie pretinzi că ai avea, niciun bărbat în toate minţile nu doreşte să îi răsune casa de ţipetele unei femei. S-ar putea să se sperie servitorii, care îşi vor căuta alte slujbe. Şi îmi imaginez că servitorii buni sunt la fel de greu de găsit în Paris ca şi la Londra.

— Habar nu ai cât de greu, murmură el şi se întinse după alt corn.

— Mai mult, bănuiesc că, până şi la Paris, vecinii aud ţipetele unei femei – spuse ea arătând spre fereastra deschisă – şi s-ar putea să cheme poliţia. Mai ales dacă trăiesc alături de un netrebnic străin, cu o reputaţie scandaloasă.

El se holbă la ea un moment, apoi râse.

— *Touché,* India…

— Domnişoara Prendergast.

— Derek îţi spune India.

India îşi dădu ochii peste cap.

— Domnul Saunders va petrece mult timp alături de mine, însoţit de profesorul şi de doamna Greer. Din motive practice, ne-am hotărât să ne spunem pe nume unul altuia. Însă nu există niciun motiv pentru care dumneata şi cu mine ar trebui să fim atât de intimi.

— Cu excepţia faptului că sunt gazda dumitale primitoare.

— Şi ai toată recunoştinţa mea, dar tot nu-mi vine să-ţi spun Percival, Percy, Val sau în alt mod decât lord Brookings.

— Înţeleg. Muşcă din cornul ei şi mestecă gânditor, studiind-o în tot acest timp.

Ea luă o zmeură şi şi-o îndesă în gură. Dacă omul încerca să o facă să se simtă incomod, îşi pierdea timpul. Era adevărat că se pierduse puţin cu firea când apăruse pentru prima dată în camera ei. Cine nu s-ar fi simţit, dacă s-ar fi aflat într-un pat străin, îmbrăcată ca o târfuliţă? Poate datorită ciorovăielii lor absurde sau ciocolatei îşi recâştigase dispoziţia normală. Nu avea intenţia să lase această arogantă şi încrezută rudă a lui Derek să o învingă. Păi, ar fi fost aproape la fel de rău de parcă ar fi făcut-o chiar Derek.

— O să fac un târg cu dumneata, India, spuse el în cele din urmă.

— Domnişoara Prendergast, zâmbi ea plăcut.

— Mă crezi sau nu, e remarcabil de greu să ţipi.

— Nu-mi pot imagina aşa ceva.

— Dar nu ai ţipat niciodată. Trebuie să renunţi la orice rezervă. Să îţi pui toată inima şi sufletul în asta, dacă vrei. Mă îndoiesc că o femeie ca dumneata o poate face.

— La ce te referi mai exact? întrebă ea încruntându-se. Când vorbeşti despre o femeie ca mine?

— Derek a spus că eşti calmă şi rezervată. Că nu eşti deloc emotivă. Coborî vocea la o şoaptă confidenţială. Chiar puţin rece.

— Chiar aşa?

India nu era sigură de ce un lucru cu care se mândrise întotdeauna o enerva acum într-o oarecare măsură.

— Chiar aşa, încuviinţă lordul Brookings, cu o privire provocatoare.

Ea îi înfruntă privirea direct.

— Bine.

Lordul Brookings râse.

— O să fac un pariu cu dumneata, India.

— Domnişoară Prendergast. Şi nu pariez niciodată.

— Vezi dumneata, eu nu cred că îţi poţi depăşi rezerva, convingerea neclintită despre ceea ce se cuvine şi ce nu. Prin urmare, dacă îţi poţi lăsa deoparte inhibiţiile şi poţi să scoţi într-adevăr un ţipăt care să-ţi îngheţe sângele în vene, te voi numi de acum înainte domnişoară Prendergast, aşa cum se cuvine.

— Dumnezeule mare! Pentru o clipă, ar fi jurat că era din nou guvernantă. Câţi ani ai?

El rânji.

— Şi eşti într-adevăr marchiz?

— Sunt.

— Şi e un titlu englezesc? Nu vreo denumire străină frivolă?

— Sunt cel de-al optulea marchiz de Brookings. Tatăl meu a fost al şaptelea, bunicul al şaselea şi aşa mai departe. Am hârtiile care o dovedesc, dacă vrei să le vezi.

— Nu e necesar.

— Deci ce va fi, India? Deşi trebuie să spun că îmi place cum sună India şi Percy. Are un iz pur englezesc, şi cred că şi o anumită eleganţă. Se întinse spre ultimul ei corn. Deşi poate că India şi Val ar fi şi mai…

Înainte de a se putea gândi mai bine, India deschise gura şi ţipă.

Capitolul 8

Ţipătul unei femei spintecă tăcerea din casă,

reverberând în tavanele de la etajul de sus şi răsunând în duşumelele de marmură. Derek tresări înfiorat la mijlocul scării, şi ştiu cu siguranţă infailibilă al cui fusese ţipătul. „Drăcia naibii!”

Se repezi spre dormitorul Indiei, care se afla chiar sub dormitorul lui, sărind câte două trepte deodată pe scara largă şi răsucită. După ce sosise noaptea trecută, vorbise multă vreme cu Val, aşa că ştia că în casa cea mare nu mai existau alţi oaspeţi. Îi lăsase pe profesor şi pe soţia lui jos, în salonul în care luaseră micul dejun, probabil prea departe ca să audă, deşi nu ar fi fost deloc surprins să se trezească cu ei chiar în spatele lui. Nimeni nu ar fi putut trece cu vederea un asemenea ţipăt.

Ce mai era oare acum? În ziua precedentă, India făcuse o sforţare vizibilă şi nu criticase chiar totul, dar nu suportase bine inconvenientele călătoriei. Era evident că nu avea multă experienţă în acest domeniu, în afară de câte o călătorie ocazională de la Londra la ţară.

Ajunse la etajul al doilea şi se îndreptă spre camera ei. Probabil că India nu se afla într-un pericol real. Deşi nimeni nu ştia ce – sau pe cine – puteai să găseşti pe holurile domiciliului parizian al lui Val. În ultima ocazie în care fusese acolo, Derek dăduse peste o maimuţică precoce, animalul de companie adorat al iubitei lui Val din perioada aceea – care fusese destul de isteaţă ca să scape din lesă şi să evite să fie prinsă aproape o lună, trăind din resturile de la bucătărie şi îngrozind servitorii şi oaspeţii. Pentru o fiinţă atât de mică, fusese extrem de neplăcută şi destul de periculoasă. Val se despărţise de stăpâna maimuţei chiar în momentul în care animalul fusese prins. Derek bănuia că animalul nu fusese decât o scuză care venise la momentul potrivit.

Ajunse la uşa Indiei şi se opri dintr-odată. Nici chiar o maimuţă nu l-ar fi şocat mai tare decât priveliştea care fi întâmpină.

Îndărătnica, neînduplecata, extrem de cuviincioasa domnişoară India Prendergast stătea dreaptă în şezut pe pat – îmbrăcată încă în cămaşă de noapte, trăgând cu o

mână cuverturile strâns, până aproape de bărbie, cu o tavă legănându-se în poală, uitându-se încruntată la Val, care stătea pe marginea patului ei. Încă şi mai *şocată* era India însăşi.

Părul ei era desfăcut şi îi atârna pe umeri într-o cascadă de bucle nebănuite care captau lumina şi scânteiau cu atractive umbre aurii. Buclele acestea erau întemniţate de obicei fără milă într-un coc în vârful capului, atât de strâns încât te durea pielea capului numai uitându-te la el. Era îmbujorată, fără îndoială de enervare, şi ochii ei verzi scânteiau – din nou, probabil de enervare. Dar era foarte atrăgătoare. Nu se vedea mare lucru din cămaşa ei de noapte – de culoarea piersicii şi care o avantaja foarte mult – cu excepţia braţelor. Materialul aproape transparent era intensificat de dantelă crem, care îi mângâia încheieturile şi foşnea pe cuverturi. Era întruchiparea neglijeului fermecător, o iluzie în acelaşi timp angelică şi seducătoare. O viziune care implora de-a dreptul să fie sărutată. Era cel mai ciudat gând – să o săruţi pe India Prendergast dar Derek nu putea scăpa de el. Ar fi pariat că Val se gândise la acelaşi lucru.

Val întinse mâna spre tava ei. Ea o îndepărtă rapid, şi iluzia se spulberă.

— Dumnezeule mare, domnişoară Prendergast, spuse Derek intrând în cameră. Eşti bine? Ce naiba se întâmplă aici?

Ea îi aruncă lui Val o privire distrugătoare, apoi îşi îndreptă atenţia spre Derek.

— Omul acesta încearcă să îmi fure cornul, domnule Saunders. Fiindcă mi-a luat deja două, şi acesta e singurul care a rămas – privirea ei îngustată se întoarse spre Val – nu puteam permite aşa ceva.

— Sunt nişte cornuri excelente, Derek, spuse Val, privind cu jale spre cornul care mai rămăsese. Ar trebui să încerci unul.

— Am încercat, spuse încet Derek. La micul dejun. Deci foitajele erau de vină? Se uită ţintă la India. Ai ţipat din cauza cornului?

Pentru prima dată de când o întâlnise, ea păru evident stânjenită.

— Nu chiar.

— Deloc, spuse şi Val. A ţipat pentru că am provocat-o s-o facă. Sau poate că *îndrăzneală* e un cuvânt mai bun. Rânji spre India. Ce crezi, domnişoară Prendergast? A fost provocare sau îndrăzneală? Sau… Se opri într-un mod semnificativ. A fost un pariu?

— Ţi-am spus – eu nu pariez, spuse ea într-un mod mult prea superior pentru o femeie care tocmai ţipase nu ca să-şi apere onoarea, ci ca să-şi protejeze cornurile. Şi ştii perfect de ce am ţipat.

— Val. Derek se strădui să adopte un ton aspru. De ce a ţipat?

Val ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Ce prostie! Ştii exact de ce, spuse ţâfnoasă India. I-am cerut să plece pentru că prezenţa lui era nedorită şi foarte nepotrivită.

Val îl privi pieziş cu un rânjet foarte lipsit de regrete.

— L-am ameninţat că ţip dacă nu pleacă. Nu a plecat, aşa că am ţipat.

— Şi a fost un ţipăt foarte impresionant, spuse Val, cu buzele curbate de admiraţie. Nu o credeam în stare.

— Şi totuşi, nu pare să fi funcţionat, spuse ea rece.

Pentru o clipă, lui Derek i se păru că vede o sclipire de amuzament în ochii ei, dar Val ştiuse întotdeauna foarte bine să amuze femeile. Totuşi, nu se ştie din ce cauză, gândul că Val putuse s-o facă să râdă era iritant.

— Aş paria că s-a auzit în toată casa, spuse Val plin de sine.

— Eu aş paria că s-a auzit în tot oraşul, încuviinţă Derek. Bine lucrat, domnişoară Prendergast.

— Îţi mulţumesc, domnule Saunders. O notă de satisfacţie răsună în vocea ei, şi de data asta fu sigur că nu se înşela. India încerca evident să nu zâmbească. Poate că mai exista o speranţă pentru ea, până la urmă.

— Ai spus că îi spui Derek, spuse Val privind-o printre

gene.

— Se pare că prefer termenii de adresare mai formali şi mai cuviincioşi în timp ce mă întreţin cu nişte domni incorigibili în camera mea de culcare.

Val râse şi Derek nu putu să nu rânjească. Avea să fie o şedere interesantă. Păşi în cameră, luă un scaun şi îl aşeză de cealaltă parte a patului, în faţa lui Val.

Ea ridică o sprânceană.

— Oh, vă rog să vă alăturaţi şi dumneavoastră, domnule Saunders.

— Cu mare plăcere. Ignoră sarcasmul din vocea ei şi se aşeză. Fiindcă e evident că v-aţi cunoscut, permiteţi-mi totuşi să vi-l prezint formal şi cuviincios pe marchizul de Broolkings, fratele meu vitreg.

— Cum? se holbă India, neîncrezătoare.

— Mama lui Derek a fost mama mea vitregă.

— Tatăl lui Val a fost cel de-al doilea soţ al mamei mele.

— Asta explică atât de multe, spuse ea în surdină.

— Aveai dreptate, Derek, spuse Val, clătinând din cap plin de regret. E îngustă la minte.

— Deci ai spus că sunt îngustă la minte, calmă, insensibilă şi rece? întrebă ea întorcându-se spre Derek. Să îndrăznesc să întreb ce altceva ai mai spus despre mine?

Derek îi aruncă o privire enervată fratelui său vitreg. Când avea să înveţe omul acesta să-şi ţină gura?

— Mă tem că lordul Brookings a interpretat comentariile mele în afara contextului.

— Oh, eu nu cred asta, spuse Val. Îmi amintesc foarte limpede că ai spus toate astea, şi ai mai numit-o încăpăţânată, bănuitoare, mult prea cuviincioasă şi paco…

— Nu mă interesează deloc ce crede domnul Saunders despre mine, spuse ea, măturând comentariile cu un gest. Şi nu contează nici ce cred eu despre domnul Saunders.

O sclipire răutăcioasă scânteie în ochii lui Val.

— Şi ce crezi despre domnul Saunders?

— Ce cred? Ochii ei verzi întâlniră privirea lui Derek.

Oh, nu mă îndoiesc că domnul Saunders ştie exact ce cred despre el.

Privirea ei rămase aţintită în ochii lui, şi pentru o clipă se simţi inundat de un foarte curios simţământ de regret.

— Dar nu ştiu ce gândeşti dumneata despre el, şi aş da mult ca să aflu, rânji Val. Cred că ar putea fi unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le-am auzit în ultimul timp. O cameristă apăru la uşă şi îi atrase atenţia. Vă rog să mă scuzaţi un moment. Se ridică, se îndreptă spre cameristă şi schimbară câteva cuvinte în şoaptă.

Val făcu o grimasă.

— Se pare că au venit jandarmii, şi trebuie să vorbesc cu ei. Acesta este un cartier foarte respectabil, şi se pare că unul dintre vecini a raportat că a auzit ţipetele unei femei.

— Îmi închipui că nu pentru prima dată, spuse India pe un ton sec.

Val le aruncă un zâmbet lipsit de orice căinţă şi îşi luă tălpăşiţa.

— India, începu Derek, încrucişând braţele. Te rog să-mi accepţi scuzele pentru comentariile mele. Îmi pare rău dacă te-au jignit în vreun fel.

— Vai de mine, nu-mi pot imagina de ce m-ar fi jignit. Cu siguranţă nu m-au surprins. Ridică din umeri. Nu sunt niciodată jignită de adevăr.

— Totuşi, a fost nepoliticos din partea mea şi nu am intenţionat niciodată…

— Să ajungă la urechile mele?

— Ei bine, da. Încă nu-i venea să creadă că Val îi trădase încrederea. O să-i spun câteva cuvinte bine alese fratelui meu vitreg despre asta.

— Nu trebuie să te deranjezi. Se opri. Presupun că nimeni nu doreşte să fie descris ca plictisitor, insensibil şi rece…

El se cutremură.

— Şi chiar dacă par nişte cuvinte cam aspre, nu sunt incorecte. Sunt… Se gândi un moment. Rezervată, dacă vrei. Nu cred că e bine să îmi arăt emoţiile, şi nici nu le permit să îmi controleze comportamentul. Şi cred că

regulile bunei purtări trebuie ascultate. Sunt foarte conştientă de propria mea fire şi de felul în care mă văd cei din jur. Mai ales cei care nu mă cunosc.

— Bănuiesc că prietenii dumitale te cunosc mai bine.

— Prietenii mei… Ezită, apoi ridică bărbia cu un gest hotărât. Da, îmi imaginez că da.

— Dacă te interesează ideea aceasta… îşi alese cuvintele cu grijă. Mi-ar plăcea să-ţi ofer prietenia mea.

— Dumnezeule mare, Derek. Ea se holbă la el cu evidentă neîncredere. Nu mă placi, şi sunt sigură că nici eu nu te plac. De ce naiba ai vrea să fim prieteni?

— Nu este adevărat că nu te plac, spuse el repede, dar ea avea dreptate. Femeia asta era fiinţa cea mai insuportabilă şi mai pedantă pe care o cunoscuse vreodată. Totuşi, erau legaţi unul de altul. Inspiră adânc. Dintr-un singur motiv – avem un scop comun. Amândoi vrem să o localizăm pe Lady Heloise şi să ne asigurăm că e bine. Va fi mult mai puţin dificil dacă nu sărim mereu unul la gâtul celuilalt.

— S-ar putea să ai dreptate aici.

— În plus, prevăd că vom fi împreună şi în viitor, pe timp nedeterminat. Aş prefera să îmi petrec timpul cu un prieten, nu cu un duşman.

— Dar eu nu am încredere în dumneata.

— Nici eu nu sunt deloc dispus să am încredere în dumneata, şi asta ne oferă un lucru în comun pe care să ne construim prietenia.

— Nu cred că prieteniile se construiesc pe neîncredere reciprocă.

— Atunci prietenia noastră va fi prima, spuse el, fulgerând-o cu un rânjet.

— G absurd, răspunse ea încruntându-se. Păi, prieteniile se bazează pe împărtăşirea admiraţiei şi a respectului. Eu nu te respect deloc.

— Atunci va trebui pur şi simplu să-ţi câştig respectul. Era foarte sigur că nu avea să fie uşor, dar nimic nu fusese uşor până atunci cu India Prendergast. Deşi avem deja un alt lucru pe care să ne construim prietenia.

— Nu-mi imaginez ce lucru ar putea fi.

— Onestitatea.

India ridică o sprânceană.

— Şi totuşi nu avem încredere unul fii celălalt.

— Dar suntem sinceri în privinţa asta.

Ea îl studie cu atenţie.

— Ar fi nesincer din partea mea să spun că sunt dispusă să accept oferta dumitale de prietenie. Dar, din spirit de cooperare, sunt dispusă să încerc să cultiv un anumit nivel de cordialitate între noi.

— Nu pot cere mai mult.

— Am o singură condiţie.

— Orice.

— Fiindcă am întreţinut o conversaţie cu doi domni în camera mea, în timp ce eram încă în pat, îmbrăcată în cămaşă de noapte – lucru pe care chiar şi dumneata l-ai recunoaşte ca fiind culmea necuviinţei…

El încuviinţă.

— Cred că ar trebui să anulezi cuvintele îngustă la minte din descrierea mea.

— Ei bine, se strâmbă Derek. Ai ţipat.

— Ţipătul meu era menit mai degrabă să îl determine pe Excelenţa Sa să plece, şi nu a fost o manifestare de bună-cuviinţă.

— Fie şi aşa. Foarte bine atunci. Treaba mergea chiar mai bine decât se aşteptase. Nu eşti atât de îngustă la minte pe cât s-ar putea crede.

— Îţi mulţumesc. Acum, poate ai fi bun să…

— Te voi lăsa să te îmbraci. Se ridică în picioare. Cred că vom începe eforturile noastre de astăzi la hotelul pe care l-a menţionat Lady Heloise în scrisori. Îţi sugerez să plecăm imediat ce termini.

— Exact aşa mă gândeam şi eu.

— Alt lucru pe care îl avem în comun.

— Din nefericire…

— Ai altă idee?

— Nu e asta. Dar camerista mea – Suzette – a spus că nu mi-a văzut bagajele. Am fost silită să împrumut acest –

privi în jos şi clipi – *lucru* de dormit noaptea trecută.

— Înţeleg. Înseamnă că nu e cămaşa dumitale de noapte?

— Doamne, Dumnezeule, nu. Indignarea răsuna limpede în vocea ei. Nu aş purta niciodată ceva atât de… atât de subţire. Şi sugestiv. Şi indecent.

— Nu, bineînţeles că nu. Era cu adevărat păcat. Bănuia că ceea ce nu putea vedea din cămaşă era şi mai delicios decât ceea ce vedea, îmi imaginez că hainele dumitale de noapte sunt din în bun şi solid, neîncărcat de fleacuri ca dantela sau volanele.

— Doar pentru că mergi la culcare nu înseamnă că trebuie să abandonezi judecata şi îmbrăcămintea cuviincioasă, spuse ea înţepată. Dar nu despre asta era vorba. După cum spuneam, Suzette nu mi-a văzut bagajele.

— Nu? Ştia că trebuia să se aştepte la asta. Ar fi fost mai înţelept dacă ar fi spus-o de cum intrase, dar chiar dacă se considera curajos în aproape orice împrejurare, aceasta nu făcea parte din împrejurările acelea.

— Nu, şi asta înseamnă că voi fi silită să port aceleaşi haine de ieri, şi acum sunt periate. Mă tem că va trebui să îţi întârzii plecarea până se întoarce Suzette cu hainele mele.

— Oh, bine. Oftă. Presupun că nu avem ce face. Nu putem să umblăm cu dumneata goală pe străzi. Chiar şi în Paris, am fi priviţi cu neplăcere. Porni spre uşă.

— Derek.

El se opri.

— Da?

— Nu pot să nu observ că dumneata nu porţi ceea ce ai purtat ieri. Fruntea ei se încruntă. Să presupun că bagajul dumitale a ajuns?

El clipi şi se întoarse spre ea.

— Da.

— Şi la fel s-a întâmplat cu bagajele profesorului şi ale doamnei Greer?

— Da, din câte ştiu.

— Atunci, fiindcă bagajele noastre au călătorit

împreună, al meu trebuie să fie undeva prin casă. Dus poate într-o cameră greşită. Nu crezi?

— S-ar putea. Ştiu, spuse el radios. Ce-ar fi să ţi-l caut eu?

India oftă uşurată.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare.

— Sunt fericit s-o pot face, ca orice prieten responsabil.

— Între timp, voi aştepta să se întoarcă Suzette.

— Şi eu te voi vedea jos, când vei fi gata.

Zâmbi şi plecă, închizând uşa în urma lui.

Ar fi fost într-adevăr normal ca valiza ei să fie pe undeva prin casă. Dacă, bineînţeles, ar fi ajuns în primul rând în casă. Şi asta s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost etichetată – atunci când fusese controlată la începutul călătoriei – cu eticheta corectă pentru Paris şi nu, oh, să zicem Praga. O greşeală uşor de înţeles, de fapt. Nimic nu era mai enervant decât să-ţi amâni planurile de călătorie şi să fii silit să stai mai mult decât intenţionai într-un oraş, sperând să-ţi recuperezi bagajul. Dar dacă vrei să-ţi vezi din nou lucrurile, nu ai de ales. Şi cine ştie cât avea să dureze?

Derek ignoră micul fior de vinovăţie. Când totul avea să se termine, avea să înlocuiască toate hainele Indiei şi tot ce mai adusese cu ea. Şi exista întotdeauna posibilitatea ca valiza itinerantă să se întoarcă în Anglia. Până la urmă.

Unchiul Edward ar fi argumentat că, în cele din urmă, era în interesul Indiei şi al verişoarei ei, şi al mătuşii Guinevere. Oamenii lui erau mult mai calificaţi decât Derek şi India pentru a o găsi pe Lady Heloise. Totuşi, ea nu ar fi văzut lucrurile în felul acesta.

Chiar şi aşa, trimiterea bagajelor ei la capătul pământului nu era cel mai bun mod de a începe o prietenie.

Capitolul 9

Chiar dacă sensibilitatea unei englezoaice cuviincioase va fi foarte deranjată de obiceiurile unei ţări străine, trebuie să înţeleagă că acestea se deosebesc foarte mult de lucrurile cu care este obişnuită. Acceptarea obiceiurilor locale ne va face să fim privite cu ochi buni de către populaţia nativă şi ne va oferi poveşti amuzante pe care să le relatăm la întoarcerea acasă.

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

Unde era blestematul acela de bărbat?

India aştepta în foaier, stăpânindu-şi dorinţa de a bate din picior de nerăbdare. Îi trimisese vorbă lui Derek prin Suzette că era gata să plece şi acum voia să pornească fără nicio întârziere. Era drept că, măcar în parte, întârzierea putea fi pusă pe seama ei, având în vedere că nu se trezise atât de devreme ca de obicei. Chiar şi aşa, i se păruse că durase o veşnicie până îşi văzuse din nou hainele. Se simţea mult mai aproape de vechea ei personalitate purtând îmbrăcămintea obişnuită şi cu părul pieptănat ca de obicei. Era gata să înfrunte lumea şi să continue să o caute pe Heloise. Şi mai mult decât pregătită de a scăpa de această dimineaţă.

Nu ştia sigur ce i se întâmplase. Judecând la rece, făcuse tot ce se putea ca să-l determine pe lordul Broolkings să plece din camera ei. Nu ştia ce altceva ar mai fi putut încerca, în afară de a sări din pat şi a-l împinge de spate până la uşă. Fusese foarte enervant. Dar, în mod destul de ciudat, i se păruse că era un bărbat amuzant – ca şi fratele său. Şi nu ar fi trebuit să creadă aşa ceva. Nu era nimic amuzant în necuviinţă.

Nu fusese deloc surprinsă să afle de înrudirea dintre Derek şi lordul Brookings, chiar dacă nu exista nicio legătură de sânge între ei. Amândoi aveau un anumit aer încrezător, amândoi se bazau în mod vizibil pe înfăţişarea elegantă şi pe farmecul lor, şi amândoi flirtau prea mult

pentru propriul lor bine, sau pentru binele oricărei femei neştiutoare care le ieşea în drum. Derek nu era chiar atât de bătător la ochi ca Excelenţa Sa, deşi nu şi-ar fi imaginat niciodată că putea exista un bărbat mai sigur pe sine ca Derek. Dar observase privirea foarte ciudată a lui Derek atunci când intrase în cameră, şi în privirea aceea nu era nici urmă de încredere. Era mai degrabă ceva care semăna cu o revelaţie.

De abia după ce ieşise îşi văzu înfăţişarea în oglinda antică de perete de lângă fereastră, şi atunci bănui ce însemna privirea aceea. Era absurd, dar pentru o clipă India nu fu sigură că imaginea care se reflecta în oglindă îi aparţinea. Nu arăta deloc ca de obicei. Părul ei se întorsese la starea lui naturală şi era o învălmăşeală de bude enervante, blestemul vieţii ei. Faţa îi era evident îmbujorată, fără îndoială din cauza frustrării pe care o simţise încercând să îl scoată pe lordul Brookings din cameră, şi asta făcea ca ochii ei să pară mai verzi decât erau. Şi slavă Domnului că niciunul din cei doi nu îi văzuseră restul neglijeului, ci doar braţele. Veşmântul acela ruşinos se lipea de ea exact aşa cum nu ar fi trebuit, subliniind şi revelând curbe despre care nu-şi dăduse seama că ar fi putut fi atât de atrăgătoare. Într-un mod teribil de imoral, bineînţeles. Pe scurt, nu îşi dăduse seama cine era fiinţa zbârlită care o privea din oglindă. Imaginea era şocantă şi poate chiar interesantă, dar de un lucru era sigură: nu putea fi India Prendergast. Sau cel puţin nu acea India Prendergast pe care o văzuse în oglindă până atunci. Oricum, era o anomalie de moment, şi nimic în plus. Vina putea fi pusă exclusiv pe seama neglijeului, a împrejurărilor, a budoarului decadent şi chiar a Parisului însuşi.

Şi în ciuda faptului că uneori îl găsea foarte amuzant pe Derek, nu putea permite ca acest lucru să o facă să uite de ce era cu el. Primul motiv – şi cel mai important – era că trebuiau să o localizeze pe Heloise şi să se asigure că se afla în siguranţă. Şi al doilea – să găsească o modalitate de a dovedi că Derek era într-adevăr intelectul superior din

spatele frauduloasei Societăţi a Doamnelor Călătoare – o întreprindere imorală şi ilegală, creată cu unicul scop de a despărţi femeile, şi în special pe cele vârstnice, de economiile lor. India nu fusese în stare să o salveze pe Heloise de complotul lui, dar putea să nu îl lase să mai jecmănească pe altcineva. Era o acţiune responsabilă – o acţiune *corectă.* Şi India se lăuda că era întotdeauna corectă, din punct de vedere moral şi din toate celelalte puncte de vedere.

— Văd că eşti gata de plecare.

Derek cobora scara cu paşi săltaţi şi i se alătură în foaier.

— Sunt, încuviinţă ea. Ai reuşit să îmi găseşti geamantanul?

— Încă nu, dar am pus tot personalul să-l caute. Îi adresă un zâmbet încurajator. E o casă foarte mare, şi geamantanul tău ar putea fi oriunde. Oricum, sunt sigur că bagajele tale vor fi găsite înainte de a ne întoarce.

— Sper şi eu, spuse ea, iar nota încrezătoare din vocea ei contrazicea teama iritantă că s-ar fi putut să nu-şi mai vadă niciodată lucrurile.

În ce privea valoarea bunurilor, nu avea mare lucru de pierdut. Cufărul era cam jerpelit – servise odinioară la transportarea lucrurilor ei înspre şi dinspre academia domnişoarei Bicklesham – dar dacă l-ar fi pierdut ar fi fost distrusă.

Fusese econoamă şi nu îşi împachetase multe lucruri. Câteva rochii potrivite pentru călătorie, două bluze, o fustă în plus, lenjerie, bineînţeles, cămăşi de noapte, o pereche de cizme şi a doua pereche de pantofi comozi şi zdraveni pentru mers pe jos. Cumpărase şi o rochie simplă de seară şi pantofi asortaţi, în caz că era nevoie – deşi presupunea că nu va fi. Nu era o excursie de plăcere. Totuşi, o femeie trebuie să fie întotdeauna pregătită. După spusele lui Heloise, a fi pregătită pentru orice eventualitate era practic deviza Societăţii Doamnelor Călătoare. În materie de sfaturi şi numai în asta, societatea era competentă. India se întreba dacă pierderea bagajelor era abordată măcar într-

una dintre broşurile societăţii pe care le adusese Heloise acasă.

— Dacă nu ai nicio obiecţie, profesorul Greer şi soţia lui au dorit să vadă oraşul, şi eu nu am crezut că e necesar să ne însoţească. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Absolut, spuse India uşurată. Bănuiesc că nu ar face decât să ne încetinească înaintarea.

— Exact asta cred şi eu. În plus, doamna Greer şi-a dorit dintotdeauna să vadă Parisul, şi cine ştie cât vom sta? S-ar putea ca asta să fie singura ei ocazie.

— Atunci trebuie să profite de ea, desigur.

— Excelent, încuviinţă Derek. Deci am citit din nou scrisorile trimise de Lady Heloise şi am studiat itinerarul ei. Presupun că ai fotografia ei la dumneata.

— O am.

— Foarte bine. Derek scoase un carneţel şi un ghid Baedeker din buzunarul hainei. Am notat câteva lucruri cu care să începem.

— Le-ai notat?

— Am vrut să îmi organizez gândurile şi eforturile noastre.

Ea îl studie atent.

— Nu mi s-a părut că ai fi tipul de om căruia îi place să fie organizat.

— Atunci mă bucur că te-am surprins, spuse el pe un ton plăcut, în ultimele luni am văzut că e bine să fii organizat atunci când vrei să faci un lucru rapid şi eficient.

— E foarte… admirabil. „Şi şocant”. Printre lucrurile pe care le aştepta de la el nu se aflau organizarea şi eficienţa.

— Mai mult, avem nevoie de un plan clar de acţiune; sau vrei să hoinărim pur şi simplu pe străzile Parisului, strigând-o pe Lady Heloise?

— Nu, bineînţeles că nu. Deşi nu se gândise la modalitatea practică prin care să-şi găsească verişoara.

— Nici eu nu credeam asta. Prin urmare, mi-am luat libertatea de a întocmi un fel de plan. Îi aruncă o privire. Ai vreo idee?

— Nu. Nu avea decât un gând vag în străfundurile minţii ei, acela de a pune întrebări în locurile pe care le menţionase Heloise în scrisori. Încă nu.

— Să aşteptăm până fad un plan?

Ea nu crezu niciun moment în nota de inocenţă din vocea lui.

— Sugerez să folosim planul dumitale până în momentul în care va avea nevoie de o revizuire.

— Foarte bine atunci. Deschise carneţelul. Din nefericire, itinerarul ei mi se pare cam vag şi la voia întâmplării în privinţa datei de sosire şi plecare. Şi nici nu indică la ce hotel intenţiona să stea în…

— O omisiune destul de serioasă, nu crezi? întrebă ea direct. Ai crede că o informaţie atât de importantă trebuie indusă într-un itinerar creat de o societate de călătorie şi de o agenţie de asistenţă.

— Itinerarele se schimbă, India, în timp ce planurile călătoriei progresează, spuse el, cu atenţia îndreptată doar asupra carneţelului. În plus, oamenii nu se duc întotdeauna acolo unde ar trebui să meargă. Face parte din aventură să te îndrepţi spre o destinaţie neprevăzută pentru că ţi se pare mai interesantă. Aceasta e schema pe care ţi-a lăsat-o verişoara dumitale, cu itinerarul ei final?

— Nu sunt sigură. La naiba cu toate! India îşi aruncase o singură dată ochii pe itinerar, atunci când i-l dăduse verişoara ei. Asta fusese într-adevăr atunci când Heloise îşi anunţase pentru prima dată intenţia de a călători. După doar două săptămâni, femeia mai vârstnică plecase, şi chiar dacă India aruncase o privire asupra locurilor pe care intenţiona să le viziteze Heloise, nu fusese deloc atentă la detaliile despre cazare. A menţionat că va rămâne în Paris cât timp va fi nevoie, ca să poată vedea tot ce dorea să vadă.

— Asta e bine de ştiut, spuse el în surdină. În prima scrisoare de la Paris, spune că e „în Grand Hotel” şi camera ei e mai mult decât mulţumitoare.

— Atunci e evident că stătea la Grand Hotel. Sugerez

să mergem acolo şi să întrebăm de ea, spuse India, incapabilă să îşi ascundă nota de triumf din voce. Chiar dacă era logic să înceapă de acolo, fusese totuşi sugestia ei.

— Sunt de acord. El zâmbi plăcut. Care Grand Hotel?

— Ce vrei să spui cu care Grand Hotel? *Grand Hotel.*

— Şi iată prima noastră problemă.

Ea îi privi printre gene.

— Nu văd nicio problemă. Mie mi se pare foarte simplu şi raţional

— Poate ar fi, dacă ai fi mai pregătită.

India se holbă la el.

— Poftim?

— Ai luat la tine un ghid al Parisului? Ai o listă a hotelurilor? Te-ai gândit să îţi întrebi verişoara unde plănuia să locuiască, exact la Paris sau în altă parte?

— Nu, dar…

— Îţi sugerez să arunci o privire aici. Îi întinse ghidul Baedeker.

Ea luă cartea şi o deschise.

— Şi la ce să mă uit, mă rog?

— Să cauţi Grand Hotel, bineînţeles. Se opri. Vei găsi şi Grand Hotel du Louvre, Grand Hotel de Port Mahon, Grand Hotel Normandy, Grand Hotel de Chateaudun, Grand Hotel de…

— Câte sunt?

— Am numărat douăzeci şi şapte în ghid. Am făcut o listă cu toate. Se opri. Dar s-ar putea să fi scăpat din vedere vreunul.

— Dumnezeule mare! Răsfoi ghidul. Ce nebunie! Ce… *franţuzesc!*

— Cred că şi în Londra sunt câteva hoteluri Grand, observă el calm. Era foarte enervant.

— Câteva nu înseamnă două duzini! Cum au putut permite aşa ceva?

— Mă îndoiesc că ar fi putut să n-o permită.

— Chiar şi aşa…

— Trebuie să recunoşti că e un nume excelent pentru

un hotel. Sugerează o imagine impresionantă de ospitalitate şi servire impecabilă.

— Nu pot fi toate mari[4], mormăi ea, răsfoind paginile tipărite cu litere mărunte şi înghesuite.

— Probabil că nu, dar nu-mi pot imagina că un hotel s-ar putea numi *Hotelul Aproape Mare* sau *Hotelul Nu Chiar Mare*, şi chiar ai vrea să stai într-un hotel care s-ar numi *Hotelul Mic, Obişnuit şi Neînsemnat?*

Ea închise cartea şi se uită urât la el.

— Acum te prosteşti. Şi nu e timpul potrivit pentru aşa ceva.

— Chiar asta fac, şi e timpul perfect pentru asta. Puse carneţelul înapoi în buzunar. Încerc să aduc puţină veselie într-o după-amiază care va fi cu siguranţă foarte lungă. Şi mai mult ca sigur că nu va fi singura.

— Ei bine, eu nu am de gând să mă las înveselită.

Îi înapoie ghidul.

— Nu. Luă cartea şi o deschise. Nici nu credeam că o s-o faci. Găsi pagina pe care o căuta, o studie un moment, apoi închise elegant cartea şi o puse din nou în buzunar. Îţi sugerez să începem cu primul Grand Hotel de pe listă, cel care se numeşte doar Grand Hotel şi e unul dintre cele mai mari hoteluri din Paris. Luă pălăria din mâinile valetului şi păşi spre uşă. Se prea poate să avem noroc şi să îţi găsim verişoara bine instalată acolo, fără să-i pese de lume şi uitând cu totul de detaliile precum corespondenţa.

— Chiar crezi asta?

Cu cât mai curând o găseau pe Heloise, cu atât mai repede se putea întoarce la existenţa ei bine ordonată.

— Nu o cunosc aşa cum o cunoşti dumneata, dar cred că e posibil. Un lacheu deschise uşa, şi Derek îi făcu semn Indiei să iasă înaintea lui. Nu e chiar probabil, dar s-au întâmplat şi lucruri mai ciudate.

— Da, bănuiesc că da.

Lucruri mai ciudate. De exemplu, faptul că nu îşi imaginase niciodată că va părăsi Anglia, şi încă să călătorească spre Paris şi să locuiască într-un palat mare

4 *Grand Hotel* înseamnă *Hotelul Mare,* în limba franceză (n.tr.)

din centrul oraşului, găzduită de un netrebnic fermecător şi însoţită de un şi mai mare netrebnic.

— Fruntea sus, India, spuse Derek. Aproape toate hotelurile mari se află pe malul drept al Senei.

— Înseamnă că sunt unul lângă altul?

— Nu chiar, chicoti el. Dar măcar s-au mai redus dimensiunile carului cu fân în care e ascuns acul nostru.

Derek chemă o trăsură şi îi spuse vizitiului care era prima oprire. Franceza lui nu era atât de precisă ca a ei, dar era mai puţin academică şi poate mult mai prietenoasă. Chiar dacă înţelese fără probleme conversaţia, ea se hotărî să-l lase pe el să vorbească. La urma urmei, avea experienţă şi vizitase alte ţări, în timp ce ea nu pusese piciorul în afara Angliei.

Mânat poate de vreun impuls nedorit de a împărtăşi cu cineva călătoriile din trecut sau încercând pur şi simplu să o informeze, îi arătă pe toată durata călătoriei cu trăsura privelişti de interes discutabil şi îi vorbi despre transformările capitalei franceze, care începuseră în urmă cu douăzeci de ani. Tonul vocii lui nu te lăsa să ghiceşti dacă aproba sau nu schimbările din oraş. Însă, în ciuda lipsei ei de interes faţă de orice lucru franţuzesc, Indiei îi plăcură bulevardele noi şi largi şi clădirile impresionante şi unite între ele, cu faţade din piatră în culori pale, balcoane din fier forjat şi acoperişuri mansardate care produceau impresia de continuitate, de parcă fiecare parte a străzii ar fi fost o singură structură fără sfârşit. Din toate acestea se degaja un sentiment de ordine care i se păru reconfortant şi liniştitor.

Primul Grand Hotel – Grand Hotel pur şi simplu – era la fel de impozant ca şi numele lui. Avea acelaşi stil arhitectural ca şi restul clădirilor pe care le admirase şi ocupa un cvartal întreg din oraş. Hotelul era foarte recomandat de Baedeker, iar ghidul spunea că era unul dintre cele mai impresionante hoteluri din oraş, şi avea între şase şi şapte sute de camere.

Intrară în hol, şi Indiei i se păru mai mult un palat decât un hotel – nu că ar fi fost vreodată într-un palat – cu o

expoziţie orbitoare de marmură şi cristal, decoraţiuni pictate şi ornamente poleite. Opulenţa şi grandoarea licăreau până şi în aerul din jurul lor. Era un cadru potrivit pentru visare, nu pentru realitate. Te-ar fi putut lăsa fără suflare, dacă ai fi fost impresionat de o expunere atât de făţişă a extravaganţei şi a excesului. Însă India nu era.

— Un loc extraordinar, nu-i aşa? spuse Derek zâmbind şi privind în jur. Am citit odată că a fost cel mai mare hotel din lume atunci când s-a deschis. Poate că mai e şi acum.

— E *mare,* în mod sigur, murmură ea.

Şi la fel era şi clientela. Judecând după aerul universal de bogăţie şi de importanţă a oaspeţilor bine îmbrăcaţi, era evident că mediul acesta ostentativ li se părea ceva normal. India nu fusese preocupată niciodată de modă. Nu se deranjase niciodată să urmeze ultimul stil. Dar pentru prima dată în viaţă – în mijlocul măreţiei unui hol de hotel – India se simţi deplasată şi destul de şleampătă. De parcă ar fi trebuit să intre pe intrarea servitorilor, nu pe uşa din faţă. Şi, oricât de mult ar fi încercat să scape de sentimentul acesta, nu îl putea controla. Derek, în schimb, se potrivea perfect cu acest loc.

Îl prinse de braţ.

— Nu cred că e bine, spuse ea încet. Tipul acesta de hotel nu s-ar fi potrivit niciodată cu Heloise.

— De ce nu? El aruncă o privire în hol. Cred că este destul de impresionant.

— Şi destul de scump, răspunse ea clătinând din cap. Costul unui asemenea hotel ar fi depăşit cu mult resursele verişoarei mele.

Derek îi aruncă o privire nedumerită.

— Eşti sigură?

— Fără doar şi poate, spuse ea ferm. Acesta nu poate fi acel Grand Hotel pe care îl căutăm.

— Ei bine, tot suntem aici. Derek arătă spre recepţie. Funcţionând din capăt pare să stăpânească bine engleza. Vrei să stai aici cât vorbesc cu el?

— Foarte bine. Fiindcă la recepţie nu se mai aflau alte femei, i se păru o idee bună. În plus, un bărbat bine

îmbrăcat ca Derek avea să fie privit fără îndoială cu mai mult respect şi avea să obţină prin urmare med multe informaţii decât o femeie obişnuită, îmbrăcată într-o rochie comodă de lână cenuşie. Nu uita fotografia!

O scoase din geantă şi i-o înmână.

Derek o luă, se îndepărtă şi India încercă să nu simtă că se afla undeva unde nu era locul ei, ca o impostoare care trebuia dată afară. Bineînţeles că era o prostie. Ridică bărbia şi adoptă un aer uşor dispreţuitor. De parcă nu şi-ar fi dat seama de cât de deplasată părea şi nici nu i-ar fi păsat. Deşi, din nu se ştie ce motiv, îi păsa.

Derek se întoarse repede.

— Nu a recunoscut-o. După câte se pare, toate englezoaicele de o anumită vârstă arată la fel. Îi înapoie fotografia. Şi nu e înregistrată.

— Ei bine, nu a fost înregistrată nici acum şase săptămâni? Vai de mine, oare omul acesta nici nu ştia măcar ce trebuia să întrebe şi ce nu?

El făcu o pauză.

— Funcţionarul a spus că hotelul se mândreşte cu protejarea intimităţii clienţilor, aşa că nu mi-a putut spune nimic.

— Nu a putut sau nu a vrut?

Derek se strâmbă.

— A spus că politica hotelului o interzice.

— I-ai spus că este vorba despre o femeie dispărută? I-ai spus că ultima adresă cunoscută e hotelul lui? Că dacă nu va fi găsită, hotelul poate fi tras la răspundere? Sau măcar că poate deveni obiectul bârfelor şi al cercetărilor publice? Nu pot să-mi imaginez un hotel care ar vrea să fie cunoscut ca locul în care a fost văzută pentru ultima dată o englezoaică dispărută.

Derek se încruntă.

— Nu e chiar adevărat, India. Nu ştim la care Grand Hotel s-a referit scrisoarea verişoarei tale.

— Dar el nu ştie asta.

— India Prendergast! rosti el cu pretinsă groază. Nu m-aş fi aşteptat ca tocmai tu să susţii înşelăciunea.

— Oh, fii serios, Derek! Se uită ţintă la el, neîncrezătoare. Desigur, Derek recunoscuse de la început că nu avea mari talente de investigator, dar cu siguranţă că asta era ceva la mintea cocoşului. Nu ai citit niciodată un roman cu detectivi? Sau mistere?

Fu rândul lui să se holbeze la ea.

— Tu ai avut vreodată de-a face cu un funcţionar francez?

— Te-a speriat?

— Nu, nu m-a speriat, spuse Derek strângând din dinţi.

— Atunci întoarce-te imediat acolo şi cere să vezi registrul. Sau insistă ca el să se uite în registru. Se gândi un moment. Şi dă-i bani.

— Bani?

— Bani, încuviinţă ea. Banii schimbă adesea situaţia, atunci când cauţi o informaţie.

— Habar nu am avut, spuse el pe un ton sec. Te-ai gândit la o sumă?

— Nu, dar cu siguranţă că tu ai mai făcut asta înainte.

— Să mituiesc pe cineva ca să obţin o informaţie pe care nu are dreptul să o ofere? Poate că ţi se va părea surprinzător, dar nu am avut niciodată nevoie s-o fac.

— Asta e surprinzător, şi eu nu aş numi-o mită. Mai degrabă o… ah, o facilitare.

— Cât de multă *facilitare* ai recomanda?

— Nu ştiu, spuse ea ridicând din umeri. Zece franci.

— Zece franci? E… exorbitant, nu crezi? Buzunarele mele nu sunt fără fund.

— Nu ai strâns taxele luna asta? spuse ea pe un ton aproape inaudibil.

El ridică din sprâncene, confuz.

— Cum?

— Nimic, spuse ea înlăturând întrebarea cu un gest al mâinii. Hotărâse deja că era mai bine ca el să nu ştie de bănuielile ei.

— Aş putea să închiriez o cameră aici cu zece franci. Se opri. Ei bine, o jumătate de cameră.

— Atunci, ar trebui să se poată rezolva. Îi făcu semn cu mâna. Du-te!

Derek oftă, resemnat.

— Şi nu uita să menţionezi că Heloise a fost văzută ultima dată aici. E un aspect foarte important, care îl va încuraja să coopereze.

— O să ţin minte, mormăi el şi se întoarse la biroul funcţionarului.

India nu văzu banii trecând din mână în mână în realitate, dar funcţionarul plecă de la birou şi lipsi probabil câteva minute, care părură însă mult mai lungi. În cele din urmă, se întoarse şi îi spuse ceva scurt lui Derek. Derek încuviinţă şi pomi spre ea, cu o expresie enervant de inscrutabilă.

— Ai aflat ceva?

— Da.

El o luă de cot şi o îndreptă spre uşă. India simţi că îi sare inima din piept.

— Spune-mi!

— În ultima săptămână, hotelul acesta – la fel ca oricare alt hotel din Paris – a fost plin ochi de vizitatori. Făcu semn unei trăsuri. Şi un procent surprinzător de mare din ei au fost englezi sau americani. Prietenul nostru de la biroul din faţă nu pare să-şi dea seama de diferenţă. E o expoziţie universală aici, ştii.

— Nu-mi pasă.

El îi aruncă o privire dispreţuitoare şi o ajută să urce în trăsură.

— Multor oameni le pasă, şi printre ei cred că se numără şi verişoara ta.

India încuviinţă.

— Acesta este unul dintre motivele pentru care a planificat să rămână un timp la Paris.

— Ea şi toţi ceilalţi. Deşi funcţionarul a spus că nu i-a văzut numele în registru, e foarte posibil să se fi înşelat. Şi e la fel de posibil să nu se fi înşelat.

India simţi că i se înecau toate corăbiile. Veştile nu erau neaşteptate. Nu îşi imaginase că vor fi atât de

norocoşi încât să o găsească pe Heloise în primul loc în care căutau. Se forţă să vorbească pe un ton nepăsător.

— Atunci e în următorul Grand Hotel.

— I-am dat deja adresa birjarului. Se opri. Cât timp plănuia să rămână verişoara ta la Paris?

— Nu era sigură. Planurile ei erau…

— Vagi? Indecise? Nehotărâte?

— Nu, spuse ea aspru. Flexibile.

— Flexibile? întrebă el pe un ton sceptic.

— Da. Nu a fost niciodată la o expoziţie universală, şi avea de gând să vadă tot ce era de văzut. Ca şi tot ce se poate vedea aici în Paris. A visat întotdeauna să călătorească, şi Parisul e unul din locurile pe care voia cel mai mult să le vadă. E mare amatoare de artă şi plănuia să petreacă mult timp la Luvru. Voia să urce şi în monstruozitatea aceea de turn de fier care domină acum oraşul.

— Turnul domnului Eiffel? Nu-ţi place?

— Cred că e hidos, se cutremură ea.

Derek chicoti.

— Nu eşti singura care crede asta. Au existat multe discuţii cu privire la turn. Mie, unul, îmi place.

— De ce?

— Mai întâi, pentru că e o operă impresionantă de inginerie, un simbol al progresului – cât de departe poate ajunge omul, dacă vrea. În al doilea rând, e cea mai înaltă structură de pe pământ şi cea mai impresionantă. Şi în al treilea rând, îmi place că ceva făcut din fier poate arăta atât de uşor şi de delicat.

India se holbă la el.

— E destul de fantezist din partea ta.

— Pot fi fantezist uneori.

— Nu mă îndoiesc, pufni ea.

— În plus, mi se pare că e foarte amuzant să te urci în el.

— Nu suntem aici ca să ne amuzăm, Derek.

— Şi nici nu o s-o facem, spuse el ferm, dar ochii îi scânteiau. Chiar nu vrei să vezi oraşul acesta fascinant aflat

la picioarele tale? De parcă ai fi o pasăre în zbor.

— Nu în mod special.

— Dar nu ai fost niciodată la Paris, nu?

— Nu, spuse ea ridicând din umeri. Nu am călătorit niciodată în afara Angliei.

— De ce nu?

Era evident că omul acesta nu avea de gând s-o lase haltă.

— Nu am avut niciodată ocazia, şi nici nu am vrut. Sunt perfect fericită în propria mea ţară, şi nu înţeleg de ce ar trebui să-mi târăsc picioarele prin lume în căutarea aventurii. Sau pentru orice alt motiv care îi face pe oameni să-şi abandoneze căminele şi casele, fiindcă Anglia are tot ce îmi doresc şi toate lucrurile de care am nevoie.

— Asta explică de ce nu ai ales să o însoţeşti pe Lady Heloise, spuse el încet.

— Un fapt pe care îl regret acum. Dacă aş fi făcut-o, poate că nu s-ar fi… rătăcit. Sau, cel puţin, India ar fi ştiut unde se afla.

— Având în vedere flexibilitatea planului ei, combinată cu dorinţa de a vedea toată expoziţia şi Parisul însuşi… aş zice că e foarte posibil să fie încă în Paris.

— E la fel de posibil ca Parisul să nu fi fost chiar atât de interesant precum spera, şi să fi plecat spre Italia sau Elveţia sau spre alte destinaţii necunoscute, spuse ea, mult mai iritată decât ar fi trebuit de comentariul lui. Acest comentariu, cel puţin, nu merita atâta indignare.

Nu, era iritată fiindcă sugerase că ea alesese să nu o însoţească pe Heloise. De fapt, nu avusese de ales. La vremea aceea, nu se gândise la asta, dar atunci când anunţase că avea să-şi petreacă următoarea jumătate de an călătorind prin Europa, Heloise nu îşi indusese verişoara mai tânără în planurile ei. Desigur că India oricum nu ar fi pornit într-o asemenea călătorie, dar Derek se înşela, India nu alesese să nu o însoţească pe Heloise.

Verişoara Heloise, care nu făcuse în toată viaţa ei ceva cât de cât riscant sau aventuros, nu i-o ceruse niciodată.

Capitolul 10

Derek îi aruncă o privire piezişă Indiei, care stătea alături de el în cabrioletă. Cu o zi înainte, reuşiseră să verifice trei hoteluri înainte ca el să insiste să se întoarcă şi să se schimbe pentru cină. Nu că India ar fi avut alte haine în afară de serioasa rochie cenuşie de călătorie. Se simţea destul de rău din cauza aceasta, dar nu avusese încotro. Avea să facă tot ce trebuia ca să o poată ţine în Paris. Numărul mare de hoteluri Grand din oraş fusese un ajutor nesperat.

Astăzi verificaseră încă două hoteluri Grand de pe lista din carneţel – o idee strălucită a lui. Până acum, nu se gândise niciodată să impresioneze o femeie cu eficienţa lui, organizarea şi – Doamne fereşte – cu o listă, dar se pare că aceste lucruri reuşiseră să încălzească într-adevăr inima îngheţată a Indiei.

Probabil că nu era corect să creadă că inima ei era îngheţată. Oricât de mult ar fi încercat s-o ascundă, era evident că era îngrijorată din cauza verişoarei ei. Şi o dată sau de două ori văzuse un început de zâmbet care părea sincer. Dintre toate femeile pe care le cunoscuse până atunci, India era singura care îşi stăpânea emoţiile cu o mână de fier. Era în acelaşi timp admirabilă şi înfricoşătoare. Uneori, observase în ochii ei o privire care sugera că autocontrolul atât de nemilos era gata să se prăbuşească. Dar momentele acestea erau rare, şi cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă o persoană atât de stăpână pe sine ca India şi-ar fi dat drumul? Pe de o parte, ar fi plătit ca să vadă asta întâmplându-se. Pe de alta, poate că era mai bine să fie cât se poate de departe de ea atunci când avea să fie împinsă în cele din urmă dincolo de orice limită.

Chiar şi aşa, văzuse ceva la ea ieri-dimineaţă, în timp ce era în camera ei şi părea aproape relaxată. Ceva mai atrăgător decât bănuise. Era sigur că şi Val observase.

Păcatele şi aventurile din trecutul lui Derek păleau atunci când erau comparate cu cele ale fratelui său vitreg, dar asta nu însemna că între cei doi ar fi existat vreodată un fel de competiţie. Numai că India reprezenta exact felul de provocare care i-ar fi plăcut lui Val. Faptul că arătase neaşteptat de încântătoare făcea provocarea şi mai atrăgătoare. Însă Derek nu avea de gând să-l lase s-o seducă pe India. La bine şi la rău, ea era sub protecţia lui şi nu voia să o vadă suferind. Nu trebuia să fii prea inteligent ca să-ţi dai seama că nu avea multă experienţă în privinţa bărbaţilor. Mai ales a celor de teapa lui Val.

— Trebuie să trimit o telegramă, spuse ea dintr-odată.

— O vedere ar fi mai puţin costisitoare, sublinie el.

— Şi ar ajunge mult mai târziu la destinaţie.

— Bineînţeles, dar…

— Derek, începu ea ţintuindu-l cu o privire aspră. Dacă faci presupuneri în privinţa finanţelor mele, te asigur că am suficiente fonduri ca să îmi plătesc cheltuielile timp de cel puţin şase săptămâni. Sper că nu vom rămâne în străinătate atât de mult.

— La fel sper şi eu. Se gândi un moment. Nu voia să o insulte, dar numai un prost nu ar fi observat că afirmaţiile ei nonşalante erau contrazise de rochia nu tocmai jerpelită, dar destul de uzată. Dacă vom cheltui mai mult decât îţi poţi permite, sper să mă laşi să te ajut.

India ridică o sprânceană.

— Financiar?

— Ei bine, da.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar nu eşti aici pentru că nu ţi-ai putut permite să plăteşti o agenţie de detectivi care să-i dea de urmă mătuşii mele?

— Destul de adevărat. Încuviinţă şi se întrebă cât plătea unchiul lui.

— Nu ajungi prea departe cu o sută de lire pe lună, nu-i aşa? spuse ea încet.

Despre ce naiba vorbea?

— Cum?

— Nu e nimic important. Mi se pare, pur şi simplu, că

şi fondurile tale sunt limitate.

— Cu toate acestea…

— Şi nu am de gând să mai vorbesc despre asta. Nu, Derek, clătină ea din cap. Trebuie să fie o telegramă, şi trebuie să o trimit astăzi. Şi aş vrea să o trimit cât se poate de repede.

— Credeam că ne vom opri să mâncăm ceva întâi, începu el şi făcu o pauză. Şi poate să bem un pahar de vin.

— Vin? Dezaprobarea din vocea ei se potrivea cu cea din privire, în miezul zilei?

— Ştiu că e şocant, dar suntem în Paris. Făcu un gest spre scena pe lângă care treceau. Parisul e cunoscut pentru cafenelele sale de pe trotuare, şi noi trebuie să mâncăm.

— Nu sunt prea flămândă.

— Însă eu sunt mort de foame, spuse el ferm. Mi-ar plăcea foarte mult să savurez un *poulet*[5] sau un *poisson*[6] bun.

— Oricât de tentant ar părea un pui bine fript sau un file de somon, aş prefera să îmi trimit întâi telegrama.

Maxilarul ei adoptă linia încăpăţânată pe care el începuse deja să o recunoască.

— Şi apoi putem să mâncăm?

Ea oftă îndelung.

— Da.

— Excelent, spuse Derek scoţând ghidul, răsfoindu-l până dădu peste o listă a oficiilor de telegraf şi îndrumându-l apoi pe birjar spre oficiul cel mai apropiat. După câteva minute, o ajută pe India să coboare din cabrioletă. Vrei să merg cu tine?

— Nu cred că e necesar. Se uita la uşa oficiului telegrafic cu privirea unui general care se pregăteşte pentru o bătălie. Franceza mea e excelentă, şi nu ar trebui să am nicio problemă.

— Foarte bine atunci. Cafenelele şi restaurantele de pe ambele părţi ale străzii păreau acceptabile. Cartierul era mai mult decât respectabil şi părea să fie frecventat şi de

5 Pui (în limba franceză, în original)

6 Peşte (în limba franceză, în original)

turişti şi de străini, nu doar de parizieni. Arătă spre un restaurant din dreapta oficiului. O să fac rost de o masă şi te voi aştepta acolo.

Ea încuviinţă, îşi îndreptă uşor umerii – fără să fie nevoie, fiindcă poziţia ei era întotdeauna perfectă – şi intră în oficiu. Derek îl compătimi pe bietul funcţionar dinăuntru.

Între timp, el se aşeză la o masă afară – nu prea apropiată de stradă şi de rigolă – comandând o carafă din vinul casei şi două pahare. Trecuseră cinci ani buni de când nu mai fusese la Paris, dar, în afară de construcţiile care se ridicau neîntrerupt în oraş de zeci de ani, foarte puţine lucruri se schimbaseră. Cafenelele fuseseră întotdeauna un loc excelent, dacă voiai să observi locuitorii capitalei franceze. Era uşor să îi deosebeşti pe parizienii născuţi acolo, cu manierele lor lipsite de grabă şi relaxate, de parcă le-ar fi plăcut să savureze viaţa, de turiştii care se înghesuiau ca să vadă priveliştile – cu expresii concentrate şi hotărâte. De parcă nu ar fi avut nicio clipă de pierdut în cruciada lor între vizitarea Luvrului şi a catedralei Notre Dame şi gustarea tuturor atracţiilor pe care le oferea Parisul, şi fără îndoială că nici nu aveau. Lady Heloise fusese înţeleaptă când planificase o şedere îndelungată, deşi probabil că le-ar fi fost de ajutor dacă s-ar fi hotărât dinainte asupra timpului pe care intenţiona să îl petreacă aici. În ciuda naturii vagi a planurilor pe care le făcuse Societatea Doamnelor Călătoare pentru Lady Heloise, exista ceva care nu avea nicio raţiune. Încă nu putea spune exact ce. Însă experienţa îl învăţase că femeile în general erau lipsite de raţiune. Şi caracteristica aceasta enervantă tindea să se intensifice odată cu trecerea anilor. Mama lui şi mătuşa Guinevere erau bune exemple.

— Asta e pentru mine?

Derek sări în picioare. Nu o văzuse pe India venind, şi asta era o greşeală. Nu părea înţelept să laşi o asemenea femeie să te prindă nepregătit. Îi trase un scaun şi ea se aşeză.

— Te referi la vin?

— Da, răspunse ea privindu-şi paharul gol.

— Da, este. El se aşează şi îi umplu paharul. Aş fi comandat în locul tău, dar nu am ştiut dacă preferi peştele sau puiul.

— În situaţia aceasta, probabil că ţi-aş permite să alegi în locul meu, fiindcă eşti obişnuit cu mâncarea din ţara asta, iar eu nu sunt. Împinse paharul. Şi după cum ţi-am mai spus, nu beau vin în miezul zilei.

— De fapt, nu ai spus aşa ceva, răspunse el împingând din nou paharul spre ea. Ai sugerat însă că un pahar de vin în miezul zilei ar fi ceva nepotrivit.

— Şi într-adevăr este, ripostă ea, împingând paharul spre el.

— Nu în Paris, mută el paharul. Îţi dai drumul vreodată la corset, India? Măcar din când în când?

Ea făcu ochii mari.

— Corsetul meu nu e treaba ta! Şi cred că o doamnă nu discută despre corset cu un domn, nici chiar la Paris. Bineînţeles, un domn adevărat nici nu ar aborda un asemenea subiect.

— Cu siguranţă nu cu tine.

— Voi lua asta ca pe un compliment, spuse ea pe un ton superior, luând paharul şi trăgând o duşcă serioasă.

Derek îşi învinse dorinţa de a rânji triumfător. Enervanta India Prendergast avea ceva aproape irezistibil.

— Dacă speri să mă vezi beată, te asigur că eforturile tale sunt zadarnice, zâmbi ea dispreţuitor. Beau adesea un pahar de vin la cină.

El râse.

— Te asigur că nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. Speram doar că mă voi bucura de o masă plăcută şi de o companie la fel de plăcută.

— Nu cred că ai găsit compania mea plăcută până acum.

— Ai multe pe cap. Făcu semn unui chelner şi comandă pentru amândoi din puiul fript pe care îl zărise la altă masă şi care arăta delicios. E normal să fii preocupată. Îţi faci griji din pricina verişoarei tale.

— Mulţumesc, spuse ea când chelnerul plecă. Sunt

preocupată. Heloise nu a călătorit niciodată nicăieri, şi tinde să fie puţin cam împrăştiată şi cu capul în nori. A fost întotdeauna cam visătoare.

— Îmi imaginez că tu ai destul simţ practic pentru amândouă.

— Nu e nimic rău să ai simţ practic. Sau să fii raţional. Văd lumea aşa cum e, Derek. Nu cum mi-aş dori să fie.

— Cum ţi-ai dori să fie?

India îl privi ţintă.

— Sunt perfect fericită cu lumea aşa cum e.

— Verişoara ta şi-a dorit să călătorească. Cu siguranţă că şi tu ai visuri.

— Nu chiar. Ea se gândi un moment, apoi ridică din umeri. Nu-mi trece nimic prin minte.

— Mi se pare greu de crezut. Chiar şi cel mai mulţumit dintre noi are măcar o dorinţă.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru. Ce visezi? Ce doreşti?

— Nu vreau să fiu o dezamăgire, spuse el fără să se gândească, însă îşi dori să-şi poarte retrage cuvintele chiar din momentul în care îi ieşiră de pe buze.

— Să nu fii o dezamăgire pentru cine?

— Pentru toată lumea, pentru nimeni. Îşi învinse dorinţa de a se foi pe scaun. Era mult prea… revelator. Nu ştia de ce recunoscuse asta, şi mai ales în faţa ei. Bineînţeles, nu ştiuse deloc ce dorea până în momentul în care cuvintele îi ieşiseră de pe buze, ca o revelaţie neaşteptată.

— Haide, Derek, spuse ea prietenos. Cred că orice om îşi doreşte să nu fie o dezamăgire. E ca şi cum ţi-ai dori să fii bun, nu rău.

— O să fac un târg cu tine, India. El se plecă uşor în faţă şi o privi drept în ochi. Dacă tu nu o să-mi minimalizezi dorinţele, nici eu nu voi spune nimic rău de faptul că tu nu ai niciuna.

Obrajii ei se colorară. El se simţi vinovat. Însă ignoră acest sentiment şi schimbă subiectul.

— Povesteşte-mi mai multe despre verişoara ta.

— De ce? spuse ea, uşurată şi neîncrezătoare în acelaşi timp. Era evident că fusese la fel de stânjenită ca şi el de turnura pe care o luase conversaţia.

— Nu trebuie să fii atât de suspicioasă. Mă gândeam pur şi simplu că ar fi de folos să ştiu tot ce se poate despre ea.

— Nu cred că ar fi ceva rău, oricum.

— Atunci am dreptate, rânji el. Din nou.

— Savurează momentul, Derek, fiindcă e ceva foarte rar.

El râse.

— Mi se pare că verişoara ta e destul de cumpătată.

— De ce spui asta?

— Ai de gând să priveşti cu neîncredere toate întrebările pe care ţi le pun?

— Probabil, spuse ea cu răceală şi duse paharul la buze. El ar fi pariat că o făcuse ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Ai fost surprinsă când am vizitat primul Grand Hotel de pe listă.

India încuviinţă.

— Heloise nu îşi risipeşte banii. Are un venit foarte restrâns – doar o rentă pe care i-a lăsat-o tatăl ei. El a fost contele de Crenfield, un titlu pe care l-a moştenit o rudă îndepărtată, împreună cu majoritatea banilor şi proprietăţilor familiei. Heloise a primit o casă în Londra şi o rentă care îi oferă un venit anual modest.

— Oh? Din câte ştia, el nu ar fi folosit cuvântul *modest.*

— A devenit tutorele meu atunci când părinţii mei au murit. Eu aveam unsprezece ani pe atunci. Părinţii mei mi-au lăsat o sumă modestă pe care o economisiseră, şi aceasta a fost cheltuită pentru educaţia mea. Heloise s-a îngrijit de restul. E foarte generoasă, dar venitul ei e minim. Se opri. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu o povară pentru ea.

— Şi astfel se explică faptul că ţi-ai căutat o slujbă.

— Cred că da. Luă altă înghiţitură de vin. Dar mă bucur de independenţa mea financiară. Chiar dacă Heloise ar avea o avere imensă, bănuiesc că tot aş vrea să fac

ceva, nu să brodez sau să pictez cu acuarele.

— Te-ai putea căsători, spuse el nonşalant.

— Nu am întâlnit niciodată un bărbat de care să mă pot lega pentru tot restul vieţii, spuse ea cutremurându-se. Nu mă pot gândi la o soartă mai rea.

— Nu vrei să găseşti iubirea?

— Iubirea, Derek, cel puţin cea romantică, e culmea absurdităţii iraţionale, ilogice şi nebuneşti. Şi romantismul e doar momeala prostească a acestei iubiri. Oamenii trăiesc şi mor pentru iubire, sau din lipsa ei. Scriu versuri proaste despre ea şi iau hotărâri necugetate. Iubirea îi face pe oameni să-şi uite responsabilităţile şi să facă lucruri prosteşti. Nu, nu vreau să găsesc iubirea. Clătină din cap puţin mai vehement decât ar fi fost necesar, dar se poate să fi fost din cauza vinului. Nu am fost niciodată dornică de iubire şi nici nu intenţionez să fiu. Şi mi-am dat seama cu ani în urmă că unii dintre noi nu sunt pur şi simplu făcuţi pentru căsătorie.

— Oh?

— Cred că o căsătorie de succes – cel puţin singura la care m-aş putea gândi – cere multe compromisuri. Nu am auzit niciodată despre un bărbat care ar dori să facă aceste compromisuri, mai ales când vine vorba despre căsătorie. Îşi strâmbă nasul într-un mod încântător de nepăsător. Şi eu nu am fost niciodată bună la compromisuri.

Derek se prefăcu îngrozit, respirând adânc.

— Nu se poate!

Ea îl ignoră.

— Pur şi simplu, nu văd motivul pentru care să fac un compromis atunci când am dreptate. Şi eu am întotdeauna dreptate.

El râse. Înainte de a putea dezbate declaraţia lor, sosi comanda. Puiul şi legumele gătite într-un sos consistent de vin erau la fel de bune precum arătau, şi fură prea ocupaţi cu mâncarea gustoasă ca să mai poată spune şi altceva, în afară de murmurele apreciative de satisfacţie.

— Aş putea să te întreb de ce ai fost atât de categorică în privinţa telegrafierii? spuse el când aproape

că terminaseră.

— Nu e treaba ta. Paharul ei era gol, şi el îl umplu, surprins că nu protesta. Dar nu e un secret. Patronul meu mi-a cerut să îi telegrafiez regulat şi să îl informez despre progresele noastre. Ridică paharul spre el. Nici el nu are încredere în tine.

Derek înghiţi în sec, prefăcându-se neîncrezător.

— Şi ce am făcut, mă rog, ca să merit neîncrederea lui?

— Dumnezeule mare, Derek, ai o oarecare reputaţie.

— Da, ai menţionat asta în Londra.

— Merită să o repet. Nu poţi fi atât de orb încât să nu îţi dai seama de imaginea ta pătată.

— Sunt foarte conştient de ea. Totuşi, sunt angajat într-un proces de schimbare.

India îl privi ţintă îndelung, apoi pufni neîncrezătoare.

— Ce să zic. Bărbaţii ca tine nu se schimbă.

— Bărbaţii ca mine?

— Fărădelegile tale sunt bine cunoscute. Nu poţi să pomeneşti numele tău într-o conversaţie fără să intervină cineva şi să relateze vreun incident nefericit. Lăsă jos paharul şi începu să numere pe degete. Într-una dintre cele mai cunoscute aventuri este implicată Lady Philbury…

— Care se înstrăinase de soţul ei, spuse el ca din întâmplare.

— Dar este totuşi căsătorită cu el. A mai fost un incident cu un tablou indecent…

— O greşeală din tinereţea mea, îndepărtă el comentariul cu un gest. Cu siguranţă că asemenea comportamente pot fi iertate.

— Dar nu uitate. A mai fost şi evenimentul discutabil din Hyde Park. Cred că a fost vorba de o întrecere.

— Care nici nu merită menţionată, pufni el, alungând incidentul. Şi pot să arăt că nici animalele, nici oamenii implicaţi nu au suferit nici cel mai mic prejudiciu. În afară de lezarea demnităţii unora.

— A mai fost şi pariul în care era implicată vânzarea la licitaţie a rufăriei intime a unui personaj regal.

El clipi.

— Da, ei bine, poate că acesta nu a fost unul dintre cele mai frumoase momente ale mele. Deşi nu a fost ideea mea, de fapt.

— Faptul că oferi primul loc altcuiva nu te absolvă de responsabilitate, spuse ea înţepată. Şi a mai fost un bal mascat la care doamnele…

— E suficient, dar îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat să îmi retrăiesc păcatele, rânji el. Dacă le aduna pe toate, erau multe lucruri pe care le făcuse, şi aproape la fel de multe pe care nu reuşise să le facă, şi toate i se păreau acum prosteşti şi măgăreşti. Dar aproape toate fuseseră amuzante în momentul respectiv.

— Păcate despre care spui că ţin de domeniul trecutului.

— Şi exact asta este definiţia *schimbării.*

— Asta rămâne de văzut.

— Cândva tot trebuie să te maturizezi, ştii, zâmbi el sec. Fie că vrei, fie că nu.

— Să sperăm că e aşa. Dar acum vezi de ce purtarea ta din trecut nu îţi câştigă încrederea unei persoane ca Sir Martin.

— Înţeleg că el e foarte demn de încredere.

— Ei bine, nu e înclinat spre glume prosteşti şi comportament ruşinos, aşa că, în privinţa asta, da. E şi onorabil, respectabil şi foarte inteligent.

— Pare perfect.

— Dumnezeule mare, nu, râse ea ironic. E dezorganizat, distrat şi rareori duce lucrurile până la capăt.

— Înţeleg. Prin urmare, este o pacoste destul de mare pentru Lady Luckthorne, spuse el, chiar dacă ştia deja că nu exista nicio Lady Luckthorne.

— Oh, nu există o Lady Luckthorne.

— Atunci cine îi administrează gospodăria, personalul, obligaţiile sociale? Lucrurile de felul acesta.

— Eu, bineînţeles.

— Credeam că eşti secretară.

— Mă tem că termenul e destul de cuprinzător când

vine vorba de Sir Martin, spuse ea sorbind din vin. Eu fac aproape tot ce trebuie să facă el, ca să nu fie nevoit să îşi piardă timpul valoros şi să îl poată dedica unor scopuri mai importante. În cea mai mare parte, de natură intelectuală, academică sau ştiinţifică. Experimente, invenţii şi alte lucruri asemănătoare. Dar şi cercetări, scrieri, colecţii – lucruri de felul acesta.

— Şi acest onorabil, respectabil şi foarte inteligent gentleman nu vede nimic necuviincios în faptul că un bărbat necăsătorit lucrează cu o femeie necăsătorită, într-un spaţiu destul de restrâns şi în propria lui casă.

— Deloc, spuse ea, măturând acuzaţia cu un gest. Pentru că nu este şi nu a fost niciodată nimic necuviincios între noi. Şi nici nu aş permite aşa ceva.

— Nu mă îndoiesc, spuse el aproape inaudibil.

Ea îl privi printre gene.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Scandalul, draga mea India, nu pare scandal în ochii celor implicaţi. Oricât de deschisă şi inocentă ar fi situaţia, unii pot să considere că slujba ta de la Sir Martin e mai mult un *aranjament* decât o poziţie legitimă, insinuă el, încrucişându-şi braţele.

Ea se holbă la el îndelung, apoi pufni într-un fel de râs.

— Înseamnă că acei *unii* nu l-au cunoscut niciodată pe Sir Martin şi nu m-au văzut pe mine.

— Da, ei bine, crede-mă când îţi spun că nu trebuie să cunoşti pe cineva personal ca să împrăştii poveşti despre fărădelegile lui. Eu sunt un exemplu de prima mână.

— În cazul tău, există martori ai incidentelor. Zâmbi infatuat. Duzini, aş putea spune, poate chiar sute.

— Şi nu există niciun martor la ceea ce se poate întâmpla în spatele uşilor închise între un tip ciudat şi încântătoarea lui asistentă.

— Nu încerca să mă vrăjeşti, Derek, cu vorbe ca *încântătoare.* Nu funcţionează. Şi nu se întâmplă nimic cu Sir Martin în spatele uşilor închise. Simt un fel de… afecţiune frăţească pentru el. Aşa cum cred că aş simţi faţă

de un frate mai mare. Şi sunt sigură că sentimentele lui faţă de mine sunt la fel, asta dacă are vreun sentiment. Se opri să-şi termine vinul. Vai de mine, lucrez pentru omul acesta de opt ani. Cred că ar fi spus până acum ceva, dacă ar fi avut alte sentimente.

— Şi dacă ar fi făcut-o?

— Mi-aş fi părăsit imediat slujba. Ridică paharul că îi fie umplut din nou. Nu permit să fiu pusă într-o situaţie stânjenitoare.

— Şi totuşi, ai insistat să călătoreşti cu mine.

— Asta e ceva diferit. Noi, spuse ea, arătându-l cu un deget acuzator, călătorim cu un scop mai înalt. O chemare nobilă, dacă vrei. Noi vrem să o salvăm pe Heloise.

— Fie că vrea să fie salvată, fie că nu.

— Şi avem însoţitori, adăugă ea. Cei care sunt martori nu au niciun motiv de a împrăştia bârfe.

— Haide, India! Te-aş fi crezut mai deşteaptă. Îi înfruntă privirea direct. Cu siguranţă că ţi-ai dat seama că, fie că sunt adevărate, fie că nu, cele mai interesante, mai chinuitoare şi mai suculente bârfe sunt cele despre situaţii la care nu există martori.

— Totuşi, asta nu înseamnă că poţi să faci tot ce vrei. Există reguli, Derek. Şi regulile au fost făcute ca să fie ascultate.

— Întotdeauna?

— Da, spuse ea ferm, apoi se opri. Deşi bănuiesc că ar putea exista circumstanţe extreme, în care ar fi acceptabil să întinzi sau chiar să încalci o regulă. Nu mă pot gândi la un exemplu dintr-odată, dar sunt dispusă să recunosc această posibilitate.

— Ce vederi largi ai, spuse el rânjind şi ridicând paharul spre ea. Să bem în cinstea găsirii acestui exemplu.

Capitolul 11

Când îţi alegi echipamentul pentru călătorie, trebuie

să ţii seama de destinaţie. O garderobă pentru deşertul egiptean nu va fi potrivită pentru Alpii din Bavaria. Oricum, nu poţi greşi prea mult dacă alegi o fustă de stofă bună şi o pereche de ghete solide.

O doamnă călătoare informată va verifica de mai multe ori bagajul, ca să se asigure că e bine etichetat. Oricât de calmă ai fi, pierderea bagajului îţi va ruina călătoria.

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

Chiar şi în casa pe care o împărţea cu Heloise la Londra, India se schimba pentru cină. Aşa se cuvenea şi acestea erau aşteptările, însă rochia ei cenuşie nu se ridica pur şi simplu la înălţimea unei noi cine în ornamentatul salon parizian al lordului Brookings, cu pereţii cu picturi murale şi candelabrele scânteietoare şi aurii din cristal. Totuşi, trebuia să se ducă – nu avea încotro. Ar fi fost nepoliticos să rămână în camera ei. Cu toate acestea, poate că ar fi fost mai bine să fie nepoliticoasă, decât să se prezinte la cină. Deşi nu ar fi crezut că era posibil, se simţise încă şi mai deplasată stând la masă cu Excelenţa Sa, Derek şi familia Greer decât se simţise în holul primului Grand Hotel, deşi al doilea, al treilea şi toate celelalte pe care le văzuse în acea zi, până la al şaptelea nu erau chiar atât de mari, însă erau totuşi impresionante.

Seara de abia începuse când Derek decretă că terminaseră pentru ziua aceea şi insistă să se întoarcă în casa fratelui său vitreg. Geamantanul ei nu fusese încă găsit, dar Suzette o asigură că fusese probabil dus într-o cameră greşită, probabil într-o aripă greşită, şi se depuneau toate eforturile pentru a-l găsi. India nu era sigură că o credea. Având în vedere eficienţa de până atunci, personalul casei nu prea inspira încredere. Nu era câtuşi de puţin surprinzător că îi rătăciseră geamantanul. Cu toate acestea, trebuia să admită că mâncarea era excelentă, chiar dacă puţin cam copioasă. Totuşi, avea mult prea multe pe cap ca să se poată bucura de mese sau să

participe la conversaţia însufleţită. Însă nimeni nu părea să fi observat.

Era evident că Estelle căzuse sub vraja lui Derek şi a lordului Brookings, şi asta se vedea din felul în care această doamnă flutura din gene şi emitea câte un chicotit ocazional, ca să nu mai vorbim despre privirea ei plină de adoraţie. De parcă ar fi fost o şcolăriţă, şi nu o femeie care se apropia de şaizeci de ani.

Profesorul Greer părea să fi cedat şi el farmecului lor, fiindcă o mare parte din conversaţie consta din amintirile zilelor lui de studenţie din Paris, cu ani în urmă. Cei trei bărbaţi dedicau mult timp comparării Parisului de astăzi – cu bulevardele sale lărgite şi edificiile recent construite – cu Parisul din tinereţea profesorului. Oricât de mult aprecia aspectul modern al oraşului, acesta vorbea cu nostalgie despre străduţele medievale întortocheate, despre pasajele înguste şi despre clădirile vechi. Exista o doză de nostalgie şi în amintirea unor distracţii mai picante pe care i le oferise Parisul, şi lordul Brookings îl asigură că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Din fericire, Derek îndreptă rapid conversaţia spre alte subiecte.

Nu, India ar fi preferat să evite cina şi nu s-ar fi supărat dacă l-ar fi evitat şi pe Derek în acelaşi timp. Nu fusese beată la cafenea, dar vinul pe care îl băuse îi dezlegase limba. Însă când se gândea la conversaţia lor, îşi dădea seama că erau puţine lucrurile pe care le spusese din cauza vinului. Deşi îi datora probabil scuze. Fusese nepoliticos să trateze cu uşurinţă dorinţa lui de a nu fi o dezamăgire; nepoliticos, meschin şi neomenos. Când se gândea la asta, simţea un fior de vinovăţie. El fusese drăguţ cu ea, şi ea îi răsplătise amabilitatea cu sarcasm şi dispreţ. De fapt, nu putea să nu se întrebe dacă era chiar un netrebnic, aşa cum crezuse, sau o luase pe o cale greşită încercând să-şi demonstreze meritele. Era un gând care merita rumegat.

După cină, se scuză spunând că era obosită, ceea ce nu era cu totul neadevărat. Din nou, era forţată să doarmă cu aceeaşi cămaşă de noapte cu volănaşe pe care o mai

purtase, în timp ce Suzette îi ducea din nou hainele la curăţat. Chiar dacă nu era obişnuită cu un asemenea lux, atingerea mătăsoasă a cămăşii pe piele era încântător.

Îi trecu prin minte că s-ar putea răsfăţa şi şi-ar putea permite ceva asemănător când se întorcea acasă. Şi o saltea la fel de comodă ca şi asta. Gânduri prosteşti, desigur, induse fără îndoială de oraşul acesta şi de casa asta.

În dimineaţa următoare, India se trezi cu o hotărâre reînnoită. Dormise din nou mai târziu decât de obicei, dar se trezi totuşi mai devreme decât în ultimele două dimineţi, pentru că voia să coboare alături de ceilalţi la micul dejun. Suzette insistă atât de mult, încât cedă şi o lăsă să o ajute să se îmbrace şi să îi aranjeze părul – chiar dacă rezultatul era evident mai franţuzesc decât ar fi preferat, iar cocul ei obişnuit era acum mult mai sus şi faţa îi era încadrată de bucle enervante. Suzette declară că avea mult vino-ncoace, şi India îşi dorea atât de mult să scape, încât nu se mai obosi să o contrazică.

— Bună dimineaţa, spuse ea strălucitor intrând în salon.

Excelenţa Sa nu era prezent, fără îndoială pentru că era prea devreme pentru el, dar Derek şi familia Greer erau angajaţi într-o conversaţie animată. Derek şi profesorul se ridicară în picioare la sosirea ei.

— Bună dimineaţa, draga mea, zâmbi profesorul Greer. Arăţi încântător astăzi.

— Chiar aşa, India, încuviinţă Estelle cu entuziasm. E evident că îţi prieşte Parisul.

— Nu aş paria pe asta, spuse Derek studiind-o curios. E ceva diferit la tine astăzi?

— Nimic la care să mă pot gândi. India rezistă dorinţei de a-şi netezi părul la locul lui obişnuit. Privirea ei se îndreptă spre bufet. Acesta e un mic dejun englezesc?

— Cu câteva produse franţuzeşti de patiserie ca să împăcăm şi capra, şi varza, spuse Estelle cu o voce încântată. Se pare că Excelenţa Sa apreciază beneficiile unui mic dejun combinat. Am vorbit cu Frederick, şi credem

că e un obicei pe care l-am putea adopta şi noi când ne întoarcem acasă.

— Lordul Brookings a crezut întotdeauna în adoptarea celor mai bune lucruri din ambele culturi, adăugă Derek. Avem şi o cafea dintr-un amestec special.

— Cât de… practic din partea lui.

India le făcu semn să îşi ocupe scaunele, apoi se îndreptă în grabă spre bufet. Era un mic dejun care putea rivaliza cu cele mai abundente mese oferite în Anglia: ouă gătite în trei moduri diferite, cârnăciori, o varietate de brânzeturi, peşte şi fructe, dar şi cornuri şi câteva tipuri de produse de patiserie. Pentru o clipă trecătoare, îi invidie pe cei care erau atât de bogaţi încât să-şi permită asta în fiecare dimineaţă. Îşi umplu farfuria şi se aşeză la masă.

— Derek, începu ea, oricât de mult mi-aş dori să ne reluăm căutările, mă tem că va fi o întârziere inevitabilă.

El ridică din sprâncene.

— O întârziere?

India încuviinţă.

— Nu pot continua să port aceleaşi haine zi după zi. Fiindcă toată lumea m-a asigurat că geamantanul meu trebuie să fie pe aici pe undeva, am de gând să îmi iau cu mine camerista şi să-l caut în fiecare cameră a acestei case până-l găsesc. India luă un corn şi începu să-l ronţăie.

Derek şi profesorul schimbară o privire.

— Sper că ai de gând să ceri permisiunea lordului Brookings înainte de a te învârti prin casa lui, India, spuse Estelle.

— Aveam de gând s-o fac, dar îţi mulţumesc pentru că mi-ai sugerat-o, spuse India înţepând un cârnăcior.

Cârnăciorii erau deosebit de buni.

— Urăsc să fiu purtătorul veştilor rele, draga mea, începu profesorul, apoi aruncă o privire spre Derek, care încuviinţă aprobator. Dar nu am aflat până astăzi că geamantanul tău lipseşte.

Poate că bucătăreasa lui Heloise ar putea învăţa să facă patiserie franţuzească.

— Când te-ai trezit ieri, Frederick şi Estelle plecaseră

deja şi au lipsit toată ziua, spuse Derek.

— Îţi mulţumesc pentru preocupare, profesore, spuse India şi luă o bucată de omletă cu ciuperci şi ierburi. De abia se putu stăpâni să nu geamă de plăcere.

— De fapt, e mai mult decât o preocupare. Profesorul îşi drese glasul. Mă tem că eu sunt răspunzător.

India îngheţă, cu furculiţa la jumătatea drumului spre gură.

— Oh?

— Dacă îmi amintesc bine, când am ridicat bagajele noastre alaltăieri noapte, începu profesorul Greer, mi s-au părut mai mult decât suficiente pentru patru oameni. Erau câteva valize – nu sunt sigur câte – şi trei geamantane.

— Unul dintre ele era al meu, spuse Derek.

Estelle clipi.

— Celelalte erau ale noastre.

— Îmi cer scuze, dar nu am avut habar că am rătăcit bagajul tău, clătină din cap profesorul Greer. Sunt sigur că aş fi spus ceva atunci dacă mi-aş fi dat seama că lipsea un geamantan.

— Deci geamantanul meu nu e în casă, spuse India încet.

— Se pare că nu. Derek o privi cu aceiaşi ochi cu care ar fi privit o bombă ce putea exploda în orice moment. Totuşi, în momentul în care profesorul m-a informat azi-dimineaţă, m-am dus personal la gară ca să văd dacă geamantanul tău nu era printre celelalte bagaje pierdute.

— Şi? întrebă ea ţinându-şi respiraţia.

— Şi… nu era, spuse Derek ezitant. E foarte posibil să fi fost trimis la o adresă greşită, şi în loc să vină la Paris să fi plecat într-o călătorie proprie.

Ea lăsă furculiţa jos.

— Unde?

Derek ezită.

— Asta pare să fie întrebarea.

India inspiră adânc şi se luptă să-şi păstreze calmul.

— Şi ai şi răspunsul?

— Încă nu, spuse el cu o grimasă. Dar te asigur că fac

tot ce se poate ca să-ţi recuperez geamantanul. Val mă ajută şi el. Nu mă îndoiesc că va apărea. Făcu o pauză. Până la urmă.

— Până la urmă? de abia reuşi ea să spună, înecându-se. *Până la urmă?*

— Mai devreme sau mai târziu, răspunse el pe un ton stins.

— Da, ştiu ce înseamnă *până la urmă,* spuse ea pe un ton aspru, ridicând vocea în ciuda tuturor eforturilor.

— Lucrurile astea se întâmplă când călătoreşti, draga mea. Estelle se întinse peste masă şi o bătu uşurel pe mână. Eu nu am călătorit niciodată, bineînţeles, dar am auzit că asta se întâmplă uneori. Păi, una dintre broşurile Societăţii Doamnelor Călătoare vorbeşte exact despre asta şi oferă sfaturi excelente despre cum să te descurci fără lucrurile tale până îţi recapeţi bagajul.

India nu simţise niciodată panica, dar acum fu sigură că ceea ce simţea era panică.

— Faci parte din Societatea Doamnelor Călătoare?

— Oh, vai de mine, da, spuse Estelle făcând gropiţe în obraji. M-am înscris chiar de la început.

Nu era asta o revelaţie? Totuşi, în momentul de faţă nu prea conta. Nu când avea un nod în stomac, şi de abia putea respira. Vederea i se înceţoşă, şi la colţul ochilor ei începură să se adune nişte pete negre foarte ciudate.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse India ridicându-se în picioare şi se sprijini cu mâinile pe masă, cu genunchii nesiguri, simţindu-se gata să cadă. Dumnezeule mare, aşa te simţeai când leşinai? Ea nu era tipul de femeie care leşină. De fapt, simţise întotdeauna un anume dispreţ faţă de femeile care leşinau ca să evite o problemă presantă. Se poate să fi fost totuşi prea aspră.

— Te simţi bine?

Derek sări în picioare şi înconjură masa îndreptându-se spre ea. Profesorul se încruntă alarmat şi se ridică şi el.

— Eşti extraordinar de palidă.

— Nu, mă simt bine. Inspiră adânc o dată şi încă o dată.

— Eşti sigură? Derek era acum lângă ea, iar în vocea şi în ochii lui se putea citi îngrijorarea. Şi un sentiment care putea fi vinovăţie. Nu arăţi bine.

Era şi drept să se simtă vinovat. El fusese cel care se ocupase de bagajul ei la începutul călătoriei.

— Nu, într-adevăr, dar sunt destul de bine. Se îndreptă, şi slăbiciunea ei de moment fu măturată de furie. Furie care nu avea să facă niciun bine nimănui. Trebuia să iasă imediat, înainte de a spune ceva care nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Cred că mă voi retrage în camera mea ca să mă gândesc la toate astea. Reuşi să zâmbească slab. Îţi mulţumesc pentru grija ta.

Şi ieşi rapid.

Cu fiecare pas, mânia ei se topea. Dacă analizai lucrurile în mod raţional şi normal, probabil că nu era vina lui Derek, nu în totalitate. Oh, desigur, el era vinovat pentru bagaj, dar pentru restul… Era pur şi simplu mai uşor să îşi îndrepte furia spre el decât să învinovăţească pe cine trebuia – pe ea însăşi. Dar i se păruse o idee atât de strălucită la momentul respectiv.

Martin vorbise iar şi iar despre pericolele călătoriei. Despre pungaşii şi hoţii de buzunare dintr-un oraş ca Parisul. Despre tot ce ameninţă o femeie, chiar şi când călătoreşte însoţită. Despre felul în care poţi fi lovit în cap şi să te trezeşti fără nimic. De aceea, nu i se păru deloc înţelept să îşi ţină banii pentru călătorie în valiza de mână sau în buzunar. Păi, în cărţile ei despre detectivi şi mistere, în care banii erau ascunşi în locuri secrete, nimeni nu îi găsea până în ultimul capitol. Şi ce putea fi mai sigur decât să pună punga cu banii pentru călătorie într-un compartiment secret al geamantanului?

Numai că nimeni nu îi spusese că geamantanul însuşi se putea pierde!

Ajunse în camera ei, închise uşa şi se prăbuşi lângă ea. Dumnezeule mare, ce să facă? Convenise cu Derek de la începutul călătoriei că avea să-şi plătească fiecare cheltuielile. Singurii bani pe care îi avea erau cei pe care îi primise de la Martin pentru telegrame, şi nu aveau să

dureze veşnic. Cel puţin atât timp cât rămâneau la Paris nu va trebui să plătească o cameră la hotel. Dar când vor pleca… gândul o făcu să se cutremure. Nu putea primi bani de la Derek, sub nicio formă. Ar fi însemnat să fure direct de la doamne ca Heloise.

Se îndepărtă de uşă şi începu să se plimbe prin cameră. Existau puţine opţiuni. Putea să-şi folosească puţinii bani pe care îi avea ca să se întoarcă în Anglia şi să abandoneze căutarea lui Heloise – rugându-se ca verişoara ei să-şi dea seama la un moment dat că uitase de corespondenţă şi să-i scrie. Bineînţeles, presupunând că Heloise era într-adevăr teafără. Şi asta depindea de rugăciuni, şi India nu credea în intervenţia divină. Cu siguranţă că Dumnezeu avea alte lucruri de care să se preocupe, în afara verişoarelor şi bagajelor pierdute. În plus, nu păruse s-o asculte niciodată.

Nu, singura şansă reală era să întindă puţinul pe care îl avea şi – dacă era absolut necesar – să apeleze la Martin pentru alţi bani. El nu avea să ezite s-o ajute, dar nu putea suporta gândul de a-şi recunoaşte prostia şi de a cere ajutor. Nu era o femeie neajutorată şi nu dorea să fie considerată astfel. Nici nu dorea să îi fie şi mai datoare lui Martin. Îi era deja îndatorată pentru că o angajase. Avea să trimită o ultimă telegramă în care să inventeze o scuză oarecare pentru că nu îi mai telegrafia şi apoi să facă banii să ţină cât se putea de mult. Şi avea să îi înapoieze fiecare bănuţ când se întorcea acasă.

În momentul acesta, cineva ciocăni la uşă.

— Da?

Uşa se deschise, şi Estelle vârî capul.

— Draga mea fată, eşti bine? Toată lumea îşi face griji din cauza ta.

— E foarte amabil din partea voastră, spuse India, forţându-se să zâmbească. Dar nu trebuie să vă faceţi griji, sunt foarte bine.

— Oh, bine, atunci te las în pace. Prin ochii femeii vârstnice trecu o undă de dezamăgire şi se întoarse să plece. Era într-adevăr drăguţ din partea ei – din partea

tuturor, de fapt – să-şi facă griji din cauza ei. Mai ales având în vedere că ea nu putuse fi cea mai plăcută tovarăşă de călătorie.

— Nu pleca, spuse India fără să se gândească. Nu era complet adevărat.

— Oh?

— Mă tem că nu sunt deloc foarte bine, spuse India, îndepărtând o şuviţă enervantă de păr de pe faţă. Intră, te rog!

— Bineînţeles. Faţa lui Estelle strălucea, şi intră aproape săltând în cameră. Biata copilă! Cu ce te pot ajuta?

— Nu ştiu, spuse India arătându-i un scaun tapiţat. Te rog să iei loc. Estelle se aşeză pe scaun şi rămase în aşteptare. India îşi reluă plimbarea. Nu mi s-a întâmplat niciodată să nu ştiu ce să fac, cel puţin nu în perioada de care îmi pot aduce aminte. Viaţa mea e de obicei bine ordonată şi controlată. Lucrurile nu îmi scapă niciodată din mână.

— E o situaţie stânjenitoare, spuse Estelle cu o voce din care răzbătea simpatia. Deşi suntem în Paris, aşa că nu e atât de rău pe cât ar putea să fie.

India se opri pe loc.

— Nu văd cum ar putea fi mai rău.

— Prostii. Ştii doar că Parisul e capitala modei. Nu-mi pot imagina ceva mai distractiv decât să îţi înlocuieşti garderoba la Paris, chiar dacă ai mijloace limitate. E o şansă care nu apare des, cel puţin pentru majoritatea dintre noi. Şi tu ai scuza perfectă.

India se holbă la ea.

— Nu m-am gândit la haine.

— Ei bine, pur şi simplu nu poţi continua să porţi aceeaşi rochie zi de zi. Privirea lui Estelle măsură rochia cenuşie de la corset la tiv şi înapoi. Începe să arate puţin cam – clipi – trist.

— A fost curăţată în fiecare seară.

— Curăţatul e una, dragă. Purtatul e cu totul altceva.

India aruncă o privire spre rochia ei de nădejde.

— Cred că rezistă destul de bine.

— Haide, India! Tonul lui Estelle era blând, de parcă ar fi încercat să-i bage minţile în cap unui copil. Chiar crezi?

— Da, spuse ea ferm. Cred.

Sprâncenele lui Estelle se arcuiră în sus.

— Nu am fost niciodată deosebit de preocupată de modă.

— Am observat, dragă.

— Prefer să îmi aleg hainele din motive practice – să aibă o croială potrivită şi să fie dintr-o stofă bună, felul acesta de lucruri.

— Nu după felul în care arată, atunci?

— Nu, ridică din umeri India.

— Niciodată?

— Nu am văzut niciodată ce nevoie ar fi de asta.

— Înţeleg. Estelle se uită la ea gânditoare. Nu te-ai îmbrăcat niciodată cu o rochie nouă, gândindu-te nu doar că arăţi mai bine, ci şi că te simţi mai bine?

— Nu. India nu se gândise niciodată la aşa ceva.

— Vai de mine, chiar şi eu mă gândesc la asta aproape la fiecare ocazie în care mă îmbrac cu vreo rochiţă nouă. Recunosc că imaginea din oglindă nu mai e de mult atât de atrăgătoare ca pe vremuri… Un zâmbet nostalgic curbă buzele lui Estelle. Dar destul cu asta. E cu vârf şi îndesat timpul să ai şi tu aceeaşi experienţă. Haide, India! Se ridică în picioare. Avem cumpărături de făcut.

— Nu pot.

— Bineînţeles că poţi. Estelle îndepărtă cu un gest obiecţiile Indiei. Fiindcă vom rămâne o vreme aici, trebuie să îţi comanzi imediat nişte haine noi. Până atunci, sunt câteva magazine în care se vând haine de-a gata. M-am oprit deja la câteva, pentru că eram oarecum curioasă, şi preţurile sunt destul de rezonabile. Nu aş încuraja de obicei cumpărarea unor haine de-a gata, înţelegi, dar nevoia ne sileşte să facem un mic sacrificiu. Deşi cumpărarea unor haine moderne din Paris, chiar şi fără să fie făcute la comandă, nu poate fi numită…

— Nu pot să cumpăr nimic, spuse India ridicând glasul.

— Nu doar că poţi, dar trebuie, spuse ferm Estelle.

— Nu, nu înţelegi – nu pot. India inspiră adânc. Cea mai mare parte a banilor mei au fost ascunşi în geamantan.

Estelle rămase cu gura căscată şi făcu ochii mari.

— Există o broşură a Societăţii Doamnelor Călătoare despre asta?

Panica pe care crezuse că o învinsese ameninţa să revină în plină forţă.

— Nu ştiu, spuse Estelle privind-o ţintă. Dar ar trebui să fie una, desigur. „Ce să faci într-o ţară străină fără bani”. O să le-o sugerez când ne întoarcem. Ezită. Dar bănuiesc că primul lucru pe care l-ar putea spune ar fi să nu-ţi pui banii în bagaje care se pot rătăci.

— Da, ei bine, ar fi un sfat bun, spuse India reluându-şi plimbarea, îmi dau seama că pare, oh, neînţelept…

Estelle pufni, apoi tuşi.

— Dar atunci mi s-a părut o idee atât de bună. Totuşi, ce avusese în cap? Păi fusese atât de îngrijorată din cauza lui Heloise, pregătindu-se pentru o călătorie la care nu se gândise niciodată, cu un bărbat în care nu avea încredere, şi Martin trăncănea mereu despre pungaşi şi ţigani, încât era evident că nu gândise deloc. India se mândrea cu inteligenţa ei, dar se părea că, atunci când te lasă mintea, o face într-un fel spectaculos. Acum văd că a fost o greşeală prostească. Păi, dacă altcineva ar fi făcut ceva atât de absurd…

— Ai fi spus că e idiot, încuviinţă Estelle. Şi pariez că nu ai fi folosit un eufemism.

India se uită fix la femeia mai vârstnică. Până acum, nu se gândise ce credeau oamenii despre ea; pur şi simplu nu era important. Îşi trăise viaţa aşa cum îi plăcuse. Bineînţeles, nu avusese un sezon de debut, nu fusese prezentată niciodată oficial în societate, nu fusese niciodată la un bal. Şi nu-i păsase niciodată de lucrurile acestea, pe care le considerase nişte fleacuri prosteşti. Era oare cât de cât posibil ca toate lucrurile pe care nu le făcuse niciodată – pentru că nu voise – să o fi transformat într-un fel de scorpie atât de nemiloasă, încât să nu poată ierta greşelile

altora? Într-o femeie care nu vedea nimic rău în a sublinia defectele altora? O femeie care îşi spune părerea fără să se gândească pe cine insulta cu asta? Care dispreţuise dorinţa sinceră a unui bărbat de a nu fi o dezamăgire?

Estelle avea dreptate. India ar fi fost prima care să-l numească idiot pe cel care ar fi făcut aceeaşi greşeală ca ea. Exact asta ar fi făcut. Şi ar fi făcut-o cu mare dispreţ şi superioritate.

— Ai dreptate, spuse India lăsându-se să cadă pe pat. Probabil că aş fi făcut-o. Ce teribil de… îngrozitor din partea mea!

— Nu sunt sigură că *îngrozitor* e cuvântul corect, spuse Estelle.

India îi aruncă o privire sceptică.

— Deşi bănuiesc că e destul de aproape. Totuşi… Estelle adoptă o atitudine raţională. Nu te poţi schimba dacă nu recunoşti că ai o problemă, dragă. Eşti o femeie inteligentă, sinceră şi independentă, şi nu văd nimic rău în asta. Zâmbi. Dar ai putea să te gândeşti să accepţi faptul că restul omenirii e formată din fiinţe defectuoase şi muritoare ca noi, care nu se pot ridica la standardele tale de perfecţiune.

India încuviinţă încet.

— M-aş putea gândi la asta.

— Şi asta e tot ce-am putea spera. Acum, nu pot face multe pentru starea ta financiară, deşi sunt sigură că ţi-aş putea împrumuta ceva. Pentru moment… Estelle o studie atent. Ridică-te un moment ca să mă pot uita bine la tine.

— De ce? întrebă India, dar se ridică totuşi.

— Întoarce-te, te rog! Estelle pocni din degete. Încet.

— Bine, dar de ce fac asta?

— Ca să pot hotărî care dintre hainele pe care le-am adus cu mine ţi s-ar potrivi.

— Oh, nu aş putea…

— Dar o să poţi. Insist, şi nu accept un refuz. Estelle se ridică şi se învârti în jurul ei. Lucrurile mele o să aibă nevoie de câte o mică ajustare, dar cred că nu va fi nimic prea greu. Avem aceeaşi înălţime şi cred că avem aceeaşi

măsură la piept, însă mă tem că în rest am mai multe curbe decât tine.

Corpolentă ar fi fost un cuvânt mai potrivit, se gândi India apoi se mustră singură. Dacă voia să nu mai judece atâta pe toată lumea şi să fie, ei bine, mai drăguţă, trebuia să înceapă acum. Dacă Estelle voia să spună despre ea că avea curbe, atunci curbe să fie.

— Eu, una, sunt destul de îndemânatică cu acul şi aţa, dar îmi imaginez că vreuna dintre cameristele de aici e probabil mai talentată decât mine. Estelle îşi încreţi fruntea, gânditoare. Mi-am adus mult mai multe haine decât aş putea purta, dar nu se ştie niciodată peste ce poţi da într-o călătorie.

— E un sfat din broşura Societăţii Doamnelor Călătoare?

— Da, cred că e, spuse absentă Estelle, prinzând stofa cenuşie a rochiei ei între degete şi trăgând-o. Nu eşti chiar atât de durdulie cum credeam. Hainele tale se aşază pur şi simplu cam rău.

— Sunt destul de comode.

— Îmi imaginez că sunt, murmură femeia mai vârstnică. Am câteva lucruri care ţi s-ar potrivi. Măcar una dintre ele nu va avea nevoie decât de o pensă pe ici, pe colo. O aduc imediat şi găsesc şi o cameristă.

— Mulţumesc, Estelle.

Dacă ar fi fost după ea, nu ar fi purtat niciodată hainele lui Estelle, dar oferta era foarte amabilă. Şi femeia vârstnică avea dreptate – rochia cenuşie de lână arăta deja obosită. Chiar dacă nu avusese niciodată prea mulţi bani şi nu se gândise niciodată prea mult la modă, India preferase să arate totuşi îngrijit şi simplu, dar elegant.

Estelle se întoarse să plece.

— Încă ceva, ezită India. Aş aprecia dacă nu i-ai spune domnului Saunders despre dificultăţile mele financiare.

— Cred că nici nu va observa.

— Nu dacă sunt atentă. Şi nu dacă o găsim într-adevăr în curând pe verişoara mea, lucru de care sunt sigură, fiindcă mai avem de verificat doar douăzeci de

hoteluri Grand.

Deşi păreau multe. Refuza să se gândească la pasul următor, în cazul în care Heloise nu era într-unul din ele. Poate cuvântul *grand* din scrisorile ei era doar o descriere. Aveau să verifice fiecare hotel care părea mare? Şi dacă nu o găseau în Paris? Şi mi-am luat ceva bani la mine. India nu era obişnuită să ceară nimic, dar de data asta mândria trebuia lăsată deoparte. Nu aş vrea să ştie cât am fost de nesăbuită. Era ciudat cât de important părea. Prefera ca Derek să creadă orice despre ea, numai nu că era o proastă.

— Pot să înţeleg asta, desigur, încuviinţă Estelle. Foarte bine atunci, va fi secretul nostru.

— Din nou, ai toată recunoştinţa mea. India lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Ai fost foarte amabilă, şi eu nu am făcut nimic ca s-o merit.

— Prostii. Nu mă îndoiesc că ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine, dacă situaţia ar fi fost invers.

India nu era chiar sigură de asta, dar era frumos din partea lui Estelle că gândea aşa.

— Sper şi că noi două vom fi prietene.

Prietene? În ziua în care Derek vorbise despre prietenii ei, Indiei îi trecuse prin minte că nu avea niciunul, în afară de Heloise şi Martin. Nu se mai gândise la asta, şi cu siguranţă că nu se gândise nici înainte. Era ciudat că se gândea acum.

Zâmbi.

— Mi-ar plăcea.

— Bine. Atunci, ca prietenă a ta, trebuie să fiu sinceră şi să admit că dacă îţi împrumut câteva haine, am şi eu de câştigat. Asta îmi oferă ocazia de a-mi cumpăra câteva lucruri de aici. Estelle rânji într-un mod care nu putea fi numit decât răutăcios. Şi mi-am dorit dintotdeauna o rochie făcută la Paris.

Capitolul 12

— M-am gândit mult la această situaţie, spuse profesorul Greer pe un ton sobru, de parcă ar fi fost pe cale de a face un anunţ important sau de a împărtăşi vreo descoperire academică.

Pentru o clipă, lui Derek i se păru că se întorsese la şcoală.

— La ce situaţie vă referiţi, profesore?

Derek îşi verifică ceasul de buzunar, apoi privi din nou spre uşa salonului. India trimisese pe una dintre cameriste să îi spună că avea să-l întâlnească la ora respectivă ca să continue căutarea prin hoteluri. Întârzia, dar pe el nu-l deranja deloc. Orice lucru care prelungea şederea lor la Paris – chiar şi cu o jumătate de oră – era un beneficiu.

— În primul rând, la bagajul pierdut al domnişoarei Prendergast.

— Mă tem că nu se poate face nimic în privinţa asta. Derek ridică din umeri, neajutorat. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să sperăm că se îndreaptă spre Paris. I-am dat funcţionarului de la gară adresa de aici şi numele domnişoarei Prendergast, şi am subliniat că e invitata marchizului de Brookings. Am mai declarat şi că Excelenţa Sa ar fi foarte recunoscător dacă geamantanul domnişoarei Prendergast ar fi recuperat.

— Cred că nu puteai face mai mult de atât, încuviinţă gânditor profesorul. Până atunci, totuşi, aş vrea să vă ofer serviciile mele şi ale lui Estelle şi să începem să o căutăm pe Lady Heloise. Am văzut că domnişoara Prendergast a fost foarte necăjită de pierderea geamantanului, aşa că m-am gândit că, cu cât mai repede o găsim pe verişoara ei, cu atât mai repede putem părăsi Parisul.

— V-aţi gândit la asta?

— Da, încuviinţă el. Nimic nu supără mai mult o lady decât faptul că nu are cu ce se îmbrăca.

Derek chicoti.

— Domnişoara Prendergast nu e o femeie precum cele cu care sunteţi obişnuit.

— Da, am observat şi asta. Totuşi, nu poţi nega că a

fost necăjită de pierderea lucrurilor.

— Părea destul de înnebunită.

Într-adevăr, fusese cu mult mai supărată decât s-ar fi aşteptat Derek. Deşi poate că era pur şi simplu sătulă de rochia ei cenuşie. Derek sigur era.

— Îmi dau seama că suntem aici doar în calitate de însoţitori, dar ne-ar plăcea să vă ajutăm. Profesorul se opri. Dumneata şi cu domnişoara Prendergast bănuiţi şi acum că Lady Heloise s-ar putea afla la unul dintre numeroasele hoteluri Grand din oraş?

— Da.

— O să vă ia mult timp să le verificaţi pe toate, nu?

— Ei bine, vrem să trecem pe la fiecare şi apoi să punem întrebările cuvenite.

Profesorul încuviinţă.

— Le-am vizitat deja pe primele şapte de pe listă. Au mai rămas doar douăzeci.

— Ar merge mult mai repede dacă eu şi soţia mea v-am ajuta. Putem să facem cercetări în jumătate dintre cele rămase. Ştii dictonul, împarte şi vei cuceri.

— E foarte generos din partea dumneavoastră. Ultimul lucru pe care îl dorea Derek era să îşi scurteze şederea în Paris prin grăbirea căutărilor. Dar nu putem să vă acceptăm ajutorul.

Profesorul se încruntă.

— De ce naiba nu? Principalul motiv pentru care sunteţi în Paris este ca să o căutaţi pe Lady Heloise.

— Bineînţeles, dar… De ce naiba nu, într-adevăr? Derek se strădui să găsească un motiv plauzibil. Domnişoara Prendergast şi cu mine suntem stăpâni pe situaţie.

— Mie mi se pare că merge destul de încet.

— Din contră, progresăm constant, fără să lăsăm nicio piatră neîntoarsă.

Şi totuşi, nu îi venea în minte niciun motiv plauzibil.

— Cred că…

— Totuşi, chiar dacă sunt sigur că putem verifica hotelurile fără ajutor, spuse rar Derek, există un lucru pe

care îl puteţi face.

Profesorul zâmbi deliberat.

— Mă gândeam eu că va fi.

— Lady Heloise îşi dorea de mult să viziteze Parisul, şi intenţiona să vadă tot ce era de văzut aici.

— Destul de corect, spuse profesorul. Soţia mea şi-a exprimat acelaşi sentiment. Eu, bineînţeles, am văzut totul dinainte, dar mi-ar plăcea şi mie să văd din nou oraşul.

— Atunci vom împuşca doi iepuri dintr-un foc, după cum se spune, încuviinţă Derek. Dumneata şi cu doamna Greer vă puteţi continua turul Parisului şi, în acest timp, să întrebaţi la diferitele monumente şi muzee dacă a văzut cineva o femeie care să semene cu Lady Heloise. I-aţi văzut fotografia, nu-i aşa?

— Domnişoara Prendergast ne-a arătat-o în tren.

— Excelent. Derek strălucea. Va fi de mare ajutor.

— Mie mi se pare destul de ineficient, spuse profesorul.

— Este. Dar căutăm o doamnă în vârstă ale cărei planuri nu sunt deloc eficiente şi nici organizate.

— Aici ai dreptate.

— Nu mă pot gândi la altă modalitate de abordare. A trimis doar două scrisori de la Paris. În una dintre ele a scris despre un tur al oraşului în trăsură şi în cealaltă a scris în detaliu despre o vizită a muzeului Luvru care a durat o zi întreagă.

— Putem să întrebăm desigur funcţionarii diferitelor galerii, spuse profesorul Greer, şi să vorbim cu furnizorii care oferă tururi cu trăsura prin oraş.

— Şi, în timp ce faceţi asta, veţi putea vedea şi dumneavoastră Parisul. Derek se aplecă spre el şi coborî vocea confidenţial. Îmi imaginez că doamna Greer ar fi foarte supărată dacă n-aţi face-o. Spre deosebire de dumneavoastră, ea nu a fost niciodată la Paris, şi dacă nu plănuiţi să faceţi o nouă vizită…

— Probabil că nu.

În vocea profesorului răsună o notă de regret.

— Atunci e singura ei şansă. Derek clătină din cap cu

tristeţe. Nu aş vrea să fiu eu cel care o lipseşte de asta.

— Nici eu. Bătrânul domn se cutremură.

— În cazul acesta, totul va merge minunat, spuse Derek cu un zâmbet încurajator.

— Mie tot mi se pare un mod dezorganizat de a o căuta pe Lady Heloise.

— Profesore, spuse sincer Derek, dacă ai o idee mai bună, sunt sigur dispus să o iau în considerare.

— Aş vrea să am. Clătină din cap. Mă tem că găsirea lucrurilor pierdute nu a fost niciodată punctul meu forte. E un oraş enorm, şi având în vedere că sunt mai mulţi vizitatori decât de obicei din cauza expoziţiei şi a inaugurării turnului domnului Eiffel, mi se pare cam inutil, nu?

— Da, mă tem că da, răspunse Derek, studiindu-l un moment. Profesorul era un tip cumsecade şi putea fi fără îndoială o persoană de încredere. Şi lui Derek i-ar fi fost de folos să aibă un aliat. Pot să vă spun ceva? În mod strict confidenţial?

— Cu siguranţă.

— Unchiul meu s-a oferit să ne ajute în căutare, angajând detectivi. A sugerat să o ţin pe domnişoara Prendergast aici, căutând-o pe Lady Heloise în Paris, în timp ce investigatorii lui îi iau urma şi încearcă să o localizeze. Asta o va ajuta pe domnişoara Prendergast să nu se gândească că e posibil să se fi întâmplat ceva teribil cu verişoara ei. Şi dacă s-a întâmplat aşa ceva, ei bine, poate că ar fi mai bine ca lucrul acesta să nu fie descoperit de noi.

Profesorul Greer încuviinţă.

— Cu cât o ţinem mai mult aici, cu atât mai multe şanse avem ca acţiunea unchiului meu să aducă roade.

— Înţeleg.

— Mai e ceva. Derek îşi alegea cu grijă cuvintele. Domnişoara Prendergast nu are încredere în mine. Nu am trăit o viaţă fără pată, dar vă asigur că, deşi „fărădelegile” mele au atins limita scandalului, nu au încălcat niciodată legea. Cel puţin nu legile importante şi serioase.

— Asta e bine de ştiut. Profesorul chicoti fals, apoi

deveni serios. Cunosc mai bine decât alţii toate tipurile de purtări nesăbuite spre care sunt înclinaţi tinerii. Cu toate acestea, sunt de obicei capabil să văd adevăratul caracter al celui mai nesocotit tânăr. Să văd, de exemplu, ce fel de om va deveni până la urmă. M-am mândrit multă vreme cu abilitatea mea de a judeca caracterele. Îl privi pe Derek drept în ochi. Şi cred că dumneata eşti un om bun.

Derek se simţi cuprins de un fior foarte ciudat de mândrie.

— Mulţumesc, domnule. Se opri. Mai este ceva.

— Continuă!

— Chiar dacă doresc să o găsesc pe Lady Heloise, vreau şi să îmi protejez mătuşa. Domnişoara Prendergast e convinsă că Societatea Doamnelor Călătoare poartă vina dispariţiei verişoarei ei, din cauza inepţiei ei, a incompetenţei sau a denaturării. Am descoperit că, înainte de a pleca din Anglia, a vorbit cu poliţia despre societate.

Profesorul Greer făcu ochii mari, indignat.

— Nu-mi vine să cred că cineva şi-ar imagina aşa ceva despre o societate în care e implicată Lady Blodgett.

— Din fericire şi autorităţile cred la fel. Atât timp cât domnişoara Prendergast se află la Paris, nu va încerca să convingă poliţia să îmi bată la cap mătuşa. Scoase un oftat peste măsură de dramatic. Biata bătrână!

— Ei bine, nici nu-mi pot imagina o asemenea mârşăvie! Profesorul clocotea efectiv din pricina jignirii. Nici nu-mi mai aduc aminte de când o cunosc pe Lady Blodgett, şi l-am considerat pe Sir Charles nu doar un confrate la fel de entuziast aflat în căutarea ştiinţei, ci un adevărat prieten. Nu putem permite nicio aluzie de ilegalitate care să o afecteze pe scumpa Lady Blodgett.

— Exact aşa cred şi eu, spuse Derek uşurat. Trebuie să vă mai spun că am primit o telegramă de la unchiul meu azi-dimineaţă. Crede că ar putea primi în curând veşti bune.

— Sper să fie aşa. Acum, totuşi, trebuie să mergem înainte, spuse el îndreptându-şi umerii.

— Aş aprecia dacă nu i-aţi vorbi domnişoarei Prendergast despre telegramă. Nu mi-ar plăcea să îi creez

speranţe deşarte.

— Nu îi voi spune nimic nici lui Estelle. Nu am cunoscut încă o femeie care să poată să-şi ţină gura în vreo privinţă. Dar poţi să stai liniştit, Derek, fiindcă, spre deosebire de soţia mea, eu sunt discreţia întruchipată. Nu voi sufla o vorbă despre asta.

— O vorbă despre ce? întrebă India, care apăruse în prag.

„Drăcia naibii!” Cât de mult auzise?

— Nimic important, spuse Derek pe un ton nepăsător.

— Chiar aşa, draga mea. Nimic important, absolut nimic, spuse profesorul pe un ton mult prea jovial. Doar un lucru pe care un bărbat i-l spune unui alt bărbat în timp ce aşteaptă apariţia doamnelor. Ei, Derek, continuă el, lovindu-l cu cotul pe Derek în semn de solidaritate masculină. Ştii cum sunt domnii.

— Mă tem că nu ştiu. Îi privi printre gene, bănuitoare. Vă rog să-mi explicaţi!

Derek se forţă să chicotească.

— Mă tem că explicarea complexităţii minţii masculine ne-ar lua mai mult timp decât avem la dispoziţie astăzi.

— Oh, mi se pare greu de crezut, spuse ea, trăgându-şi o mănuşă. Mai mult, nu sunt de acord cu modul în care ai folosit cuvântul *complexitate.*

— Iar eu trebuie să-mi găsesc acum soţia. Profesorul Greer porni spre uşă. Astăzi mergem la Luvru, şi sunt multe de văzut.

Privi spre India, asigurându-se că nu se uita la el, apoi îi făcu cu ochiul lui Derek, ca un conspirator. „Dumnezeule mare!” Derek de abia se putu stăpâni să nu ofteze. Măcar profesorul avea să fie de acum de partea lui.

— Ei bine? întrebă India. O să-mi zici despre ce nu o să spună nicio vorbă profesorul?

— În niciun caz. Nu i-aş trăda niciodată încrederea. Păi, probabil că ai alerga imediat la Estelle şi următorul lucru ar fi…

— Ce?

Fusese atât de ocupat să îi adoarmă bănuielile, încât nu acordase nicio atenţie înfăţişării ei, dar acum nu putu să nu observe cât… cât de înzorzonată părea.

— Să ştii că nu e politicos să te holbezi.

— Sunt conştient de asta. Totuşi, nu se putea abţine. Era deosebit de înzorzonată şi împodobită cu volane şi panglici. Rochia ei era de un purpuriu viu, corsetul era festonat cu dantelă încreţită, iar fusta avea o tăietură adâncă prin care se vedea un jupon cu dungi albe şi negre. El se luptă din toate puterile să-şi stăpânească râsul. Îmi cer scuze, India, dar nu mă pot abţine. Privirea mea e atrasă de tine ca o molie de flacără.

— E de înţeles, dar totuşi nu e o dovadă de bună-creştere. Ea se opri, apoi se strâmbă. E îngrozitor, nu-i aşa?

— Nu ştiu dacă *îngrozitor e* cuvântul potrivit. Măsură din priviri amestecul de purpuriu cu volane şi dungi, şi încercă să nu se înfioare. Sincer, rochia ta cenuşie şi mohorâtă mi se părea teribilă.

India îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Deşi îţi stă bine în cenuşiu, murmură el. Şi poate că e la modă într-o parte a lumii.

Ea îl ignoră.

— Estelle a fost atât de amabilă încât să-mi ofere câteva dintre lucrurile ei şi o cameristă a făcut câteva ajustări. Până să-mi dau seama cât de îngrozitoare erau rochiile ei, era prea târziu ca s-o refuz. Şi nu am vrut să o jignesc.

— Mi se pare greu de crezut.

Ea se uită urât la el. Derek ridică din umeri.

— Scuzele mele, dar până acum nu am observat că te-ai fi gândit vreodată la sentimentele altora. La început, am pus acest lucru pe seama îngrijorării cauzate de verişoara ta, dar cu cât mai mult timp petrecem împreună…

— Da, da. Sunt conştientă de asta. Oftă, resemnată. Şi încerc să cultiv o dispoziţie mai amabilă. Ridică braţele şi privi în jos spre rochie. Se pare că acesta e preţul plătit pentru că încerc să fiu drăguţă.

— Sunt sigur că îţi vei primi răsplata în rai.

— Ar trebui s-o primesc.

— Totuşi, îţi vine bine. O studie cu o privire critică. Văzuse destul de multe doamne elegante îmbrăcate după ultima modă. Mai bine decât rochia ta cenuşie, aş zice.

Ea se încruntă.

— Estelle a spus acelaşi lucru.

— Poate că asta ar trebui să-ţi ofere un indiciu.

— Un indiciu?

— Foarte bine, o palmă peste faţă atunci, rânji el. Chiar dacă nu eşti în căutarea unui soţ, nu înţeleg de ce o persoană în toate minţile – bărbat sau femeie – nu ar vrea să arate cât se poate de bine.

— Eu arăt cât se poate de bine, spuse ea cu o voce în care răsuna o notă defensivă. Sunt foarte îngrijită şi cât se poate de prezentabilă ca înfăţişare.

— Înfăţişarea ta, continuă el, deşi ştia că era o greşeală, însă nu putea să se oprească, strigă din toate puterile cât eşti de practică, raţională şi eficientă.

— Nu văd nimic rău în asta, spuse ea pe un ton superior.

— Mai spune că eşti şi neînduplecată, că nu vrei nici să te gândeşti la compromis, că ai întotdeauna dreptate, că eşti mereu încăpăţânată…

— Nu trebuie să continui, Derek. Am înţeles ce vrei să spui, zise ea pe un ton aspru şi clătină din cap. Femeile care se agită din cauza înfăţişării lor tind să fie nişte fiinţe proaste şi inutile, şi eu nu doresc să fiu una din ele. Nu vreau să fiu apreciată după felul în care arăt, d după abilităţile mele.

— Cu siguranţă că nu ai priceput că una nu o exclude neapărat pe cealaltă? Am observat că oamenii care arată cât se poate de bine depun toate eforturile şi în toate celelalte domenii. E o problemă de încredere.

— Mie nu mi-a lipsit niciodată încrederea.

— Încrederea nu înseamnă să dispreţuieşti sentimentele altora. Aş spune că asta e mai degrabă ascundere. Sau protejare.

— Prostii! spuse ea roşind.

— Deci nu ai vrea să-mi satisfaci curiozitatea şi să-mi spui… începu el, studiind-o în ansamblu. Toate lucrurile pe care ţi le-a împrumutat Estelle sunt…

— La fel de dezastruoase? termină ea, apoi încuviinţă. Asta era cea mai acceptabilă, oftă ea. E o femeie foarte drăguţă.

— Parisul e cunoscut pentru eleganţa lui. Cu siguranţă că ai putea cumpăra ceva de aici…

— Nu, nu cred, spuse ea repede. Nu aş vrea să o jignesc pe Estelle, sugerând că gusturile ei sunt discutabile.

— Pe cuvântul meu, chiar te străduieşti.

— Încerc, răspunse ea cu o voce hotărâtă.

Trebuia să îi recunoască meritele. Orice femeie – chiar şi una care pretindea că nu punea mare preţ pe înfăţişare – care se îmbrăca într-o rochie atât de nepotrivită doar pentru a nu jigni pe altcineva demonstra într-adevăr anumite trăsături de caracter.

— Suntem gata?

Sprâncenele lui se ridicară.

— Ca să apărem în public?

— Mă tem că da.

— Ce vor spune oamenii? rânji el.

— Nu mi-a păsat niciodată de ce spun oamenii. Ea se opri. Dar bănuiesc că se vor îndoi de inteligenţa ta, pentru că însoţeşti o femeie care se îmbracă într-un asemenea hal.

— Voi încerca să îndur asta cu tot curajul. Îi oferi braţul.

— Oh, dacă aş fi în locul tău, nu aş fi atât de încrezătoare.

De data asta, fu sigur că zâmbetul ei era sincer, ca şi sclipirea ironică din ochii ei. Fără îndoială că India Prendergast nu mai era aceeaşi femeie care părăsise Anglia. Rămânea de văzut dacă era ceva de bine sau de rău. Ea îl luă de braţ, şi porniră spre hol. Am şi o pălărie care se potriveşte cu rochia.

*

India avea dreptate. Pălăria era absurdă. Dar se potrivea bine cu rochia. Şi, pe măsură ce ziua înainta, înfăţişarea Indiei părea din ce în ce mai puţin ridicolă. Derek îşi dădu seama că rochia i se păruse atât de frivolă doar pentru că se deosebea atât de mult de stilul ei sever obişnuit. De fapt, îi îmblânzea toată înfăţişarea. Şi poate că şi purtarea.

Poate din cauza hotărârii ei de a se purta mai amabil, sau poate din pricina magiei Parisului, care o prinsese în cele din urmă cu vraja lui, femeia care păşea astăzi lângă el era diferită. De parcă – odată cu îmbrăcarea unei rochii bine croite şi foarte feminine – scăpase de o povară întreagă de responsabilitate şi raţionalism. Era încă îngrijorată din cauza verişoarei ei şi a geamantanului rătăcit, desigur – aşa cum dovedeau sprâncenele ei care se încruntau de câte ori venea vorba despre asta dar nu părea la fel de necăjită ca dimineaţă.

Aproape că nu protestă când el comandă vin pentru masa de prânz, şi obiecţiile ei i se părură mai mult superficiale decât serioase. Şi cedă destul de uşor atunci când el sugerase că trebuiau să întrerupă o vreme verificarea hotelurilor şi să facă o pauză, plimbându-se prin Jardin des Tuileries. Cu Arcul de Triumf zărindu-se în depărtare şi bazinele ornamentale cu apă, tufişurile îmbobocite şi statuile clasice, nu exista un loc mai potrivit în care să simţi adevăratul spirit al Parisului într-o zi de iunie.

De fapt, chiar dacă plecaseră târziu şi reuşiseră să verifice doar trei hoteluri de pe listă, era evident că India se bucura de ziua asta, în ciuda hotărârii ei evidente de a nu o face. Ochii ei verzi scânteiau de interes, şi obrajii îi erau coloraţi. Deşi văzuse ceva în înfăţişarea Indiei din prima dimineaţă, cea în care discutaseră în dormitorul ei, această nouă India era neaşteptată. Nu ar fi spus niciodată că era frumoasă, dar astăzi era surprinzător de atrăgătoare. Tipul de femeie care te face să vrei s-o cunoşti mai bine. Şocant ce putea face schimbarea dispoziţiei şi a rochiei pentru o

femeie.

În afară de asta, era interesantă. Avea păreri ferme despre literatură, o cunoaştere excelentă a antichităţilor – după cum descoperise în timp ce treceau pe lângă vitrina unui magazin în care se vedea o colecţie de monede antice – şi cunoştea mai bine decât el problemele de actualitate. Spre deosebire de cele mai multe dintre femeile pe care le cunoscuse, nu ezita să îşi exprime opinia atunci când era în conflict cu opinia lui. India Prendergast nu era femeia care să îşi ascundă inteligenţa, şi acest lucru i se păru interesant şi încântător.

Dar cu cât se bucura mai mult de compania ei şi îşi dorea mai mult să fie cu ea, cu atât mai multe mustrări de conştiinţă simţea. Nu fusese onest cu ea, şi nu putea ignora un sentiment tot mai mare de stânjeneală: Probabil de vinovăţie. Desigur, nu ascundea decât implicarea unchiului său în căutarea lui Lady Heloise. Bineînţeles că îi trimisese bagajul în altă parte doar pentru a prelungi şederea lor la Paris, ceea ce era probabil de neiertat. Oricât de mult l-ar fi deranjat conştiinţa, îşi jură să nu îi permită să afle despre asta. Cât despre restul, mătuşa Guinevere făcea parte din familie, şi ca atare era responsabilitatea lui. Până o găseau pe verişoara Indiei teafără, viitorul mătuşii lui era în joc. Să o ţină pe India în Paris – şi departe de autorităţi – era totuşi o idee excelentă. În plus, dacă lua în considerare totul, nu făcea decât să prelungească şederea unei doamne într-unul dintre cele mai interesante oraşe din lume. Probabil că nu ar fi existat nicio femeie, în toată lumea, care să nu se bucure să se afle în această situaţie.

Chiar şi în timp ce se îmbrăca pentru cină, nu şi-o putea scoate din minte pe această nouă India. Va purta oare din nou rochia purpurie, sau Estelle se gândise la altceva pentru ea? Spera că da. Îi plăceau surprizele. Cele bune, în orice caz.

Drăcia naibii! Se opri din eforturile de a-şi lega cravata şi privi ţintă în oglindă. Începea să o placă. Poate chiar mai mult decât să o placă. Era cu siguranţă o surpriză, şi el nu era sigur dacă era bună sau foarte, foarte rea.

India Prendergast era exact opusul a tot ce dorise el vreodată de la o femeie. Era foarte practică, teribil de raţională şi groaznic de plictisitoare. Ştia totul sau măcar credea că ştie. Era încăpăţânată, neînduplecată şi peste măsură de preocupată de regulile de bună-cuviinţă. Şi se întreba în mod serios dacă îşi permitea vreodată vreun lucru dintre cele care lui i se păreau amuzante. În aproape toate privinţele la care se putea gândi, ea nu era deloc genul lui de femeie, genul care îl atrăgea de obicei. Genul la care visa. Genul de care se îndrăgostea.

Asta nu era dragoste în niciun caz. Chiar şi ideea părea ridicolă. Fusese îndrăgostit de mai multe ori şi ceea ce simţea acum nu semăna deloc cu ocaziile acelea. Nu, experienţele de până atunci îi arătaseră că dragostea era rapidă, ardea ca o flacără şi, fie că era bine, fie că era rău, scurtă.

Nu aveai cum să te îndrăgosteşti de neîmblânzita India Prendergast. Chiar dacă era inteligentă, independentă şi sigură pe ea. Chiar dacă zâmbetul ei părea o răsplată pentru o purtare bună. Chiar dacă cele mai bune momente ale zilei erau cele petrecute cu ea, mai ales cele în care o scotea din minţi. Atunci, de ce nu-şi putea scoate din minte gândul de a o săruta? rânji când îşi imagină asta. Nu avea niciun sens, dar asta era. În câteva zile scurte, ea devenise parte din viaţa lui. Umpluse un gol despre care nu ştia că există.

Îşi pierduse oare inima, dăruindu-i-o deja Indiei Prendergast? Era o întrebare interesantă. O întrebare încărcată de emoţie şi teroare. O întrebare la care nu putea răspunde, pentru moment. Chiar nu putea. Încă şi mai interesantă era întrebarea dacă exista măcar o posibilitate de a-i câştiga inima. Să o găsească pe verişoara ei şi să o ţină pe mătuşa Guinevere şi pe prietenele ei departe de închisoare nu însemnau nimic în comparaţie cu asta.

Însă un singur lucru nu putea fi pus sub semnul întrebării, în mai multe moduri decât îşi imaginase, India Prendergast era cea mai mare provocare din viaţa lui.

Capitolul 13

Trebuie să te pregăteşti pentru călătorie făcând dinainte cercetări despre locurile pe care intenţionezi să le vizitezi cu ajutorul conferinţelor, al cărţilor şi al experienţelor prietenilor.

E întotdeauna înţelept să ştii ce locuri sunt prietenoase cu vizitatorii şi care sunt ostile. Ce locuri sunt potrivite şi respectabile pentru o doamnă care călătoreşte şi care sunt locurile pe care trebuie să le eviţi cu orice preţ. Dacă nu afli asemenea informaţii din timp, s-ar putea ca mai târziu să ai parte de enervări sau, în cel mai rău caz, de scandal şi chiar de pericole.

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

Un ciocănit precis, precum cel făcut de o pasăre mică, dar hotărâtă, se auzi la uşa ei.

— Intră…

— India, am nevoie de ajutorul tău. Estelle năvăli în cameră. Sau poate de sfatul tău. Deşi nu sunt sigură că vreau să-l aud. Nu te-aş fi deranjat, dar e foarte îngrijorător. Vor fi consecinţe şi repercusiuni şi, ei bine, înţelegi tu.

— Nu înţeleg deloc, dar te rog să intri.

India îi făcu semn să intre în cameră. Citea *Agenta domnului Balzagette* şi tocmai se pregătea să lase cartea jos şi să se pregătească de culcare. Fusese o zi deosebit de solicitantă.

Totuşi, nimic nu era mai bine decât să oferi ajutor şi sfaturi. Păi, acestea erau două *dintre* lucrurile la care se pricepea cel mai bine, şi unele dintre motivele care îl făceau pe Martin să o preţuiască atât de mult. Rezolvarea problemei lui Estelle – oricare ar fi fost ea – era exact genul de lucru de care avea nevoie India ca să se simtă mai aproape de personalitatea ei obişnuită. În plus, Estelle o ajutase pe India când avusese nevoie. India nu putea să nu

facă acelaşi lucru pentru ea.

— Cum te pot ajuta?

— Nu sunt sigură, dar eşti atât de teribil de competentă, raţională şi practică. Estelle strânse din buze cu o mişcare hotărâtă. Şi în momentul acesta am nevoie chiar de un om competent, raţional şi practic.

— Mie mi s-a părut întotdeauna că şi dumneata eşti foarte raţională şi practică, spuse India, deşi Estelle nu părea nici raţională, nici practică în momentul acela.

— Mi se pare că în seara asta îmi lipsesc aceste calităţi, răspunse femeia mai vârstnică, respirând enervată. E vorba despre Frederick.

— I s-a întâmplat ceva? întrebă India cu inima strânsă. Părea bine la cină. Se simte rău?

— Nu, nu, nu e nimic de felul acesta. Aproape că mi-aş dori să fie.

— Atunci ce naiba s-a întâmplat?

— Frederick şi lordul Brookings s-au dus la… ei bine, nu ştiu cum s-o spun în mod delicat.

— Nu e necesar, spuse India cu fermitate. Când eşti atât de înnebunit, înseamnă că a trecut timpul delicateţii.

— Ai dreptate, bineînţeles. Estelle adoptă o atitudine hotărâtă. Au plecat la un… stabiliment. În Montmartre.

India se holbă la ea.

— Habar nu am ce înseamnă asta.

— Trebuia într-adevăr să faci măcar unele cercetări înainte de a pleca în altă călătorie, dragă, spuse Estelle pe un ton mustrător. Montmartre e un district al Parisului cunoscut pentru distracţiile nu foarte respectabile pe care le oferă. Cabarete, săli de dans şi altele, în unele dintre ele se urcă pe scenă femei cu o îmbrăcăminte foarte sugestivă sau dezbrăcate de-a binelea. Cartierul e frecventat de artişti, scriitori şi studenţi, şi e considerat destul de boem.

— Înţeleg.

— Frederick ştie să se poarte foarte bine, dar suntem în Paris, la urma urmei. Estelle se întoarse pe călcâie şi începu să se plimbe prin cameră. Te asigur că una ca asta nu îi stă deloc în fire. De obicei, nu frecventează felul

acesta de local.

— Ce fel de local? întrebă India, deşi începea să aibă anumite bănuieli.

— Presupun că era de aşteptat. Ce bărbat nu ar profita de ocazia de a retrăi câteva momente din tinereţea lui pierdută? Eu sunt sigură că nu m-aş supăra dacă aş putea retrăi câteva momente din propria mea tinereţe. Aşa începe totul, ştii. Toată vorbăria aceea de la cină, cu Frederick vorbind întruna despre vremurile în care era student aici.

— Da, bineînţeles.

Adevărul era că India nu fusese deloc atentă.

— Nu vreau să spun că nu am încredere în el, continuă Estelle. Chiar am. Fără nicio rezervă. La urma urmei, dacă nu avem încredere unul în celălalt după toţi aceşti ani, ce mai avem? Încrederea e totul între un bărbat şi o femeie, şi noi am crezut unul în celălalt de la început. Nu sunt sigură că e posibil să iubeşti fără să ai încredere.

— Probabil că nu. India nu ştia ce ar fi trebuit să spună. Mă tem că nu sunt sigură care e problema. Dacă nu eşti îngrijorată din cauza acestei ieşiri cu lordul Brookings…

— Sunt îngrijorată din cauza persoanelor care l-ar putea vedea împreună cu Excelenţa Sa. Se opri. Deşi cred că lordul Brookings nu ar fi îngrijorat. Nu pare să fie genul acela de bărbat, nu?

— Dacă te referi la genul de bărbat căruia nu-i pasă de aparenţe, care e egoist, iresponsabil şi mult prea arogant? Atunci da, cred că e o descriere foarte corectă a Excelenţei Sale.

— Nu-l placi, nu-i aşa?

— În mod destul de ciudat, cred că îl plac. India clătină din cap. E greu să nu-l placi.

— Ca şi mine… dar unde rămăsesem?

— Erai îngrijorată că l-ar putea vedea cineva pe profesor la acest stabiliment.

— Da, ei bine, mi se pare că, de fiecare dată când ieşim, dăm peste cineva cunoscut. Frederick are o reputaţie destul de respectabilă în anumite cercuri, academice în cea

mai mare parte, şi desigur că este membru al Clubului Exploratorilor şi al altor organizaţii diverse. Clătină din cap. Habar nu am avut că Parisul avea să fie atât de plin de supuşi ai Maiestăţii Sale, deşi presupun că e o expoziţie *universală,* nu-i aşa?

— Continuă!

— Chiar azi-dimineaţă, ne-am întâlnit în Luvru cu câteva doamne pe care le cunosc de la Londra, şi am băut nişte răcoritoare cu ele, în timp ce Frederick examina o expoziţie de manuscrise medievale. Doamnele deplângeau faptul că soţii lor erau hotărâţi să viziteze Montmartre. Grupul o includea pe doamna Marlow, soţia lui George Marlow. O privi printre gene. Dacă Frederick are vreun rival, atunci acela e George Marlow. A fost întotdeauna invidios pe realizările lui Frederick.

— Tot nu înţeleg.

— Dacă Marlow – sau *oricine* altcineva din Londra – îl vede pe Frederick acolo... Se cutremură. Deşi nu vor să recunoască, bărbaţii bârfesc mult mai mult decât ar vrea să ne facă să credem. Fii atentă la mine, în mai puţin de o zi de la întoarcerea acasă, toată lumea va şti că Frederick a fost zărit într-un loc foarte nepotrivit. Animalul de Marlow se va asigura de asta. Ştii cum sunt lucrurile astea – bârfa va lua proporţii din ce în ce mai mari. Îl va distruge.

— Dar domnii aceştia nu se vor murdări şi ei încercând să-l împroaşte cu noroi pe el?

— Frederick are standarde mai înalte decât ale lor. E o perioadă foarte delicată. Nu ar trebui să spun nimic, spuse ea privind în toate părţile de parcă ar fi încercat să se asigure că erau singure şi coborând vocea, dar se spune că regina ar vrea să îi acorde un titlu nobiliar. Şi ştii cum e Maiestatea Sa în privinţa acestor lucruri.

— Am auzit. India putea să-şi imagineze foarte bine că regina nu ar fi fost deloc dispusă să îi acorde titlul de cavaler unui om care fusese văzut într-un loc discutabil, chiar dacă se afla departe de casă. Se ştia că Maiestatea Sa nu tolera nici cea mai mică încălcare a bunelor moravuri.

— Habar nu aveam că voia să plece în seara asta. Păi,

s-a retras în camera de biliard după cină, cu lordul Brookings şi Derek. Eu m-am retras în camerele noastre ca să citesc şi am aţipit. Când m-am trezit, Frederick nu se întorsese încă. Atunci am descoperit că el şi Excelenţa Sa hotărâseră să facă o mică escapadă în Montmartre.

— Mie mi se pare, spuse India, că îţi imaginezi o problemă care nu există încă. E prea mult să te gândeşti că într-un oraş de mărimea Parisului doi cunoscuţi din Londra se vor întâlni unul cu celălalt.

— Bărbaţii, draga mea India, sunt bărbaţi. Estelle îi aruncă o privire condescendentă. Sunt înclinaţi spre aventuri de o natură deconcertantă. Nu aş fi deloc surprinsă dacă Marlow ar fi în Montmartre chiar în momentul acesta.

— Totuşi…

— Nu voi permite ca şansa lui Frederick de a deveni cavaler să fie distrusă din cauza unei aventuri nefericite. Estelle îşi încrucişă braţele peste piept. De aceea, am de gând să mă duc eu însumi după el şi să-l aduc înapoi.

India se holbă la ea.

— Cu siguranţă că nu vorbeşti serios.

— Nu am fost în viaţa mea mai serioasă. În ochii lui Estelle apăru o privire hotărâtă. L-am sprijinit pe bărbatul acesta timp de aproape patruzeci de ani de căsătorie, şi nu o să-l las să cadă acum. Un titlu de cavaler ar fi încununarea carierei lui, şi o merită. Şi eu merit să fiu Lady Greer.

India clătină din cap.

— Nu mi se pare o idee bună.

— Nu am spus că e o idee bună, dar e singura pe care o am. Îşi îndreptă umerii. Şi aş aprecia foarte mult dacă m-ai însoţi.

— Pentru că două englezoaice plecate într-o asemenea excursie ar fi mai puţin necuviincioase decât una singură?

— Pentru că franceza ta e mult mai bună decât a mea, se strâmbă Estelle. Şi prefer să nu merg singură. Dacă ai o idee mai bună…

— Aş vrea să fi avut. India se gândi un moment. Planul lui Estelle era nesăbuit şi pripit. Motivaţiile ei se bazau doar pe emoţie şi supărare. India nu o cunoştea de mult pe femeia aceasta vârstnică, dar nu *se* îndoia că avea să încerce să-şi găsească singură soţul rătăcitor, dacă India refuza să o însoţească. Deşi cred că ştiu pe cineva care ar putea să aibă. Pomi spre hol. Vino cu mine!

— Unde? întrebă Estelle tropăind în urma ei.

— Dacă există cineva care să ştie cel mai bine cum să evite scandalul, atunci trebuie să fie cel care l-a experimentat singur. Privi peste umăr. Numai dacă Derek nu a plecat cu soţul dumitale şi cu Excelenţa Sa…

— Nu a plecat. Cel puţin aşa mi-a spus majordomul, dar cred că Derek s-a dus deja la culcare.

— Foarte bine, atunci va trebui să intrăm de bunăvoie în gura lupului, spuse India, îndreptându-se spre camerele lui Derek.

— Eşti sigură? În vocea lui Estelle răsuna îndoiala. Nu am vizitat niciodată un bărbat în dormitorul lui. Nu sunt sigură că e potrivit.

India îi aruncă o privire.

— *Acum* te gândeşti la *ce* este şi nu este potrivit?

Estelle ridică din umeri.

— Orice s-ar întâmpla… India se opri în faţa uşii lui Derek. Estelle venise la India după ajutor, şi avea să aibă ajutor. India îşi adună curajul şi bătu ferm la uşă. E în joc un titlu de cavaler.

După o clipă, uşa se deschise. Derek, îmbrăcat într-un halat roşu-închis, se holbă la ele.

— Ce este? Privirea lui se îndreptă spre Estelle, apoi reveni la India. Doamnelor, spuse el precaut. Cărui fapt datorez această neaşteptată plăcere?

— Avem nevoie de ajutorul tău, spuse ferm India, ignorând farmecul lui şmecheresc.

— Chiar aşa? Păşi înapoi şi făcu semn spre cameră. Atunci intraţi, desigur.

India păşi în cameră, urmată îndeaproape de Estelle. India nu fusese până atunci în dormitorul unui gentleman şi

nu îşi imaginase niciodată că avea s-o facă. Mai ales nu cu sus-numitul gentleman într-o costumaţie total nepotrivită pentru vizite feminine.

— Oh, ce drăguţ!

Estelle privi aprobator camera.

Era într-adevăr drăguţ. De două ori mai mare decât camera Indiei, era de fapt o suită. O cameră de zi completă, cu sofa şi birou, unită printr-o arcadă deschisă cu dormitorul. În timp ce mobilele din camera ei erau în nuanţe pastelate şi albe şi aveau un aer evident feminin, camera lui avea un aspect deosebit de masculin, cu mobile sculptate dintr-un lemn întunecat. Privirea ei era atrasă irezistibil de camera de alături, dominată de un dulap enorm şi de un pat din mahon la fel de enorm. Simţi cum îi luă foc faţa, şi se uită din nou la Derek. Ceea ce nu o făcu să se simtă deloc mai bine.

Halatul lui avea culoarea vinului de Bordeaux, profund şi indiscutabil păcătos, şi pe dedesubt avea pantaloni. La mijloc avea o eşarfă cu ciucuri şi la gât se vedea o cămaşă albă descheiată. Bărbatul acesta era culmea... ei bine, culmea seducţiei. Numai faptul că avea părul uşor răvăşit, de parcă îşi trecuse mâinile prin el, îi dăruia un aer băieţesc, salvându-l de un aspect categoric periculos. Aruncă o privire spre Estelle, care îl privea pe Derek cu admiraţie fătişă.

Privirea lui se muta de la una la alta.

— Presupun că aţi venit aici cu un motiv.

— Da, bineînţeles. India îşi drese glasul. Profesorul are nevoie de ajutorul tău.

— Oh?

— Excelenţa Sa l-a dus pe profesor la un stabiliment dubios din Montmartre.

Estelle continua să se holbeze. India oftă în sinea ei. Ai fi crezut că nu mai văzuse niciodată un netrebnic elegant în halat. Probabil că nu văzuse, dar era căsătorită, la urma urmei. Era adevărat că singura asemănare dintre profesor şi Derek era faptul că amândoi erau bărbaţi. India îi dădu un ghiont.

— Oh, tresări Estelle. Da, bineînţeles. Inspiră adânc. Cred că intenţionează să îşi petreacă seara acolo.

— Ştiu, spuse Derek. Când eram la vinul de Porto şi la ţigări în camera de biliard, au discutat despre faptul că aveau să meargă la Folies Bergere.

— Sunt destul de impresionată că dumneata te-ai gândit mai bine şi nu i-ai însoţit într-un asemenea loc, spuse India.

— Nu m-am gândit mai bine, ridică el din umeri. Pur şi simplu nu am vrut să merg.

— Oricum, asta e spre binele nostru. Făcu semn spre Estelle.

Din nou, el se uită de la una la cealaltă.

— Nu ştiu sigur ce vreţi de la mine.

— Vrem să îl găseşti pe profesor înainte ca vreun cunoscut al său de la Londra să îl zărească într-un loc care poate fi descris doar ca imoral, ceea ce l-ar conduce fără îndoială la ruşine şi în cele din urmă la distrugere, spuse India.

— Ruşine şi în cele din urmă distrugere? chicoti el. Nu eşti puţin cam dramatică? Nu e ceva neobişnuit ca turiştii să viziteze localurile din Montmartre.

India schimbă o privire cu Estelle.

— E într-adevăr o problemă de ruşine şi distrugere, spuse Estelle muşcându-şi buza de jos. Nu pot să-ţi spun de ce, dar te rog să mă crezi că asta e crucial pentru viitorul lui Frederick.

Derek o studie un moment nesfârşit.

— Foarte bine, spuse în cele din urmă. Îmi trebuie doar câteva minute ca să mă schimb. Apoi plec.

— Excelent, încuviinţă Estelle. Te voi aştepta în holul de la intrare.

India îşi adună tot curajul.

— Te *vom* aştepta în salonul de jos.

Estelle îi zâmbi recunoscătoare.

— Nici prin cap nu-mi trece să vă iau pe amândouă cu mine. Derek se holbă la ele, neîncrezător. Nu e un loc potrivit pentru două doamne englezoaice bine-crescute. E

frecventat de bărbaţi şi de… femei care lucrează în cea mai mare parte.

— Soarta soţului meu e în joc. Estelle ridică bărbia cu hotărâre. Nu accept să fiu lăsată în urmă.

— Şi Estelle este… prietena mea. India nu credea că mai spusese vreodată aşa ceva despre cineva, în afară de Heloise sau Martin.

Ea a sărit în ajutorul meu, iar eu nu o s-o abandonez acum, declară ea, încrucişându-şi braţele peste piept. Mergem sau nu?

— Foarte bine, spuse el strângând din dinţi. Dar îţi vei păstra observaţiile despre ceea ce vezi pe străzi pentru tine. Şi veţi rămâne amândouă în trăsură.

— Putem fi de acord cu asta. India aruncă o privire spre Estelle, care încuviinţă. Peste cinci minute atunci, spuse India şi o scoase pe Estelle afară.

Înainte de a o putea urma, Derek păşi mai aproape şi spuse în şoaptă:

— Pot s-o fac singur, să ştii.

— Nu mă îndoiesc, ridică din umeri India. Dar Estelle e hotărâtă, şi eu nu-i pot permite să meargă fără mine.

— Pentru că nu ai încredere în mine. El o privi printre gene. Te asigur că sunt mai mult decât capabil să îl găsesc pe profesor şi să îl aduc teafăr şi nevătămat lângă soţia lui.

— Sunt foarte conştientă de asta, şi în acest caz particular am încredere în tine. Chiar în timp ce rostea cuvintele, ştiu că erau adevărate. Dar Estelle mi-a cerut ajutorul. De aceea, consider că această *căutare* e responsabilitatea mea, şi intenţionez să o duc până la capăt.

— E cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată, dar te cunosc prea bine ca să încerc să discut. Oftă frustrat şi făcu un pas înapoi. Acum, dacă nu ai de gând să mă ajuţi să îmi schimb hainele…

— Sunt sigură că în privinţa *asta* te poţi descurca fără mine. Îl salută şi plecă.

După un sfert de oră, erau într-una din trăsurile închise ale Excelenţei Sale, îndreptându-se spre

Montmartre. Părea că drumul va dura o veşnicie, sau poate că de vină era tăcerea copleşitoare din trăsură. Derek nu se simţea în largul lui cu ele şi părea să creadă că era mai bine să nu spună nimic decât să continue să-şi exprime enervarea. *Foarte bine.* India prefera să-şi asculte gândurile, nu să-l asculte pe el. Mai ales că avea probabil dreptate.

Ar fi trebuit s-o convingă pe Estelle să îl lase pe Derek să se ducă singur. Acesta nu era un lucru caracteristic pentru India. De fapt, nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Fusese mereu atentă la regulile de bună-cuviinţă. Nu avea nicio dorinţă secretă de aventură şi nici nu avusese vreodată. Cu toate acestea, avea un simţământ foarte ciudat de anticipare. Era ridicol, dar totuşi exista.

În cele din urmă, se opriră peste drum de o clădire mare şi frumoasă, cu parterul acoperit de afişe de teatru. La etajul de sus erau foarte multe ochiuri de geam despărţite de coloane ornamentate. Edificiul era încununat de o lucrare de zidărie care acoperea toată lungimea clădirii, cu un desen curbat şi graţios şi un fel de coroană în centru. Imediat sub coroană erau cuvintele Folies Bergâre. Locul duhnea a imoralitate, necuviinţă şi decadenţă. Deşi se părea că imoralitatea, necuviinţa şi decadenţa erau foarte atrăgătoare. Chiar şi la această oră târzie, străzile erau înţesate de vehicule şi pietoni.

— Aici ar trebui să fie, conform celor spuse, zise Derek, arătând spre clădire. E un fel de cabaret sau varieteu.

— E foarte aglomerat, nu-i aşa? murmură Estelle.

— E extrem de popular, spuse el, aruncând o privire spre India. Ce crezi?

— Păcatul e de obicei popular, spuse ea, ridicând nepăsătoare din umeri. Noi vom rămâne într-adevăr în trăsură. Cred că ai avut dreptate.

El ridică o sprânceană.

— Din nou?

— Din nou. Şi nu trebuie să fii încrezut din pricina asta.

El chicoti.

— Oh, dar mie îmi place să fiu încrezut. Puse mâna pe mânerul portierei. Aş paria că portarul îl cunoaşte pe Val din vedere. Nu o să-mi ia mult timp să văd dacă e aici sau nu. Deschise portiera şi îi zâmbi răutăcios Indiei. Probabil că ar trebui să îmi dai un obiect care să-mi poarte noroc.

Estelle încuviinţă.

— Ca unui cavaler din vechime care merge la bătălie.

— Nu fi absurdă! Se duce într-un veritabil bârlog al nedreptăţii, nu la un duel pe viaţă şi pe moarte. Şi cred că nu e pentru prima dată.

— Totuşi, dă-mi ceva care să-mi poarte noroc. O mănuşă poate sau – zâmbetul lui se lărgi – un sărut.

India arcui dispreţuitor o sprânceană, dar simţi un fior foarte ciudat în fundul stomacului.

Estelle plescăi din limbă.

— Vai de mine, Derek, eşti obraznic!

El rânji fără niciun strop de căinţă.

— Ştiu. Apoi făcu un semn spre India. Ei îi place.

India se înecă.

— Te asigur că nu!

El râse, coborî din trăsură şi îi întoarse spatele Indiei.

— Eşti sigură în privinţa sărutului?

— Foarte sigură, rosti ea ferm, ignorând un vag sentiment de regret. Totuşi, un sărut? Nici măcar nu se gândise vreodată la aşa ceva. În plus, un sărut aici, în această parte a Parisului, şi la ora asta din noapte; ei bine, îmi imaginez ce ar putea crede un observator. Oamenii ar trage tot felul de concluzii, iar eu şi Estelle nu am fi deloc în siguranţă. Nici măcar în trăsură.

— Acum tu ai probabil dreptate.

— Ştiu. Era rândul ei să fie încrezută.

— Nu ar trebui să lipsesc mult. Salută şi se îndreptă spre varieteu.

Estelle se mută în cealaltă parte a trăsurii, şi încercară amândouă să nu se holbeze la scena din jur. Dar nu se puteau abţine. Era imposibil de ignorat. Aici erau vânătorii de plăceri din Paris. Domni bine îmbrăcaţi, a căror atitudine

vorbea despre bogăţie şi eleganţă, amestecaţi cu muncitori, cu înfăţişare aspră, în haine care văzuseră zile mai bune. Femeile erau şi ele în majoritate din clasa muncitoare deşi, judecând după înfăţişarea multora, nu îndeplineau toate o muncă respectabilă.

Estelle arătă spre o femeie cu o înfăţişare deosebit de ţipătoare.

— Crezi că este, ei bine…

— Da, cred că probabil e, spuse India stânjenită.

Nu fusese atât de protejată încât să nu ştie că existau femei care îşi vindeau trupul, şi probabil şi sufletul, ca să poată trăi. Dumnezeu ştia că erau destule şi în Londra. Şi nici nu era atât de îngustă la minte încât să creadă că femeile acestea aveau de ales. Mai mult ca sigur că împrejurările în care se născuseră şi sărăcia le oferiseră puţine opţiuni în viaţă. Locurile de muncă legale pentru femei, mai ales pentru cele din clasele de jos, erau foarte puţine. Păi, chiar şi o femeie ca ea – de familie bună, dar cu mijloace modeste de trai – avea puţine oportunităţi pentru un loc de muncă cinstit. Era foarte conştientă că o soartă groaznică nu era niciodată prea departe de orice femeie care nu avea un soţ sau o familie pe care să se bazeze.

— India! Estelle o înşfăca de braţ. Uite, peste drum – acela nu e Frederick?

— Nu pot să spun. E prea departe.

India se uită după silueta cu pălărie înaltă, care se îndepărta de ele.

— Nu pot să-l deosebesc. Ochii mei nu mai sunt cum erau.

Estelle întinse mâna spre uşă.

— Nu o să-l prinzi niciodată din urmă. Mă duc eu. Chiar în timp ce deschidea uşa, India ştiu că nu era o idee prea strălucită. Stai aici!

Sări din trăsură, evită traficul şi ajunse cu bine de partea cealaltă a străzii. Fugi după bărbatul respectiv, care păşea înaintea ei fără grabă. Undeva în străfundul minţii îşi dădu seama că era neînsoţit, şi se întrebă unde era lordul Brookings.

— Profesore! strigă ea. El era la o distanţă de câţiva paşi. Ea grăbi pasul. Profesore.

Se întinse şi îl prinse de braţ. El se întoarse, şi ea îşi dădu seama că se înşelase.

— Vă cer iertare.

El aruncă o privire dezgustată spre mâna cu care îl ţinea de braţ.

Ea îi dădu drumul imediat.

— Scuze. Am crezut că sunteţi altcineva.

— Nu mă îndoiesc. Era de aceeaşi înălţime şi constituţie ca şi profesorul, şi purta chiar acelaşi tip de barbă, şi era sigur englez, dar asemănarea se oprea aici.

— Îmi pare rău, spuse ea, făcând un pas înapoi.

— Şi aşa ar trebui să-ţi pară. Sprâncenele lui stufoase se uniră. O englezoaică într-o asemenea situaţie. Te asigur că nu sunt clientul mărfurilor pe care le vinzi tu.

— În nici… oh! Ea se înecă, plină de indignare. Vă informez că nu vând nimic. A fost cu sinceritate o greşeală.

— O greşeală poate, dar permite-mi să mă îndoiesc de sinceritate.

Pufni, se întoarse şi se îndepărtă.

Pentru o clipă, India nu putu decât să se uite în urma lui. Cum îndrăznea! Păi, nu fusese atât de insultată în viaţa ei! Doar pentru că o femeie respectabilă purta o rochie purpurie într-un cartier dubios al oraşului nu însemna că era o… *nefericită!* Domnul acela – deşi se îndoia că era un domn – merita o muştruluială aspră, ca să nu mai sară fără să se gândească la concluzii insultătoare. Şi ea era exact femeia care o putea face! făcu un pas după el, dar o zări cu coada ochiului pe Estelle, care făcea gesturi disperate pe geamul trăsurii. India se opri dintr-odată.

Ce naiba avea în cap? Cu siguranţă că insulta lui merita o dojană aspră, dar nu câştiga nimic dacă alerga după el, în afară poate de un sentiment de satisfacţie. Şi ce ar fi spus Derek dacă ar fi aflat că părăsise trăsura după ce îi spusese să n-o facă? Se întoarse spre trăsură.

— Ce ruşine, *mademoiselle!* O brută înaltă cu ochi întunecaţi, mustaţă neîngrijită şi bărbie ţepoasă ieşi în

calea ei. Franceza lui nu era atât de rafinată ca a ei, dar îi înţelese foarte bine cuvintele. Şi privirea din ochii lui. Să fii dată la o parte în felul acesta. Ce englezi stupizi!

Întoarse capul şi scuipă în modul cel mai revoltător.

— Pardon, spuse ea, ridicându-se în toată înălţimea ei neîndestulătoare. Şi *eu* sunt englezoaică.

— Scuzele mele, *mademoiselle.* Dar tu eşti un trandafir englezesc, şi el e un prost. Se aplecă spre ea, inundând-o cu mirosul copleşitor al usturoiului din respiraţia lui. Şi mie îmi plac florile.

O apucă de braţ.

— Dă-mi drumul imediat! Încercă să îi scuture mâna, dar el o strânse mai tare.

Nu-şi amintea să fi fost vreodată speriată, dar nu se îndoi că ceea ce îi strângea gâtlejul acum era teama.

— Dacă aş fi în locul tău, aş face ceea ce-mi cere, spuse nepăsător o voce familiară.

Uşurarea o inundă.

— Derek, eu…

— Taci din gură, India, spuse el în engleză, apoi se întoarse din nou spre admiratorul ei. Ar fi în interesul tău să îi dai drumul.

— De ce? E disponibilă, nu? O sclipire prădătoare se ivi în ochii brutei.

Bărbatul era mai înalt decât Derek cu vreo cincisprezece centimetri buni, mai lat în umeri şi mătăhălos. Era evident că Derek nu se putea măsura cu el. Şi îmi plac cele mărunţele şi focoase.

Derek păşi mai aproape de el şi îi spuse ceva la ureche. Ochii brutei se lărgiră, o lăsă imediat şi sări înapoi. Îşi făcu cruce, holbându-se la ea de parcă ar fi fost întruparea diavolului.

— *Mon Dieu!*

Se întoarse şi se îndepărtă rapid.

— Hai, India! Derek o înşfăcă de cot şi o împinse rapid spre trăsură. Acum.

— Ce i-ai spus? întrebă ea privind peste umăr.

Atacatorul ei încă nu rărise pasul.

— I-am spus că sunt doctor, că tu eşti pacienta mea care a scăpat din spital şi că ai o boală foarte molipsitoare.

India de abia putea ţine pasul cu el.

— Ce boală i-ai spus că am?

— Nu ai vrea să afli, spuse el pe un ton aspru şi scurt.

Ajunseră la trăsură, el deschise uşa şi o aruncă practic înăuntru. Ea căzu lângă Estelle, care o bătu uşurel pe mână în semn de încurajare. Derek îi spuse adresa vizitiului, apoi se aşeză. Nu îi putea vedea faţa în interiorul întunecat, dar nu era necesar pentru că ştia că era supărat pe ea.

— Te simţi bine? întrebă Estelle cu o voce îngrijorată.

— Destul de bine, spuse India adunându-şi tot calmul. Evident că nu era profesorul.

— Dar a fost un mare curaj din partea ta să mergi după el.

— Curaj? Derek aproape fierbea de furie. Deci nu era doar supărat. *Prostie* e un termen mai adecvat.

— Am auzit întotdeauna că limita dintre curaj şi prostie e una foarte subţire, spuse Estelle, încercând evident să fie de ajutor.

— Derek, eu…

— A fost cea mai iresponsabilă şi prostească acţiune pe care am văzut-o vreodată, spuse el, subliniind cuvintele cu furie. Ai promis să stai în trăsură.

— Am crezut că l-am văzut pe profesor, şi nu voiam să-l lăsăm să scape.

— Şi în momentul acela nu ni s-a părut prostesc, adăugă Estelle.

— Mă aşteptam la mai mult. De la amândouă, le-o reteză el. Ştii ce ţi s-ar fi putut întâmpla?

— Cred că am o oarecare idee, spuse India, împreunându-şi mâinile în poală ca să le stăpânească tremurul. Trase aer adânc, încercând să se liniştească. Şi nu sunt niciodată iresponsabilă.

— Ha!

— Deci, presupun că nu l-ai găsit pe soţul meu? se aventură să întrebe Estelle.

— Nu, spuse el aspru. Portarul mi-a spus că a trecut

pe acolo cu fratele meu, şi au plecat repede. Se pare că s-au întors acasă.

— Oh, asta e o veste bună, oftă uşurată Estelle.

— Derek, îşi luă inima în dinţi India. Dacă mă gândesc mai bine, oricât de mult mă doare s-o spun... Nu era obişnuită să-şi recunoască greşelile. Nu era obişnuită să facă greşeli. Era mult mai dificil decât îşi imaginase. Chiar dacă la momentul respectiv mi s-a părut că trebuia să acţionez, nu m-am gândit destul de bine la acţiunea mea. Am acţionat din impuls – şi pot să spun că nu obişnuiesc să fac asta – şi într-un mod, ei bine, nu prea responsabil. Nu am nicio scuză. Nu mă înţeleg...

— A fost o aventură, dragă, spuse Estelle aproape inaudibil. Nu poţi subestima niciodată atracţia aventurii. Bănuiesc că îl împinge şi pe cel mai raţional dintre noi să facă lucruri prosteşti, care nici nu i-ar trece prin minte în alte împrejurări.

— Îţi mulţumesc, Estelle. Totuşi, a fost... India respiră prelung. O prostie. Ai dreptate, Derek.

O tăcere grea se aşternu în trăsură, şi părea că va dura la infinit.

— Ei bine. O notă disperată răsună în vocea lui Estelle. Asta e, atunci. Sunt sigură că putem trece peste asta acum şi, ei bine...

India încuviinţă.

— Excelentă idee. Ştiu că nu am de gând să mai vorbesc niciodată despre asta.

Un mormăit nemulţumit se auzi din partea în care se afla Derek.

În momentul în care ajunseră în faţa casei lordului Brookings, Estelle sări din trăsură, murmurând pe drum nişte mulţumiri. Valetul stilat al Excelenţei Sale îi deschise uşa, şi ea se năpusti în casă de parcă toate hoardele iadului ar fi fost pe urma ei. India nu o învinuia. S-ar fi năpustit şi ea către casă, dar bănuia că nu avea să fie atât de uşor să scape de mânia lui Derek. Şi o merita. El o ajută să coboare din trăsură, şi se îndreptară spre uşă.

— India, spuse el oprindu-se.

Ea se întoarse spre faţa lui luminată de flacăra pâlpâitoare a felinarului cu gaz.

— Da?

— Îţi datorez scuze.

— Nu fi absurd, spuse ea graţioasă şi uşurată. E de înţeles că ai fost supărat. A fost, ei bine, stânjenitor…

— Stânjenitor? spuse el rar.

— Presupun că *periculos* ar fi un cuvânt mai bun.

— Aşa crezi?

— Oh, vai de mine, da, încuviinţă ea. Era mult mai mare decât tine. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să recurgi la pumni.

— Te asigur că aş fi rezistat. Se opri. În primele două minute.

— Din fericire, ai fost mai inteligent, şi nu a fost nevoie să recurgi la luptă fizică.

— India…

— Dar după cum spuneam, spuse ea rapid, fiindcă i se părea mai bine să nu-l lase să mai spună niciun cuvânt. Ai avut tot dreptul să fii furios, şi nu e necesar să te scuzi.

El o privi ţintă, neîncrezător.

— Crezi că m-am scuzat pentru că m-am înfuriat? Pentru că m-am înfuriat pe bună dreptate? Ai înţeles că pericolul situaţiei nu mă ameninţa doar pe mine?

Ea se mută de pe un picior pe altul, stânjenită.

— Da, cred că da.

— Mi-am cerut scuze pentru că ţi-am sugerat să mă săruţi. Îşi strânse mâinile la spate. Ştiu ce crezi despre lipsa de bună-cuviinţă. Prin urmare, îţi prezint scuzele mele.

— Înseamnă că nu ai vrut să mă săruţi? spuse ea fără să se gândească. Asta nu însemna că ea ar fi vrut să-l sărute, bineînţeles. Ar fi fost într-adevăr necuviincios. Şi nu era sigură că primul ei sărut ar fi trebuit să aibă loc într-un cartier atât de faimos dintr-un oraş decadent.

— Oh, nu te înşela, India, mi-ar plăcea mai mult decât orice să te sărut. Nu a fost prima dată când mi-a trecut prin minte acest gând. Se opri, de parcă şi-ar fi ales cuvintele. Totuşi, mi s-a părut că se impuneau nişte scuze din partea

mea, fiindcă tu ai fost dispusă să îmi ceri scuze mie.

Fu rândul ei să se holbeze la el.

— Nu mi-am cerut scuze.

— Ai spus că am avut dreptate. Ai recunoscut că ar fi trebuit să rămâi în trăsură.

— A fost o recunoaştere, o admitere a greşelii mele, dacă vrei. Ridică din umeri. Nu mi-am cerut scuze de fapt.

— Nu crezi că ar fi trebuit? Păşi mai aproape şi se uită încruntat la ea. Dacă nu pentru că nu ţi-ai respectat promisiunea de a rămâne în trăsură, atunci măcar pentru că m-ai speriat de moarte? Vocea lui se ridică, şi în tonul lui se simţea o îngrijorare sinceră. Ai idee cum m-am simţit când te-am văzut în mâinile acelui animal? Nu am fost atât de îngrozit în viaţa mea!

India se holbă la el.

— Oh!

— Oh? El păşi mai aproape, atât de aproape încât îi văzu pieptul ridicându-se şi coborând cu fiecare suflare. *Oh?*

— Oh… Destul de aproape ca să o ia în braţe şi să o sărute, dacă ar fi vrut. Inima îi bubui în piept. Oh, eu… eu îmi cer scuze? Este evident că nu am gândit deloc şi îmi pare rău cu adevărat.

— Scuzele ţi-au fost acceptate. Oare voia s-o facă? Se uită în jos la ea. Nu eşti infailibilă, India Prendergast.

Ea încuviinţă.

— Sunt conştientă de asta.

— Bine. Privirea lui se îndreptă spre buzele ei, apoi se uită din nou în ochii ei. Te rog să ţii minte asta pe viitor.

— Da, bineînţeles, spuse ea aplecându-se mai aproape.

Un lacheu se ivi în uşa deschisă. Derek făcu un pas înapoi.

— Te voi vedea atunci mâine-dimineaţă, ca să reluăm verificarea hotelurilor.

Ea încuviinţă.

— Mâine-dimineaţă.

El o însoţi în casă şi îi ură noapte bună. India începu

să urce scările. Ştia fără să se uite că privirea lui o urma. La ce se gândea oare? Regreta că nu o sărutase? Şi mai voia oare să o sărute? India nu fusese sărutată niciodată şi nu acordase niciodată atenţie acestui gol din viaţa ei. Până atunci…

Ajunse în camera ei, închise uşa în urmă şi se lăsă să cadă pe pat. În mod ciudat, faptul că el voise s-o sărute, că mărturisise că nu era pentru prima dată că se gândise la asta, eclipsa toate celelalte evenimente ale nopţii.

Fusese cât pe ce să fie sărutată. De un nemernic, un netrebnic, un bărbat care sărutase fără îndoială duzini – poate chiar sute – de femei. Probabil că era destul de talentat la asta. Totuşi, nu o sărutase şi probabil că până acum se şi răzgândise de-a binelea. Ceea ce era mai bine, de fapt.

Păi, ea nu avea nicio dorinţă de a-l săruta pe Derek Saunders. Absolut niciuna. Aşa că nu avea niciun rost sentimentul îngrozitor şi copleşitor că ajunsese la o răscruce şi alesese drumul greşit.

Şi că viaţa ei nu avea să mai fie niciodată aceeaşi.

Capitolul 14

Dacă Derek putea să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între ei, la fel putea şi India. Chiar dacă îi era recunoscătoare că nu menţionase evenimentele din seara trecută, era totuşi enervant că trecuse cu vederea şi dorinţa lui de a o săruta. Dacă mai avea dorinţa asta. Oricum ei nu îi păsa. Nu, era mai bine să lase toată noaptea în urma lor şi să-şi continue căutările.

Astăzi făcuseră progrese, dar se aflau de abia la jumătatea listei de hoteluri pe care o întocmise Derek. India îşi jură să nu stea niciodată într-un hotel a cărui denumire cuprindea cuvântul *grand.* Se săturase deja de ele, mulţumesc. Chiar şi aşa, nu avea de gând să renunţe.

Unde era oare Heloise? De fapt, dovedise nişte

tendinţe foarte ciudate de independenţă în săptămânile care precedaseră înscrierea ei în Societatea Doamnelor Călătoare. Dar independenţa nu elimina bunul-simţ şi politeţea. Cu siguranţă că ar fi trebuit să ştie că India îşi făcea griji pentru că îşi permisese o pauză în corespondenţă. Deşi, acum că se gândea la asta, India îşi dădea seama că verişoara ei îi spusese că îi va scrie, dar nu promisese cât de frecvent. Şi Heloise avea tendinţa să nu fie prea atentă la detaliile din viaţă care i se păreau neimportante. Se putea foarte bine să nu i se fi întâmplat nimic supărător. India spera să fie aşa. O iubea pe femeia aceea vârstnică, şi nu avea să-şi afle liniştea până nu se asigura că era bine.

„Şi apoi?" şopti o voce enervantă dintr-un cotlon al minţii ei. „O s-o târăşti acasă? O să insişti să-şi abandoneze aventura şi să se întoarcă la viaţa banală pe care o trăieşte? La viaţa pe care o trăiţi amândouă?"

India ignoră vocea. Avea să treacă peste obstacolul acesta când avea să ajungă la el. Mai întâi, trebuia să o găsească pe Heloise. Şi cu puţin noroc, să prindă un netrebnic în timpul acesta. Chiar dacă Derek nu era chiar diavolul pe care îl crezuse la început. De fapt, începea chiar să-l placă, ceea ce nu avea nimic de-a face cu pretinsa lui dorinţă de a o săruta. În ciuda faptului că, aşa cum îţi poate spune orice bun detectiv, primul pas într-o investigaţie este să-ţi cunoşti bine subiectul.

India se îmbrăcă devreme pentru cină şi se strecură în biblioteca Excelenţei Sale, pentru că Suzette îi spusese că acesta putea fi găsit adesea acolo înainte de cină. Bătu la uşa pe jumătate deschisă, apoi o deschise larg şi păşi în cameră.

— Bună seara, Excelenţă.

— Îţi dai seama că oamenii care nu aşteaptă să fie invitaţi se trezesc adesea în situaţii stânjenitoare, spuse lordul Brookings, privind atent hârtiile împrăştiate pe biroul din faţa lui.

— Şi cine ar putea şti asta mai bine decât dumneata? spuse ea pe un ton lejer.

— Într-adevăr, am fost luat pe neaşteptate de mai multe ori. Se ridică şi ocoli biroul, îndreptându-se spre ea. S-a dovedit foarte stânjenitor.

Ea arcui o sprânceană.

— Pentru dumneata?

— Pentru toţi ceilalţi.

El rânji într-un mod mult prea cunoscător.

— Uşa era deschisă. Cred că o uşă deschisă e o invitaţie.

— Nimic nu-mi place mai mult decât să-mi aud propriile cuvinte de pe buzele unei femei încântătoare. Ei bine, atunci fii bine-venită. Îi luă mâna şi o duse la buze. Şi cărui fapt datorez onoarea acestei vizite, India? Nu te-am mai văzut singură de când te-am vizitat în pat şi ai insistat să-ţi spun domnişoara Prendergast.

— Îţi aminteşti de asta, nu?

— A fost unul dintre cele mai memorabile momente din viaţa mea.

Îi atinse mâna cu buzele, privind-o mereu în ochi.

— Mă îndoiesc de asta, dar cu siguranţă că îţi aminteşti că eu am câştigat micul nostru pariu, spuse ea, trăgându-şi mâna.

— Ah, da, răspunse el, oftând din străfundul inimii. Atunci va fi domnişoara Prendergast.

India nu putu să nu zâmbească. Omul acesta era incorigibil şi enervant de amuzant.

— Văd că gustul monden al doamnei Greer continuă să uluiască.

India privi spre rochia ei de seară. Estelle îşi adusese într-adevăr mai multe haine decât putea purta, dar le împrumuta cu atâta graţie, încât India nu avea cum să obiecteze, oricare ar fi fost stilul lor.

— Am înţeles că se poartă stofa cu model scoţian.

— În Scoţia, poate, răspunse el, sprijinindu-se de colţul biroului. Acum, fiindcă ai îndrăznit să pătrunzi în sanctuarul scandalosului lord Brookings, presupun că nu ai venit aici doar ca să-ţi petreci cumva timpul până la cină.

— Nu, începu ea, neştiind cum să spună ce voia.

Speram că îmi vei putea răspunde la câteva întrebări.

— Orice.

— Despre domnul Saunders.

— Oh. Sprâncenele lui aproape că se uniră. Deci aşa stă treaba, nu?

— Cum stă?

— De obicei, când o femeie vrea să vorbească despre alt bărbat, o face pentru că nutreşte anumite sentimente faţă de el.

— Pot să te asigur că eu nu nutresc niciun sentiment faţă de domnul Saunders, în afară poate de prietenie, spuse ea repede, ignorând fierbinţeala care îi inundase faţa. Nu înţelegea de ce acuzaţia Excelenţei Sale o făcuse să roşească. Probabil că din cauza prostiei cu sărutul. Totuşi, Derek îi oferise într-adevăr prietenia lui, chiar dacă ea n-o acceptase.

— Nu. El o studie curios. Sigur că nu.

— Numai această prietenie, şi nimic altceva, m-a făcut să cred că ar fi bine dacă aş şti mai multe despre el.

— Cred că tot ce se poate şti despre fratele meu e de notorietate, chicoti el. Derek nu are niciun secret real, cel puţin nu din câte ştiu eu.

— Atunci nu îi vei înşela încrederea. Ea se cocoţă pe un scaun din apropiere şi zâmbi plăcut. E un om bun? Nu asta era întrebarea pe care intenţionase să o pună, dar părea importantă.

— Da, spuse lordul Brookings fără să ezite. Îl cunosc pe Derek aproape de când mă ştiu. Mama lui – singura mamă pe care am cunoscut-o vreodată – s-a căsătorit cu tatăl meu când eu aveam nouă ani şi Derek, opt. Am crescut împreună. Îl consider fratele meu în toate, în afară de legăturile de sânge. Recunosc că s-a angajat în multe activităţi care ar putea fi considerate nesăbuite şi chiar supărătoare, dar la fel am făcut şi eu. Îi adresă un rânjet în care nu era niciun strop de regret. Totuşi, nu l-am văzut rănind pe cineva, şi nici purtându-se răutăcios cu bună ştiinţă.

Ea încuviinţă.

— Asta e foarte… interesant.

— Ar trebui să adaug că aseară, când a plecat în căutarea profesorului Greer, a fost şi el în pericol.

— Chiar aşa? întrebă ea, forţându-se să vorbească pe un ton lejer, dar simţind o jenă în stomac.

— Unchiul lui Derek i-a spus foarte dar că nu va mai tolera nicio insinuare de scandal. Deci, dacă era în joc reputaţia profesorului, la fel s-a întâmplat şi cu reputaţia fratelui meu.

— Înţeleg. Asta punea desigur seara în altă lumină, şi explica poate de ce Derek nu îi însoţise de la început pe Excelenţa Sa şi pe profesor.

— Mi-aş pune viaţa în mâinile lui fără ezitare. Asta răspunde la întrebarea ta?

— Da, presupun că da.

Dacă o minţea, o făcea foarte bine. Nu, în mintea ei nu exista nicio îndoială: el credea ceea ce spusese. Fu inundată de un foarte ciudat simţământ de uşurare. Cu cât petrecea mai mult timp cu Derek, descoperea că el nu era deloc aşa cum se aşteptase.

Păi, omul acesta îi risipise jena atunci când apăruse în hainele împrumutate de Estelle, sugerându-i că, deşi acesta nu era felul în care se îmbrăca de obicei, nu arăta totuşi atât de absurd cum se temuse la început. De fapt, el pretinsese că arăta destul de atrăgător. Nu era sigură că îl credea, dar nimeni nu se oprise în loc pe drum ca să o privească îngrozit. De câteva ori, el îi atrăsese chiar atenţia asupra unor doamne îmbrăcate în haine şi mai înzorzonate ca ale ei. Era într-adevăr drăguţ din partea lui, şi ea se întreba dacă nu exista o persoană încântătoare care se ascundea sub farmecul lui spilcuit şi sub zâmbetele răutăcioase. La urma urmei, făcuse o listă a hotelurilor. Trebuia să îi recunoască meritele. Insistase şi să îi arate unele dintre frumuseţile Parisului, între două hoteluri. Asta era surprinzător de amabil, în ciuda lipsei ei de interes. Acum, ştiind cât de mult riscase pentru profesor, opinia ei despre el deveni cu mult mai bună.

Şi asta făcea mult mai neplăcută căutarea dovezilor

fărădelegilor lui.

— Am auzit unele zvonuri despre starea lui financiară şi eram curioasă, dar eu nu am încredere în bârfe. Care e starea financiară a domnului Saunders?

— Acum, asta e întrebarea unei femei care caută un soţ şi vrea să se asigure în privinţa domnului pe care vrea să-l prindă în mreje.

— Te asigur, spuse ea ferm, că nu îmi caut un soţ…

— Nu în rochia asta.

— Şi chiar dacă aş căuta, domnul Saunders nu m-ar interesa. Părea important să îl convingă pe fratele lui că nu avea astfel de intenţii faţă de Derek. Auzi, să-l prindă în mreje!

— Trebuie să spun că mi se pare greu de crezut. Majoritatea femeilor îl găsesc pe Derek irezistibil.

— Îmi imaginez că au fost numeroase asemenea femei, spuse ea ca din întâmplare.

— Numeroase? chicoti el. Nu sunt sigur ce înseamnă numeroase. Duzini? Sute?

— Multe, spuse ea pe un ton aspru.

— Vai, vai, domnişoară Prendergast. Sprâncenele lui se ridicară. Pari puţin cam geloasă.

— Nu fi absurd, ripostă ea dând ochii peste cap. Tocmai ţi-am spus că nu am nicio intenţie faţă de Derek, în afară de prietenie.

— Bineînţeles că nu. Dar alte femei îl consideră pe Derek o pradă strălucită. Perspectivele lui sunt excelente, e moştenitorul unui titlu impresionant şi chiar şi eu recunosc că nu e complet neatrăgător. Nu e chiar atât de chipeş şi elegant ca fratele lui, dar…

Ea pufni.

— Dar e acceptabil, termină el, studiind-o gânditor. De ce nu eşti în căutarea unui soţ?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu. De ce era toată lumea atât de deranjată de lipsa ei de interes faţă de căsătorie? Îi stătea pe limbă să-i spună că nu era treaba lui, dar de ce să nu-i răspundă omului? Nu avea nimic de ascuns, şi voia şi ea nişte răspunsuri de la el, la urma

urmei. Dintr-un singur motiv, milord…

— Val. Sau Percy, o întrerupse el ridicând din umeri. Nu contează. Şi da, ştiu că am fost de acord să-ţi spun domnişoara Prendergast, dar mă face să mă simt ca o fosilă când cineva cu doar câţiva ani mai tânăr decât mine mi se adresează folosindu-mi titlul. Mai ales când discutăm probleme atât de personale ca viaţa fratelui meu vitreg şi opoziţia dumitale faţă de căsătorie.

— Nu am spus niciodată că mă opun căsătoriei, *Percy.*

— Val ar fi şi mai bine, spuse el în surdină.

— Mi-am dat seama pur şi simplu, cu ani în urmă, că unii dintre noi nu sunt făcuţi pentru căsătorie.

— Am mai auzit asta de la un bărbat, dar niciodată de la o femeie.

— Ei bine, o auzi acum.

El se uită ţintă la ea de parcă i-ar fi crescut dintr-odată două capete.

— De ce?

— Începeam să îţi explic, dar m-ai întrerupt, *Percy.*

El se cutremură.

— La următoarea aniversare voi împlini treizeci de ani şi voi intra definitiv în categoria fetelor bătrâne, după orice definiţie. Nu sunt nici bogată, nu am moştenit niciun titlu şi nici nu am înfăţişarea pe care o caută cei mai mulţi dintre bărbaţi la o soţie. Cei care încearcă să se ridice în rang nu vor reuşi asta căsătorindu-se cu mine. Eşti mulţumit?

— Nu, clătină el din cap. Absolut deloc. În primul rând, orice bărbat care se căsătoreşte cu o femeie doar pentru aceste atribute merită ceea ce primeşte.

— Iartă-mă că subliniez asta, dar pentru tine e destul de uşor de spus. Nu eşti nevoit să te căsătoreşti pentru bani sau poziţie. Cei mai mulţi dintre oameni nu sunt atât de norocoşi.

— Ai absolută dreptate. Am cele mai ferme intenţii de a mă căsători doar din dragoste veşnică.

— Doamne, Dumnezeule, eşti un romantic! Şi mult mai puţin stricat decât presupusese.

— Şocant, nu-i aşa?

— Aproape că nu ştiu ce să spun.

— Fratele meu se consideră şi el un romantic, încuviinţă el. Ar trebui să ştii asta, India.

— Domnişoara Prendergast, şi nu are nicio importanţă pentru mine. Nu sunt interesată de el în altă calitate decât aceea de prieten. Un prieten bun, poate, dar totuşi un prieten. Şi dacă aş fi… Ştia că ar fi trebuit să-şi ţină gura, dar se părea că nu se putea abţine. Gândul acesta îi venise în minte târziu în noapte, adus fără îndoială de incidentul cu sărutul, sau cu lipsa sărutului, şi nu şi-l mai putea scoate din minte. Eu şi Derek suntem din două lumi complet diferite şi nu ne-am potrivi niciodată. El va fi conte, iar eu lucrez ca să pot trăi. Numai în poveştile prosteşti ar fi posibilă o asemenea uniune.

— Îmi plac poveştile prosteşti. Întotdeauna mi-au plăcut.

— Ce drăguţ din partea ta, dar asta nu e o poveste. Totul devenea din ce în ce mai enervant. Nu era acolo ca să discute despre viaţa ei şi nici nu voia să discute de ce căsătoria cu Derek era imposibilă. Chiar dacă ar fi fost interesată de aşa ceva, şi sigur nu era. Mai mult, dota mea e respectabilă, dar nu e ceea ce ar aştepta cineva ca Derek.

— Derek nu are nevoie de o dotă generoasă. Va moşteni o avere substanţială odată cu titlul.

— Soţia lui va fi contesă. O contesă trebuie să fie măcar fiica cuiva care are un titlu.

— Ce snoabă eşti, India!

— *Domnişoara Prendergast,* şi sunt aproape sigură că nu sunt snoabă. Ştiu pur şi simplu cum funcţionează lumea în asemenea privinţe.

— Snoabă, repetă el, clătinând cu jale din cap. O snoabă teribilă, cu nasul pe sus.

— Toată conversaţia asta e absurdă, i-o reteză ea. Nu am nicio dorinţă de a mă căsători cu Derek, şi el nu are niciun interes faţă de mine.

Excelenţa Sa îi aruncă o privire sceptică.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles că sunt sigură, spuse ea, îndepărtând cu un gest întrebarea ridicolă. Nu o sărutase, la urma urmei, şi avusese toate ocaziile de a o face. Un bărbat care spune că vrea să te sărute şi apoi nici nu încearcă s-o facă şi-a schimbat evident părerea. Sau şi-a venit în fire. În primul rând, cum am mai spus, nu ne potrivim, şi dacă l-ai întreba sunt sigură că ar fi de acord. În al doilea rând, bărbaţii ca el – şi ca dumneata, dacă tot veni vorba…

— Bărbaţii ca mine? rânji el. Te rog să continui, India.

— *Domnişoara Prendergast!* Probabil că aceasta era conversaţia cea mai prostească din viaţa ei, dar acesta nu era un motiv de a-şi pierde răbdarea. Din nou. Controlul emoţiilor, cu care se mândrise dintotdeauna, se cam erodase de când părăsise Londra. Sau poate din momentul în care îl întâlnise pe Derek. Inspiră adânc, ca să se calmeze. După cum spuneam, bărbaţii ca dumneata şi domnul Saunders – bărbaţi importanţi pentru că sunt bogaţi sau de familie bună, sau au perspective bune – îşi arată de obicei interesul. Domnul Saunders nu a făcut absolut nimic care să arate că simte pentru mine ceva care să depăşească graniţele prieteniei.

— Şi tu ai multă experienţă cu bărbaţii ca el? întrebă el pe un ton plăcut.

— Nu multă, nu. Şi prin multă experienţă se referea la nicio experienţă. Dar toată lumea ştia că bărbaţii ca Derek nu se căsătoreau cu femei ca ea. Nu conta cât de romantici se considerau. Asta e ridicol.

— Ai dreptate, şi îmi cer scuze. Deşi nu părea să aibă cea mai mică remuşcare. Nu a fost decât un exerciţiu al posibilităţilor. Şi fie că vrei s-o crezi, fie că nu, puţine lucruri îmi plac mai mult decât o controversă cu o femeie încântătoare şi inteligentă. Ştiu că mi-a plăcut.

— Ei bine, mie nu, spuse ea cu asprime. Şi vreau să nu-ţi mai foloseşti farmecul ca să-mi îndepărtezi…

— Şovăiala de a recunoaşte doar pentru o clipă că viaţa ţi se pare măcar din când în când amuzantă.

— Nu asta voiam să spun, începu ea, apoi se opri. Dar poate că da. Şi nu trebuie să spui că sunt încântătoare.

Sunt foarte conştientă că sunt cât se poate de banală.

— Draga mea domnişoară Prendergast, spuse el, şi în ochii lui străluci o surpriză sinceră. Când te-am văzut prima dată, stăteai dreaptă în pat, cu faţa îmbujorată, cu părul răvăşit. Ochii tăi verzi şi captivanţi străluceau de indignare. Purtai ceva delicios de obraznic – şi vag familiar – şi îţi ţineai cuvertura strânsă până la gât cu o mână, iar în poală aveai o farfurie de cornuri. Erai aproape irezistibilă.

India se holbă la el un moment nesfârşit.

— Ai înnebunit?

— Cred că nu am fost niciodată mai teafăr.

— Ei bine… Habar nu avea cum să-i răspundă. Se gândise întotdeauna că era deosebit de mediocră. Să îţi mulţumesc?

— Bineînţeles că după dimineaţa aceea ai insistat să porţi zi după zi rochia aceea cenuşie îngrozitoare, spuse el cutremurându-se. Poate că nu-ţi dai seama, dar chiar dacă hainele doamnei Greer tind să fie puţin mai colorate şi oarecum mai înzorzonate decât prefer eu, îţi pun în valoare posteriorul fermecător.

Ea se holbă la el.

— Am un posterior fermecător?

Lordul Brookings se încruntă neîncrezător.

— Nu ţi-a spus nimeni asta înainte?

— Nu, din câte îmi amintesc.

— Poate că atunci când o femeie este apreciată pentru eficienţa şi inteligenţa ei, nimeni nu se mai gândeşte la restul persoanei sale, spuse el ridicând din umeri. Păcat!

— Posterior fermecător, murmură ea. Îi plăcea lucrul acesta.

— Şi ai făcut ceva – arătă spre capul ei – diferit cu părul dumitale. Nu e atât de… strâns.

India îşi pipăi părul şi rezistă dorinţei de a strânge buclele care îi încadrau acum fata.

— Suzette e cea care m-a pieptănat.

Ar fi trebuit să ştiu, spuse el, studiind-o cu o privire critică. Te avantajează destul de mult. Trebuie să îl porţi mereu aşa.

— Poate, spuse ea în şoaptă.

Lordul Brookings era un mare crai, dar acum părea sincer. Nu se mai gândise de ani întregi la înfăţişarea ei. Dacă se gândea mai bine, poate că fusese o greşeală.

Sunetul clopoţelului pentru cină răsună în toată casa.

— Ne cheamă la cină, spuse el, oferindu-i braţul.

Ea nu-şi dăduse seama că era atât de târziu. Oftă şi îi luă braţul.

— Nu mi-ai răspuns la toate întrebările.

— Ştiu. Răutăcios din partea mea, nu?

— Da. Singura mea preocupare e să-i ofer domnului Saunders ajutorul meu.

Poate că Derek Saunders era un netrebnic, dar poate că merita să se îndrepte.

— În ce privinţă?

— Ca să devină omul care cred că vrea să fie. Nu o spusese chiar Derek? Nu spusese că dorinţa lui în viaţă era să nu fie o dezamăgire?

— Aşa cum a fost tatăl lui.

— Tatăl lui? India îi lăsă braţul şi făcu un pas înapoi. Nu sunt sigură că înţeleg.

— Eu nu l-am întâlnit niciodată, bineînţeles, dar din ce am auzit, tatăl lui Derek a fost unul dintre oamenii pe care toată lumea îl respecta.

— Nu-mi pot imagina pe cineva care să nu-l placă pe Derek, spuse ea ferm. E fermecător şi… arătos.

— Henry, tatăl lui Derek, era foarte inteligent, competent şi responsabil. El şi fratele său, contele, erau gemeni, deşi nu identici, şi se pare că erau foarte legaţi unul de celălalt. Ştii, nu e întotdeauna aşa între fiul care moşteneşte şi cel care este doar o rezervă. După câte am înţeles eu, Henry a muncit alături de fratele său în toate problemele referitoare la interesele familiei. Mai mult, numele lui Henry Saunders nu a fost asociat niciodată cu o acţiune de reputaţie proastă. Numai dacă – şi ţine cont că acestea sunt mărturii indirecte – nu iei în considerare zarva pe care a stârnit-o căsătoria lui cu mama.

— Familia lui nu a fost de acord?

— După cum am spus, sunt doar vorbe de clacă pe care le-am adunat de-a lungul anilor. Nimic mai mult decât bârfe, de fapt.

— Continuă!

— Păi, domnişoară Prendergast, spuse el pe un ton mustrător, nu am ştiut că eşti atât de amatoare de bârfe.

— Ceva ce s-a întâmplat acum treizeci de ani nu mai e bârfă, ci a trecut în domeniul istoriei, spuse ea pe un ton superior.

— Interesant mod de a ocoli regulile, chicoti el. O să-mi amintesc asta.

— Acum, fii atât de bun şi termină povestea!

— După câte se pare, familia mamei nu mai era atât de prosperă ca înainte. Tatăl ei era un viconte care avusese nişte căderi dezastruoase din cauza… oh, să spunem a investiţiilor proaste, bine?

— Investiţii?

— Da, de natură speculativă. Jocuri de noroc, domnişoară Prendergast.

— Oh, spuse ea privindu-l ţintă. Înţeleg.

— Totuşi, numele familiei era încă destul de respectabil, spuse el apoi se opri. Până când mama a fugit cu Henry, bineînţeles.

Ea făcu ochii mari, surprinsă.

— Oh?

— Ceea ce nu ar fi stârnit desigur bârfe care să reziste de-a lungul anilor, numai că mai exista o mică problemă, şi anume că Henry trebuia să se căsătorească cu sora ei mai mare. Coborî vocea până la o şoaptă confidenţială. Din câte am auzit eu, cineva a părăsit pe altcineva în faţa altarului.

— Cine? Ştia că nu ar fi trebuit să fie atât de dornică să audă detaliile sordide, dar se întâmplase demult. Şi asta făcea ca povestea să fie mai puţin bârfă şi mai degrabă istorie.

— Habar nu am, ridică el din umeri. Din nefericire, detaliile sunt neclare în punctul acesta.

— Ce păcat, murmură ea.

— Domnişoară Prendergast! Mă uimeşti. Nu mi-am

imaginat niciodată că eşti interesată de asemenea fleacuri, spuse el, cu ochii strălucind de râs. Ţţ, ţţ.

— Nu sunt interesată de bârfe, spuse ea. Interesul meu e, pur şi simplu, acela de a-l ajuta pe domnul Saunders.

— Bineînţeles.

— În calitate de prietenă.

— Poate că eşti, în momentul acesta, spuse lordul Brookings, studiind-o un moment nesfârşit. Ai întrebat despre starea lui financiară. Îi oferi din nou braţul, şi ea îşi puse palma în interiorul cotului său. Derek a primit întotdeauna o alocaţie substanţială de la unchiul său. Şi a cheltuit-o întotdeauna cu mare iuţeală, aşa că e mereu fără un ban în buzunar. Porniră din nou spre uşă. În ultimele luni, totuşi, se pare că e destul de solvent. Cred că şi-a redus cheltuielile, fără îndoială.

— Fără îndoială, spuse ea, simţind că i se îneacă toate corăbiile. Solvabilitatea lui Derek coincidea cu succesul Societăţii Doamnelor Călătoare. Ceea ce părea să-i dovedească fărădelegile. Totuşi, chiar şi un om bun o putea apuca pe căi greşite. Într-un cotlon al minţii ei, o idee foarte ciudată nu îi dădea pace.

— Ţin foarte mult la Derek, domnişoară Prendergast. Ar trebui să ştii asta. În vorbele lui era o uşoară ameninţare.

— E bine de ştiut.

— Ar trebui să mai ştii şi că, rânji el, sunt mult mai înţelept decât par.

— Speranţa moare ultima, Percy, speranţa moare ultima.

Capitolul 15

Nu e ceva neobişnuit ca o doamnă călătoare, mai ales una neexperimentată, să se simtă o persoană cu totul diferită atunci când se află într-un cadru complet nou.

Trebuie doar să hotărască dacă îi place asta sau să o treacă cu vederea.

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

India nu se simţea deloc ca de obicei, ci cumva mai graţioasă şi mai puţin mohorâtă. De parcă ar fi scăpat de o greutate. Era o noţiune ridicolă, bineînţeles. Nu se schimbase, nu într-un mod semnificativ. Cu toate acestea, cu două zile înainte împrumutase hainele peste măsură de înzorzonate ale altei femei şi hotărâse să fie o persoană mai bună. În aceeaşi zi, ignorase orice măsură de precauţie şi acostase un străin pe stradă cu cele mai bune intenţii, iar un netrebnic spilcuit îi spusese că se gândea să o sărute. Ieri, o puşlama chipeşă pretinsese că ea avea un *posterior fermecător.* Şi astăzi, chiar dacă imaginea din oglindă nu părea deosebit de schimbată, era totuşi categoric diferită. În mod destul de ciudat, nu părea să-i pese.

Vina putea fi pusă pe seama Parisului însuşi. Poate că farmecul legendar al oraşului era irezistibil chiar şi pentru o femeie raţională ca India. Sau poate că de vină era Derek, deşi nu-şi imagina că ar fi putut să se încreadă vreodată pe deplin în el. Totuşi, ca şi oraşul, avea un farmec greu de ignorat cu totul. Nu putea să spună că el nu se comportase corect. Fusese tot timpul un gentleman, în afară de scăparea aceea din momentul în care îi ceruse un sărut. Însă ea aproape că îşi scosese din cap prostia aceea. Mai mult, el nu mai vorbise despre nefericita lor aventură din Montmartre, şi pentru asta avea să-i fie veşnic recunoscătoare.

Era greu de ignorat şi faptul că toţi ceilalţi îl plăceau. El îi oferea profesorului Greer respectul datorat poziţiei sale, şi era evident că profesorul îl răsplătea printr-o mare afecţiune. Flirta scandalos – dar deloc serios – cu Estelle, care îi adora în mod evident atenţiile. Şi se purta politicos şi respectuos cu servitorii, de parcă ar fi fost egali social. Calităţile admirabile ale caracterului lui Derek erau tot mai multe.

Chiar şi aşa, nu era un om în care să te poţi încrede. La urma urmei, starea lui financiară se îmbunătăţise brusc. Şi era clar că ascundea ceva. Primise o telegramă şi nu spusese nimic. Logic, îşi dădea seama că putea să nu aibă nicio legătură cu Heloise, dar în aceeaşi zi îl auzise pe Derek şi pe profesor punându-se de acord să păstreze un anumit secret. Ar fi trebuit să fii orb ca să nu le pui cap la cap. Totuşi, devenea din ce în ce mai dificil să ţină minte că Derek era intelectul superior din spatele Societăţii Doamnelor Călătoare şi că profita de dorinţa de aventură a femeilor mai vârstnice care doreau să călătorească. Dar Dumnezeu s-o ajute, ea îl plăcea. Şi sentimentul acesta era însoţit de câteva revelaţii uimitoare.

Nu fusese niciodată atât de *conştientă* de cineva. De parcă i-ar fi simţit prezenţa într-o cameră înainte de a se întoarce. De parcă i-ar fi simţit ochii aţintiţi asupra ei înainte de a-i întâlni privirea. Îi ştia mirosul – un iz uşor picant – timbrul râsului, micile ticuri. Era demoralizant, enervant şi extrem de confuz. Oricât de mult ar fi încercat, nu-şi putea scoate din minte gândul că bărbatul acesta devenise important pentru ea. Era absurd, bineînţeles, şi era mai bine să ignore orice idee legată de asta. În plus, avea probleme mult mai grave cu care să-şi bată capul. Prima şi cea dintâi era să o găsească pe Heloise.

Astăzi avea de gând să îi trimită ultima telegramă lui Martin. Telegramele erau taxate după numărul de cuvinte – deşi nu înţelegea de ce costa mai mult să trimită o telegramă din Paris către Anglia, decât una către Italia – şi trebuia să trimiţi minimum zece cuvinte. Dacă o telegramă de zece cuvinte era posibilitatea cea mai ieftină, atunci avea să trimită una de zece cuvinte.

— În dimineaţa aceasta pari neobişnuit de preocupată, spuse Derek, care stătea lângă ea în birjă. Se îndreptau spre cel mai apropiat oficiu de telegraf şi tocmai plecaseră din Grand Hotel Louvois – deşi aproape că nu mai conta din ce hotel Grand ieşiseră şi care era următorul de pe lista lui Derek. Toate începeau să se învârtă în mintea ei într-un tablou enorm de marmură, aurării şi cristale.

Francezii păreau să aibă o aplecare spre decorurile extravagante, chiar dacă nu fiecare Grand Hotel era atât de măreţ cum îi era numele.

— Încerc să îmi compun telegrama.

El chicoti.

— Nu aş fi crezut că poate fi atât de dificil. „Nu am găsit-o pe Lady Heloise. Stop. Căutarea continuă. Stop. Cu sinceritate, domnişoara Prendergast. Stop”.

— Mulţumesc, spuse ea cu răceală, încercând să nu îi ofere satisfacţia unui zâmbet. E mult mai complicat.

— Ţi-aş putea fi de ajutor, dacă mi-ai spune ce vrei să zici.

Doar nu avea să-i spună că încerca să găsească un motiv plauzibil ca să nu mai trimită alte telegrame şi să poată păstra banii pentru alte cheltuieli.

— E o ofertă foarte amabilă, dar cred că o să găsesc până la urmă un mesaj potrivit.

Birja se opri. Derek coborî şi apoi întinse mâna să o ajute.

— Tot mai cred că „Nu am găsit-o pe Lady Heloise. Căutarea continuă. Cu sinceritate, domnişoara Prendergast” e cât se poate de potrivit.

— O să mă gândesc la asta, atunci, spuse ea înţepată.

Derek râni.

— Spui asta numai ca să mă faci să mă simt apreciat.

— Bineînţeles că da. Îşi sprijini umbrela de soare pe umăr şi privi în ochii lui albaştri. Şi cât de perspicace ai fost că ţi-ai dat seama.

— Pot fi foarte perspicace şi e bine să ţii cont de asta. Privirea lui coborî spre buzele ei, şi urcă din nou. Vreau să zic, de faptul că sunt apreciat.

— Cred că sunt multe femei care te apreciază, spuse ea cât putu de frivol, având în vedere că el încă îi ţinea mâna.

— Tu nu faci parte dintre femeile acelea multe.

— Cred că asta e spre binele tău.

— Tot aşa mă gândeam şi eu. În ochii lui apăru o sclipire foarte ciudată, de parcă ar fi încercat să găsească

răspunsul la o întrebare, dar nu era sigur care era întrebarea. Acum nu mai sunt atât de sigur.

Pentru o clipă, niciunul din ei nu mai putu să spună nimic, şi rămaseră uitându-se unul la altul. De parcă conştientizaseră ceva inexplicabil. Cu siguranţă că el nu avea de gând să o sărute aici? Acum? Fără nicio avertizare, îşi aminti ce îi spusese lordului Brookings. Oricare ar fi fost sentimentele neaşteptate pe care le-ar fi avut pentru Derek, între ei nu putea fi nimic. El era un bărbat din înalta societate, menit să fie conte. Ea era o femeie practică, care îşi câştiga traiul muncind.

India îşi trase mâna chiar în timp ce el îi dădea drumul. Momentul intens dintre ei deveni dintr-odată stânjenitor şi incomod.

— Ei bine, ar trebui să... începu ea, arătând spre oficiul telegrafic.

— Da, cred că ar trebui, răspunse el, încreţind fruntea. Vrei să te însoţesc, sau să te aştept aici?

— O să stau doar o clipă, spuse ea salutându-l şi intrând grăbită în clădire.

Ce naiba era cu ea? Abandonase cu ani în urmă romantismul, ca pe un concept nebunesc. În ciuda faptului că el recunoscuse că voia s-o sărute, nu se gândise la romantism până în momentul acesta. Până când privise în ochii lui Derek, şi ceea ce fusese cu siguranţă doar o clipă păruse să dureze o veşnicie. Ea renunţase de mult să mai dorească romantismul sau să mai creadă în el – în dragostea adevărată şi în toate prostiile de felul acela. Dar o făcuse pentru că i se păreau iraţionale şi absurde, sau pentru că era ceva ce nu avea să cunoască niciodată? Ciudat cum îţi afectează toată viaţa experienţele din adolescenţă. Nu avea sens, dar aşa era.

Nu, avea noroc că nu o sărutase, fiindcă nu putea exista nimic de natură romantică între ei. Şi un sărut ar fi dus cu siguranţă la ceva mai mult. Aşa era natura lucrurilor. Lumea lui era o lume de bogăţie, înaltă societate şi putere. Lumea ei era o lume de organizare şi precizie în sprijinul unui bărbat dedicat îndeletnicirilor intelectuale. Diferenţa

dintre lumile lor era de netrecut, în ciuda pretenţiilor din romane sau din poveştile de dragoste. În plus, ea ştia foarte limpede ce fel de femeie se potrivea cu Derek. O femeie cultivată şi sofisticată, dintr-o familie impecabilă şi, bineînţeles, frumoasă. Viitorul conte de Danby nu se putea mulţumi cu mai puţin.

Romantismul nu intra în discuţie, dar putea într-adevăr să fie prietena lui în continuare. Şi asta trebuia să fie de ajuns. Cu fiecare zi care trecea, era tot mai convinsă că, în sufletul lui, el era un bărbat cumsecade. Nu poţi să-ţi petreci aproape tot timpul în compania unui bărbat fără să-i vezi adevăratul caracter. O luase pur şi simplu pe o cale greşită, fără îndoială din disperare. Un bărbat menit să fie conte trebuie să facă faţă multor aşteptări. Era foarte posibil ca singurul lucru de care avea nevoie Derek ca să-şi corecteze tendinţele spre hoţie să fi fost influenţa unei femei bune. O femeie bună care era şi o prietenă bună. Şi nu se oferise el deja să fie prietenul ei? Venise timpul să accepte oferta – chiar dacă numai pentru binele lui.

Ideea care dormitase până atunci într-un cotlon al minţii ei se transformă în hotărâre. Decizia aceasta o umplu de un fel de zel misionar. Poate că era sentimentul pe care îl aveau părinţii ei, deşi fusese sigură încă din copilărie că ei erau mult mai interesaţi de aventuri în locuri exotice şi de atracţiile ţărmurilor străine decât de salvarea sufletelor. Totuşi, pentru prima dată de când sosise la Paris, controla ferm măcar o problemă. Nu era obişnuită să simtă că evenimentele îi scăpau de sub control, de parcă ar fi plutit pe valuri, la mila altora. Era cât se poate de neliniştitor.

Ea era obişnuită să controleze aproape totul. Nu condusese ea casa lui Heloise de când terminase academia domnişoarei Bicklesham? Şi nu supraveghea casa lui Martin şi toate celelalte nevoi ale lui? De fapt, dacă te gândeai mai bine, nu controla doar casele lor, ci şi vieţile lor şi o făcea cu eficienţă şi economie. Amândoi ar fi fost pierduţi fără ea.

Şi adevărata schimbare a lui Derek trebuia să înceapă chiar atunci. Dar mai întâi trebuia să trimită telegrama şi să îl asigure pe Martin că era bine. Era destul de simplu:

Căutarea continuă. Totul bine. Nu mai trebuie alte telegrame.

Prendergast.

Eficienţa era prima dintre calităţile Indiei. Şi cel mai eficient mod de a ajuta un prieten să-şi croiască o viaţă nouă şi dreaptă era sinceritatea. Probabil că bietul om nu era prea obişnuit cu sinceritatea. Farmecul şi sinceritatea merg rareori mână în mână.

India trimise telegrama, apoi ieşi afară la Derek.

— Ai renunţat la birjă? Credeam că vrei să găseşti o cafenea.

— Vreau, dar e o zi atât de frumoasă, că m-am gândit că am putea merge pe jos. Inspiră şi expiră într-un mod exagerat. Stimulează apetitul, înviorează mintea, lucruri de felul acesta.

— Încă nu am observat că apetitul tău ar avea nevoie de vreo stimulare. De fapt, dacă nu ai face în fiecare zi o pauză de masă, am putea vizita cel puţin încă un Grand Hotel. Insişti atât de mult să ne întrerupem căutările pentru mâncare, că-ţi vine să crezi că nu ai mai luat de secole o masă decentă.

El râse.

— Chiar şi tu trebuie să recunoşti că nu ai luat încă nicio masă care să nu fie foarte gustoasă.

— Recunosc asta. India îl privi printre gene. E o altă încercare de-a ta de a-mi arăta Parisul?

— Eşti cea mai suspicioasă femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea, spuse el, clătinând cu jale din cap. Ai spus destul de clar că nu doreşti să vezi ce are de oferit Parisul, şi eu cred că e mare păcat. Am vrut să-ţi sugerez pur şi simplu puţină mişcare, şi nu e niciun loc mai bun pentru asta ca acesta.

Ea arcui o sprânceană.

— Oh?

— Dumnezeule mare, India, exclamă el, arătând strada cu un gest larg. Suntem pe Bulevardul Champs-

Elysees, una dintre cele mai elegante promenade din Paris. La ora asta nu e atât de aglomerat cum va fi mai târziu, aşa că e perfect pentru o plimbare de plăcere. Putem să ne îndreptăm spre magnificul Arc de Triumf…

— Pe care ai insistat să-l privesc ori de câte ori am trecut pe lângă el, sublinie ea.

— Atunci ne vom îndrepta spre Place de la Concorde, pe care mulţi îl consideră adevăratul centru al Parisului. Dacă îmi amintesc bine, sunt multe cafenele încântătoare în împrejurimi, încheie el, oferindu-i braţul.

— Foarte bine atunci, oftă ea şi îl luă de braţ. Nu văd nimic rău într-o plimbare plăcută şi *rapidă.*

— Îţi place ca lucrurile să se facă aşa cum vrei tu.

— Nu asta vrea toată lumea?

Derek chicoti şi porniră. Un şir de arbori plantaţi la distanţe perfect egale şi o fâşie de peluză despărţeau partea destinată pietonilor de stradă. Orice ar fi gândit despre Paris, nu putea spune că nu era frumos amenajat.

— Ai reuşit să găseşti cuvintele potrivite pentru telegrama ta? întrebă Derek pe un ton nepăsător. Ceva care să-l menţină informat pe inestimabilul Sir Martin?

— Nu cred că i-am spus vreodată inestimabil.

— Ai dreptate. Am extrapolat. Pentru că l-ai numit foarte inteligent, respectabil şi onorabil, spuse el, ridicând din umeri. Aşa că inestimabil mi s-a părut potrivit.

— Puteai să-l numeşti la fel de bine Sir Martin cel Mare. Era într-adevăr plăcut să te plimbi la umbra copacilor. Nu era de mirare că cei care treceau pe lângă ei – doamne îmbrăcate elegant, doici care duceau copilaşi în cărucioare sau de mână, domni puşi la patru ace – nu păreau prea grăbiţi.

— Tu nu îl numeşti aşa?

— Bineînţeles că nu, râse ea ironic. E pur şi simplu patronul meu şi, într-o anumită măsură, prietenul meu.

— E mai mult decât prietenul tău, spuse el aruncându-i o privire. Orice bărbat care vrea ca o femeie să îi telegrafieze o dată la câteva zile o consideră mai mult decât prietenă.

Ea tresări şi aproape că se împiedică.

— Nu poţi nega asta, nu-i aşa? spuse el într-un mod enervant de încrezut.

— Nu am nevoie s-o neg, pufni ea dispreţuitoare. Pur şi simplu nu e adevărat, şi nu merită s-o neg.

— Cred că regina face prea multe jurăminte[7].

— Nu trebuie să-l citezi pe Shakespeare – şi greşit, aş putea spune – ca să mă faci să pricep. Şi nu protestam deloc, subliniam pur şi simplu faptele. Şi Martin era ultimul subiect despre care voia să discute. Clădirea pe lângă care trecem, spuse ea, arătând spre structura uriaşă din sticlă şi oţel. Seamănă foarte bine cu Crystal Palace din Londra.

— E Palais de l'Industrie şi a fost într-adevăr construit ca să rivalizeze cu Crystal Palace. Şi ai schimbat subiectul.

— Foarte bine atunci. Am înţeles că şi tu ai primit o telegramă alaltăieri.

Un zâmbet clar satisfăcut îi ridică colţurile gurii.

— Şi iar îl schimbi.

— De fapt, mă întorc la subiectul iniţial legat de telegrama către Sir Martin. Care mi-a amintit că şi tu ai primit recent o telegramă, cel puţin aşa mi-a spus camerista mea, spuse ea, adoptând un ton indiferent. Era importantă?

— Nu chiar, răspunse Derek. Era de la unchiul meu.

— Am crezut că era poate de la Lady Blodgett. Speram că ar fi putut avea veşti de la verişoara mea.

— Mă tem că nu.

— Sau poate că îşi dorea să te menţină informat despre activităţile Societăţii Doamnelor Călătoare, continuă ea, pe acelaşi ton nepăsător, privind obeliscul egiptean de la capătul bulevardului. Pare să fie o întreprindere destul de profitabilă.

— Nu sunt sigur că *profitabilă* e cuvântul potrivit.

— Domnişoara Honeywell mi-a spus că numărul membrelor continuă să crească.

— Pentru moment nu mai este primită nicio membră,

---

7 Citat din William Shakespeare, *Hamlet,* actul III, scena 2, tradus în limba română de Victor Anestin. (n.tr.)

spuse el pe un ton ferm.

— Totuşi, bănuiesc că taxele aduc doar ele o sumă însemnată de bani în fiecare lună.

— Se pare că sunt foarte multe persoane interesate, începu el şi apoi se opri. Nu mi-aş fi imaginat că existau atât de multe femei dornice de a se înscrie într-o organizaţie dedicată călătoriilor. Datorită acestui interes, ideea s-a dovedit a fi una strălucită.

India încuviinţă.

— Şi rentabilă.

El se opri în loc.

— De ce tot spui asta?

— Dacă ar fi să cred în zvonuri, situaţia ta financiară nu e foarte bună. În plus, ai făcut câteva comentarii despre starea buzunarelor tale.

— Buzunarele mele sunt într-o stare foarte bună, mulţumesc de interes, spuse el strângând din dinţi şi reluându-şi plimbarea.

— Mie mi se pare că, pentru că tu nu îţi permiţi această căutare a verişoarei mele, cineva trebuie să plătească facturile. Am presupus pur şi simplu că acest cineva este Societatea Doamnelor Călătoare.

— Eu nu aş presupune nimic dacă aş fi în locul tău, India. Te asigur că le plătesc chiar eu, în felul meu.

— Mulţumită taxelor achitate de nişte femei credule, murmură ea.

Derek se opri din nou şi o privi ţintă.

— Ce vrei să…

— Ce voiaţi să îmi ascundeţi ieri tu şi profesorul? întrebă ea dintr-odată.

— Nimic interesant, răspunse el, încruntându-se enervat. Tot nu ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Nu, nu am, oftă ea. Şi asta face totul mult mai dificil. Mă tem foarte mult că am început să te plac. Cred că, sub toate celelalte, ai putea fi totuşi un om bun.

— Sub ce?

Ea îndepărtă întrebarea cu un gest.

— În ciuda faptului că nu am într-adevăr încredere în

tine, m-am trezit că începe să îmi placă tovărăşia ta.

El pufni dispreţuitor.

— Haide, Derek, nu poţi să fii chiar atât de surprins. Păi, bărbaţii ca tine depind de farmecul lor. Şi chiar şi o femeie atât de practică şi raţională ca mine poate să îi cadă pradă până la un anume punct. Eşti ca un izvor nesfârşit de apă, iar eu sunt ca o piatră care începe să se erodeze. Se opriră la o intersecţie ca să aştepte o pauză în traficul neîntrerupt. Dacă aşa era pe Champs-Elysees când nu era aglomerat, nu-şi putea imagina cum arăta când era aglomerat. Mai mult, acum sunt dispusă să primesc prietenia pe care mi-ai oferit-o la începutul călătoriei.

— Ai spus că nu ai nici acum încredere în mine.

— Cred că mulţi oameni au prieteni în care nu se încred cu totul.

— Adevărat, dar…

— Nu mă interesează ce prieteni îşi aleg alţii. Ca prietenă a ta, mă interesezi doar tu. Şi sunt sigură că, dacă te-ai strădui puţin, spuse ea, favorizându-l cu un zâmbet strălucitor, mi-ai putea câştiga încrederea.

— Mă bucur că măcar unul din noi crede asta, spuse el, şi o conduse repede pe partea cealaltă a străzii.

— Asta nu contează prea mult, de fapt, ridică ea din umeri. Singurul lucru cu adevărat important este găsirea verişoarei mele. Cât despre toate celelalte… Oftă din adâncul inimii. Dacă ai vrea să fii sincer cu mine în privinţa implicării tale în Societatea Doamnelor Călătoare…

Derek se opri brusc.

— Cum?

Strada se termina într-o piaţă uriaşă, rectangulară. Obeliscul se afla în centrul ei, între două uriaşe fântâni arteziene din fier forjat, vopsite în negru şi verde. Picăturile de apă scânteiau în soare şi dansau peste garniturile aurite. Stâlpi de felinare aliniaţi cu precizie despărţeau trotuarul de stradă, şi în fiecare colţ se afla o statuie. Parcul în care se plimbaseră cu câteva zile înainte, la insistenţa lui Derek, se afla în spatele pieţei.

— Aici e Place de la Concorde? Adevăratul centru al

Parisului?

— Da, da, răspunse el cu o voce răsunând de nerăbdare. Ce…

— Aici a fost ghilotinat…

— Da, o întrerupse el. Şi oricât de încântat aş fi să aflu că ai auzit măcar ceva din cele ce ţi-am spus, acum nu e vreme pentru asta. Ce implicare? Habar nu am despre ce vorbeşti.

— Nu fi absurd – bineînţeles că ai, răspunse ea, privind în jur. De aici chiar se vede totul, nu? Un pod peste Sena în dreapta şi arcul în spatele nostru. Păi, poţi vedea chiar şi turnul acela oribil.

— India. O notă de avertizare răsună în glasul lui.

— Vai de mine, Derek, care dintre noi nu vrea să vadă Parisul acum? spuse ea pe un ton plăcut. Era destul de amuzant să schimbe rolurile şi să îl enerveze ea pe el. Totuşi, poate că mai era timp. Vorbesc despre faptul că Societatea Doamnelor Călătoare e o fraudă. Primeşti fonduri pentru organizarea unor călătorii, când habar nu ai să faci asta. E un fals destinat să umple de bani buzunarele bărbatului din spate, zise ea, înfruntându-i privirea în mod direct. Bărbatul care se ascunde în spatele a trei doamne vârstnice şi drăguţe.

— Bărbatul care… Dintr-odată, el îşi dădu seama şi făcu ochii mari. Ridică tonul. Te referi la mine?

— Da, mă refer la tine. La cine altcineva m-aş putea referi? Presupun că ai intrat singur în această înşelătorie, se încruntă ea. Sau mai e şi altcineva implicat?

— Nu, răspunse el clătinând din cap, cu o expresie buimăcită. India văzuse exact aceeaşi expresie pe faţa unuia dintre elevii ei, în timpul scurtei şi nefericitei perioade în care fusese guvernantă, când îl prinsese pe diavolul de copil turnând piper în cerealele surioarei lui. Nu mai e nimeni.

— Excelent, încuviinţă ea. Altfel, ar fi foarte stânjenitor.

— Stânjenitor?

— În romanele poliţiste pe care le-am citit, atunci

când unul dintre criminali hotărăşte să se îndrepte, partenerul nu e întotdeauna dispus s-o facă. Şi asta poate fi foarte neplăcut.

— În romanele poliţiste, începu el şi apoi se opri. Care sunt opere de ficţiune.

— Adevărat, dar pretind că se bazează pe evenimente reale. Nu văd niciun motiv pentru care să nu cred în asta.

— Niciun motiv, cu excepţia faptului că sunt o ficţiune. Ce te face să crezi că sunt dispus să mă îndrept?

Acum că el îşi recunoscuse activităţile frauduloase, ea nu ştia ce să spună. Cum să convingi un bărbat să abandoneze o înşelătorie prin care face bani? Niciunul dintre romanele poliţiste pe care le citise nu specifica această problemă. Netrebnicii se căiau arareori când nu erau prinşi, iar când erau prinşi nu se căiau aproape niciodată în mod sincer.

— Nu eşti dispus?

El o luă de braţ şi o conduse spre o bancă din apropiere.

— Deci de ce crezi că sunt dispus să mă schimb? Ai observat că Societatea Doamnelor Călătoare e extrem de profitabilă.

India se aşeză pe bancă şi îşi îndreptă umbreluţa în direcţia soarelui.

— Şi tu ai spus că ai de gând să faci o schimbare.

— Nu mă refeream la asta.

— Dumnezeule, Derek, nu poţi să te schimbi doar parţial. Nu poţi să alegi doar o parte a vieţii pe care să o faci mai bună.

— Dimpotrivă, India, zâmbi el. Poţi să faci exact asta.

Ea făcu ochii mari.

— Acţiunea în care te-ai angajat nu e o glumă prostească. E ceva greşit, din punct de vedere moral şi legal. Şi gândeşte-te la scandal, Derek. Arestarea viitorului conte de Danby pentru activităţi frauduloase e ceva foarte diferit de poznele prosteşti de la beţie. Se aplecă înainte şi îi înfruntă cu fermitate privirea. Ca prietenă a ta, e datoria mea să te ajut să îţi schimbi purtările rele.

— Şi dacă aş vrea să continui cu purtările mele rele? Cel puţin cu cele profitabile?

— Atunci voi folosi toate mijloacele posibile ca să mă asigur că primeşti ceea ce meriţi.

— Deci adio cu prietenia!

— Sarcasmul, Derek, nu e potrivit într-un asemenea moment, se încruntă ea. Nu cred că tratezi acest lucru cu seriozitatea cuvenită. Nu mi-ar plăcea deloc să te văd ajungând în închisoare sau… mai rău.

El ridică o sprânceană.

— Mai rău decât în închisoare?

— Infinit mai rău. Ca fiică de misionari, India se considera o bună creştină. Era adevărat că nu fusese niciodată preocupată de formele exterioare ale religiei şi credea cu fermitate că slujbele de duminică erau rezervate sufletelor care aveau nevoie de mântuire. Al ei nu avea nevoie, deşi era evident că sufletul lui Derek avea. Osânda veşnică. Ridică bărbia. Iadul, dacă vrei.

Derek chicoti.

— Bănuiesc că o să-i cunosc pe mulţi dintre cei de acolo.

— Fără îndoială, răspunse ea cu asprime. Dar sunt sigură că te îndrepţi spre iad.

— Nu ţi-ar plăcea să vezi asta, nu?

Ea oftă, resemnată.

— Se pare că nu.

— Nici mie, spuse el, privind-o ţintă un moment nesfârşit. O să fac o înţelegere cu tine, India. Am oprit deja înscrierile, dar nu mai pot face nimic până nu ne întoarcem la Londra. Până atunci, ai ocazia să mă convingi să abandonez calea aceasta imorală, ilegală şi totuşi foarte profitabilă pe care crezi că sunt, şi care mă va conduce cu siguranţă la întemniţare şi la focul iadului. Schimbă-mă, India – salvează-mă! Încrucişă braţele peste piept şi îi susţinu privirea. Dacă poţi.

Capitolul 16

— Oh, nu mă îndoiesc de asta, încuviinţă India, răsucindu-şi leneş umbreluţa. Şi sunt sigură că vei ajunge să crezi, până la urmă, că aceasta este cea mai bună cale.

— Vom vedea, spuse Derek cu un zâmbet încrezător.

Fusese acuzat de multe lucruri în viaţa lui, dar nu i se spusese niciodată că jecmănea femeile de economiile lor. Totuşi, atât timp cât credea că el era în spatele Societăţii Doamnelor Călătoare, India nu avea să-şi îndrepte atenţia spre mătuşa lui şi spre celelalte doamne. Nu era decât o presupunere din partea ei. Nu avea nicio dovadă reală a vinovăţiei lui, şi nicio dovadă reală despre natura frauduloasă a Societăţii Doamnelor Călătoare. Chiar şi faptul că Lady Heloise se pierduse putea fi pus mai degrabă pe seama incompetenţei, decât a fraudei făţişe. Îşi înăbuşi un rânjet, gândindu-se cât ar fi fost de indignată mătuşa Guinevere şi cohortele ei dacă ar fi aflat vreodată că India le considera nişte simpli pioni inocenţi în jocul lui înşelător.

— Să îndrăznesc să întreb ce se va întâmpla dacă dai greş? întrebă.

— Nu am de gând să dau greş. Libertatea ta şi sufletul tău nemuritor sunt în joc.

— Totuşi, dacă dai… Se aşeză alături de ea pe bancă, şi scoase un oftat dramatic. Eu voi suferi consecinţele. Tu nu rişti nicio pedeapsă, şi eşti liberă să îţi continui drumul fără griji.

— Dar mă voi simţi prost din pricina asta, răspunse ea, gândindu-se un moment. Destul de prost. Îmi imaginez că, dacă te-aş vedea mergând la închisoare, sau dacă aş şti că vei arde veşnic în focul iadului – el se cutremură – m-aş simţi şi foarte vinovată, continuă cu o grimasă. Fiindcă am luat asupra mea responsabilitatea salvării tale.

— Slabă mângâiere, să ştiu că te simţi prost sau vinovată, ripostă el, clătinând din cap cu jale. Nu pare corect, nu-i aşa?

— Mie mi se pare foarte corect, fiindcă nu eu sunt cea care a înfăptuit fărădelegi şi trebuie să se schimbe. Lumea

nu e corectă, Derek. Cu siguranţă că ştii asta.

— Chiar şi aşa, mi se pare că ar trebui să înfrunţi şi tu o pedeapsă în cazul în care dai greş.

— Am spus deja că mă voi simţi destul de prost dacă dau greş, răspunse ea, strângând din buze. Nu îmi place să dau greş, şi nu am de gând să experimentez sentimentul în acest caz anume.

— Sufletul meu nemuritor îţi mulţumeşte.

— Derek, nu cred…

— Eu cred că a sosit de mult vremea să căutăm o cafenea. Se ridică şi îi oferi mâna ca să o ajute. Dacă vrem să discutăm despre soarta cumplită care mă aşteaptă în cazul în care eforturile tale de îndreptare dau greş…

— Ceea ce nu se va întâmpla, îl întrerupse ea cu fermitate, ridicându-se.

— Atunci aş prefera să o facem cu o farfurie de mâncare excelentă în faţa mea şi cu un pahar de vin în mână, spuse el, conducând-o înapoi în stradă.

— Foarte bine, începu ea, apoi se opri. Cred că sunt şi eu cam flămândă.

— Evident, acesta e preţul pe care îl plăteşti pentru că te-ai apucat de un proiect atât de măreţ. Făcu semn unei birje, o ajută să se urce şi se îndreptară spre o cafenea pe care le-o recomandase Val.

— Nu sunt sigură că e chiar atât de rău…

Până să ajungă la destinaţia lor, dincolo de Pont Neuf, peste Sena înţesată de şlepuri, până să-şi comande prânzul şi să vadă paharele de vin în faţa lor, lui Derek îi veni o idee excelentă – chiar dacă nu se cristalizase încă într-un plan.

— M-am gândit foarte mult la hotărârea ta de a mă îndrepta.

— Aşa mi-am imaginat şi eu, văzându-te atât de incredibil de tăcut.

— Sunt multe de luat în considerare, începu el, căutând cuvintele potrivite. Fiindcă am căzut de acord că, dacă dai greş, singurul care suferă cu adevărat voi fi eu.

Ea deschise gura ca să protesteze, şi el ridică mâna ca s-o oprească.

— Da, da, ştiu că te vei simţi prost…

— Foarte prost.

— Foarte prost atunci, ceea ce nu mă va mângâia deloc dacă voi fi în închisoare sau prăjindu-mă în focul veşnic.

Ea ridică din umeri.

— Nu sunt sigură că te pot ajuta cu ceva.

— De aceea, chiar dacă am fost de acord să îţi permit să încerci să mă convingi de necesitatea de a-mi schimba calea spre lemniţă sau osândă – în viaţa asta sau în următoarea – ar trebui să am ceva de spus despre felul în care intenţionezi să procedezi.

Ea se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, te-ai gândit la un plan de salvare?

— Nu chiar un plan – de abia astăzi mi-a trecut prin minte că ai putea fi salvat. Se gândi un moment. Totuşi, în primul rând, simplul fapt de a fi în compania unei femei care nu e genul de femeie cu care eşti obişnuit ar trebui să aibă o oarecare influenţă asupra ta.

— Intenţionezi să fii o influenţă bună?

— Sunt deja o influenţă bună.

— Ai fost cât pe ce să faci să fiu bătut măr pe străzile din Montmartre.

— Da, dar era pentru o cauză bună, spuse ea pe un ton înţepat. Se părea că aspectele mai periculoase ale serii păleau când erau comparate cu scopul final.

— Înţeleg. Şi te rog să-mi spui care este genul de femeie cu care sunt obişnuit.

— Ştii foarte bine despre ce gen vorbesc, pufni ea.

— Nu, mă tem că nu ştiu, răspunse el zâmbind plăcut şi sorbindu-şi vinul. Luminează-mă, te rog!

— Foarte bine, începu ea, apoi se opri. Un bărbat care ocupă poziţia ta trebuie să îşi găsească o soţie care să aibă aceeaşi poziţie socială. Echivalentul tău feminin, dacă vrei.

— Dumnezeule mare, sper că nu, spuse el calm.

Ea îl ignoră.

— Sunt femei în genul celor care au fost cu mine la

şcoală. Preocupate numai de sezonul social, de următoarea rochie şi de următorul bal. Le plac bârfele – fie că sunt adevărate, fie că nu-şi nu se gândesc deloc la cei pe care îi consideră nedemni, adică la cei care nu se ridică la standardele lor sociale, dacă vrei. Nu sunt deloc proaste, dar nu se ocupă deloc cu probleme de natură intelectuală, de teamă să nu afle cineva că sunt inteligente şi să nu îşi piardă astfel preţul. Îşi ocupă timpul cu activităţi frivole, îşi schimbă îmbrăcămintea de numeroase ori pe zi, îi tratează pe servitori de parcă nu ar fi fiinţe omeneşti şi – dacă trebuie să se implice în activităţi caritabile – o fac doar de dragul aparenţelor. Luă o gură de vin. După cum ştii, aparenţele sunt totul.

El se uită fix la ea.

— Şi acesta este genul de femeie cu care ar trebui să mă căsătoresc?

— Nu am spus asta, Derek. Am spus că acesta este genul de femeie cu care se aşteaptă toată lumea să te căsătoreşti.

— Poate că înainte de a-mi salva sufletul ar trebui să mă salvezi de asta. Părea o soartă mai rea decât osânda veşnică.

— Mă tem că destinul tău e pecetluit. Vei fi conte, şi acesta este genul de femeie potrivită să devină contesă.

— Superficială, insipidă, egoistă, prefăcută şi crudă?

— Fruntea sus, Derek! Ochii ei scânteiară într-un mod care nu putea fi numit decât răutăcios. Irosesc mult timp şi mulţi bani pe înfăţişarea lor, şi nu sunt chiar urâte.

— Da, iată ceva care să-ţi ridice moralul, mormăi el. Probabil că India urâse anii petrecuţi în şcoala domnişoarei Bicklesham, dacă acesta era genul de fete pe care le întâlnise acolo. Iar caracterizarea ei nu era cu totul greşită, chiar dacă părea puţin cam aspră. Totuşi, acum nu vorbeam despre acest aspect particular al viitorului meu. Vorbeam despre ce vei pierde dacă vei da greş.

— Nu voi da greş.

El o ignoră.

— După ce ne vom încheia şi cercetările de astăzi, ne

vor mai rămâne doar şapte hoteluri. Cred că vom mai avea nevoie de o zi şi jumătate ca să le verificăm, bineînţeles, dacă nu o găsim pe Lady Heloise înainte. Dacă nu, va trebui să ne gândim la următorul nostru pas.

Ea încuviinţă.

— Totuşi, chiar dacă am fost de acord să îţi permit să mă convingi să abandonez o întreprindere foarte profitabilă, aşa cum continui tu să sublimezi…

— O escrocherie.

— Şi am fost de acord că, în cazul în care vei da greş, pedeapsa mea va fi mult mai mare decât a ta…

— Mă aştept ca sentimentul de vinovăţie să fie unul puternic.

— Atunci am câteva condiţii, sau termeni, dacă vrei.

Bănuiala trecu prin ochii ei, ca un fulger.

— Ce fel de condiţii?

— În primul rând, cred că ar trebui să îmi permiţi măcar să îţi arăt Parisul.

— Cred că mi-ai tot arătat Parisul de ceva timp.

— Faptul că ţi-am arătat punctele de interes dintr-o birjă, că am petrecut câteva minute într-un parc şi am făcut o plimbare pe un bulevard nu înseamnă că ţi-am arătat Parisul.

— Dar suntem aici ca să o căutăm pe Heloise, şi nimic mai mult. Când vom termina cu hotelurile…

— Există şi alte locuri în care ar trebui să întrebăm. Locuri pe care le-ar fi vizitat Lady Heloise.

— Mi s-a dat de înţeles că de asta se ocupă profesorul şi soţia sa.

— Se ocupă, dar în Paris sunt multe locuri de văzut. Păi, numai Luvrul le va lua câteva zile. Chiar dacă am încredere în Frederick şi Estelle, mi se pare că ea e mult mai interesată să vadă Parisul şi să meargă la cumpărături decât să o găsească pe Lady Heloise, iar el încearcă să redescopere Parisul tinereţii lui.

India oftă.

— Bănuiesc că ai o oarecare dreptate…

— Dacă îmi permiţi să îţi arăt Parisul, vom adăuga

cercetările noastre la cele ale familiei Greer, micşorând şansele ca ei să îi fi scăpat ceva important şi sporind posibilităţile de a o găsi pe Lady Heloise.

— Poate.

— În mai puţin de două zile, vom termina cu verificarea celor douăzeci şi şapte de hoteluri Grand enumerate în ghidul turistic.

— Şi apoi ce? Vom părăsi Parisul şi vom pleca spre următorul oraş din itinerarul lui Heloise? Cred că e Lyon.

— Oh, cred că ar fi o greşeală să părăsim Parisul.

Poate că se înşelase, dar ar fi jurat că observase o expresie uşurată pe chipul ei. Însă expresia dispăru la fel de rapid precum apăruse.

— Crezi?

— Da, încuviinţă el. Mai întâi, Lady Heloise ţi-a trimis ultimele scrisori de la Paris.

— Da, dar…

— În al doilea rând, dacă rămânem în Paris, avem cele mai mari şanse de a-ţi recupera geamantanul pierdut. Aici îl vor aduce când îl vor găsi.

— Nu m-am gândit la asta, murmură ea. Totuşi, dacă terminăm cu cercetările de aici…

— Oh, dar nu am terminat, spuse el, scoţând carneţelul din buzunar. M-am gândit că verişoara ta se poate să fi folosit cuvântul *grand* fără să se fi gândit la numele hotelului. De aceea, mi s-a părut potrivit să fac o listă a hotelurilor din Paris care se adresează în primul rând turiştilor englezi.

Ea îl privi ţintă.

— De ce nu te-ai gândit la asta mai devreme?

— Principalul este că m-am gândit acum, sublinie el, dându-i carneţelul.

India se uită peste listă.

— Poate că ar fi mai înţelept să abandonăm cu totul căutarea celor numite Grand Hotel, în favoarea acestora.

— Nu cred că e o idee bună, spuse el repede, deşi nu credea că era mai sătulă decât el de nesfârşita listă a acestor hoteluri. Trebuie să continuăm ceea ce am început.

Ar fi o dovadă de ineficienţă să procedăm altfel, continuă el, clătinând din cap. Ar putea fi foarte bine în următorul hotel pe care trebuie să îl verificăm. Sau ar fi putut lăsa o urmă în el. Când vrei să cauţi pe cineva, nu trebuie să o faci la întâmplare, India.

— Nu sugeram…

— Totuşi, după ce vom termina în sfârşit cu hotelurile Grand, aş vrea să luăm o pauză de la căutări. Nu intenţionez să părăsesc Parisul fără să fi văzut expoziţia. Luă o sorbitură de vin. Am înţeles că e un spectacol al progresului şi al realizărilor omenirii, dar şi o ocazie de a cunoaşte nişte culturi diferite de a noastră. Putem vizita pieţele din Cairo şi un sat japonez. Şi tot oraşul vorbeşte despre spectacolul din Vestul Sălbatic american. Nu mi-ar plăcea deloc să ratez asta. Lumea a venit la Paris şi – deşi nu am dorit-o – la fel am venit şi noi. Îmi place să cred că aşa a vrut destinul.

— Mă îndoiesc în mod sincer…

— E genul de lucru care se întâmplă doar o dată în viaţă.

— Şi ăsta e un obiectiv al Parisului pe care vrei să mi-l arăţi?

— E cel mai nou obiectiv turistic al Parisului şi locul din care vreau să încep. În plus, mi-aş neglija îndatoririle de prieten al tău dacă ţi-aş permite să ratezi asta. O studie un moment. Nu părea deosebit de interesată, dar nici nu protesta. Cel puţin, nu încă. Eu am vizitat prima dată Parisul pe când eram un băieţel, şi de atunci am fost aici de multe ori. Şi chiar dacă vreau să văd din nou locurile acelea din oraş care au atras vizitatorii secole la rând, nu vrea să nu văd locul în care – conform ziarelor – se înghesuie mii de vizitatori străini. Păi, numai Galeria Maşinilor singură, şi merită efortul.

— Da?

— Şi gândeşte-te, India, câte oportunităţi pentru campania ta de reformare îţi va oferi o zi petrecută în compania minunilor invenţiilor şi curiozităţilor din toată lumea. Voi fi atât de preocupat să absorb toate minunile

progresului, încât interminabila ta tiradă despre Societatea Doamnelor Călătoare va pătrunde în conştiinţa mea fără să protestez deloc.

— Nu cred că am vorbit despre o tiradă interminabilă. Făcea tot ce putea ca să nu zâmbească, deşi trebuia să admită că efortul era considerabil. Însă nimic nu îi putea ascunde sclipirea amuzată din ochi. Deşi, acum că ai menţionat-o, o tiradă interminabilă mi se pare
0 sugestie strălucită.

— Îţi mulţumesc.

Ea râse, un sunet luminos şi muzical aproape şovăielnic, de parcă nu ar fi fost obişnuită să râdă. Cu siguranţă că nu răsese în preajma lui. De fapt, era pentru prima dată că o auzea râzând, şi sunetul produse lucruri foarte ciudate în fundul stomacului său şi poate chiar în inimă. Se gândi că, dacă zâmbetul ei era o răsplată, râsul era un dar.

— Atunci eşti de acord cu termenii mei? Vei împărtăşi plăcerea de a cunoaşte Parisul cu mine?

India ezită.

— Am considerat întotdeauna Parisul un loc special. Şi nu l-am arătat niciodată unei doamne. Privirea lui o întâlni pe a ei. Aş considera o mare onoare să îmi permiţi să îţi arăt priveliştile care fac ca oraşul acesta să fie remarcabil, continuă el.

— Nu mi-am dorit niciodată să văd Parisul în mod special, spuse ea, continuând să îl privească în ochi.

— India, cred că atunci când ţi se iveşte o ocazie, mai ales una care nu va mai apărea niciodată, trebuie să laşi deoparte precauţia şi să profiţi de ea. *Carpe diem*[8]*,* aşa se spune.

— Gândul de a trăi clipa nu mi-a trecut niciodată prin minte. Nici acela de a lăsa deoparte precauţia, oricare ar fi motivul, începu ea şi se opri. Dar nici nu sunt sigură că mi s-a mai ivit vreodată o ocazie neaşteptată.

— Şi acum ţi s-a ivit, spuse el, învingându-şi dorinţa

8 Expresie dintr-un poem latin scris de Horaţiu, ce a devenit în timp un aforism; popular, expresia este tradusă ca „trăieşte clipa. (n.tr.)

de a o prinde de mână. Ce zici, India?

— Ei bine… da, presupun. Dar numai ca parte a eforturilor mele de a-ţi salva sufletul nemuritor, adăugă ea rapid.

— Nu-mi imaginez că ai face-o din alt motiv, rânji el. Chiar şi ghidurile turistice erau de părere că Parisul avea atâtea de oferit, încât putea să-şi ţină vizitatorii ocupaţi luni în şir. Şi cu siguranţă că ei nu vor avea nevoie de atât de mult timp.

Resursele unchiului său o vor găsi fără îndoială pe Lady Heloise în curând, cu puţin noroc teafără şi nevătămată. Derek îi va îngădui Indiei să îl salveze şi va face gestul măreţ de a renunţa la Societatea Doamnelor Călătoare, sau măcar o va transforma într-o organizaţie legală. Până atunci, avea să ştie cu siguranţă care erau sentimentele lui faţă de domnişoara India Prendergast, în afară de simpla dorinţă de a o săruta. Şi, mai mult, va şti ce trebuia să facă cu aceste sentimente.

Totuşi, nu putea ignora gândul deranjant dintr-un cotlon al minţii, care îi spunea că nimic nu va fi atât de simplu.

Capitolul 17

Ghidurile turistice sunt indispensabile şi ar trebui să le aveţi cu voi tot timpul. Dar nu vă bazaţi doar pe ele, excluzând posibilităţile neprevăzute. Unele dintre cele mai savuroase aventuri dintr-o călătorie sunt cele neplanificate.

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

— Când ai spus că vrei să îmi arăţi obiectivele turistice, nu mi-a trecut prin minte că mi le vei arăta pe toate deodată. India privi Parisul care se întindea la picioarele ei şi încercă să nu se gândească la ce înălţime se

afla ultima platformă a Turnului Eiffel. Şi nici cât de departe era de pământ. Şi încerca din greu să-şi scoată din minte cuvintele precum *cădere rapidă, salt mortal* sau *bufnitură,* care îi tot apăreau înaintea ochilor.

Derek se sprijini cu braţele pe grilaj şi se aplecă înainte, mişcare care nu i se păru deloc înţeleaptă.

— Am crezut că va fi o ocazie unică de a vedea oraşul aşa cum puţini l-au mai văzut.

— În afară de păsări?

El chicoti, privind ţintă priveliştea din faţă.

— Ei bine, ai spus că trebuie să profităm de ocazii, murmură ea şi se uită din nou la Oraşul Luminilor – denumire care avea de-a face mai mult cu poziţia oraşului ca loc de iluminare şi educare în ultimul secol, decât cu faptul că fusese primul oraş din Europa care îşi luminase străzile cu gaz, conform explicaţiilor lui Derek. Acesta părea bucuros să împărtăşească asemenea cunoştinţe.

Nu se aşteptase – şi nici nu dorise în mod deosebit – să urce în monstruozitatea arhitecturală care putea fi văzută din orice colţ al oraşului. Se părea că era singura de această părere. Dacă îşi imaginase că bulevardele şi străzile Parisului erau aglomerate, văzu acum că înghesuiala aceea pălea în comparaţie cu hoardele de parizieni şi vizitatori care mişunau în zona expoziţiei. Aşteptau la cozi nesfârşite ca să primească limonadă şi suvenire şi ca să le vină rândul la înspăimântătorul şir de ascensoare care să-i ducă la cea mai înaltă platformă de acces public din Turnul Eiffel. Era foarte sigură că nu auzise niciodată atât de multe limbi într-un singur loc. Datorită lordului Brookings, care le făcuse rost de două bilete speciale, ea şi Derek nu aşteptară prea mult în soarele înăbuşitor al după-amiezii şi trecură în fruntea cozii.

India nu crezuse niciodată că se temea de înălţime, dar nici nu fusese pusă la încercare – până atunci. Ascensoarele ofereau o urcare relativ uşoară, dar aveau tendinţa înspăimântătoare de a se smuci uneori în drum spre vârf. Chiar dacă unii dintre cei care împărţeau ascensorul cu ei scoseseră exclamaţii alarmate, India era

mândră că nu rostise niciun cuvânt. Nu fusese uşor.

— Nu-ţi pot spune cât sunt de încântat că ai ales să-mi accepţi sfatul, zise Derek cu un rânjet satisfăcut, cu atenţia îndreptată încă asupra priveliştii.

— Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş obişnui cu asta.

— Nici prin cap nu-mi trece.

Platforma părea destul de stabilă, deşi era puţin vânt, şi India era sigură că întreaga structură se legăna în briza uşoară. Se poate totuşi să se fi înşelat, fiindcă nimeni altcineva nu mai observă asta. Sus erau mai mulţi oameni decât ar fi crezut că era înţelept, dar Derek
0 asigură că acest nivel fusese construit pentru a susţine nouă sute de vizitatori. Chiar şi aşa, nu era prea liniştită. Derek era o sursă de cunoştinţe cu privire la Turnul Eiffel, la expoziţie şi la Parisul în sine.
1 se părea că are un ghid personal, care era într-adevăr drăguţ şi cu mult mai interesant decât s-ar fi aşteptat. Şi era dispusă să recunoască – chiar dacă şovăia – că priveliştea era într-adevăr magnifică.

— Ştiai că într-o zi senină se poate vedea la o distanţă de optzeci de kilometri?

— Nu, habar nu aveam, răspunse ea pe un ton sec.

— Poţi să negi cât vrei, sunt foarte conştient că îţi place.

— Chiar?

— Chiar. Pot s-o văd pe faţa ta şi chiar şi tu trebuie să recunoşti că e remarcabil să vezi Parisul întins în faţa noastră.

Ea începu să nege, dar era absurd. El avea dreptate.

— Cred că îmi place în momentul acesta.

— De ce faci asta?

— Ce?

— Refuzi să recunoşti că poate să-ţi placă un lucru care nu te aşteptai să-ţi placă.

— Prostii! Tocmai am spus că îmi place.

— Ezitând.

— Îmi cer scuze dacă nu am atins nivelul de entuziasm aşteptat, spuse ea pe un ton lejer.

— Cred că ţi-a plăcut chiar şi Montmartre.

— Totul arată mai bine când priveşti în urmă, Derek, spuse ea, ascunzându-şi un zâmbet. Pe măsură ce se îndepărtau de noaptea aceea, ea devenea din ce în ce mai, ei bine, mai aventuroasă. Desigur că ea nu căutase niciodată aventura, dar se părea că atunci când aventura apărea singură, era iraţional să iroseşti experienţa. Tratând-o doar ca pe o lecţie, bineînţeles.

— Presupun că, dacă recunoşti că te bucuri de ceva, trebuie să recunoşti şi că poate, doar poate, te-ai înşelat, spuse el gânditor.

— Nu refuz să recunosc când mă înşel, pufni. Numai că nu mă înşel niciodată, pur şi simplu.

Derek ridică din sprâncene.

— Dacă un om are dreptate, nu trebuie să te îndoieşti de acţiunile lui. Mai ales dacă e răspunzător de bunăstarea altora.

Deşi începuse să piardă şirul ocaziilor în care se înşelase de când îl cunoscuse pe Derek.

— Te-ai înşelat în privinţa urcării în turn.

— Dimpotrivă, nu am spus nicio vorbă de protest.

El pufni.

— Nici nu a fost nevoie. S-a văzut foarte bine.

Era cât pe ce să nege când îşi dădu seama că, din nou, el avea dreptate. Din obişnuinţă sau din înclinaţie, făcuse exact lucrul de care o acuza. Fără nicio avertizare, se văzu ca o femeie bătrână, plângându-se de tot ce nu se întâmpla exact după placul ei şi refuzând să admită atunci când un lucru era mai bun decât se aşteptase. Când se înşela. Fiindcă asta era cu siguranţă un semn de... ce? Slăbiciune? Dependenţă? Neacceptare a datoriei? Nu ştia exact, dar era o imagine oribilă şi reprezenta cu siguranţă capătul cărării pe care pornise. Mai rău, i se păru că nu era doar o femeie bătrână, ci şi singură. Această prefigurare a viitorului era înspăimântătoare. Dar era oare şi inevitabilă?

— India? spuse el precaut. Pari neliniştită. Îmi pare rău dacă...

— Ei bine, ai făcut-o, spuse ea pe un ton aspru. Chiar

dacă probabil nu ai spus nimic care să nu fie adevărat. Inspiră adânc. Chiar de când am ajuns la Paris, chiar de când te-am întâlnit, se pare că toată lumea e hotărâtă să îmi arate... defectele. Defecte de care nu eram conştientă, sincer. Nimănui nu i s-a părut potrivit să mi le menţioneze înainte.

— Poate că nu le-ai oferit ocazia.

— Poate că a fost mai bine aşa!

— Poate, spuse el calm şi schimbând cu înţelepciune subiectul. Dacă mergem pe lângă grilaj spre stânga, ar trebui să vedem Catedrala Notre-Dame.

— Cred că mi-ar plăcea asta. Se încruntă şi privi în direcţia indicată. De abia aştept să văd ce defecte o să-mi mai descopere Dumnezeu, în înţelepciunea Lui.

În spatele ei, el îşi înăbuşi un chicotit. Ea îl ignoră. Nu era deloc amuzată.

De la distanţa aceasta, catedrala părea o jucărie de copil, dar toată priveliştea de dedesubt era la fel. Trăsuri, omnibuze, tramvaie trase de cai erau ca nişte umbre mişcătoare. Oamenii nu erau mai mari decât nişte insecte minuscule. Era o perspectivă interesantă asupra lumii, şi iritarea ei se potoli.

Se prinse cu mâinile de grilaj şi privi catedrala de dedesubt. Auzise că voiajele îţi lărgeau mintea. Nu era sigură că mintea ei fusese lărgită, dar cu siguranţă că i se deschiseseră ochii. Îşi dăduse seama deja cât de predispusă la intoleranţă era şi că era mai înclinată spre nerăbdare decât îşi imagina, mai ales faţă de defectele altora. Acum descoperise că şi ea avea multe defecte. Defecte pe care trebuia probabil să le corecteze. Dar nu astăzi. Îşi îndreptă bărbia, hotărâtă. Astăzi avea un netrebnic de îndreptat.

— Derek, spuse ea privindu-l cu coada ochiului. M-am gândit.

— Oh, bine. Mă temeam că nu ai mai făcut-o, spuse el resemnat.

Ea se încruntă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— În cele două zile care au trecut de când am fost de acord să te las să încerci să mă convingi să mă schimb, din lipsa unui cuvânt mai bun, ai început orice conversaţie asupra subiectului cu „m-am gândit”.

— Şi tu ai întrerupt orice conversaţie.

— Pentru că nu intenţionam să te ascult până nu îţi îndeplineai partea ta din învoială.

— Acum sunt aici, nu? spuse ea, arătând cu mâna panorama din jurul lor. În vârful celei mai înalte structuri construite vreodată de om.

— Dar nu eşti foarte mulţumită de asta.

— Sunt teribil de încântată!

Derek coborî tonul.

— Începem să atragem atenţia. Pentru mine nu contează, dar…

— Din nou, ai dreptate. Se forţă să zâmbească. Acum e mai bine?

— Dacă te referi la acest pretins zâmbet – e cam înfricoşător.

Îşi întoarse privirea spre vederea panoramică. Totuşi, eu sunt făcut dintr-un material mai rezistent şi nu mă las intimidat de un zâmbet prefăcut.

— E bine de ştiut asta. Ea zâmbi mai larg, deşi bănuia că arăta mai degrabă chinuită de o durere de stomac, decât încântată. Însă era tot ce putea face în momentul respectiv. Voiam doar să spun că mă întreb dacă verişoara mea a reuşit să ajungă aici. Să urce în Turnul Eiffel era unul dintre lucrurile pe care spera să le facă în Paris.

— Atunci nu-mi pot imagina că l-a ratat, spuse el, şi se opri. Şi asta arată că suntem destul de aproape de găsirea ei.

— Suntem?

— Ascensoarele au început să funcţioneze de abia săptămâna trecută. Nu-mi pot imagina că Lady Heloise ar fi dorit să urce scările, oricât ar fi de întreprinzătoare.

— Nu, nu îi place prea mult să urce scările.

— Dacă a fost aici săptămâna trecută, ar putea fi încă aici.

India încuviinţă.

— Expoziţia şi turnul au fost două dintre motivele pentru care intenţiona să rămână o vreme în Paris. Asta şi arta.

— Cred că ai menţionat şi înainte interesul ei faţă de artă.

— Heloise adoră arta şi a studiat-o aproape toată viaţa ei. Mai mult, se crede şi ea artistă. Are un fel de studio la mansarda casei şi petrece o grămadă de timp cu tablourile, pensulele şi pânzele ei.

— Destul de frivol, nu crezi? o ironiză el.

— Deloc, răspunse ea înţepată, apoi oftă. Da, mă tem că da. Mai ales că nici nu e prea talentată. Pereţii casei sunt acoperiţi de strădaniile ei. Şi e chiar mândră de ele.

— Nu i-ai spus niciodată adevărul?

— Vai de mine, Derek, dar nu i-aş spune niciodată asta.

— E foarte amabil din partea ta.

India îi aruncă o privire, dar el se uita la vederea panoramică.

— Eşti surprins.

Derek chicoti.

— Presupun că merit asta. Dar Heloise a fost foarte amabilă cu mine. Ea e familia mea. Ezită, apoi lăsă deoparte orice precauţie. Heloise a fost verişoara mamei mele. Părinţii mei erau plecaţi ca misionari când au murit. Eu de abia începusem şcoala la domnişoara Bicklesham – eram mereu internă la o şcoală sau alta, fiindcă părinţii mei erau rareori în Anglia. Heloise a fost numită tutorele meu, şi de atunci căminul meu a fost casa ei. Ea a reuşit să continue să îmi plătească educaţia, chiar dacă venitul ei e limitat.

— Chiar e?

Ea încuviinţă.

— Îi datorez foarte mult. Mi-a fost mamă şi cea mai dragă prietenă, spuse ea, cu un nod în gât. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea.

— Sau ce s-ar fi făcut ea fără tine?

— Poate. Îndepărtă cu hotărâre gândul deconcertant că se putea să n-o mai vadă niciodată pe Heloise. Am luat asupra mea administrarea gospodăriei ei şi aproape toate celelalte lucruri când am terminat şcoala. Ea nu prea ştie cum să conducă o casă şi are doar nişte idei foarte vagi. Nu-şi bate niciodată capul cu lucrurile acestea, pe care le consideră detalii neimportante. Se uită peste conturi, dar numai fiindcă stau pe capul ei şi o forţez, deşi a fost întotdeauna preocupată de bani, zâmbi ea. Dar Heloise nu e ceea ce se numeşte o persoană organizată.

— Imaginează-ţi cât sunt de surprins.

— Excursia asta a ei e un exemplu perfect. Chiar de la început, nu a făcut planuri definitive. A spus că s-ar putea să lipsească între şase luni şi un an şi că intenţionează să stea cât de mult doreşte acolo unde are chef. Se gândi un moment. Eu nu am acordat câtă atenţie ar fi trebuit detaliilor. Nu credeam că o să plece cu adevărat.

El încuviinţă.

— Pentru că ai adus vorba despre natura neclară a itinerarului ei – spuse ea aruncându-i o privire – îţi voi spune că pentru asta învinuiesc Societatea Doamnelor Călătoare la fel de mult pe cât o învinuiesc pe Heloise.

— Aşa şi trebuie.

India se întoarse spre el.

— Alaltăieri ai râs de mine pentru că nu am dorinţe şi nu vreau nimic în mod special. Recunosc că eu nu o înţeleg, dar Heloise voia să vadă cu ochii ei lucruri pe care le văzuse doar în tablouri sau fotografii. Era visul ei. Fără să ştiu nimic, a pus bani deoparte ani în şir – mărunţiş şi sume neînsemnate pe care nu şi le prea putea permite, ca să poată vedea într-o zi lumea de dincolo de ţărmurile Angliei. Bănuiesc că a renunţat la câte o pânză nouă şi la câte un tub de vopsea ca să adune bani pentru excursia ei. Îmi imaginez că aproape toate doamnele înscrise în Societatea Doamnelor Călătoare au procedat la fel.

El o studie gânditor.

— Pentru că *doresc* să vadă lumea?

— Şi sunt dispuse să facă sacrificii pentru asta, spuse

ea, cu o voce mai puternică şi mai hotărâtă. Le-am văzut pe aceste doamne la întrunire, Derek. Nu erau bogate. Femeile cu bani nu vin la conferinţe şi întruniri despre călătorii. Ele călătoresc pur şi simplu. Nu trebuie să îşi strângă bănuţii ca să îşi finanţeze visurile. Femeile de la care iei bani o fac.

Văzu un val de emoţie nedefinită trecând rapid peste chipul lui. Vinovăţie poate? Sau regret?

— S-ar putea spune că le furi visurile.

Derek se cutremură.

— Sună îngrozitor când pui problema aşa.

— Este îngrozitor.

— Nu m-am gândit niciodată la asta în acest fel, clătină el din cap. E o problemă care merită gândită, desigur.

— Bine. În momentul acela, nu putea cere mai mult.

Dar simplul fapt că el avea să se gândească la ce îi spusese era mulţumitor. Şi la fel de mulţumitoare era şi expresia de pe faţa lui. Avea dreptate – sub toate celelalte, Derek era un om bun.

— Pentru cineva care admite că nu are visuri… începu el, studiind-o atent, pari să ştii destul de mult despre ele.

— Chiar? zâmbi ea. Te asigur că nimeni nu e mai surprins de asta decât mine.

Ochii lui îi căutară privirea.

— În tine sunt mult mai multe lucruri decât ai vrea să arăţi.

— Îmi imaginez că lucrul acesta se poate spune despre fiecare dintre noi.

— Vreau foarte mult să te sărut, India Prendergast.

— Tot mai vrei? întrebă ea, privindu-l mirată.

— Se pare că da, chicoti el.

— De ce? Fu primul lucru care îi veni în minte.

— Din mai multe motive, cred. În ochii lui albaştri apăru întâi uimirea, apoi hotărârea. Şi nu vreau să vorbesc acum despre nici unul dintre ele.

— Dar… începu ea, privind în jur. Nimeni nu părea să le acorde nici cea mai mică atenţie. Aici? Acum? Simţi cum i se accelera pulsul.

— Suntem deasupra lumii. Privirea lui se îndreptă spre buzele ei, apoi reveni. Nu mă pot gândi la un loc sau la un moment mai potrivit.

India înghiţi cu greu.

— Dar sunt mulţi oameni aici.

— Şi totuşi, spuse el păşind mai aproape, eu te văd doar pe tine.

Ea simţi inima bubuindu-i în piept.

— Toată lumea se va holba.

— S-o facă.

India simţi fluturi dansându-i în stomac.

— Să te săruţi în public, Derek, este foarte nepotrivit şi, ei bine, scandalos.

El ridică din umeri.

— Nu-mi pasă.

— Bineînţeles că nu, ai făcut tu şi mai rele, spuse ea clătinând din cap. Dar mie îmi pasă.

— Ai spus că nu-ţi pasă de ce gândesc alţi oameni.

— Am minţit, oftă ea. În plus, nu are rost.

— Nu are rost? întrebă el confuz, privind-o printre gene.

— Între noi nu poate fi nimic. Era mult mai greu de spus decât îşi imaginase. Cred că am fost amândoi de acord cu asta.

— Nu-mi amintesc să fi fost de acord cu ceva atât de absurd.

— S-a înţeles de la sine, spuse ea, întorcându-se din nou spre oraş.

Când am discutat despre genul de femeie cu care trebuie să te căsătoreşti. Eu nu sunt femeia aceea.

— Nici nu cred că am spus ceva despre căsătorie, răspunse el cu o voce amuzată.

— Sunt foarte conştientă de asta. Nu sunt atât de toantă încât să cred că un sărut e un legământ pentru eternitate.

— Doamne fereşte!

Ea îl ignoră.

— Dar un sărut e mai mult decât un moment frivol.

Cel puţin, aşa ar trebui să fie. Şi aşa este pentru majoritatea dintre noi. Poate pentru tine nu.

— Mie mi-au plăcut întotdeauna momentele frivole.

— Şi eu nu sunt deloc frivolă. Am crezut întotdeauna că un sărut e un fel de… promisiune.

— Un început deci? întrebă el precaut.

— Ei bine, da. Dar fiindcă între noi nu e posibil nimic în afară de prietenie, mi se pare o nebunie să începi ceva care nu se poate termina bine.

— Nu înţeleg deloc asta, spuse el, şi se opri. Nu ai fost sărutată niciodată, India?

— Nu obişnuiesc să umblu prin lume sărutând domni la întâmplare. „Sau sărutând pe cineva pur şi simplu”.

— Nu e nimic întâmplător în asta. După cum ţi-am mărturisit deja, m-am gândit mult la ideea de a te săruta. Şi mai mult în ultimele zile.

— Ei bine, atunci poate că *spontan* e un cuvânt mai bun, spuse ea ridicând din umeri. Fiindcă presupun că nu ai plănuit să mă săruţi în acest moment anume.

— Nu, răspunse el cu o voce frustrată. Şi chiar dacă ar fi fost spontan acum o clipă, te asigur că spontaneitatea a trecut.

— Înseamnă că nu mai vrei să mă săruţi? întrebă ea, ţinându-şi respiraţia.

— Oh, încă mai vreau să te sărut, răspunse el cu un oftat resemnat. Dar e evident că nu e momentul potrivit.

— Evident, încuviinţă ea, ignorând valul de dezamăgire care o inundă. Dacă am stabilit asta… Avea o dorinţă absurdă de a fugi. Dacă vrei să mă scuzi o clipă, vreau să… hm… să văd priveliştea din alt unghi… Se întoarse şi se îndepărtă, ocolind turiştii din drumul ei.

„Dumnezeule mare!” se gândi ea, oprindu-se dintr-odată. De ce naiba fugea? Avea aproape treizeci de ani şi nu fusese sărutată niciodată! Nu se gândise niciodată la asta, dar acum i se păru un adevăr îngrozitor. Şi cam patetic. Nu trebuia să facă oare ceva în privinţa asta? *Carpe diem,* la urma urmei.

Înainte de a se putea gândi mai bine, se răsuci pe

călcâie şi se îndreptă direct spre Derek.

— Da? spuse el, ridicând dintr-o sprânceană.

Ea se prinse de reverele hainei lui, se ridică pe vârfuri şi îşi apăsă buzele pe buzele lui. O senzaţie remarcabilă, ca o scânteie electrică şi minunată, trecu prin ea când îi simţi buzele calde. El mirosea vag şi cald a condimente şi avea un gust slab de limonadă şi vară.

Îl lăsă, făcu un pas înapoi şi îşi recăpătă respiraţia.

— Gata.

— Gata? întrebă el, părând la fel de uluit ca şi ea.

— Acum am fost sărutată în Turnul Eiffel, spuse ea pe un ton surprinzător de ferm, având în vedere că ceva îi înlocuise stomacul cu o piftie tremurătoare.

— Dimpotrivă, draga mea domnişoară Prendergast. *Eu* am fost sărutat pe Turnul Eiffel. Tu, nu.

— M-ai sărutat înapoi.

— Un răspuns firesc atunci când eşti sărutat, dar m-ai luat prin surprindere, spuse el, clătinând jalnic din cap. Nu am reuşit să fac tot ce se putea face.

India se încruntă.

— Ei bine, nu mi se poate imputa mie *calitatea* acestui sărut. De fapt, eu cred că…

— A fost adecvat, nimic mai mult decât adecvat. Şi ai absolută dreptate – nu pot da vina pe tine. O prinse în braţe şi o privi intens. Dar, draga mea domnişoară Prendergast, pot să fac asta.

Îşi apăsă buzele pe buzele ei.

Pentru o clipă, ea încremeni. Apoi căldura o inundă pe neaşteptate, şi se gândi că avea să se topească sigur într-un iureş de senzaţii necunoscute până atunci şi de ceva… mai mult. El îşi adânci sărutul. Buzele ei se deschiseră uşor, şi respiraţia i se amestecă cu a lui şi… nici nu se mai gândi dacă era sau nu adecvat. *Şi ştiu* fără urmă de îndoială că sărutul acesta, momentul acesta, bărbatul acesta avea să rămână în gândurile şi inima ei câte zile va mai avea de trăit. Totuşi, nu era o promisiune sau un început, nu era decât o nesăbuinţă smintită.

Se trase înapoi şi se luptă să-şi recapete respiraţia.

— Se uită oamenii la noi, domnule Saunders, spuse ea privindu-l ţintă. Ar trebui, ei bine, să-mi dai drumul, cred.

— Credeam că nu-ţi pasă de ce spun oamenii? întrebă el întorcându-i privirea.

— Nu-mi pasă de ce spun. Îmi pasă de ce văd. Inspiră adânc şi se eliberă din braţele lui. Asta a fost… Clătină din cap. O greşeală îngrozitoare.

— *Ce?* întrebă el, încruntându-se. De ce?

— Pentru că eu… îşi feri nerăbdătoare o şuviţă de păr de pe faţă. Pentru că eu simt că mă *erodez.* Cu fiecare minut, mă rozi tot mai tare. Ceea ce cred. Ceea ce sunt. Regulile după care mi-am trăit întotdeauna viaţa. Clătină din cap. Şi asta nu se poate termina bine.

— De ce?

— Ştii de ce!

— Nu, nu ştiu, răspunse el, privind-o încruntat. Şi prostiile astea pe care le tot spui despre genul de femeie cu care ar trebui să fiu sunt doar… pros*tii. Aiu*reli complet absurde. Şi tu eşti mult prea inteligentă ca să crezi asta.

— E pur şi simplu felul în care stau lucrurile, ridică ea vocea. Poţi să protestezi cât vrei, dar nu poţi nega faptele.

— Nu, clătină el din cap. Nu este vorba despre asta. O studie cu intensitate. Apoi îşi dădu seama. Chiar nu ai încredere în mine, nu-i aşa?

Chiar dacă se hotărâse că el era un om decent în străfundul sufletului, avea totuşi dreptate.

— Nu am făcut niciun efort ca s-o ascund.

— Am înţeles că nu erai dispusă să ai încredere în mine când ne-am întâlnit pentru prima dată. Însă acum cred că m-am dovedit totuşi demn de încredere.

— Oarecum, presupun, dar…

— Dar nu contează, nu-i aşa? Se uită încruntat la ea, cu un amestec de furie şi neîncredere. Nu ai avut încredere în mine de la început, şi nu eşti dispusă să cobori atât de mult încât să admiţi că poate te-ai înşelat din nou.

— Nu e cu totul corect, spuse ea ridicând bărbia.

— Lumea nu e corectă, India – îţi aminteşti?

— Eu… Se uită ţintă la el un moment nesfârşit. Nu era

nici timpul, nici locul potrivit pentru a discuta despre sentimentele ei – sau ale lui. Şi nici nu ştia ce ar fi putut să spună. Nu era genul de problemă pe care să ştie s-o rezolve. Îşi îndreptă umerii. Nu doresc să mai discut despre lucrurile acestea. Despre niciunul dintre ele.

Cineva din spatele lor îşi drese glasul, şi Derek se dădu înapoi. Ea se simţi teribil de înjosită, şi îşi dori să fi fost genul de femeie care leşina.

— Aş vrea să plecăm acum, spuse ea rece.

— Şi eu aş vrea să mai fac un tur al platformei. Se aplecă spre ea, coborând glasul. Şi discuţia nu e nici pe departe terminată. Făcu un semn din cap şi pomi.

Ea se întoarse din nou spre priveliştea nesfârşită a Parisului şi se uită la ea fără s-o vadă. Undeva, într-o parte a minţii ei care nu era atât de ciudat de liniştită şi amorţită, observă că oamenii continuau să treacă pe lângă ea. Auzi comentarii emoţionante despre privelişte şi natura remarcabilă a turnului. Lumea, chiar şi aici, în cel mai înalt turn ridicat de om, continua să fie cum fusese întotdeauna, cum avea să fie întotdeauna.

Dar India nu avea să mai fie niciodată la fel. Ceva se schimbase în interiorul ei. Se răsucise. Se cutremurase. Întrebarea era de ce, şi ea nu avea niciun răspuns. Însă răspunsul, oricare ar fi fost el, era unul dureros.

După câteva minute, Derek se întoarse.

— Dacă eşti gata…

— Mai mult decât gata, murmură ea şi îl însoţi spre ascensoare.

Se alăturară mulţimii care aştepta să coboare.

Coborârea, inclusiv schimbarea ascensoarelor, fu încărcată de tensiune. De parcă fiecare dintre ei ar fi fost legat de capătul unei funii întinse, pe care nu o putea rupe, nici slăbi. La întoarcerea spre casă, tăcerea dintre el fu întreruptă doar de câte o întrebare lapidară şi ocazională a lui sau a ei. De dimineaţă, plănuiseră să exploreze o parte din expoziţie, dar acum amândoi păreau să dorească doar să se întoarcă în casa lordului Brookings.

Pentru prima dată în viaţa ei, India nu ştia ce să spună

şi se gândi că era mai bine să nu spună nimic. Fu pe rând furioasă, plină de regret şi uimită. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi anunţat că voia să o sărute. De ce naiba trebuise să facă asta? Unde îi fusese capul? Şi dacă voise într-adevăr să o sărute, de ce? Nutrea sentimente de afecţiune faţă de ea? Poate că ar fi menţionat asta, dacă era aşa. Şi de ce nu putea să nu se mai gândească la asta? Şi la el?

O mare parte din vină trebuia pusă pe seama ei. Ce o apucase ca să se facă de râs în felul acesta? Îl sărutase! Nu mai sărutase niciodată un bărbat. Nici nu simţise dorinţa de a o face. Şi cine şi-ar fi imaginat cât de… mişc*ător ave*a să fie acest sărut? Deşi pălea în comparaţie cu sărutul pe care i-l dăduse el.

După un timp care păru o veşnicie, ajunseră acasă. El o conduse înăuntru, apoi se întoarse spre ea în hol.

— Din nou, îţi datorez o scuză, India, spuse el rece. Te-am pus într-o postură jenantă în public, şi pentru asta îmi pare cu adevărat rău. Se pare că, de câte ori vreau să te sărut, nu se termină cu bine. Totuşi, a fost un sărut. Nimic mai mult. Şi ai dreptate. A fost o greşeală. La revedere. Pomi spre salon, apoi se opri şi se întoarse. Aproape că uitasem. Scoase o monedă mare din buzunarul hainei şi i-o înmână. Ceva care să-ţi amintească de această zi.

Salută şi plecă.

India se uită îndelung în urma lui.

Fusese sărutată pentru prima dată. Într-un loc public. De către un bărbat care era un netrebnic şi un gentleman. Un bărbat alături de care nu avea niciun viitor. Un bărbat care era evident furios pe ea.

Privi în jos la obiectul din mâna ei. Nu era o monedă, ci o medalie. Pe partea dinspre ea era o imagine a Turnului Eiffel privind de sus alte monumente ale lumii, inclusiv Catedrala St. Paul şi piramidele, alături de datele construirii şi deschiderii turnului. O întoarse pe cealaltă parte. Acolo era scris în franceză că acesta era un suvenir de la ascensiunea Turnului Eiffel. Nu mai avusese niciodată un

suvenir.

Ce teribil de ironic că acum avea un suvenir al zilei pe care nu o va putea uita niciodată!

Capitolul 18

— E smintită, îţi spun eu, izbucni Derek, intrând în salon. Femeia asta e nebună, complet şi cu adevărat nebună.

Val se sprijinea de consola căminului. Când îl văzu pe fratele său, făcu ochii mari.

— Nu-mi vine să cred că mi-am imaginat, poate nu mai mult de o clipă, fiindcă gândul de abia a apărut şi…

— Vorbeşti fără îndoială despre o persoană pe care ai întâlnit-o pe stradă, spuse Val cu o expresie care i se păru lui Derek neliniştită, şi arătă cu fruntea spre un scaun aflat în spate.

— Nu fi absurd! Derek porni cu paşi mari spre barul în care Val ţinea whisky scoţian de calitate şi vin spaniol de Xeres, o băutură fină pentru doamnele care l-ar fi putut însoţi. Recunosc că gândul mi-a trecut prin minte doar atunci când am discutat despre motivele care o fac să nu dorească să se căsătorească. Ai mai auzit asemenea cuvinte de la o femeie? Nu am întâlnit nicio femeie ca ea. Este o enigmă. Cea mai tulburătoare fiinţă de pe pământ. Deschise larg uşile barului. Se pare că am discutat despre căsătorie un timp, într-un mod teoretic şi filosofic, dar nu ca şi cum ne-am referi la noi doi. Cel puţin nu la noi doi împreună. Nu am vorbit niciodată, nici măcar pe departe, despre posibilitatea de a ne petrece împreună tot restul vieţii. Înşfăcă sticla cu whisky. Tot ce voiam era să o sărut. Un simplu sărut – nu un legământ pe viaţă!

Val se cutremură.

— Chiar nu cred…

— Mai rău – ea m-a respins! Turnă o porţie sănătoasă într-un pahar. Nu că ar fi fost ceva de respins. Dar e totuşi

insultător. Şi ofensator. Şi neplăcut. Trase rapid o duşcă. *Foarte* neplăcut. De parcă ai fi înjunghiat... în inimă! Da, exact asta e. Chiar dacă nu sunt sigur că inima mea e implicată în asta, ea m-a înjunghiat totuşi în inimă. Femeia asta a făcut supoziţii bazându-se doar pe faptul că i-am cerut un sărut. A sărit pur şi simplu peste un număr de paşi – presupun că mulţi – pe care îi presupune un asemenea lucru. Dădu pe gât restul băuturii.

— Paşi?

Val îl privi cu o expresie îngrozită şi îşi smuci din nou capul spre scaun. Ce naiba era cu el?

— Da – paşi! În ziua şi în secolul acesta, un sărut nu înseamnă „căsătoreşte-te cu mine”. Nimeni nu se mai repede la căsătorie cu capul înainte. Derek îşi umplu din nou paharul. Mai ales nu cu o femeie care te scoate din minţi, care te face nebun de legat! Ce fel de femeie refuză să se căsătorească cu tine când nici măcar nu i-ai cerut-o? Când nici măcar nu te-ai gândit la asta!

— Habar nu am, spuse precaut Val.

— O să-ţi spun eu ce fel de femeie! Luă o înghiţitură bună. Genul care...

— Nu! strigă Val cu o voce disperată.

— Ei bine, eu, una, aş vrea să aud asta, răsună o voce familiară din spatele încăperii.

Val se dădu înapoi.

— Mamă? spuse Derek întorcându-se şi privind-o încremenit.

Marchiza de Westrale se ridică de pe scaun în modul graţios pe care îl desăvârşise cu ani în urmă şi ieşi din umbră.

— Bună ziua, Derek. Arăţi bine.

Val gemu. Derek îi aruncă fratelui său o privire enervată.

— De ce nu mi-ai spus că era aici?

Val pufni.

— Am încercat.

— Bietul tău frate şi-a sucit practic gâtul încercând să-ţi arate că mai era cineva în cameră. Numai că erai pur şi

simplu prea agitat ca să observi. Deşi trebuie să spun că sunt încântată că nu a reuşit. Tirada ta era mult prea interesantă ca să o pierd, spuse mama lui, zâmbind plăcut.

— Mă bucur că ţi-a plăcut. El se îndreptă spre ea şi o sărută pe obraz.

— Trebuie să spun că prezenţa ta la Paris e o surpriză neaşteptată.

— Ca şi a ta.

Mintea lui trecu rapid în revistă tot ce spusese de când păşise în cameră. „Drăcia naibii!”

Celia Newell, marchiză de Westrale – fostă doamnă Saunders şi apoi marchiză de Brookings –, era, pentru cei mai mulţi, o femeie fermecătoare şi atractivă, care nu îşi arăta deloc adevărata vârstă, deşi nici fiii ei nu ştiau care era vârsta ei exactă. Era o gazdă perfectă şi avea o conversaţie încântătoare. Era o invitată foarte căutată la dineuri sau la sejururile de la ţară şi la orice fel de eveniment social. Dar când ceva îi stârnea interesul era, ei bine, ca un câine care are un os. Derek îşi adună toate puterile. Dacă Stephen, lordul Westrale, nu reuşise să îi stăpânească tendinţa înnăscută spre a se amesteca în toate în cei cinci ani de căsătorie, ea nu avea să treacă cu vederea izbucnirea mânioasă a lui Derek. Mai ales că era şi o femeie implicată.

— Chiar aşa? Îi aruncă lui Val o privire mustrătoare. Nu i-ai spus că urma să venim şi noi?

Val ridică din umeri, stânjenit.

— Mi-a ieşit din minte.

— Percival. Fruntea mamei se încreţi delicat. Vei găzdui un bal chiar în casa aceasta, peste doar cinci zile. Sper că nu ţi-a ieşit şi asta din minte.

— Dai un bal? Derek îl privi încremenit. Aici?

Val îl ignoră.

— Bineînţeles că nu, mamă, spuse liniştitor Val. Numai că ai aranjat totul atât de bine când ai fost ultima oară aici, că nu mi-am mai făcut nicio grijă.

Ea îl studie bănuitoare un moment, apoi încuviinţă.

— În afară de detaliile finale, bănuiesc că au mai

rămas puţine de făcut. Îşi îndreptă din nou atenţia spre Derek. Luna trecută, am fost aici împreună cu Stephen, pentru deschiderea expoziţiei. Trebuie să spun că am fost surprinsă văzând aici atât de mulţi oameni pe care îi cunoşteam. Păi, cred că societatea din Londra a rămas fără nicio persoană interesantă. Deşi sezonul e pe terminate, presupun. Se lăsă înapoi în scaun. Nu a mai fost un mare bal în casa asta de ani întregi. Îi aruncă fiului ei vitreg o privire aspră. Bineînţeles, dacă Percival ar fi avut o soţie, sunt sigură că această scăpare ar fi fost corectată.

— Ţine minte că petrec numai câteva luni pe an aici. Parisul nu e reşedinţa mea principală, sublinie Val, evitând cu înţelepciune orice aluzie la starea lui de burlac.

Cu câţiva ani în urmă, fusese cât pe ce să-i pună capăt, şi acum trebuia să o ia de la capăt şi să găsească tot ce căuta la o soţie. Dar nu exista nicio îndoială că se bucura de statutul lui lipsit de bătăi de cap.

Mama, totuşi, considera că starea de burlac a lui Val – şi a lui Derek, dacă tot veni vorba – era un afront personal. Din fericire, lordul Westrale îi distrăgea mereu atenţia de la cruciada ei de a-şi vedea fiii căsătoriţi. Derek aştepta cu groază ziua inevitabilă în care cei doi aveau să se obişnuiască prea mult unul cu celălalt, şi mama îşi va putea îndrepta din nou toată atenţia spre fiii ei necăsătoriţi.

— Cu toate acestea, există obligaţii sociale care trebuie îndeplinite într-o asemenea ocazie, spuse ea ferm.

— Da, mamă, încuviinţă Val, jucându-şi până la capăt rolul de fiu ascultător. Şi lăsând-o pe mama să îşi îndrepte toată atenţia asupra lui Derek.

— Când te-am văzut ultima dată la Londra, nu ai menţionat că aveai de gând să vii la Paris.

— Când am vorbit ultima dată, nu ştiam că o voi face. Oare cât de mult să-i spună?

Sprâncenele ei se arcuiră.

— Deci a fost ceva neprevăzut din partea ta? O pornire de moment?

Pe de o parte, dacă ştia mai multe, poate că l-ar fi putut ajuta.

— S-ar putea spune şi aşa.

— Şi Edward nu a protestat?

Pe de altă parte, dacă ştia prea multe, putea deveni periculoasă.

— Deloc.

Ea îl studie cu atenţie. El îşi învinse imboldul de a se muta de pe un picior pe altul, ca un şcolar vinovat.

— Asta nu-i stă în fire lui Edward. A fost destul de serios când a vorbit despre tine – ce a spus că trebuia să faci?

— Să îţi accepţi responsabilităţile, să renunţi la o viaţă inutilă de excese, depravare şi fărădelegi? Să devii un bărbat? sugeră Val.

— Mulţumesc, spuse Derek printre dinţii încleştaţi. Uitasem cuvintele exacte.

— Fac tot ce pot ca să te ajut. Expresia lui Val era serioasă, dar ochii îi luceau, amuzaţi. Cred că trebuie să-i spui totul.

— Din nou, ai mulţumirile mele, îl repezi Derek, dar probabil că Val avea dreptate. În plus, într-un fel sau altul, mama avea să afle cu siguranţă totul. Întotdeauna afla. Foarte bine. Îşi turnă din nou whisky în pahar, apoi inspiră adânc. Când ai plecat din Londra cu lordul Westrale, ai lăsat-o în grija mea pe mătuşa Guinevere. O îndatorire pe care tu nu ai îndeplinit-o prea bine, ca să zic aşa.

— Prostii! pufni ea. O vizitez adesea pe mătuşa Guinevere. Draga de ea, e o lady atât de dulce şi fragilă.

Val pufni în râs şi se îndreptă spre sticla de whisky.

— Înseamnă că ştii că ea şi două dintre cele mai dragi prietene au pus bazele unei organizaţii, de ochii lumii ca să ofere femeilor informaţii şi să le planifice călătoriile, dar de fapt ca să îşi ofere ei şi celorlalte doamne un venit regulat?

— Păi, e foarte inteligent din partea mătuşii Guinevere.

Mama radia, reuşind cu abilitate să evite răspunsul la întrebare.

Derek scrâşni din dinţi.

— Şi ai ştiut că ofereau servicii pe care nu au

competenţa să le ofere şi pe care nu aveau de gând să le furnizeze şi în realitate? Şi că asta ar putea fi considerată ca, să zicem, o fraudă?

— Sunt sigură că e doar o neînţelegere, spuse mama, îndepărtând acuzaţia cu un gest. Nu mă îndoiesc că e o neînţelegere care poate fi rectificată.

— Ei bine, ar fi fost mai uşor de *rectificat* dacă nu şi-ar fi pierdut unul dintre membri!

— Cu siguranţă că nu pot fi învinuite de asta, spuse încet mama.

— Cu siguranţă că pot! spuse Derek, privind-o încruntat.

Era timpul ca mama lui să accepte că era responsabilă în parte de acest dezastru. Dumnezeu ştia că el o făcuse.

— Percival? Ea îşi întinse gâtul şi se uită pe după Derek. Toarnă-mi nişte vin de Xeres, te rog!

— Ţi-am turnat deja, mamă. Val îşi ocoli fratele şi îi oferi un pahar. Bănuiam că s-ar putea să ai nevoie de asta.

Se opri cu mişcări uşoare în spatele scaunului ei şi îşi fulgeră fratele cu un zâmbet superior şi cunoscător.

— Eşti un fiu atent. Mulţumesc, dragule. Mama luă o sorbitură, fără îndoială ca să-şi ofere un moment în care să se gândească la cuvintele lui Derek, dar şi pentru ca vinul s-o încurajeze. Dar nimic din toate astea nu explică de ce eşti în Paris.

Val se aplecă peste spătarul scaunului şi i se adresă mamei sale:

— Aici vine partea cu adevărat bună.

Ea îi aruncă o privire lui Val.

— Credeam că partea cu adevărat bună avea de-a face cu femeia care nu vrea să se mărite cu el.

— Nu mai vorbiţi de parcă nu aş fi de faţă, interveni Derek, inspirând adânc şi frustrat. Şi nu există nicio parte bună. Asta nu e o farsă franţuzească.

— Şi totuşi suntem în Franţa, murmură mama.

— Sunt aici pentru că e ultimul loc pe care ştim că l-a vizitat Lady Heloise Snuggs.

Mama îl privi printre gene.

— Şi cine e asta?

Derek lăsă să-i scape un oftat răbdător.

— E membră în Societatea Doamnelor Călătoare şi pare să fi dispărut.

— Lady Heloise Snuggs? Mama clătină din cap. Nu o cunosc. Deşi cred că se poate să-l fi cunoscut odată pe Snuggs. Un tip încântător, dacă mă gândesc la persoana potrivită. Îi aruncă o privire lui Val. Întâlneşti atâţia oameni într-o viaţă.

Val îşi ridică paharul spre ea.

— Şi mai mult de câţiva Snuggs.

— Şi tu încerci să o găseşti? întrebă mama.

— Exact, încuviinţă Derek.

— Şi astfel se explică de ce eşti aici. Acum… începu mama sorbind din vinul de Xeres. Ai spus că e ultimul loc pe care ştim *că* l-a vizitat, aşa că mi-ar plăcea să ştiu cine *mai* ştie, fiindcă îmi imaginez că nu e vorba despre Percival.

— Nu am nimic de-a face cu asta, spuse repede Val.

— Nu credeam asta, dragă. Şi, mai important, cine e femeia pe care nu ai cerut-o în căsătorie, dar care nu te-ar fi acceptat oricum?

Tonul mamei era plăcut, dar în ochii ei era o sclipire familiară. Derek îşi închipuise întotdeauna că aşa se uita un animal de pradă chiar înainte de a sări asupra victimei.

— Când am spus că ştim, mă refeream la mine şi la domnişoara India Prendergast. Care este verişoară cu Lady Heloise.

— O verişoară mult mai tânără, spuse Val aplecându-se în faţă. O femeie interesantă, mamă. Destul de eficientă şi evident inteligentă, fiindcă a refuzat să se mărite cu Derek…

— Nu i-am cerut-o!

— Prea cuviincioasă pentru gustul meu, prea scorţoasă dacă vrei să spui aşa, continuă Val, dar surprinzător de atractivă, în ciuda hainelor ei îngrozitoare. Se cutremură. Şi are nişte plămâni excelenţi.

— Înţeleg, spuse mama cu o privire speculativă. Deci

călătoreşti cu o femeie necăsătorită, Derek?

— Te asigur că am avut însoţitori, aşa cum se cuvine. Derek înălţă o rugăciune tăcută de mulţumire îndreptată spre Anglia şi spre mătuşa Guinevere. Profesorul Greer şi soţia sa ne însoţesc. El a fost coleg cu unchiul Charles.

— Nu am auzit niciodată de el. Mama ridică din umeri, apoi îi aruncă lui Val o privire, oprindu-l. Nu mai spune nimic, dragă!

Val se înecă de pretinsă indignare.

— Nu aveam de gând să spun niciun cuvânt despre lipsa ta de cunoştinţe – sau interes – faţă de toate lucrurile academice.

Mama îi aruncă privirea de care se temuseră amândoi în copilărie. De când se măritase cu tatăl lui, îl tratase pe Val exact ca şi pe Derek. Şi el o adora pentru asta.

— Sunt interesată de multe subiecte diferite, iar unele dintre ele sunt de natură academică. Recunosc că unele mi se par mai demne de interes decât altele. Îl ţintui pe Val cu o privire fermă. Ai face bine să-ţi aminteşti asta.

— Da, mamă, spuse el pe un ton solemn, dar ochii îi sclipeau de râs.

Şi la fel şi ai ei. Până îşi întoarse din nou atenţia spre fiul ei cel mai tânăr.

— Când sugerezi să mă întâlnesc cu domnişoara Prendergast?

— De ce vrei să te întâlneşti cu ea? întrebă Derek fără să se gândească.

Val se cutremură.

— De ce nu ai vrea s-o întâlnesc?

— Nu ştiu, spuse el încet. Pur şi simplu, nu mi se pare o idee înţeleaptă.

— Prostii. În primul rând că suntem cu toţii oaspeţi în aceeaşi casă. Aruncă o privire spre Val. Aş vrea să mă întâlnesc şi cu profesorul şi soţia lui.

— Cred că diseară la cină, spuse Val.

— Nu ştiu dacă aş vrea să aştept atât de mult ca să o întâlnesc pe femeia care refuză să se căsătorească cu fiul meu, zâmbi ea. Povesteşte-mi despre ea!

— Nu sunt sigur că sunt multe de spus, spuse precaut Derek.

— Chiar? Mama ridică o sprânceană. Nimic mai mult decât că e verişoară cu o Snuggs, inteligentă, bine-crescută şi se îmbracă prost?

— Eu cred că e mai degrabă interesantă, spuse Val.

— Nu pot să-i spun asta, spuse cu năduf Derek. La urma urmei, ea e...

— Ce e? întrebă fratele lui, cu o sclipire răutăcioasă în privire.

— Ce, dragă? întrebă şi mama, cu o privire asemănătoare.

— Responsabilitatea mea, spuse el ferm.

— Chiar aşa? întrebă mama studiindu-l.

— Vorbind despre responsabilităţi, mai devreme a venit o telegramă pentru tine.

Val scoase o hârtie din buzunarul vestei şi i-o înmână fratelui său, ştiind foarte bine că tocmai schimbase subiectul. Derek îi aruncă o privire recunoscătoare.

Derek parcurse rapid mesajul. Era de la unchiul Edward, care era renumit pentru zgârcenia sa în privinţa numărului de cuvinte, de parcă câţiva bănuţi aici sau dincolo ar fi schimbat cu ceva valoarea averii lui. Se părea că unul dintre detectivii pe care îi angajase se afla acum în Paris şi avea informaţii despre Lady Heloise. Derek urma să-l întâlnească a doua zi la hotelul lui. Din fericire, nu se numea Grand Hotel.

— Veşti bune? întrebă plină de speranţă mama.

— Dacă am noroc.

Oricât de mult se bucura Derek de compania Indiei, deşi nu se aşteptase, oricât era de uimit de această inexplicabilă atracţie faţă de ea, chiar dacă nu putea hotărî exact ce simţea faţă de ea în acest moment, dorea totuşi foarte mult să o găsească pe Lady Heloise şi să îşi poată continua viaţa. Totuşi, oricât de supărat ar fi fost pe India, nu voia să se gândească că nu o va mai vedea în fiecare zi. Şi nici nu trebuia. Încă.

— Unchiul Edward a angajat investigatori care să mă

ajute să o localizez pe Lady Heloise, în timp ce eu şi cu domnişoara Prendergast o căutăm aici. Mâine-dimineaţă mă voi întâlni cu unul dintre detectivii lui.

— Un detectiv? spuse mama cu ochii mari. Ce palpitant!

— Nu e palpitant. E o necesitate. În vocea lui se simţi o undă de vinovăţie. Pe lângă toate celelalte lucruri care se întâmplaseră în acea zi, nu putea scăpa de ideea că Societatea Doamnelor Călătoare fura visele femeilor. O necesitate care nu ar fi existat dacă mătuşa Guinevere nu ar fi fost silită să găsească o cale de a-şi îmbunătăţi starea financiară. Dacă i-ai fi acordat mai multă atenţie, poate că ai fi observat că se afla foarte aproape de pragul sărăciei.

Val se dădu înapoi. Mama îl privi îndelung.

— Mama mea, Dumnezeu s-o ierte, obişnuia să spună că în toată lumea nu exista o persoană mai independentă ca sora ei. Când unchiul tău Charles pleca în câte una din expediţiile lui, mama o invita pe Guinevere să stea cu ea. Ea nu a acceptat niciodată, spunând că era în stare să-şi poarte singură de grijă şi că prefera s-o facă.

— Se poate să fi fost aşa, dar acum îmbătrâneşte, şi are nevoie de ajutor şi atenţie, spuse aspru Derek. Recunoştea că se eschivase până atunci de la îndeplinirea obligaţiilor sale familiale, dar acum că devenise conştient de starea proastă a mătuşii Guinevere, era dispus să facă tot ce trebuia ca să se asigure că bătrâna doamnă – şi prietenele ei – erau bine îngrijite. Mama trebuia să îşi recunoască şi ea vina. Nu merită să fie abandonată de familia ei.

— Abandonată? Mama îl privi printre gene. Îţi aduc la cunoştinţă că o vizitez pe Guinevere cel puţin o dată pe lună şi de obicei de două ori pe lună când sunt în oraş. În plus, în fiecare lună trimit trăsura după ea ca să poată veni la noi la ceai sau la cină. În jumătate din ocazii, cere să fie scutită – pretinzând că are un angajament anterior. Când vine, îşi aduce adesea cele două vechi prietene şi sunt foarte bine-venite. Mama înfruntă privirea lui Derek în mod direct. Guinevere nu mi-a oferit niciodată un cât de mic

indiciu că ar avea probleme financiare sau alt fel de probleme. De fapt, m-a făcut întotdeauna să cred că unchiul Charles a lăsat-o bine aranjată.

— Chiar şi aşa…

— Mai mult, Derek, nu am minte de găină şi nici nu sunt atât de absorbită de propria mea viaţă ca să nu-mi dau seama că un membru al familiei mele se află în nevoie, mai ales mătuşa Guinevere. Ţin foarte mult la draga de ea. Dar nu a spus niciodată vreun cuvânt despre dificultăţi financiare şi nici nu a sugerat vreodată că lucrurile nu ar merge bine.

— Nu-mi pot imagina că unei femei care a trăit toată viaţa pe propriile ei picioare i-ar veni uşor să admită că nu o mai poate face, spuse Val. Este vorba despre mândrie şi toate celelalte.

— Nu mă îndoiesc, spuse mama cu răceală. Guinevere nu a fost abandonată de mine, Derek. Şi sunt supărată că tu crezi asta.

El dădu înapoi.

— Îmi cer scuze, mamă. Se poate să fi fost nedrept din partea mea.

— A fost mai mult decât nedrept. A fost jignitor, inuman şi nemeritat.

Avea dreptate. Exista vreo femeie pe lume cu care să nu intre astăzi într-un conflict?

— Îmi pare cu adevărat rău.

— Totuşi, având în vedere felul în care ai năvălit în cameră, e evident că ai avut deja o zi grea, aşa că bănuiesc că observaţiile tale nesăbuite pot fi atribuite proastei tale dispoziţii. Şi trecute prin urmare cu vederea.

Val pufni.

— Apreciez asta, mamă, spuse Derek pe un ton inaudibil.

— Şi te asigur că voi avea o lungă discuţie exact despre asta cu tine şi cu mătuşa mea în momentul în care mă voi întoarce la Londra. Dacă mi-am neglijat obligaţiile faţă de ea, nu te îndoi că mă voi corecta. Tonul mamei se înăspri. Sunt sigură că putem face un plan prin care să îi

oferim…

— Să le oferim, spuse Derek.

Mama se încruntă.

— Să le oferim?

— Să le oferim – mătuşii Guinevere, doamnei Higginbotham şi doamnei Fitzhew-Wellmore. Derek ridică din umeri, neajutorat. Sunt ca nişte surori.

— Precum cei trei muşchetari, încuviinţă Val. Una pentru toate şi toate pentru una, lucruri de felul acesta.

— Bănuiesc că, indiferent ce sprijin material i-am putea oferi, mătuşa Guinevere îl va împărţi cu celelalte.

— Bineînţeles, ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Toate trei sunt într-adevăr legate prin afecţiune şi trecut. Au fost apropiate de când mă ştiu. Un trio destul de intimidant şi totuşi amuzant. Ophelia şi Persephone au un caracter unic, ca şi Guinevere. Toate trei mi se par destul de plăcute. Se opri. Poate că se va putea face ceva cu Societatea asta a Doamnelor Călătoare a lor.

— Ceva legal, spuse Derek repede.

— Fără îndoială, se încruntă mama. Şi nu-mi pasă de ce crezi că este necesar să subliniezi asta. Nu mi-ar plăcea deloc ca draga mătuşă Guinevere şi prietenele ei să fie întemniţate. Se gândi la asta un moment. Va trebui să vorbesc cu Stephen despre asta. Cred că va veni cu vreo idee deşteaptă. E destul de inteligent, să ştiţi.

Derek şi Val schimbară o privire resemnată.

— Unde e lordul Westrale? întrebă Derek.

— Are treburi de făcut. Stephen are câte o afacere aproape în fiecare loc în care mergem. Mama îşi dădu ochii peste cap. Nu suportase niciodată afacerile. Ar trebui să se întoarcă în curând. & veţi vedea la cină. Îşi termină vinul şi îi întinse lui Val paharul acum gol. El îl luă ascultător şi traversă încăperea ca să-l umple. Acum, ce faci ca să o găseşti pe Lady Heloise? Presupun că nu aştepţi pur şi simplu ca eforturile unchiului tău să aducă roade.

— Desigur că nu aşteptăm, răspunse Derek, rotind băutura în pahar. Continuăm să sondăm locurile pe care intenţiona să le viziteze Lady Heloise. Şi, pentru că una

dintre scrisori menţiona că se cazase la Grand Hotel, verific împreună cu domnişoara Prendergast toate hotelurile din Paris care au cuvântul *grand* în numele lor…

Mama se holbă la el.

— Toate? Cred că durează o veşnicie.

— Aproape. Val se întoarse şi îi înmână mamei paharul.

— Într-adevăr, dar unchiul Edward s-a gândit că e mai bine să o ţin pe domnişoara Prendergast cât mai mult în Paris, în timp ce investigatorii lui încearcă să îi găsească verişoara. Niciunul dintre noi nu a avut încă noroc. Sorbi gânditor din whisky. Dar am observat un lucru foarte ciudat.

— În afară de numărul total de hoteluri Grand? rânji Val.

Derek îl ignoră.

— Am citit şi recitit toate scrisorile pe care le-a trimis Lady Heloise verişoarei sale. Sunt foarte interesante şi pline de detalii din călătorie, dar… Nu ştia cât de importantă era această descoperire, dar era sigur interesantă. Tot ce scrie, fiecare descriere, fiecare detaliu sunt copiate practic cuvânt cu cuvânt din ghidul Baedeker.

— Deci se poate să stai confortabil la tine acasă şi să scrii scrisori din călătorie? întrebă mama. Ce idee interesantă!

— Cu excepţia timbrelor poştale, bineînţeles, şi a faptului că Lady Heloise şi-a dorit dintotdeauna să călătorească şi a fost foarte emoţionată când a reuşit în cele din urmă s-o facă. Dar te-ai fi aşteptat să îşi folosească propriile cuvinte şi propriul mod de a relata ceea ce vedea. Fiindcă se consideră artistă, aş fi crezut că observaţiile ei vor fi mai descriptive, mai colorate, dacă vreţi, decât cele pe care le-am găsit în scrisori. Totuşi…

— Totuşi, te întrebi dacă a fost vreodată în Paris. Sau în Franţa, dacă tot veni vorba. Val ridică paharul. Intriga se dovedeşte din ce în ce mai interesantă, după cum se spune.

— Într-adevăr, murmură mama. Ai fost la Galignani?

— Galignani? întrebă Derek, aruncându-i fratelui său o privire curioasă.

Val ridică din umeri.

— E o librărie.

— Vai de mine, Percival, îl mustră mama. E mai mult decât o librărie. Galignani publică un ziar – *Galignani's Messenger* – care oferă zilnic lista tuturor vizitatorilor englezi şi americani din Paris. Mai publică şi o listă săptămânală a tuturor vizitatorilor englezi şi americani din celelalte oraşe importante de pe continent.

Derek se holbă la ea.

— Deci ziarul acesta mi-ar spune când a sosit Lady Heloise şi – prin extrapolare – când a plecat?

Mama încuviinţă.

— Fără îndoială.

Derek scrâşni din dinţi şi se uită urât la fratele lui.

— De ce nu mi-ai spus despre asta?

— Nu m-am gândit la el. Îmi pare rău.

— Voi trece pe la Galignani mâine, după ce termin cu detectivul, încuviinţă Derek. Ar fi fost foarte bine să fi ştiut mai devreme.

Val ridică din umeri.

— Şi cum îi vei explica absenţa ta domnişoarei Prendergast, care e veşnic suspicioasă? întrebă Val, zâmbind cu îngâmfare. Este evident că nu are încredere în tine. Făcu o pauză. Dar cred că te place.

— Eu nu am observat asta, oftă frustrat Derek. Deşi spusese că începea să-l placă. Nu destul ca să se căsătorească cu el, bineînţeles – deşi nu i-o ceruse. Cred că va fi recunoscătoare să stea o dimineaţă singură. Ziua noastră de azi nu a mers tocmai bine.

— Pentru că nu vrea să se căsătorească cu tine, spuse mama cu o voce plină de simpatie.

— Nu i-am cerut-o niciodată!

— Ei bine, acum ştii ce ţi-ar răspunde dacă te-ai hotărî vreodată să o întrebi, interveni Val, sorbind din whisky. Eu aş spune că e foarte convenabil. Te scuteşte de o grămadă de necazuri.

— Nu am intenţia să îi cer Indiei Prendergast să se căsătorească cu mine, spuse el pe un ton apăsat, întrebându-se de ce cuvintele lui nu păreau adevărate.

— Totuşi, eu vreau să o întâlnesc, spuse mama, studiindu-şi gânditoare fiul. Nu cred că te-am mai auzit vreodată proclamând atât de vehement despre o femeie că te scoate din minţi.

— Cred că am spus asta despre mai multe femei.

Mama zâmbi cu un aer cunoscător.

Derek gemu în sinea lui. Ultimul lucru pe care îl dorea – ultimul lucru de care avea nevoie – era amestecul mamei lui. Orice ar fi simţit pentru India, orice ar fi fost între ei nu era treaba mamei lui. Însă un fapt atât de simplu ca acesta nu avea s-o oprească.

— Percival, începu mama, îndreptându-şi atenţia spre Val, şi Derek oftă uşurat. Trebuie să discutăm despre pregătirile pentru bal. Voi vorbi cu bucătăreasa şi cu restul personalului mâine, deşi sunt sigură că totul e în ordine.

Val ridică din umeri.

— Sper şi eu să fie.

— Poţi face mai mult decât să speri, spuse ea pe un ton practic şi se ridică în picioare. Călătoriile sunt întotdeauna atât de obositoare. Cred că mă voi retrage în camerele mele înainte de ceai. Percival, te rog să îi spui majordomului că aştept să fie servit ceaiul exact la patru şi jumătate, aici în salonaş. Se opri. Nu, aş prefera să iau ceaiul în camerele mele. Cred că ar fi mai bine să mă bucur de intimitate. Şi te rog să o informezi pe domnişoara Prendergast că aş fi onorată dacă mi s-ar alătura.

— De ce? spuse Derek fără să se gândească. Trecătorul lui sentiment de uşurare dispăruse, înlocuit fiind de o greutate apăsătoare în stomac.

— De ce? Ei haide, dragule! De ce nu aş vrea s-o întâlnesc pe femeia care nu vrea să se căsătorească cu fiul meu?

— Chiar aşa, adăugă Val. Derek se gândi la posibilitatea de a-l burduşi bine când se ivea ocazia.

Se strădui să zâmbească.

— Bineînţeles.

— De abia aştept. Sclipirea prădalnică se întorsese în ochii ei. Bănuiesc că vom avea multe de discutat.

Exact de asta se temea şi Derek.

Capitolul 19

Oriunde ar ajunge o doamnă călătoare, purtată de dorul de ducă, nu trebuie să neglijeze plăcerea de a achiziţiona lucruri din ţara respectivă, ca suvenir de călătorie şi daruri pentru cei rămaşi în urmă. De obicei, au preţuri acceptabile.

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

— Deci, domnişoară Prendergast, începu Lady Westrale, lăsând jos ceaşca, împreunându-şi mâinile în poală şi zâmbind plăcut. Spune-mi, te rog, de ce nu vrei să te căsătoreşti cu fiul meu.

India se înecă cu bucăţica de biscuit din gură, un biscuit ce păruse chiar gustos cu o clipă în urmă şi care avea acum gust de rumeguş, îşi acoperi gura cu mâna.

— Mă scuzaţi, cum aţi spus?

— Vai de mine! Marchiza umplu din nou ceaşca Indiei. Te-am speriat, nu-i aşa? Poate mai vrei puţin ceai?

— Vă mulţumesc, bolborosi India şi acceptă ceaşca.

— Ceaiul e adesea util când te îneci cu ceva, oh, neaşteptat.

India sorbi din ceai şi se luptă să îşi recapete stăpânirea de sine.

Nu era uşor. Fusese cam neliniştită chiar de când primise invitaţia – deşi ar fi fost mai corect să îi spui somaţia – de a o vizita pe mama lui Derek, marchiza de Westrale, în camerele ei pentru a lua ceaiul. Camerele ocupate de lordul şi Lady Westrale erau chiar şi mai mari decât cea a lui Derek şi decorate într-un mod mai puţin feminin decât camera Indiei, dar totuşi drăguţe, cu mobile întunecate din lemn sculptat şi tapiţerii luminoase şi

pastelate. Dacă ai fi încercat să îţi imaginezi nişte camere mai potrivite pentru un marchiz şi soţia sa, probabil că imaginea nu ar fi fost departe de asta.

Nimeni nu spusese că marchizul şi soţia sa erau aşteptaţi, şi India bănuia că apariţia mamei lui fusese o surpriză şi pentru Derek. Cu siguranţă că altfel ar fi spus ceva. Ar fi pregătit-o pe India în vreun fel. Nu că ar fi fost necesară o pregătire. În ciuda tuturor lucrurilor care se petrecuseră între ei, ea nu era decât prietena lui. Şi nici nu avea să fie vreodată mai mult.

În câteva minute, marchiza îndepărtase presimţirile rele ale Indiei. Era surprinzător de prietenoasă, fermecătoare şi chiar drăguţă. India bănuia că trecuse de cincizeci de ani – o presupunere bazată mai mult pe vârsta lui Derek decât pe înfăţişarea mamei lui – şi nu era mai înaltă decât India, cu păr de un blond pal şi ochi de aceeaşi formă şi culoare ca şi ochii fiului ei. India se trezi bucurându-se de conversaţia lor uşoară despre Paris şi provocările călătoriei.

Cele mai multe dintre comentarii veniseră din partea mamei lui Derek, care părea să facă tot ce îi stătea în puteri pentru ca India să se simtă în largul ei. Şi eforturile ei funcţionaseră într-adevăr. Până acum. India nu se aşteptase să trebuiască să-şi explice din nou raţionamentul, chiar azi, şi categoric nu în faţa mamei lui Derek.

— E mai bine? întrebă Lady Westrale.

India încuviinţă.

— Mult.

— Bun, atunci putem continua. Lady Westrale o studie curioasă. Deci, domnişoară Prendergast, începu ea şi se opri. Pot să-ţi spun India? E un nume încântător. Minunat de exotic.

— Vă mulţumesc, spuse India cu un zâmbet pierit. Da, bineînţeles.

— Excelent. După cum spuneam, majoritatea femeilor fac tot ce pot ca să se căsătorească cu Derek. Sunt curioasă să aflu de ce dumneata, nu.

— Ei bine… începu India, alegându-şi cuvintele cu

grijă. Având în vedere că Derek nu m-a cerut în căsătorie, mi se pare că motivele mele de a crede o asemenea unire imposibilă sunt irelevante.

— Dar totuşi interesante.

— Mă îndoiesc.

— Ei, haide, India, să nu ne mai ascundem după deget. Ochii albaştri ai marchizei – ochii fiului ei – se îngustară uşor. Nu ai fi prima femeie care şi-a dat seama că bărbaţii doresc de obicei exact ceea ce nu pot avea. Dacă acesta e modul în care intenţionezi să îl prinzi în capcană pe fiul meu, te asigur că nu e atât de credul cum pare.

India respiră scurt şi rapid.

— Şi eu vă asigur că nu fac aşa ceva! Îl consider pe Derek un simplu prieten. Şi, ca prietenă a lui, încerc să-l ajut în eforturile sale de a se schimba.

— De a se schimba?

India spuse primul lucru care îi trecu prin minte.

— De a fi la înălţimea amintirii tatălui său, lucruri de felul acesta.

— Amintirii tatălui său? întrebă rar marchiza.

— Ei bine, da. Nu era complet adevărat, dar nu era nicio minciună. Dar India nu avea de gând să îi spună unei marchize că fiul ei era implicat într-o operaţiune de jecmănire a unor femei credule. Şi nici nu intenţiona s-o lase să-şi închipuie că avea alte planuri cu fiul ei. Se îndreptă de spate. Bănuielile dumneavoastră asupra adevăratelor mele intenţii nu ar putea fi mai greşite.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Sunt foarte conştientă că nu sunt genul de femeie cu care trebuie să se căsătorească Derek.

— Cât de interesant, murmură Lady Westrale. Şi de ce nu?

— De ce nu? India se holbă la ea, dar marchiza părea sincer interesată de răspuns. Familia mea, chiar dacă respectabilă, nu e demnă de atenţie în societate sau în altă parte. Nu am nicio avere. Am o înfăţişare banală. Mai mult, am un loc de muncă, şi nu sunt guvernantă sau învăţătoare sau doamnă de companie. Chiar şi dumneavoastră trebuie

să recunoaşteţi că aceste motive sunt suficiente ca să mă taie de pe lista posibilelor mirese pentru Derek, spuse ea cu năduf. De ce sunt singura care pare să înţeleagă asta?

— Eu înţeleg cât se poate de bine, începu marchiza şi se opri. Cine nu înţelege?

— Fiii dumneavoastră. Nici Derek, nici lordul Brookings.

— Sunt băieţi buni, declară Lady Westrale, strălucind de mândrie.

— Băieţi buni? se holbă India. Ştia că ar fi trebuit să-şi ţină gura, dar era una dintre cele mai ridicole declaraţii pe care le auzise vreodată. Iertaţi-mă dacă spun asta, Lady Westrale, dar Derek are o reputaţie notorie…

Mama lui pufni dispreţuitor.

— Fleacuri prosteşti, în cea mai mare parte.

— Şi se pare că Excelenţa Sa are o reputaţie exact la fel de nefericită. Una de care e atât de mulţumit, încât se simte indignat dacă nu ştii nimic despre asta.

— Mi se pare ceva încântător, dumitale, nu?

— Nu.

Marchiza se încruntă.

— Mi se pare o atitudine îngustă la minte.

— Cred că…

— Aş putea să te lămuresc că…

— Lady Westrale…

— Ai avut timp să vorbeşti, dragă, acum e rândul meu, spuse ferm femeia mai vârstnică. Sunt foarte conştientă de reputaţia fiilor mei. Totuşi, din câte ştiu, nici Derek, nici Percival nu au rănit pe nimeni cu bună ştiinţă. Cred că sunt mulţi oameni aşa-zis respectabili pe lume care nu pot spune acelaşi lucru. O ţintui pe India cu o privire aspră. Nu eşti de acord?

— Da, presupun că da.

Marchiza încuviinţă.

— Şi niciunul dintre ei nu a avut vreo aventură cu o persoană, oh, *inocentă.* Nu au ruinat niciodată reputaţia unei tinere. Incidentele care sunt puse pe seama lor…

— De care sunt *acuzaţi…*

— E o chestiune de interpretare, India. Depinde de punctul de vedere al observatorului, spuse Lady Westrale, înlăturând comentariul cu un gest. Oricum, greşelile pe care le-au făcut nu au fost niciodată cu adevărat răutăcioase, ci mai degrabă… năstruşnice. Înţelegi ce spun?

— Înţeleg că sunteţi mama lor, spuse rar India. Şi, ca atare, mă aşteptam să îi apăraţi.

— Ai dreptate, bineînţeles. Îmi voi apăra întotdeauna fiii. Şi chiar dacă se poate să fi făcut unele lucruri la care societatea strâmbă din nas, sunt bărbaţi buni, cu inimă bună. Îşi uni buzele într-un zâmbet forţat. Şi eu sunt mândră de ei.

Ar fi fost mândră de Derek dacă ar fi ştiut de legăturile lui cu Societatea Doamnelor Călătoare? Nu conta; aveau să se termine în curând. În ciuda altercaţiei lor, avea încredere că el urma să facă ce era corect.

— Acum, am înţeles că bagajul dumitale s-a rătăcit.

— Din nefericire, încuviinţă India, uşurată de schimbarea bruscă a subiectului. E unul dintre motivele care ne forţează să zăbovim la Paris. Deşi e adevărat că nu am verificat încă multe dintre locurile prin care ar fi putut trece verişoara mea.

— Puţine oraşe din lume sunt mai potrivite ca Parisul pentru a zăbovi. Marchiza alese unul dintre biscuiţii cu migdale care ajunseseră să-i placă destul de mult Indiei, muşcă din el, apoi o privi gânditoare pe India. Ştii că vom găzdui un bal aici peste câteva zile?

Un bal? India simţi cum i se usca gura brusc şi clătină din cap.

— Nimeni nu mi-a spus nimic. Dar de ce s-o fi făcut? Era un oaspete al casei, dar nu unul pe care l-ar fi invitat la bal. Pot să aranjez să rămân în camera mea cât timp are loc.

Lady Westrale se holbă la ea.

— De ce? Apoi se văzu pe faţa ei că înţelesese. Oh, înţeleg. Încuviinţă plină de simpatie. Va trebui să facem ceva în privinţa asta.

— În ce privinţă?

— În privinţa hainelor tale, bineînţeles. Se uită la rochia de un albastru pal pe care o alesese India pentru ceai şi se cutremură. Înţeleg că însoţitoarea ta ţi-a împrumutat nişte haine.

Dintre cele două rochii de zi, una pentru cină şi una de seară pe care i le împrumutase Estelle, asta i se păruse cea mai puţin criticabilă. Se părea că marchiza nu credea acelaşi lucru.

— Doamna Greer a fost foarte amabilă.

— Da, ei bine, amabilitatea e una – şi bunul-gust cu totul altceva. Nu îndrăznesc să întreb ce fel de rochie de seară ţi-a oferit.

— E… acceptabilă, spuse India, strâmbând din nas. Simţea că trăda bunătatea lui Estelle în mod josnic, dar rochia – având o culoare între roz sclipitor şi purpuriu pal, cu volane, pliuri şi flori din mătase – era probabil cel mai înzorzonat lucru pe care îl văzuse India în viaţa ei. Mai rău, chiar şi cu ajustările experte realizate de Suzette, o făcea să pară un cârnat umplut. Nu mă aşteptam să trebuiască să o port.

— Nici nu va trebui, încuviinţă ferm marchiza. Suntem în Paris, căminul celor mai buni croitori din lume şi ar fi o greşeală să nu profităm de serviciile lor. Mâine vei petrece ziua cu mine. Vom merge în câteva din locurile mele favorite, şi vei avea o garderobă potrivită cât ai pocni din degete.

— Apreciez oferta, Lady Westrale, dar mă tem că nu e posibil. Inspiră adânc. Nu am niciun ban. I-am pierdut.

— I-ai pierdut? întrebă marchiza plină de simpatie. La cărţi?

— Nu.

— Atunci ai fost şantajată? se cutremură ea.

India înghiţi în sec.

— Categoric nu.

— Dumnezeule mare! spuse Lady Westrale holbându-se la ea. Sper că nu i-ai dat unui netrebnic spilcuit care ţi-a promis că ţi-i va da înapoi când va primi o moştenire şi apoi a dispărut fără urmă?

India făcu ochii mari.

— Aş fi reuşit să evit asta.

— Bun. Sunt puţine lucruri mai prosteşti decât asta, oftă uşurată Lady Westrale. Dar nu mă pot gândi la nicio altă modalitate de a-ţi pierde banii.

— Nu înţelegeţi. Chiar i-am *pierdut.* I-am rătăcit, dacă vreţi. Nu ştiu unde sunt. Chiar dacă îşi recunoscuse de multe ori eroarea, greşeala continua să i se pară la fel de stupidă. I-am ascuns în geamantan.

— Geamantanul care s-a pierdut?

India încuviinţă.

— După cât se pare, există ceva mai prostesc decât a-i da banii unui străin chipeş.

— Da, se pare că da, recunoscu India.

— Percival a spus că eşti eficientă, spuse marchiza, cântărind-o. Asta nu mi se pare deloc eficient.

— Atunci mi s-a părut o idee bună, răspunse India cu voce pierită.

— Vai de mine, draga mea, clătină din cap Lady Westrale. Când călătoreşti, trebuie să îţi ascunzi întotdeauna banii în ghete. Sau într-un buzunar special cusut de corset. Sau, şi mai bine, să călătoreşti cu un gentleman a cărui datorie e să aibă grijă de orice necesitate, prin urmare şi de bani.

— Îmi voi aminti asta.

— Ai grijă s-o faci, încuviinţă marchiza ferm. Să-i pui în geamantan, auzi.

India se cutremură.

— Totuşi, nu ai înţeles. Nu îţi sugeram să îţi cumperi o nouă garderobă, spuse marchiza, oferindu-i un zâmbet strălucitor. Am de gând să ţi-o cumpăr eu.

India se înecă din nou.

— Dar de ce?

— Trebuie să te dezobişnuieşti de asta, dragă. Nu e o dovadă de bună-creştere şi poate fi şi periculos. Coborî vocea, confidenţial: Am fost odată la o petrecere la care un gentleman cam masiv s-a înecat cu o bucată de prepeliţă friptă. Păi, tenul lui a trecut prin toate culorile şi a fost

îngrozitor, până când o femeie corpolentă care stătea lângă el l-a lovit odată cu putere în spate. Şi asta a făcut prepeliţa să zboare peste masă, spre groaza persoanei care stătea în faţa lui. Se opri. Deşi, dacă îmi amintesc bine, domnul s-a îndrăgostit de doamna care fusese atât de atentă şi îl lovise. Un lucru duce la altul, şi s-au căsătorit fericiţi la puţin timp. De fapt, şi acum le place să spună cum s-au cunoscut şi cum l-a salvat ea de la o moarte iminentă.

— Ce… noroc?

— A fost un noroc. Totuşi, continuă ea cu un gest absent, am deviat de la problema noastră, adică de la nevoia dumitale de haine potrivite şi de la decizia mea de a ţi le cumpăra.

— Şi eu nu înţeleg de ce vreţi să faceţi asta, spuse India fără să-şi poată ascunde încăpăţânarea din voce.

— Din mai multe motive. Mai întâi, începu ea să numere pe degete, pentru că nu vrei să te căsătoreşti cu fiul meu. Chiar dacă raţionamentul tău nu mi s-a părut prea sănătos, cred că eşti sinceră. Şi eu sunt un judecător excelent de caractere. Nu a fost aşa dintotdeauna, dar unul dintre puţinele avantaje ale îmbătrânirii este faptul că înveţi vreo câteva lucruri pe parcurs. Şi sinceritatea, draga mea, trebuie răsplătită întotdeauna.

— Mulţumesc, murmură India.

— În al doilea rând, s-ar putea spune că scumpa mea mătuşă Guinevere e prima responsabilă pentru această căutare a dispărutei Lady Heloise. Şi asta înseamnă că e vina ei că hainele dumitale – şi banii – s-au pierdut. Meriţi o compensaţie.

— Totuşi…

— Mai mult, soţul meu are o avere considerabilă. Chiar mai mult decât aş putea cheltui eu, deşi consider că scopul meu în viaţă este să fac tot ce îmi stă în puteri. O fulgeră pe India cu un zâmbet satisfăcut. Nu mă costă aproape nimic să îţi ofer o nouă garderobă.

— Şi e foarte generos din partea dumneavoastră, dar…

— Şi – o ţintui pe India cu o privire practică – peste

cinci zile vom avea un bal aici. Ca oaspete al acestei case, înfăţişarea dumitale se va reflecta asupra gazdelor. Nu te amăgi, India, ne aşteptăm să iei parte. Şi eu, şi Percival am fi profund jigniţi şi foarte insultaţi dacă nu ai veni. Am considera că e un gest foarte necivilizat. Şi nu mi s-a părut că ai fi genul de femeie care să dorească să fie nepoliticoasă.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar... eu nu am fost niciodată la un bal, spuse India fără să se gândească.

Lady Westrale făcu ochii mari.

— Niciodată?

India clătină din cap.

— Mă tem că nu.

— Dar ştii să dansezi? întrebă precaut marchiza, de parcă s-ar fi temut de răspuns.

— Ne-au învăţat la domnişoara Bicklesham.

— Academia Domnişoarei Bicklesham pentru Tinere Doamne Desăvârşite?

India încuviinţă.

— Excelentă instituţie. Se încruntă. Dar dumneata nu pari absolventa tipică a domnişoarei Bicklesham.

India ridică bărbia.

— Mulţumesc.

Lady Westrale râse.

— Încă un lucru pentru care nu ne vom face griji. Acum, referitor la noile dumitale haine, va trebui să facem o listă cu ce e absolut necesar, ce ar fi înţelept să cumpărăm şi ce putem cumpăra doar ca să ne distrăm.

— Lady Westrale, inspiră adânc India. Apreciez oferta dumneavoastră amabilă, dar nu vă pot permite să îmi cumpăraţi haine. M-aş simţi obligată să vă înapoiez banii, şi mă tem că n-o voi putea face niciodată.

— Draga mea tânără doamnă, mă tem că nu înţelegi. Permite-mi să îţi explic. Lady Westrale se gândi un moment. Mama mea a murit când era destul de tânără, surorile mele vitrege nu au ţinut prea mult la mine şi, fiindcă tatăl meu era vestit pentru buzunarele lui goale, eu nu am avut un sezon de debut. De abia după căsătorie am

avut suficiente resurse financiare ca să îmi permit rochii frumoase, pantofi eleganţi şi pălării complicate. Îmi face mare plăcere să fac cumpărături acum, când am mijloacele necesare. E foarte amuzant. Consider că e o artă, şi sunt foarte pricepută.

Totuşi, am doi fii şi, chiar dacă îi iubesc foarte mult, am regretat dintotdeauna că nu am avut o fiică. Acum nu se mai poate face nimic, bineînţeles, dar aici intri dumneata în scenă, zâmbi ea nostalgic. Mi-am invidiat întotdeauna prietenele care aveau plăcerea de a face cumpărături cu sau pentru o fiică. Voi considera că îmi faci o mare favoare dacă îmi vei permite să fac acelaşi lucru cu dumneata. Şi îţi promit să nu fiu prea extravagantă.

— Înţeleg, spuse India fiindcă nu ştia ce să zică. Pe de o parte, până acum hainele nu fuseseră importante pentru ea. Pe de altă parte, Parisul – sau altceva – o schimbase. Începuse să se întrebe dacă a fi raţională, practică şi eficientă însemna să arăţi întotdeauna raţională, practică şi eficientă.

— Poţi să te mai gândeşti la propunerea mea, bineînţeles, dar te avertizez că nu accept un răspuns negativ. Ochii îi scânteiau de emoţie. Vom începe cu vizitarea croitorilor mei favoriţi, mâine-dimineaţă la prima oră.

— Mă tem că nu e posibil, spuse India, ignorând un neaşteptat fior de regret. Trebuie să continui să o caut pe verişoara mea împreună cu Derek.

— Derek poate foarte bine să continue căutarea singur o zi sau două, spuse ferm Lady Westrale, apoi sorbi din ceai. Şi îţi va face şi dumitale bine să te mai gândeşti şi la altceva, nu doar la dispăruta Lady Heloise. Nu cred că a fost uşor pentru dumneata.

— Sunt îngrijorată. Ea e toată familia mea şi îmi este dor de ea, dar… Nu era sigură de ce spunea asta, dar Lady Westrale nu se dovedise chiar atât de înspăimântătoare pe cât se temuse India. Era mai degrabă cu adevărat drăguţă. Mi-a trecut prin minte că sunt lucruri pe care nu le ştiu despre Heloise. Lucruri la care nu am fost atentă sau pe

care nu a vrut ea să mi le facă cunoscute. A fost ca o revelaţie, şi nu prea ştiu ce simt acum.

— Te înţeleg foarte bine, spuse cu simpatie marchiza. Cred că niciunul dintre noi nu îi cunoaşte pe cei de lângă el în măsura în care crede că îi cunoaşte.

— Probabil că nu.

— Mai mult, lucrurile nu se dovedesc întotdeauna aşa cum ne aşteptăm noi.

— Eu nu m-am aşteptat niciodată să ajung în Paris.

— Îmi imaginez că nu te-ai aşteptat nici să te împrieteneşti cu fiul meu. Ai spus că te consideri prietena lui?

— Da, încuviinţă India.

— Ce interesant, spuse ea gânditoare. Mă refer la faptul că eşti dispusă să fii prietena lui. Dar nu eşti dispusă să fii soţia lui.

— Credeam că aţi înţeles. De ce nu puteau renunţa odată la asta? India îşi adună tot curajul. Nu sunt potrivită pentru a fi soţia lui, şi oricât m-aş strădui, nu-mi pot imagina că aş fi potrivită pentru a deveni contesă.

— Îmi cer scuze, spuse Lady Westrale, clătinând din cap cu tristeţe. Habar nu aveam că ai tendinţe criminale.

India aproape că rămase fără grai.

— Cu siguranţă că nu am! Nu am încălcat niciodată vreo lege.

— Atunci familia ta are. Lady Westrale rupse o bucăţică de biscuit şi îl îndesă în gură.

— Familia mea e foarte respectabilă. India era atât de indignată, încât ridică vocea. Părinţii mei erau misionari, şi verişoara mea e fiica fostului conte de Crenfield.

— Oameni buni şi decenţi?

— Fără urmă de îndoială!

— Onorabilitatea, respectarea legilor şi bunătatea sunt singurele lucruri pe care ţi le poate cere cineva, dragă. Se opri. Atunci, corectează-mă dacă greşesc, dar singura ta obiecţie reală faţă de căsătoria cu fiul meu e faptul că o asemenea uniune nu ar fi corectă din punct de vedere social?

— Da, încuviinţă India. Nu sunt o fiinţă prostuţă şi aiurită – în ciuda banilor pierduţi – care crede în prostii romantice. Înţeleg modul în care funcţionează lumea.

— Eu nu am apreciat niciodată modurile de funcţionare a lumii. Cred că sunt adesea crude şi frecvent absurde. Spune-mi, India, îţi place Derek?

— Da, bineînţeles.

— De ce?

— Nu ştiu. E destul de drăguţ. Se gândi mai bine la întrebare. Nu am crezut asta la început sau poate că pur şi simplu nu m-am aştepta să fie aşa, dar acum o cred. E foarte atent cu cei din jur şi se poartă amabil cu oamenii. L-a ajutat pe profesor, deşi nu era obligat s-o facă. E şi inteligent. Nici la asta nu mă aşteptam, şi m-a salvat dintr-o situaţie stânjenitoare. Cu riscul propriei sale siguranţe. A insistat să îmi arate frumuseţile Parisului, în ciuda şovăielii mele. Şi trebuie să recunosc că mi-a plăcut. Şi îi plăcuse să fie cu el. Pare să facă oamenii să se simtă, nu ştiu, speciali, poate. E respectuos cu profesorul, şi se angajează în tot felul de discuţii academice. Păi, aproape că poţi să-l vezi cum înfloreşte captând atenţia lui Derek. Şi flirtează scandalos cu doamna Greer, lucru care mi s-a părut destul de neplăcut la început, dar ea îl adoră. Nu ştiu sigur de ce, dar e evident că îl adoră. E mult mai, nu ştiu, atent cred că ar fi cuvântul potrivit, decât mă aşteptam. Vede şi observă la mine lucruri pe care nimeni nu le-a văzut sau observat până acum. Acum că o spunea cu glas tare, părea chiar remarcabil. Nu toate sunt plăcute, ţineţi cont, dar dovedesc o receptivitate uimitoare. În afara câtorva ocazii, a fost mereu sincer. Nu sunt sigură că am încredere în el, cel puţin aşa credeam la început, dar acum… spuse ea mai mult ca pentru sine, decât adresându-i-se marchizei.

„Dar acum ce?”

Avea în sfârşit încredere în el? Spera şi credea că avea să facă ce era bine. Oare speranţa şi încrederea nu merg mână în mână? Revelaţia aceasta o lăsă fără suflare. Nu îi spusese chiar în această după-amiază că tot nu avea încredere în el? O spusese doar pentru că trebuia s-o

spună? Pentru că nu se aşteptase niciodată să simtă altceva? Dar, dacă el era într-adevăr un bărbat bun, decent, dornic să se schimbe, un bărbat care avea toate calităţile despre care vorbise mama lui, de ce să nu aibă încredere în el?

— Acum? o ajută Lady Westrale.

— Acum eu… eu îl plac. Poate că simţea chiar mai mult.

— Înţeleg.

India ridică din umeri, neajutorată.

— Măi, măi, asta e interesant, murmură marchiza, apoi inspiră adânc. Ar trebui să ştii ceva despre fiul meu, India. Derek a fost îndrăgostit de mai multe ori, din câte ştiu, şi bănuiesc că au fost şi femei despre care nu ştiu. În fiecare caz, doamna era foarte potrivită să devină viitoarea contesă de Danby. Toate erau exact genul de femeie cu care ai spus că trebuie să se căsătorească. Şi totuşi, niciuna dintre ele nu l-a condus spre căsătorie sau măcar spre logodnă.

India nu se putu abţine.

— De ce?

— Pentru că, deşi erau potrivite din punct de vedere al banilor, al poziţiei şi al tuturor lucrurilor la care te-ai gândit tu – şi social, dacă tot veni vorba – nu erau potrivite pentru el.

— Asta e… interesant.

— Draga mea India. Unul dintre cele mai încântătoare lucruri legate de titlu şi bani – în special de bani – e faptul că poţi să faci exact ce doreşti, iar oamenii să te ierte. Eu nu m-am căsătorit niciodată din considerente sociale sau financiare. Tatăl lui Derek era al doilea fiu, fără nicio perspectivă. Cel de-al doilea soţ al meu, tatăl lui Percival, a fost un marchiz foarte bogat, dar când m-am căsătorit cu el nu era aşa. Nu era sărac, desigur – îmi dădusem seama de mult că sărăcia adevărată nu era pentru mine, dar habar nu am avut că urma să moştenească titlul şi averea unui văr. Şi soţul meu de acum, scumpul meu Stephen, are şi bani, şi titlu – alt marchiz, lucru foarte convenabil – şi le avea când

m-am căsătorit cu el, dar m-aş fi căsătorit cu el şi dacă nu ar fi avut nimic. Afişă un zâmbet atotştiutor. Banii şi poziţia, draga mea, nu sunt la fel de greu de găsit ca un om bun. Mai ales unul care să îţi cucerească inima. Eu am fost extraordinar de norocoasă. E foarte greu de găsit dragostea în lumea asta. Eu am fost iubită de trei bărbaţi minunaţi şi i-am iubit la rândul meu.

Se opri, gânditoare.

— Dacă aş fi ştiut că aveam să-l pierd pe Henry, tatăl lui Derek, atât de curând, aş fi preţuit fiecare moment. Şi la fel simt şi pentru tatăl lui Percival, Arthur. Dar nu ştii ce ai până nu pierzi. Vocea ei deveni mai hotărâtă. Nu voi face aceeaşi greşeală cu Stephen. Mă voi asigura că ştie, în fiecare zi, prin vorbe şi fapte, cât de mult ţin la el.

India zâmbi.

— E ceva încântător.

— Da, ei bine, după cum am spus, sperăm să învăţăm ceva în timp ce înaintăm prin viaţă, spuse ea cu bruscheţe, de parcă ar fi spus mai mult decât intenţionase. Nu ştiu sigur de ce ţi-am spus toate astea; cred doar că am vrut să ştii că exemplul pe care l-am dat fiilor mei nu este cel al unei femei preocupate de problemele care par importante în ochii societăţii. Şi Derek, şi Percival au de gând să se căsătorească din dragoste, şi probabil că de asta nu s-au căsătorit încă. Oftă. E o problemă pe care trebuie să o rezolv. Vreau pur şi simplu ca ei să fie fericiţi, şi femeia potrivită va face asta pentru ei. Ştiu că bărbatul potrivit a făcut asta pentru mine. Adică bărbaţii, fiindcă mă refer la toţi trei.

Capitolul 20

— Cred că trebuie să-i spui totul.

Derek se opri din mers şi se holbă la fratele lui.

— Chiar crezi?

— Ei bine, alternativă e să nu îi spui absolut nimic. Nu

ştiu sigur dacă o opţiune e mai bună decât cealaltă. Val ridică din umeri. Dar se pare că domnişoara ta Prendergast e mare amatoare de romane poliţiste. S-ar putea să aprecieze cotiturile şi răsturnările de situaţie pe care le-a implicat căutarea verişoarei ei.

— Îţi dai seama că, atunci când stai în spatele biroului bunicului tău, în biblioteca asta impunătoare, pari să ştii într-adevăr ceea ce spui?

— Îmi dau seama, spuse Val aşezându-şi palmele pe birou cu un gest atotcuprinzător şi arătând ca un rege care îşi supraveghea domeniul. De asta stau aici. Sunt mai înţelept decât mi-o permite vârsta, frate.

— În opinia ta, poate.

— Haide, tocmai ţi-am dat un sfat excelent. Nu e vina mea că refuzi să îl accepţi.

— Tocmai mi-ai explicat care sunt opţiunile. Opţiuni pe care le cunoşteam deja foarte bine. Nu mi-ai dat niciun sfat.

— Din nou, rânji superior Val. Mai înţelept decât mi-o permite vârsta.

— Dumnezeule mare, mormăi Derek şi îşi reluă plimbarea.

Măcar nu trebuia să ia o hotărâre pe moment. India şi mama lui erau în cea de-a treia zi de asediu a croitorilor din Paris. De abia o mai văzuse, şi doar în trecere, după sărutul lor şi cearta care urmase. Dar nu coborâse la cină şi, după cum îi spusese Estelle, nici India nu o făcuse. Ceea ce era probabil cea mai bună atitudine.

— Oricât de mult aş iubi-o pe mama şi oricât i-aş fi de recunoscător că o ţine pe India ocupată, ideea că petrec atât de mult timp amândouă îmi produce fiori de spaimă. Au făurit un fel de alianţă păgână. Uniunea aceasta nu poate aduce nimic bun. Se opri şi se uită la fratele lui. Despre ce crezi că vorbesc?

— Oh, probabil că mama vorbeşte întruna despre cea mai nouă modă, despre ultimul stil şi despre culoarea acestui sezon. Iar domnişoara ta Prendergast probabil că nu pierde nicio ocazie de a sublinia cât de ticăloşi sunt fiii

mamei.

— Pare corect. Derek oftă şi îşi continuă plimbarea.

Nu ar fi trebuit să o sărute. Fusese o greşeală. Oh, nu sărutul în sine, ci faptul că o sărutase atunci şi acolo, deşi se scuzase, şi deşi ea îl sărutase prima. Şi chiar dacă nu fusese cel mai bun moment, sărutul ei îi produsese o senzaţie încântătoare şi promiţătoare.

Fusese delicios de ispititoare cu ochii aceia verzi, postura perfectă şi manierele ei atât de serioase. Nu ştia sigur când încetase să o mai considere enervantă şi când devenise irezistibilă. Deşi continua să fie destul de enervantă şi, în mod foarte ciudat, asta o făcea pur şi simplu mai atrăgătoare. Nici nu ştia care dintre ei era responsabil de dezastru – probabil că amândoi. Dar el fusese într-adevăr rănit aflând că şi acum, după ce petrecuseră atât de mult timp împreună, după ce îi spusese lucruri pe care nu le mai spusese nimănui, ea tot nu avea încredere în el. Drăcia naibii, acceptase campania ei de a-l convinge să renunţe la căile lui rele! Ce mai putea face un bărbat pentru o femeie?

— Cred că ai nevoie de exerciţiu.

— Exerciţiu? Derek îşi dădu ochii peste cap. Şi ce crezi că ar trebui să mai exersez, mă rog?

— Poate că *exerciţiul* nu e un cuvânt atât de bun ca, oh, *repetiţia.*

— Repetiţie? ridică Derek dintr-o sprânceană. Ca repetarea unei piese?

— Exact, spuse Val lăsându-se pe spate în scaun. Eu voi juca rolul domnişoarei Prendergast şi tu pe al tău.

— E absurd, spuse Derek şi se trânti pe un scaun.

— Eu prefer să cred că e uimitor de inteligent.

Derek pufni.

— Deci, domnule Saunders, începu Val, adoptând un glas foarte ascuţit şi îndreptându-se rigid în scaun. Netrebnic ticălos şi scandalos, spune-mi ce ai aflat de la detectiv.

— Nu vorbeşte chiar aşa, spuse Derek, stăpânindu-şi un rânjet.

— Oh, haide, băiat obraznic ce eşti, vorbesc exact aşa, ripostă Val, ameninţându-l cu degetul. Deci, bărbat păcătos ce eşti, răspunde la întrebarea mea.

— Foarte bine. Se gândi un moment. Detectivul…

— Care detectiv?

— Cel pe care l-a angajat unchiul meu. Derek se întâlnise cu el în urmă cu două zile, şi continuase să îl vadă în fiecare zi de atunci.

Val icni în mod exagerat.

— Unchiul tău a angajat detectivi?

Derek încuviinţă.

— Voia să ajute.

— Ce idee strălucită! Val îl privi printre gene şi strânse buzele. Şi de ce nu mi-ai spus, ticălosule?

— Eu… De ce nu îi spusese? Pentru că dorise chiar de la început să îi demonstreze ceva? Sau să îşi demonstreze lui? Nu ştiu, răspunse el tăios. Continuă!

— Nu ai răspuns la întrebarea mea, destrăbălat îndărătnic ce eşti, spuse Val cu un oftat peste măsură de dramatic. Ce ţi-a spus detectivul?

— Că investigaţiile lui arată că Lady Heloise nu a ajuns niciodată la Paris. Un fapt confirmat de Derek însuşi, prin verificarea listei vizitatorilor tipărite de Galignani. Şi se pare că nici în Franţa.

— Nici în Franţa! Val se bătu cu palmele peste obraji. Vai de mine, cum poţi spune aşa ceva, fiinţă infamă ce eşti! Am primit scrisori ale ei din Le Havre şi Rouen, şi Trouville, şi Paris.

— Scrisori care au fost copiate cuvânt cu cuvânt dintr-un ghid de călătorie.

— Sărmana şi scumpa de Heloise nu a fost niciodată foarte originală, spuse Val, cu alt oftat peste măsură de dramatic.

— Îţi dai seama cât eşti de ridicol.

— Nu mai ridicol decât mă simt, spuse Val fluturând din gene. Continuă, te rog, mizerabil nemernic!

— Scrisorile au fost scrise într-adevăr de verişoara ta, dar… Aici, treaba devenea destul de încurcată.

— Da? Vocea lui Val deveni şi mai ţipătoare, dacă era posibil.

— Dar nu ea le-a trimis. Derek se opri. *Mademoiselle* Marquette, camerista ei, le-a pus la poştă.

Derek îşi petrecuse o mare parte din zi însoţindu-l pe detectivul unchiului Edward într-un sătuc pitoresc numit Chantilly, aflat în nord-estul Parisului, la distanţă de o oră cu trenul. Conform investigatorului, aici locuia *mademoiselle* Marquette şi familia ei. Nu fu greu deloc să o găsească pe femeie, dar trebuiră multe îndemnuri, apeluri la conştiinţa ei şi ameninţări cu implicarea autorităţilor ca să scoată adevărul de la ea.

Recunoscu că Lady Heloise o însărcinase să pună la poştă scrisorile destinate Indiei, din diferite locuri din Franţa, incluzând Parisul. *Mademoiselle* Marquette trebuia să călătorească apoi în Elveţia, Italia, Grecia şi în alte locuri timp de şase luni, iar Lady Heloise suporta cheltuielile. Femeia era însărcinată să îi trimită Indiei scrisorile scrise de Lady Heloise din toate locurile pe care le vizita. Era un plan interesant şi ar fi funcţionat exact dacă *mademoiselle* Marquette nu ar fi hotărât să îşi viziteze căminul. Era atât de copleşită de dorul de casă, încât hotărâse că nu făcea niciun rău dacă mai stătea puţin. Se părea însă că după câteva săptămâni îşi dăduse seama că, acum că ajunsese în sânul familiei, nu mai voia să plece, şi obligaţia ei de a pune la poştă scrisorile scrise de Lady Heloise pălea în comparaţie cu propriile ei dorinţe.

Mademoiselle Marquette declarase că zilele trecute îi trimisese înapoi toate scrisorile rămase lui Lady Heloise şi aranjase să îi înapoieze şi banii pentru călătorie, mai puţin ceva pentru necazurile ei, pe care insista că îi merita. Chiar dacă nu îi era atât de loială angajatoarei ei încât să continue înşelătoria, se pare că era atât de loială încât să nu spună de ce făcuse Lady Heloise un asemenea plan şi unde se afla în prezent. Camerista îl asigurase pe Derek că Lady Heloise era teafără şi nevătămată, dar refuza categoric să dezvăluie locul în care se afla. Sugeră, totuşi, că Lady Heloise nu părăsise niciodată Anglia. Detectivul

unchiului Edward era sigur că, deţinând această informaţie, aveau s-o găsească în curând.

După ce se întoarseră la Paris, Derek îi trimisese o telegramă unchiului său, cerând să fie informat în momentul în care era găsită bătrâna doamnă.

— Oh, vai de mine, spuse Val atingându-şi uşor fruntea cu mâna neputincioasă. De ce ar face aşa ceva? Şi unde e acum?

— Nu ştiu, respiră frustrat Derek. Nu am niciun răspuns la aceste întrebări.

— Şi s-ar putea ca asta să fie cea mai mare încurcătură în care ai intrat vreodată, spuse Val, reluându-şi vocea obişnuită.

— Mi-am dat seama deja de asta, dar îţi mulţumesc că mi-ai amintit.

— Cred că sfatul meu iniţial e totuşi cel mai bun. Spune-i totul. Măcar îi va dovedi că nu e vina Societăţii Doamnelor Călătoare şi, prin urmare, Lady Blodgett nu e vinovată şi nici tu nu eşti. Oricât de dezamăgită va fi aflând că s-a înşelat în privinţa ta – că nu ai jecmănit nişte femei neajutorate de economiile lor.

— Nu ştiu sigur dacă merită. Derek se luptase cu asta de când aflase adevărul.

— De ce? Pentru că nu o să mai fie nevoie să te schimbe? Val îl privi printre gene, speculativ. Sau pentru că se poate întoarce în Anglia, şi se termină cu asocierea voastră?

— De fapt, spuse Derek rar, nu m-am gândit la nici unul dintre aceste motive, dar bănuiesc că acum nu mai contează.

— Fiindcă ai ajuns să ţii destul de mult la ea. Val se opri. Nu, nu e complet adevărat. Eu am ajuns să ţin destul de mult la ea, într-un mod ciudat. Tu o placi.

— E uşor s-o placi.

— Nu, nu e, pufni Val. Deşi aş spune că s-a mai îmblânzit, dacă vrei, în timpul şederii aici. Nu mai e atât de ţeapănă de parcă ar fi înghiţit un băţ, ca la început.

— Cred că şederea la Paris a fost un fel de revelaţie

pentru ea.

— Parisul are acest efect, ridică el din umeri. Sau poate influenţa ta.

— Cred că e posibil. Suntem fiinţe foarte diferite. Şi totuşi îi venea foarte greu să îşi imagineze că avea să-şi continue viaţa fără ea.

— Te temi că o vei pierde dacă îi spui despre verişoara ei, nu?

— E şocant de perceptiv din partea ta.

— E vina biroului, rânji Val, apoi deveni serios. Nu te-am crezut niciodată laş.

— Niciodată nu au fost atât de multe în joc.

Val se holbă la el.

— Înseamnă că am dreptate. Ai sentimente faţă de ea.

— Aşa se pare. Ridică din umeri, neajutorat. Vreau să o protejez, Val, şi nu sunt sigur că pot. Nu de asta.

— Totuşi, dacă îţi pasă de ea, e şi mai important să îi spui ce ai descoperit. Dacă nu o faci, va fi mult mai rău când va afla.

— Mai rău? spuse tăios Derek. Ce ar putea să fie mai rău decât să descopere că singura ei rudă, femeia care i-a fost şi mamă, şi verişoară, femeia care i-a oferit un cămin când avea nevoie de unul, a conceput un plan elaborat prin care să o păcălească?

— Pentru că oricât de rău va fi pentru ea când va afla, spuse Val înfruntând privirea fratelui său, nu va ierta niciodată faptul că ai ştiut şi nu i-ai spus.

Un moment nesfârşit, fraţii se priviră în tăcere.

— Ai dreptate. Nu-mi place s-o spun, dar ai dreptate. Totuşi… Derek se gândi un moment. Cred că e mai bine să nu îi spun până nu aflăm unde e Lady Heloise. Chiar acum, oricât de multe am fi aflat, sunt mai multe întrebări decât răspunsuri. India va fi şi mai îngrijorată dacă va afla că Lady Heloise a pus la cale toate astea, dar nu va şti unde se află. Se va gândi la tot felul de lucruri groaznice.

— Recunosc că s-ar putea să fie mai bine să aştepţi, se strâmbă Val. Sau ar putea fi o greşeală de neiertat. Tot

mai cred că trebuie să îi spui tot ce ai aflat până acum.

— Dacă ai fi în locul meu, ai face-o?

— E cea mai înţeleaptă cale, dar… Val clătină din cap. Nu ştiu. Voi fi veşnic recunoscător că nu sunt în locul tău.

— Balul e poimâine, spuse Derek. Mama spune că India nu a fost niciodată la un bal.

Sprâncenele lui Val se ridicară.

— Cum, niciodată?

— Se pare că nu. Nu mi-ar plăcea să îi stric plăcerea. Şi până atunci s-ar putea să aflăm unde se află Lady Heloise. Inspiră adânc. Dar orice s-ar întâmpla, o să-i spun după bal.

Val bătu darabana cu degetele în birou, gânditor.

— Ce fel de femeie nu a fost niciodată la un bal?

— Una care nu a avut un sezon, care nu şi-a făcut debutul în societate. Una care simte că e responsabilitatea ei să îşi câştige traiul, care crede că balurile şi evenimentele sociale sunt lucruri frivole şi prosteşti. Derek strânse din dinţi. Una care crede că femeia care a crescut-o are un venit limitat.

— Lady Heloise?

Derek încuviinţă.

— Conform surselor mele, are o avere substanţială, de care India nu ştie.

Val îşi privi ţintă fratele.

— Lady Heloise pare să aibă multe secrete.

— Şi nu voi fi eu cel care să dezvăluie aceste secrete. Dacă India afla că Lady Heloise nu doar că o înşelase în privinţa călătoriei, ci o minţise toată viaţa, ar fi fost devastată. India nu era o persoană care să creadă cu uşurinţă în alţii, şi Derek nu voia să fie cel care îi distrugea încrederea în tutorele ei. Dar mă tem că ai dreptate. Dacă află ceva din toate astea, şi apoi află că eu am ştiut şi nu i-am spus…

— Urâtă treabă, Derek. Ochii lui Val străluceau de simpatie. Poate că nu te va ierta niciodată dacă îi vei spune – va omorî mesagerul, cum se spune. Şi s-ar putea să nu te ierte niciodată dacă nu îi vei spune.

*

Gata, se săturase. În ciuda faptului că presimţea un dezastru, Derek se alătură familiei la cină. India îşi făcu şi ea apariţia, şi nu putu să nu se întrebe – sau să spere – dacă îi fusese la fel de dor de el cum îi fusese lui de ea. Totuşi, nu încercă să vorbească cu ea în particular, şi nici ea nu încercă. Se pare că în ceea ce o privea, era cu adevărat un laş.

Cina părea o petrecere. Mama jucă foarte bine rolul ei obişnuit de gazdă perfectă, încurajând şi conducând conversaţia din jurul mesei. Se vorbi foarte mult despre pregătirile pentru bal, şi mama se asigură că familia Greer şi India înţeleseseră cât de încântată era că aveau să ia parte şi ei. Derek nu ştia dacă încântarea aceasta era provocată de cuplul vârstnic sau de India. Şi când mama lui nu conducea discuţia, o făcea tatăl său vitreg. Westrale dovedi un interes până atunci necunoscut faţă de arhitectura medievală, şi se pare că citise chiar şi una dintre cărţile profesorului. De asemenea, tatăl său vitreg dovedi neaşteptatul talent de a transforma un subiect atât de obscur într-unul interesant, chiar şi pentru cei care nu îl cunoşteau atât de bine ca profesorul Greer. Val luă asupra lui sarcina de a flirta entuziast cu Estelle şi încercă s-o facă şi cu India. Estelle se bucură de atenţia lui, şi chiar şi India păru amuzată. În ciuda celor mai bune intenţii, Derek petrecu mare parte din timp studiind-o.

India purta încă una dintre rochiile împrumutate de Estelle – mama menţionase că noile haine ale Indiei aveau să sosească în următoarele zile, mulţumită influenţei ei şi stimulate de averea tatălui său vitreg. Derek îşi dădu seama că fratele său avusese dreptate în privinţa Indiei. Se simţea mai în largul ei decât atunci când începuseră căutarea. Oare starea aceasta avea să dispară când va afla adevărul? Mai avea încă două zile până avea să fie obligat să-i spună.

În tot timpul mesei, ori de câte ori îşi întorcea privirea

spre India, ea îl urmărea. Expresia ei nu arăta ce credea, dar privirea ei dovedea un fel de recunoaştere uluită. Şi ceea ce părea o promisiune sigură, deşi se poate să fi fost numai în mintea lui.

Dacă aceasta era femeia pe care o dorea, şi era tot mai sigur de asta cu fiecare zi, atunci trebuia să facă ceva. Ceva romantic şi irezistibil. Şi trebuia să o facă înainte de a-i spune despre verişoara ei. Dacă nu voia să o piardă, în următoarele două zile trebuia să-i cucerească inima. Şi să i-o ofere pe a lui. Era evident că era nevoie de un gest de un mare romantism.

Până la terminarea cinei, Derek recunoscu ceea ce bănuia deja. Fie că era bine, fie că era rău, se îndrăgostise de neîmblânzita domnişoară India Prendergast.

Şi avea puterea de a-i ruina viaţa.

Capitolul 21

Ghidul acesta ar da dovadă de neglijenţă dacă nu ar menţiona problema necesară, dar neplăcută a banilor. Fiindcă nu există o metodă sigură de a-ţi păzi banii de hop, tâlhari, ţigani, pungaşi şi propria nesăbuinţă, nu vom încerca să oferim noi una. Ne cerem scuze.

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

— Bună ziua, India, spuse Derek ieşind de după grupul de palmieri în vase de lut care flancau ambele părţi ale uşilor închise de la sala de bal.

— Derek! spuse India oprindu-se brusc, fără suflare. Nu te-am văzut.

— Încercam să găsesc un nasture care să mă ajute să scap de haina asta şi apoi să o dosesc sub frunze, chicoti el. Deşi adevărul este că mă ascundeam.

Ea ridică o sprânceană.

— De mine?

— Nu mi-ar plăcea să te sperii.

— Prostii. Nu văd nimic care să mă sperie. Chiar nimic.

Deşi era o laşă. Ar fi trebuit să se scuze şi poate să facă una sau două mărturisiri sau orice ar fi fost nevoie ca să se împace cu Derek. Aseară îl văzuse pentru prima dată după altercaţia lor de la Turnul Eiffel. Mulţumită atenţiei pe care i-o arătase Lady Westrale, în ultimele zile India nu prea avusese timp să se gândească la ce se petrecuse între ei. Totuşi, cearta lor şi sărutările pe care le împărtăşiseră refuzau să dispară din mintea ei, mai ales seara, când somnul o ocolea. Şi când adormea, era o moţăială plină de vise în care zbura ca o pasăre peste oraşul Paris, sau îi simţea din nou buzele peste buzele ei şi dorinţa evidentă de mai mult, sau vedea ofensa din ochii lui albaştri.

Nu ar fi trebuit să-i spună niciodată că nu avea încredere în el. Inima i se strângea ori de câte ori îşi amintea expresia de pe faţa lui. Dacă credea în el – şi credea – atunci avea cu siguranţă şi încredere în el. Era păcat că nu-şi dăduse seama de asta mai devreme. Măcar acum ştia că se înşelase. Se întreba în ce altă privinţă mai greşise.

— Deşi bănuiesc că lucrurile de felul acesta sunt întotdeauna dificile.

— Lucrurile de felul acesta?

— Am fost o laşă îngrozitoare, Derek. Îşi îndreptă umerii şi îi înfruntă privirea cu fermitate, ignorându-şi inima care bătea să-i spargă pieptul. Pentru mine a fost întotdeauna dificil să recunosc că m-am înşelat…

— Fiindcă nu te înşeli niciodată.

— Se pare că şi în privinţa asta m-am înşelat. A fost ca o revelaţie. Nu ştia exact ce să spună în continuare, deşi repetase discursul acesta iar şi iar. Parisul pare să aibă o mulţime de revelaţii pentru mine.

— Oamenii tind să simtă asta când se află în locuri care nu le sunt familiare.

— Bănuiesc că e o posibilitate.

— Trebuie să-ţi spun că arăţi încântător astăzi.

Privirea lui o măsură în mod aprobator. Acest nou fel de a te pieptăna îţi vine foarte bine.

— Ce drăguţ din partea ta să spui asta! Suzette continua să îi aranjeze părul într-un mod mai lejer, care îi încadra faţa. India trebuia să admită că îi plăcea destul de mult.

— Asta e una din noile rochii?

— Da.

El rânji.

— Mama mea are un gust excelent.

— Şi sunt încântată că am beneficiat de el. India privi în jos spre rochia nouă şi zâmbi satisfăcută. A sosit azi-dimineaţă.

Nu-şi amintea să fi avut vreodată o rochie atât de drăguţă şi practică în acelaşi timp. Noua rochie de zi era de culoarea somonului, cu partea de jos formată din două fuste suprapuse, cea de deasupra plisată, şi dantelă la gât, la mâneci şi în talie. Era de departe cel mai înzorzonat lucru pe care îl avusese vreodată, dar nu atât de împopoţonată ca rochiile lui Estelle. Deşi nu-i venise să creadă atunci, descoperise acum că Estelle avea dreptate. Mai mult decât orice, o rochie nouă te făcea să te simţi, ei bine, nouă. Şi câtuşi de puţin banală.

Toată dimineaţa, India o ajutase pe Lady Westrale la pregătirile pentru bal. Pregătiri care se opriseră brusc când sosiră câteva dintre noile rochii ale Indiei. Mama lui Derek insistase ca India să le încerce imediat pe toate. Era ca un copil cu o jucărie nouă de Crăciun. India nu era sigură ce credea despre faptul că îmbrăcămintea nouă reprezenta o jucărie nouă, dar era aproape la fel de emoţionată ca şi Excelenţa Sa.

Oricât de mult încercase să o oprească pe Lady Westrale din asediul entuziast al croitorilor parizieni, nici măcar India nu i se putuse împotrivi. Cu cât protesta mai mult India, cu atât mai hotărâtă devenea Lady Westrale, până când îşi dădu seama în cele din urmă că singurul mod de a stăvili entuziasmul acestei lady era de a capitula. Totuşi, rezultatul final erau patru rochii de zi, trei rochii

potrivite pentru seară, două rochii de călătorie şi o rochie de bal. Iar Excelenţa Sa insistase că fiecare dintre ele trebuia să aibă pantofi, pălărie şi mănuşi asortate, aşa că trebuiră să comande şi să cumpere tot ce considera că era necesar. Şi totul la preţuri exorbitante, bănuia India, fiindcă Lady Westrale voia ca totul să fie făcut cât se putea de repede. India nu avea s-o poată răsplăti niciodată, nu doar pentru cheltuieli, ci şi pentru amabilitatea ei.

— Dar mă tem că mama ta a fost prea generoasă. Nici nu-mi pot imagina cât au costat-o toate, clătină din cap India. Nu o voi putea răsplăti niciodată.

— Nici nu cred că vrea să fie răsplătită, spuse ferm Derek. S-a distrat foarte bine, şi sunt recunoscător că i-ai oferit asta. Şi recunoscător că ai ţinut-o ocupată. Coborî vocea şi continuă pe un ton confidenţial: Nimic nu e mai periculos ca mama, când are timp liber la dispoziţie.

— Pot să-mi imaginez, murmură India.

Ultimele trei zile cu mama lui confirmaseră faptul că India avea dreptate în privinţa adevăratului caracter al lui Derek. Cu siguranţă că nu trebuie să crezi cu ochii închişi tot ce spune mama unui bărbat despre el, dar Lady Westrale era prea deşteaptă ca să vorbească doar despre calităţile lui Derek. În schimb, o fermecă pe India cu poveşti despre adolescenţa lui Derek şi a lordului Brookings. Poveşti despre ocazia în care Derek îi ceruse fratelui său să îi dea colecţia lui de monede străine pe care s-o adauge la economiile lui, ca să poată cumpăra un cal care era maltratat. Calul fusese bătrân şi murise după câteva luni, dar ambii băieţi învăţaseră că răsplata celor care îi ajută pe cei care nu se pot ajuta singuri e la fel de mare pentru cei care oferă ca şi pentru cei care primesc. Sau ocazia în care fusese silit, împotriva voinţei lui, să invite la dans o fată nebăgată în seamă şi nu prea drăguţă, doar ca să descopere că era plăcută şi foarte dulce după ce treceai peste aspectul ei banal. Şi asta fusese o lecţie, şi anume că lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum par, iar Lady Westrale spuse că fiii ei nu o uitaseră niciodată.

Fără să-şi dea seama cum, India se trezise

povestindu-i mamei lui Derek lucruri pe care nu le spusese nimănui. În timp ce proba o rochie, Lady Westrale fii curioasă să ştie de ce se credea India banală. Fără să se gândească, India îi spuse că în timpul anilor de şcoală existase un tânăr care venea să-şi ia sora acasă în vacanţe. Chiar dacă India crezuse că era secretul ei, se părea că şi unele dintre celelalte fete observaseră că India făcuse o pasiune pentru tânărul gentleman, şi le auzise spunând că tânărul lord Cutare nu s-ar uita niciodată la cineva atât de banal ca India Prendergast. Păi, India avea să fie norocoasă dacă îşi găsea vreodată un soţ. Ciudat era faptul că, până să o întrebe Lady Westrale, India nici nu-şi amintise incidentul. Excelenţa Sa îi spusese că, fie că o recunoştea, fie că nu, India nu mai era banală, ci frapantă, cu ochii ei verzi şi silueta voluptuoasă şi, bineînţeles, haine elegante. Lady Westrale mai observă că, deşi fusese considerată o frumuseţe în tinereţe, când era fată fusese cam dolofană. Unele femei înfloresc în ritmul lor, îi spuse ea Indiei.

Când se opriră la o cafenea încântătoare – iar Lady Westrale declarase că aproape toate cafenelele din Paris erau încântătoare – ca să ia ceaiul, şi aceasta aduse din nou în discuţie dorinţa ca fiii ei să găsească adevărata dragoste, India menţionase indiferentă că ea nu ţinea în mod special la dragoste şi considera romantismul o noţiune prostească. Mai mărturisi şi că uniunea părinţilor ei fusese considerată o căsătorie din dragoste, ceva foarte romantic care îi făcuse în cele din urmă să-şi abandoneze casa şi familia şi să hoinărească împreună prin lume în căutarea aventurii, sub pretextul că răspândeau cuvântul lui Dumnezeu. Femeia vârstnică fu de acord că abandonarea responsabilităţilor faţă de un copil era un gest egoist şi de neiertat, dar nu se putea da vina pe dragoste. Nu e a stelei noastre vina, spusese ea, citându-l pe Shakespeare – se pare că era ceva obişnuit în familie – greşeala e a noastră[9], şi adăugă că cea mai mare calitate a iubirii este că nu cunoaşte limite, e neîngrădită şi nesfârşită. De fapt, când îţi

9 Citat din William Shakespeare, *Iulius Cezar,* actul I, scena 2, traducere de Scarlat Ion Ghica (n.tr.).

deschizi inima pentru altă persoană, e uşor să îi iubeşti şi pe ceilalţi. Înainte ca India să-i poată răspunde, Lady Westrale trecuse la alt subiect, dar cuvintele ei rămăseseră în mintea Indiei.

— Care e greşeala ta de data asta, India? întrebă brusc Derek.

— Tu, spuse ea fără se gândească, apoi îşi luă inima în dinţi. Sau mai degrabă eu. Când am spus că nu am încredere în tine, clătină ea din cap, nu ar fi trebuit s-o spun, fiindcă nu e adevărat.

— Nu e? întrebă el cu voce precaută.

— Nu mi-am dat seama atunci, dar… îi înfruntă privirea direct. Dacă eu cred că eşti de fapt un bărbat bun şi decent, că te poţi schimba într-adevăr şi poţi deveni un bărbat mai bun, bărbatul care cred că ai vrea să fii, atunci, fie că vreau s-o recunosc sau nu, înseamnă că am încredere în tine. Inspiră adânc, ca să se liniştească. Îmi pare cu adevărat rău că nu am spus-o atunci când ar fi trebuit.

El o privi ţintă.

— Înţeleg.

— Şi sunt într-adevăr laşă, nu doar pentru că am refuzat să recunosc că mă înşel, sau că m-am înşelat adesea în ultimul timp… „Unde s-a dus mia, merge şi suta”, se gândi ea. Îşi luă inima în dinţi. Dar am făcut-o pentru că te plac, Derek Saunders. Te plac foarte mult, şi mi se pare cam înspăimântător.

— Eu…

Ea întinse mâna să-l oprească.

— Nu mă aştept deloc ca tu să mă placi. Nici nu mă aşteptam să am vreodată cât de cât încredere în tine. Cuvintele păreau să vină singure. Şi mi-a plăcut să te sărut. Dar oricât de mult mi-ar fi plăcut să te sărut, mi-a plăcut şi mai mult când m-ai sărutat tu. Chiar dacă prefer să cred că plăcerea aceasta are mai mult de-a face cu faptul că m-ai sărutat tu, decât cu faptul că ai exersat fără îndoială foarte mult…

— Pot să te asigur că…

— Nu aş avea nimic împotrivă să mă săruţi din nou.

Ridică bărbia. Frecvent şi cu mult entuziasm. Ignoră valul de căldură care îi înfierbântă faţa. Cum putuse să spună asta? La ce se gândise?

— Înţeleg, spuse el gânditor.

— Dumnezeule, Derek, spuse ea cu năduf. Nu poţi să continui să îmi răspunzi că înţelegi. E un răspuns foarte nesatisfăcător. Nu spune absolut nimic. Ce înţelegi exact?

— Înţeleg că ceea ce încerci să spui e mai mult sau mai puţin în chip de scuză.

— E o scuză, şi credeam că va fi vizibil. Şi aş putea adăuga că e o scuză destul de sinceră.

— Şi o mărturisire în acelaşi timp.

— Da, ei bine, poate, spuse ea cu voce slabă.

— Nu există niciun poate în asta. Păşi mai aproape şi o privi. Ai spus că ţi-a plăcut să mă săruţi, că ţi-a plăcut ca eu să te sărut şi că nu ai avea nimic împotrivă dacă am face-o din nou. Sunt foarte sigur că asta e o mărturisire.

— Foarte bine atunci, spuse ea ridicând un umăr şi încercând să pară indiferentă. E o mărturisire.

— Înţeleg, rânji el. Era destul de aproape ca s-o sărute din nou dacă voia.

— Şi ce înţelegi de data asta? întrebă ea, auzind un vuiet în urechi.

— Înţeleg că în faţa mea se află o femeie încântătoare, care e inteligentă şi încăpăţânată şi poate cea mai enervantă fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată.

— Oh?

— Şi eu am o mărturisire de făcut. Am spus că a fost o greşeală să te sărut. Greşeala se referea la timp şi loc. Plecă fruntea şi îşi apropie buzele de buzele ei. Nu la sărut în sine.

— Atunci ai de gând să mă săruţi din nou? întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată.

— Da.

— Acum? Cuvântul fu mai degrabă un sunet ciudat.

— Nu, spuse el, şi se îndreptă.

Ea îşi simţi inima ca de plumb.

— Înţeleg.

Derek râse.

— Ai dreptate. „Înţeleg” nu e un răspuns bun.

— Ei bine, nu ştiu ce altceva să răspund, spuse ea tăios, ignorând sentimentul copleşitor de dezamăgire şi disperare care o inundă. Am fost destul de limpede în privinţa sentimentelor pe care mi le-a trezit sărutul nostru şi a dispoziţiei mele de a-l repeta, şi tu ai spus…

— Dumnezeule mare, India, taci din gură! O cuprinse în braţe şi îşi apăsă buzele peste buzele ei într-un sărut puternic şi rapid şi complet ameţitor. Însă îi dădu drumul mult prea repede şi clătină din cap.

— Mă înnebuneşti cu totul.

— Chiar? întrebă ea, forţându-se să îşi recapete răsuflarea. Bun.

— Mai mult, următorul nostru sărut – o privi printre gene – şi nu te înşela, am de gând să te sărut neapărat, va avea loc într-un loc şi într-un moment pe care le voi alege eu. Nu va fi într-un loc public, nu va fi ca să-ţi urez noroc şi nu va fi doar ca să-ţi închid gura!

— Excelent, zise ea încruntată, deşi era foarte greu să rămână indignată când tot ce dorea era să se arunce din nou în braţele lui. Nu mă voi aştepta la mai puţin.

— Atunci ne-am înţeles! El răsuflă adânc. Eşti deosebită de orice femeie pe care am întâlnit-o, India Prendergast. Eşti cea mai tulburătoare, enervantă…

— Ai spus deja că sunt enervantă.

— Merită s-o repet. El clătină din cap. Cu toate acestea, nu mă gândesc decât la tine.

India îl privi ţintă un moment nesfârşit, apoi îi zâmbi strălucitor.

— Cu adevărat încântător.

— Mă bucur că aşa crezi.

— Ar trebui să ştii că şi eu te găsesc extrem de enervant.

— Atunci ne potrivim. Un zâmbet lent îi cuprinse faţa. Acum, cred că trebuia să te întâlneşti cu mama mea în sala de bal.

— Cred că voia să aranjeze vasele cu flori.

— Foarte bine atunci. Deschise uşile sălii de bal şi o conduse înăuntru.

Uşile erau la capătul unei scurte scări cu opt trepte, care îţi permitea să vezi întreaga sala de bal dintr-o privire de cum intrai. În jurul perimetrului erau înghesuite vaze uriaşe şi vase, aşteptând florile care aveau să fie aduse după-amiază. Camera în sine era lambrisată în nuanţe de alb împodobit cu decoraţiuni din ipsos şi muluri complicate. Aplicele de sticlă erau la fel cu uriaşul candelabru care atârna din tavanul pictat cu scene din rai. Coloane albe de marmură delimitau galeriile, de-a lungul a doi pereţi. Un balcon se afla în capătul îndepărtat, deasupra unei serii de uşi de sticlă care duceau în grădini. Fiecare detaliu arhitectural era aurit, fiind astfel accentuat şi pus în valoare. Era categoric franţuzesc şi la fel de măreţ precum cele mai frumoase saloane pe care le văzuse în hotelurile Grand.

— Hm.

India tresări, auzind pe cineva care îşi dregea glasul. Lordul Westrale, lordul Brookings şi profesorul Greer se aflau la picioarele scării, puţin într-o parte. Mama lui Derek nu putea fi zărită nicăieri.

Privirea Indiei trecu de la cei trei domni la Derek, care rânjea satisfăcut.

— Să îndrăznesc să întreb despre ce este vorba? zise ea precaută.

— Mama mi-a spus că nu ai fost niciodată la un bal.

— Nu am avut niciodată ocazia. Şi nici nu voise prea mult să meargă la un bal.

— Dar ştii să dansezi?

— Bineînţeles. Domnişoara Bicklesham are profesori de dans excelenţi.

Dacă îşi amintea bine, excelase la această materie. Deşi recunoştea că nu dansase niciodată cu un partener de gen masculin.

— Nu mă îndoiesc. Totuşi, cum a trecut ceva timp de atunci, în am gândit că ai dori poate să exersezi puţin înainte de balul de mâine-seară, spuse el pe un ton

nepăsător, de parcă nu ar fi fost deloc important. Dar era. Tatăl meu vitreg, fratele meu vitreg şi profesorul s-au oferit să-ţi fie parteneri.

Lordul Westrale făcu un pas înainte.

— Cred că primul dans e al meu, domnişoară Prendergast.

— Ei bine? spuse Derek cu un zâmbet nesigur.

— Tu ai aranjat asta, spuse ea rar.

— Da, încuviinţă el.

Cumva, el ştiuse că ea avea emoţii din cauza balului, pentru că era o situaţie în care nu mai fusese niciodată. Avea să se simtă stânjenită şi deplasată. Şi făcuse tot ce putea ca să îi uşureze situaţia. Era cel mai drăguţ lucru pe care îl făcuse cineva pentru ea.

Se aplecă spre el şi îi şopti:

— Poţi fi şocant de atent, domnule Saunders.

— Încearcă să ţii minte asta, domnişoară Prendergast, răspunse el liniştit. Putu să-şi dea seama din vocea lui că zâmbea.

Se îndreptă, apoi coborî treptele îndreptându-se spre lordul Westrale.

El îi oferi braţul şi o conduse spre centrul estradei. Derek făcu un semn spre balcon, şi după o clipă sunetul liniştitor al unui vals cântat la vioară pluti deasupra camerei.

Surpriza o lăsă fără suflare.

— Derek a aranjat muzica?

— Derek a aranjat totul, draga mea. Marchizul îi luă mâna dreaptă cu mâna lui stângă şi îşi aşeză uşor cealaltă mână pe spatele ei. Ea îşi lăsă mâna liberă pe braţul său, sub umăr. Eşti pregătită?

— Sunt, spuse ea cu un râs uşor şi forţat. Îmi place foarte mult valsul, minţi ea.

Excelenţa Sa, Dumnezeu să-l binecuvânteze, era la fel de atent ca şi fiul său vitreg. O conducea cu o mână blândă, călăuzind-o şi ghidându-i paşii. Nici nu clipi când ea îl călcă pe picioare, şi o salvă uşor de la cădere când se împiedică.

— Ţi-a plăcut excursia la cumpărături cu soţia mea?

întrebă pe un ton plăcut Excelenţa Sa după ce ea începu să se simtă destul de în largul ei ca să se mişte odată cu muzica, nu în contratimp.

— Nu am mai trecut niciodată printr-o asemenea experienţă, milord.

El chicoti.

— Celia consideră cumpărăturile o combinaţie între artă şi sport.

— Cred că e cea mai drăguţă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Şi ea te apreciază foarte mult. O dirijă într-o piruetă simplă, şi ea reuşi să-l urmeze aproape fără efort. Mai spune şi că eşti îngrijorată din pricina cheltuielilor. Nu trebuie să fii. Soţia mea ştie ce înseamnă numele marchizei de Westrale pentru negustori, iar aceştia îl ştiu la fel de bine. Sunt destul de uimit când vin în cele din urmă facturile, fiindcă sunt mult mai mici decât m-aş fi aşteptat.

— Asta e o uşurare.

— De fapt, aproape că nu contează. Averea mea e mai mult decât suficientă. Am moştenit o mare bogăţie, şi afacerile conduse cu pricepere m-au ajutat să o sporesc. Tatăl meu ar fi şocat, bineînţeles, dacă ar şti că mi-am murdărit mâinile cu afacerile, dar de pe vremea lui lumea s-a schimbat. Se opri. În ultimele luni, Derek şi-a ajutat unchiul să-şi conducă afacerile, să administreze proprietăţile şi alte lucruri de felul acesta. Am auzit că s-a descurcat mai mult decât satisfăcător. Moştenirea lui Derek va fi destul de însemnată.

— Aşa am auzit şi eu.

— Am înţeles de la soţia mea că viitorul financiar al lui Derek nu te interesează prea mult.

— Excelenţa Sa se înşală, milord. Chiar dacă nu ar fi existat averea, ea tot nu ar fi fost potrivită pentru Derek, dar nu voia s-o mai explice din nou. Deşi poate că se înşela şi în privinţa asta. Nu vreau nimic mai mult decât ca Derek să primească exact ce merită.

El o studie.

— Vorbeşti despre moştenire?

— Nu-mi pot imagina despre ce altceva am putea vorbi, spuse ea ridicând din umeri şi împiedicându-se pe loc.

Excelenţa Sa reuşi să o ţină în picioare fără cel mai mic efort.

— M-am gândit întotdeauna că e bine să poţi vorbi în timp ce dansezi, dar poate că până vei fi mai…

— Pricepută?

El zâmbi.

— Voiam să zic încrezătoare. În orice caz, poate că ar trebui să lăsăm deoparte conversaţia de acum şi să ne concentrăm asupra paşilor.

— Cred că e într-adevăr o idee bună.

Îşi ridică privirea spre el şi zâmbi, încercând să se concentreze asupra picioarelor ei şi a muzicii, chiar dacă nu mai trebuia să se gândească chiar atât de mult la paşi ca la început.

Din când în când, îl vedea cu coada ochiului pe Derek împreună cu ceilalţi bărbaţi, şi inima ei se purta foarte ciudat. Efortul pe care îl făcuse era foarte impresionant şi destul de mişcător. Avea mult mai multe calităţi decât crezuse ea vreodată.

Ce merita Derek? Pe măsură ce îl cunoştea mai bine, opiniile ei se schimbau. Nu mai voia să îl vadă aruncat în închisoare. Şi, fiindcă avea să corecteze caracterul fraudulos al Societăţii Doamnelor Călătoare, nici nu avea să mai fie nevoie de asta.

Muzica se apropia de final. Lordul Westrale o eliberă şi făcu un pas înapoi.

— Excelent efort, domnişoară Prendergast. Păi, dacă te mai învârti de câteva ori pe estradă, nimeni nu va bănui că nu ai dansat în fiecare seară.

— Vă mulţumesc, milord, spuse ea cu un zâmbet recunoscător.

— Dacă vrei să primeşti un mic sfat, spuse el aplecându-se şi vorbind în şoaptă, ai o foarte puternică tendinţă de a conduce. Celor mai mulţi parteneri nu le va plăcea să trebuiască să se lupte pentru a controla fiecare

pas.

Ea se cutremură.

— Voi ţine minte asta.

El îi mai adresă un zâmbet încurajator, apoi îi făcu semn profesorului să îi ia locul.

— Îmi place destul de mult să dansez, India, dar mă tem că nu sunt un dansator atât de bun ca Excelenţa Sa, spuse profesorul, luând poziţia corectă.

— Nu-mi pot imagina aşa ceva.

Muzica începu, alt vals, de data asta puţin mai săltăreţ, şi porniră. Cu fiecare notă, tot mai multe dintre noţiunile învăţate se întoarseră. Păi, era chiar plăcut. Înţelegere ajutată şi de faptul că priceperea profesorului Greer pe estrada de dans se asemăna mai mult cu cea a Indiei şi nu cu a tatălui vitreg al lui Derek. Dar abilitatea care lipsea era compensată de entuziasm.

Profesorul îşi drese glasul.

— Sunt foarte impresionat de efortul pe care l-a făcut Derek pentru dumneata azi.

— La fel sunt şi eu. India clătină din cap. A fost foarte amabil din partea lui.

— Sunt foarte conştient că nu îl apreciezi prea mult.

— Dimpotrivă, profesore. Am cultivat o prietenie foarte puternică.

— Înţeleg. Profesorul se opri şi o învârti. Eu am ajuns să ţin foarte mult la Derek, ca şi Estelle. Flirtează scandalos cu ea, ştii.

— Da, domnule. Am observat asta.

— Ei îi place destul de mult.

— Am observat şi asta, spuse ea încruntându-se. Nu vă deranjează?

— De ce m-ar deranja?

— Tocmai aţi spus că e scandalos.

— Şi exact de asta îl adoră ea, chicoti el. Sunt foarte sigur de lealitatea şi afecţiunea soţiei mele, India. Încă eşti tânără, şi mă îndoiesc că vei în stare să înţelegi asta, dar când Derek flirtează cu Estelle, ea se simte din nou tânără. Atenţiile unui tânăr chipeş şi elegant sunt nemaipomenite

când e vorba să o facă pe o femeie să-şi aducă aminte de vremea în care atenţiile erau un lucru obişnuit. Şi lucrul acesta îl înţelege şi el. Iar eu sunt, oh, cum să formulez asta în mod delicat, beneficiarul acestor amintiri, dacă vrei.

India reuşi să zâmbească, stânjenită.

— Sper că nu te-am şocat.

— Nu, bineînţeles că nu, spuse ea înghiţind cu greu. Deloc.

— Nu poţi să petreci o viaţă modelând minţile tinerilor fără să înveţi câte ceva pe parcurs. Mă consider un judecător excelent al caracterelor. Derek e un om bun, India.

— Sunteţi sigur de asta, nu-i aşa? îl tachină ea.

— Atât cât mi-o permite experienţa. Dar te asigur că nu-mi amintesc să mă fi înşelat vreodată în privinţa caracterului unui bărbat. Muzica se stinse, şi profesorul o conduse la locul ei, cu o piruetă neaşteptată. Chiar şi cel mai inteligent dintre noi greşeşte, India. Dintr-o eroare de judecată sau chiar fiind bine intenţionat. Ar fi înţelept să-ţi aminteşti asta.

— Vă mulţumesc, profesore, mi-o voi aminti.

— Cred că e rândul meu, răsună vocea lordului Brookings din spatele ei.

— India. Profesorul îi luă mâna şi o duse la buze. A fost o plăcere pentru mine. Şi intenţionez să obţin măcar un dans mâine-seară. Îi aşează mâna în mâna lordului Brookings, făcu o reverenţă şi se îndepărtă.

— Trebuie să te avertizez, domnişoară Prendergast, începu lordul Brookings cu o scânteie răutăcioasă în privire. Îşi puse mâna cu fermitate pe spatele ei, îi aruncă o privire lui Derek, şi muzica începu. Ţi s-a păstrat ce e mai bun pentru la urmă.

— Chiar aşa, milord?

— Se pare că va trebui să ţi-o dovedesc. Deşi trebuie să spun că te descurci mai bine decât mă aşteptam, pentru o femeie care nu a fost niciodată la un bal.

— Am fost bine instruită, ripostă ea ferm. Dar recunosc că am avut puţine ocazii de a dansa de când am

învăţat la domnişoara Biddesham. Credeam că am uitat totul. Când am văzut că îmi aduc aminte, m-am liniştit.

— Poate că eşti una dintre persoanele cărora le vine uşor să danseze.

— Atunci sunt recunoscătoare pentru asta. Nu mi-ar fi plăcut să incomodez. Se opri. Vreau să zic că uitasem cât de mult îmi plăcea să dansez.

— Atunci ar trebui s-o faci mai des, spuse el ferm. Viaţa e prea scurtă ca să nu ne permitem lucrurile care ne fac plăcere. Şi dansul e poate cel mai inocent dintre aceste lucruri.

— Nu aş fi niciodată atât de îndrăzneaţă sau de nebună ca să vă întreb ce vă face plăcere, milord.

— Măi, măi, domnişoară Prendergast, spuse el privind-o ţintă. Cred că flirtezi cu mine.

— Dimpotrivă, lord Brookings…

Sprâncenele lui se înălţară.

— Percy, râse ea. Nu am flirtat în viaţa mea.

— Se pare că ţi-e uşor să o faci şi pe asta, în împrejurările potrivite. O conduse într-o piruetă rapidă, şi ea îl urmă relativ uşor. Excelent, domnişoară Prendergast. Te descurci extrem de bine.

— Chiar îmi place.

— Aşa a crezut şi Derek, spuse el pe un ton practic. Fratele meu şi-a dat multă osteneală ca să organizeze asta pentru dumneata.

— A fost extrem de atent din partea lui.

— Poate fi destul de atent, chiar atunci când te aştepţi mai puţin, întotdeauna a fost aşa, adăugă el nonşalant. Deşi nu-mi pot închipui că ar fi făcut toate astea pentru altcineva.

— În afară de mine? spuse ea graţios.

— În afară de dumneata.

Privirea lui îi întâlni privirea, şi ea aproape că se împiedică văzând sinceritatea din ochii lui.

Dintr-odată, îşi dădu seama de adevăr. Aceşti bărbaţi nu o ajutau doar să danseze, d pledau în favoarea lui Derek. Fermecând-o cu părţile lui bune. Era un efort

conjugat pentru – ce? Pentru a o câştiga? Ideea că Derek le ceruse acestor bărbaţi nu doar să danseze cu ea, ci şi să-i vorbească despre virtuţile lui era jignitoare, şi ar fi trebuit să fie furioasă. Dar faptul că îşi bătuse atât de mult capul ca să-l poată vedea într-o lumină mai bună o făcea să-l îndrăgească. Cum ar fi putut să se supere pe el pentru asta?

— Doamna care va pune stăpânire pe inima lui va fi într-adevăr o fiinţă norocoasă, spuse el sincer. Nu ar putea găsi un bărbat mai bun. O să-şi petreacă restul vieţii făcând-o fericită.

India ridică privirea spre el.

— Nu ştiu ce aş putea răspunde la asta.

— Nu spune nimic, domnişoară Prendergast. Zâmbi şi execută o întoarcere rapidă. Trebuie doar să ţi-o aminteşti.

Ritmul muzicii se acceleră şi terminară dansul într-o tăcere gânditoare. Cel puţin din partea Indiei. Excelenţa Sa o lăsa fără îndoială să se gândească la comentariul lui, ca un măgar ce era.

— Domnişoară Prendergast, de abia aştept viitorul nostru dans, spuse el când se opri muzica. Acum, din nefericire, trebuie să vă predau fratelui meu. Derek păşi alături de el, iar lordul Brookings îi aruncă o privire compătimitoare. Nu e un dansator desăvârşit, nu este la fel de chipeş şi nici la fel de inteligent, dar are şi el părţile lui bune.

— Ah, frate, spuse Derek jalnic, clătinând din cap. Lumea fictivă în care trăieşti trebuie să fie un loc ciudat şi singuratic.

— Ciudat poate. Un rânjet semnificativ îi curbă buzele. Dar niciodată singuratic. Salută, se întoarse şi se îndepărtă.

— Domnişoară Prendergast, începu Derek, îmi acordaţi onoarea acestui dans?

— Nu sunt sigură că mai e nevoie de alt dans, domnule Saunders, spuse ea, încreţindu-şi gânditoare fruntea. Mă simt destul de încrezătoare acum, şi mama dumitale se va întreba unde am dispărut.

— Mama nu se va întreba, şi întotdeauna e nevoie de

alt dans. Făcu un semn violonistului, şi muzica începu din nou.

— Totuşi… Ea clătină din cap chiar în timp ce se mişca în braţele lui. Nu ştiu.

— Ai încredere în mine, domnişoară Prendergast. O privi, o strânse puţin mai tare decât se cuvenea şi începu să se mişte în ritmul muzicii.

— Am, domnule Saunders, spuse ea simţind că nu avea aer. Am.

El zâmbi, cu ochii strălucind de ceva necunoscut, ceva extraordinar. Ea se înfioră.

— Înseamnă că te simţi mai comod în privinţa balului, nu?

— Da, cred că da. Îţi mulţumesc.

— A fost plăcerea mea.

Se mişcau împreună fără efort, şi ea bănui că el se acomoda după ea, fiindcă nu se putea să danseze atât de bine împreună. De parcă nici nu atingeau duşumeaua cu picioarele.

— A fost foarte amabil din partea Excelenţelor lor şi a profesorului să îşi ia timp să mă ajute. Îl studie curioasă. Eşti conştient că fiecare dintre ei a profitat de ocazie ca să îţi ridice în slăvi virtuţile?

— Nu se poate! se înecă el. Chiar aşa?

— Fără încetare.

El rânji.

— Tatăl tău vitreg a vorbit despre priceperea şi interesul tău în afaceri, fratele tău a subliniat cât eşti de atent, iar profesorul a vorbit despre modul în care flirtezi cu soţia lui.

— Cum? întrebă Derek precaut.

— Apreciază foarte mult asta.

— Excelent, spuse el uşurat. Ar trebui să spun, în spiritul sincerităţii, că le-am sugerat că, dacă ar voi să-ţi vorbească despre câteva dintre cele mai nobile calităţi ale mele, nu m-aş supăra.

— Te-au servit foarte bine.

— Pentru asta există prietenii şi familia.

Ea simţi o durere bruscă şi foarte ciudată. Privi cu coada ochiului în jur şi observă că erau singuri acum.

— Se pare că au plecat. Face parte din planul tău?

— E un plan foarte bun, spuse el categoric. Deşi mi se pare ciudat că nu au ales calităţile care mi se par mie cele mai bune.

— Presupun că rareori ne vedem aşa cum ne văd alţii. Iar ea nu se văzuse prin ochii altora până nu începuseră toate astea. Poate fi destul de uimitor.

— Mai ales dacă îţi închipui că ai întotdeauna dreptate.

— Da, bine, asta face lucrurile şi mai dificile, zâmbi ea strâmb. În afară de faptul că ţi-au ridicat în slăvi virtuţile şi mi-au împrospătat abilitatea de dansatoare, toate astea fac parte integrantă dintr-un plan romantic pus la cale de tine, nu?

El privi în jur surprins.

— Pe Dumnezeul meu, chiar aşa e! Clătină din cap. Habar nu am avut.

India râse.

El se uită fix la ea, cu un zâmbet uimit.

— Când ne-am întâlnit prima dată, nu mi-ai zâmbit deloc. Nici nu mai vorbim de râs.

Ea îl privi surprinsă.

— Ce prostie, bineînţeles că am zâmbit.

— Nu ai zâmbit. Cel puţin, nu în mod sincer. Nu eram sigur că ştiai cum să zâmbeşti. O conduse printr-un şir mai complicat de paşi decât încercase până atunci, şi ea de abia îşi dădu seama.

— Ce îngrozitor din partea mea!

— Nu chiar. Dacă îţi aminteşti, nu am pornit chiar cu dreptul. Până la urmă, mi-am dat seama că va trebui să îţi câştig zâmbetul.

— Şi cred că l-ai câştigat, spuse ea graţios.

— Chiar? El îi căută privirea. Pentru că, atunci când zâmbeşti, mă faci să mă simt de parcă aş fi primit un dar. O strânse mai tare. Şi că sunt obligat să trăiesc fără acest dar.

— Atunci va trebui să ţi-l ofer mai des. Muzica se termină, şi ei se opriră. Dar el continuă să o ţină în braţe, şi ea nu făcu niciun efort ca să scape.

— Ar trebui să te avertizez că mâine-seară voi pretinde primul dans şi ultimul.

— Cât de îndrăzneţ din partea ta, îl tachină ea.

— Ştiu, rânji el. Şi îţi place.

— Poate. Derek, începu ea, adunându-şi tot curajul. Am mai greşit şi în altă privinţă!

Din nou, el se prefăcu că se îneca într-un mod exagerat.

— Nu se poate! Nu tu!

— În legătură cu genul de femeie cu care ar trebui să te căsătoreşti. Acum văd că poate... Ezită. Nu mai exista întoarcere.

— Da?

— Poate că m-am înşelat, termină ea ridicând privirea spre el şi zâmbindu-i.

— Poate că? El rânji şi o trase mai aproape. Spune-o, India!

— Foarte bine. Nu se putu abţine să nu râdă. Tot ce făcuse Derek pentru ea fusese pur şi simplu minunat de... perfect. Este foarte posibil să...

El ridică din sprâncene.

— Probabil... oftă ea. M-am înşelat. Fără îndoială, sigur, m-am înşelat complet.

— Vai, domnişoară Prendergast. El plecă fruntea, şi ea ridică buzele spre buzele lui. Spui cele mai atrăgătoare lucruri.

— Domnişoară Prendergast! O voce jignită răsună din cealaltă parte a încăperii. Ce înseamnă asta?

Capitolul 22

— Vă cer iertare. Derek păşi înainte. Cine naiba era omul acesta? Nu ştiu cine sunteţi, dar...

— Derek. India puse mâna pe braţul lui ca să-l oprească, privindu-l drept în ochi pe noul venit. Chipul ei arăta cât era de şocată. Permite-mi să ţi-l prezint pe Sir Martin Luckthorne. Inspiră adânc. Patronul meu.

— Şi prietenul tău, sublinie Luckthorne apropiindu-se. Prietenul tău foarte bun.

Acesta era Sir Martin? Cu siguranţă că nu. Conform informaţiilor lui Derek, Sir Martin avea patruzeci de ani, era om de ştiinţă şi era considerat oarecum excentric. Bărbatul din faţa lui părea mult mai tânăr, avea o condiţie fizică excelentă, judecând după lăţimea umerilor, un aer hotărât şi nu era un bărbat lipsit de farmec. El era cel care fusese timp de opt ani patronul Indiei şi se purtase tot timpul ireproşabil? Ce naiba era în neregulă cu el?

— Trebuie să-ţi spun, India, se încruntă Luckthorne, că nu mă aşteptam la asta.

— Şi eu nu te aşteptam pe tine. India clătină din cap, evident uluită de această apariţie. Ce faci aici? Îl privi printre gene. Şi la ce nu te aşteptai?

— Nu mă aşteptam să te găsesc în braţele unui bărbat…

— În braţele lui Derek Saunders, dacă vrei, nu ale unui bărbat, spuse Derek. Deşi presupun că am fost numit uneori un bărbat.

— *Acel* Derek Saunders? întrebă Luckthorne uitându-se ţintă la el.

Ea păşi spre el.

— Martin…

— Nemernicul? Netrebnicul? Intelectul superior din spatele planului, cel care jecmăneşte femeile neajutorate de economiile lor?

Indignarea lui Luckthorne răsună în sala de bal.

Puţin cam exagerată, de fapt.

— Mi-ai spus intelect superior? o întrebă Derek pe India în şoaptă.

— Da, răspunse ea cu o grimasă. Dar asta nu contează acum.

— Şi totuşi sunt destul de flatat, chicoti el.

— Flatat? scuipă Luckthorne cuvântul.

— Haide, Sir Martin, spuse Derek cu răceală. Cuvântul *intelect superior* denotă atât putere, cât şi inteligenţă. De ce nu aş fi flatat?

— Aţi uitat de netrebnic!

— Am ales să-l ignor. Şi nemernic. Ridică din umeri. Nu sunt deloc nişte complimente. Prefer de departe intelect superior. Ce spui, India? Să fie nemernic sau intelect superior?

— Indiferent care, şi ele, şi *voi* mă enervaţi foarte tare, şi acum nu e vorba despre asta, spuse ea tăios şi îşi îndreptă din nou atenţia spre patronul ei. Te mai întreb o dată, ce faci aici?

— Pentru că nu ai mai telegrafiat conform înţelegerii noastre, am presupus că ţi s-a întâmplat ceva îngrozitor şi că aveai nevoie de ajutorul meu. Îşi îndreptă umerii. Că aveai nevoie să fii salvată.

India se holbă la el.

— De ce?

— Poate de un intelect superior? spuse Derek pe un ton foarte inocent.

— Acum pot să văd că m-am înşelat, continuă Luckthorne, fulgerându-l pe Derek cu o privire asasină.

— În ultima telegramă ţi-am spus clar că nu voi mai trimite alte telegrame.

— Ai spus… Scoase o telegramă din buzunarul jiletcii. „Căutarea continuă. Totul bine. Nu sunt necesare alte telegrame. Prendergast”. Ce trebuia să cred?

— Trebuia să crezi că ne continuam căutarea, că totul era bine şi că nu mai era nevoie de alte telegrame! spuse ea încruntată. Chiar nu înţeleg de ce nu s-a întâmplat aşa.

— Poate pentru că asta – flutură telegrama spre ea – e atât de vagă şi ambiguă, şi…

— Aveam doar zece cuvinte! Cred că m-am descurcat bine în împrejurările date.

— Mie mi se pare destul de clară, spuse Derek aproape inaudibil.

— Mie mi se pare telegrama unei persoane ţinute aici

împotriva voinţei sale!

— Împotriva voinţei mele? întrebă ea ironic. E cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată. Tu ar trebui să ştii foarte bine că nu i-aş permite nimănui să mă ţină undeva împotriva voinţei mele!

— Aici te-a luat, murmură Derek.

— Mi-ai dat cuvântul tău că aveai să-mi trimiţi câte o telegramă la trei zile…

Derek pufni ironic.

— Şi nu mi s-a întâmplat niciodată să te văd călcându-ţi cuvântul, clătină Luckthorne din cap. Aşa că, fireşte, m-am gândit la ce era mai rău. Eşti cea mai responsabilă persoană pe care o cunosc.

— Aici se pare că s-a întors roata. Chiar aşa… se încruntă Derek. De ce nu ai continuat să îi telegrafiezi?

Ea ezită.

— Aveam nevoie de banii pe care mi i-a dat pentru telegrame.

— Ce? întrebă Luckthorne încruntându-se la rândul lui. Înainte de a pleca, m-ai asigurat că aveai mai mult decât îţi trebuia pentru câteva luni.

— Da, într-adevăr, India, spuse şi Derek, privind-o printre gene. Şi eu am crezut că aveai destui bani.

— Aveam. Privirea ei trecu de la Derek la patronul ei, apoi dădu ochii peste cap şi scoase un oftat resemnat. Dar i-am pierdut.

— I-ai pierdut? Tu? Luckthorne se uită ţintă la ea, confuz. Mi se pare greu de crezut. Îi aruncă lui Derek o privire bănuitoare. Eşti sigură că nu ţi-au fost furaţi?

„Drăcia naibii!” Luckthorne îl acuza că îi furase banii Indiei? Bun. Nimeni nu-l mai putea învinui acum dacă îl scotea afară şi îl bătea bine. Adoptă un zâmbet rece. Avea de gând să se bucure de asta.

— Sugerezi că i-am furat banii domnişoarei Prendergast?

— Nu fi absurd, spuse India repede. Nu i-ai furat. Nu-i aşa, Martin?

Luckthorne ezită, studiindu-l prudent pe Derek. Fără

îndoială că îşi cântărea şansele pe care le-ar fi avut într-o confruntare fizică.

— Nu, bineînţeles că nu, spuse în cele din urmă laşul. Dar ar fi trebuit să-mi telegrafiezi, India. Ţi-aş fi trimis orice sumă de care aveai nevoie.

— De ce nu mi-ai spus *mie?* Derek o privi cu atenţie. Era evident că nu era dispusă să continue. Cum ţi-ai pierdut banii?

— Nu ţi-am telegrafiat, îi spuse ea lui Luckthorne, pentru că eram stânjenită şi nu voiam să-ţi cer ajutorul. Poate că a fost o prostie, dar asta e. Se întoarse spre Derek. Nu voiam să-ţi spun pentru că nu voiam să mă crezi o idioată.

— Eşti probabil cea mai inteligentă femeie pe care am cunoscut-o, declară Derek.

— Chiar dacă n-aş vrea să spulber această iluzie… îi întâlni privirea şi se dădu înapoi. Mi-am ascuns majoritatea banilor în geamantan.

„Dumnezeule mare!” Bănuielile lui Luckthorne nu erau complet greşite.

— Geamantanul care s-a rătăcit?

Ea încuviinţă.

— Oh, bine. Chiar dacă se gândise să mărturisească rolul lui în rătăcirea cufărului, cândva în viitorul îndepărtat, renunţă imediat la acest gând. E cam jenant.

— Jenant e un eufemism. Ea clătină din cap. Credeam că vor fi mai în siguranţă acolo decât la mine.

— Oh, sunt sigur că sunt în siguranţă. Derek încercă să adopte un ton încrezător şi nu reuşi. Nu, era un secret pe care trebuia să-l ia cu el în mormânt. Oriunde ar fi.

— Înţelegi cât de umilitor mi se pare.

El simţi un fior de vinovăţie sinceră.

— Acum pare atât de stupid.

— Atunci când nu eşti un călător experimentat, faci asemenea greşeli, zise Derek pe un ton cât putu de încurajator. Geamantanul tău ar fi putut ajunge foarte bine exact unde trebuia. A fost un ghinion că nu a ajuns.

— Totuşi, acum nu mai contează, spuse ferm

Luckthorne. Sunt aici, şi intenţionez să mă întorc imediat la Londra cu tine.

— Ce? India ridică tonul şi făcu ochii mari.

— E evident timpul să faci asta. Păi, de abia te-am recunoscut, continuă el privind-o încruntat. Ce ţi-ai făcut?

Mâna ei zbură spre păr.

— Îmi coafez părul puţin diferit.

— Şi rochia!

— Mie îmi place, Martin. Glasul ei căpătă o nuanţă tăioasă.

Era greu să nu te cutremuri. Derek aproape că îl compătimi, fiindcă era evident că nu era atât de inteligent cum auzise el. Numai un prost nu ar fi recunoscut nota aceea din vocea Indiei.

— Nu e deloc stilul tău. Păi… Luckthorne făcu din mână spre rochia ei, de parcă ar fi vrut să o îndepărteze. Nici măcar nu e cenuşie!

— Arată încântător, spuse Derek liniştit.

— Sunt foarte conştient de asta, pară Luckthorne.

— Şi mai eşti conştient şi de faptul că eşti patronul meu? spuse aspru India. *Doar* patronul meu?

— Sunt într-adevăr! Şi tocmai de asta…

— Sir Martin! Vocea mamei răsună în toată sala de bal. Aceasta coborî scările şi se îndreptă spre ei. Ce încântare să te revăd!

— O cunoşti? îl întrebă India în şoaptă pe Luckthorne.

— Nu. El se holbă o clipă la marchiza care venea spre ei, de parcă ar fi fost o felină solitară, iar el un căţeluş de companie foarte exuberant. Derek nu mai văzuse pe nimeni atât de îngrozit la apropierea mamei lui, ei bine, nu când ea se purta atât de fermecător. Cel puţin nu cred că o cunosc. Cine e?

— Lady Westrale, îi şopti India. Şi pentru numele lui Dumnezeu, Martin, nu lăsa să se vadă că nu ţi-o aminteşti, fiindcă e evident că ea te cunoaşte.

— Dragul meu, trebuie să îmi cer scuze că nu te-am întâmpinat când ai sosit. Mama radia şi se îndreptă spre el cu mâna întinsă. Sper că vei rămâne la noi? Pentru bal?

— Bal? El îi luă mâna şi se aplecă stângaci deasupra ei.

— Lordul şi Lady Westrale şi fiul ei, lordul Brookings, vor da un bal aici mâine-seară, zise India.

— Plănuisem să stau la hotel. Luckthorne lăsă mâna mamei şi se îndreptă. Şi să mă întorc mâine la Londra.

— Oh, dragul meu, n-o să meargă. Mama clătină din cap. Aici e o expoziţie universală, ştii. Nu o să găseşti nicio cameră în tot Parisul. Îi aruncă un zâmbet triumfător. Va trebui să stai aici neapărat.

— Totuşi, chiar nu cred că…

— Mai mult, aş fi neliniştită dacă nu ai rămâne la bal. Mama scoase un oftat peste măsură de dramatic. În casa asta nu a fost un bal de ani întregi, şi nu mi-ar plăcea ca prietenul drag al Indiei…

— Patronul, spuse Derek.

— …să piardă o seară care va fi cu siguranţă festivă şi foarte plăcută.

— Nu am fost de mult la un bal, spuse stânjenit Luckthorne.

— Atunci asta e ocazia perfectă. Mama îi aruncă o privire Indiei. Nu eşti de acord?

— Ştiu că eu nu intenţionez să o pierd. O notă de încăpăţânare răsună în vocea Indiei. Derek mai auzise tonul acesta. Cu siguranţă că şi Luckthorne îl auzise.

— Sunt aici doar ca să o ajut pe domnişoara Prendergast. Şi aş prefera să mă întorc fără zăbavă la Londra.

— Vai de mine, Sir Martin! Mama zâmbea fermecător. Viaţa e mult mai plăcută dacă furi din când în când un timp pentru frivolităţi.

— Vă asigur…

— În plus, continuă ea ca din întâmplare, dacă rămâi la bal, ai putea dedica expoziţiei restul zilei de azi şi toată ziua de mâine. Păi, numai exponatele ultimelor invenţii şi descoperirile ştiinţifice şi ar merita pierderea acestui timp.

Derek ar fi trebuit să ştie că mama era în stare să-i găsească călcâiul lui Ahile şi să îl folosească în avantajul ei.

Chiar dacă el ar fi preferat să scape de Luckthorne, nu era sigur că acesta nu ar fi reuşit să o convingă pe India să se întoarcă cu el.

— Nu mă gândisem la asta, răspunse gânditor Luckthorne. Nu intenţionam să merg la expoziţie, dar dacă tot sunt la Paris…

— Ar fi mare păcat ca un om atât de studios ca dumneata să piardă spectacolul progresului şi al realizărilor omenirii, sublinie mama.

— Poate că aveţi dreptate, încuviinţă Luckthorne. Foarte bine atunci, voi rămâne până mâine, şi ne vom întoarce la Londra poimâine.

— Minunat. Mama strălucea şi se întoarse spre fiul ei cu o sclipire de satisfacţie în privire. Bănuiesc că India ar vrea să schimbe câteva vorbe cu Sir Martin, care a venit de la o distanţă atât de mare ca să îi ofere ajutorul.

— Vă mulţumesc, Lady Westrale. Într-adevăr, am multe să-i spun lui Sir Martin. Cuvintele Indiei erau măsurate şi controlate, dar lui Derek îi era clar că nu era deloc mulţumită de patronul ei. Îşi stăpâni dorinţa de a râânji încântat.

— Derek, vrei să vii cu mine? spuse mama luându-l de braţ. Am nevoie de părerea ta într-o problemă importantă.

El îi aruncă o privire Indiei. Aceasta înclină uşor fruntea.

— Bineînţeles. Îl salută pe Luckthorne. Sir Martin.

— Saunders, răspunse scurt acesta.

Derek îşi conduse mama spre scări.

— Care e problema importantă pentru care îmi vrei părerea?

— Cred că vremea e chiar încântătoare pentru luna iunie. Ce crezi?

El o privi uimit.

— Ai vrut să afli părerea mea despre vreme?

— Vai de mine, Derek! Credeam că eşti destul de inteligent ca să înţelegi că voiam să îi ofer pur şi simplu Indiei un moment de intimitate cu Sir Martin, fără să fiu prea evidentă.

— De ce?

— Pentru că trebuie să îndrepte câteva lucruri cu el.

Începură să urce treptele.

— Ai observat asta, nu?

— Tu nu?

— Se pare că nu. Fusese prea ocupat să observe atitudinea prea posesivă a lui Luckthorne. Ar fi trebuit să-l fi burduşit bine când avusese ocazia. Nu l-ai mai întâlnit niciodată, nu?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci de unde ai ştiut?

— Dragul meu băiat, îl mustră ea clătinând din cap. Chiar crezi că ţi-aş fi permis să te îndrăgosteşti până peste urechi de o femeie despre care nu ştiu nimic?

— Să mă îndrăgostesc până peste urechi?

— Nu-i nevoie s-o negi. Sunt mama ta, ştiu lucrurile acestea. În timp ce eu am luat-o pe India ca să îi refac garderoba, Stephen a făcut câteva cercetări despre familia ei. Normal că Sir Martin prezenta şi el interes, fiind patronul ei.

— Normal?

Ea îl fulgeră cu o privire tăioasă.

— Uneori, nu-mi dau seama dacă eşti enervat sau amuzat.

— Nu sunt enervat, mamă. Sunt foarte recunoscător. Zâmbi. Dar nu era necesar. Am făcut acelaşi lucru înainte de a pleca din Londra. Şi bănuiesc că şi India a făcut cercetări despre mine.

— Ce inteligent din partea ei, aprecie ea cu un zâmbet mult prea superior. Mi-am dorit întotdeauna o femeie deşteaptă pentru tine. Şi la fel şi pentru fratele tău. Frumuseţea e trecătoare, dar o femeie inteligentă te va ţine cu picioarele pe pământ tot restul vieţii.

Derek chicoti.

— Asta îţi doreşti pentru mine?

— Dumnezeule mare, Derek. Îi aruncă o privire piezişă. Altfel ai deveni cu totul insuportabil.

*

— Ei bine? Martin îşi încrucişă braţele peste piept, ca un părinte care-şi dojeneşte copilul. Nu ar fi putut adopta o poziţie mai greşită. Ce ai de spus în apărarea ta?

— Ce am *eu* de spus în apărarea mea? India de abia putea vorbi. În afară de cele câteva ocazii care avuseseră loc de când îl cunoscuse pe Derek, nu fusese mai furioasă pe un bărbat în toată viaţa ei.

— Trebuia să o cauţi pe biata Lady Heloise, şi în schimb te găsesc într-un palat din inima Parisului, în braţele unui netrebnic pe care doreai să-l vezi în închisoare!

— Da, ei bine, se poate să mă fi înşelat în privinţa asta, răspunse ea.

— *Tu* nu te înşeli niciodată! Şi de ce eşti încă în Paris? Nu ar fi trebuit să cutreieri deja continentul?

— Nu ne-am terminat căutarea aici.

— Eşti aici de aproape două săptămâni. Cât de greu poate fi să găseşti o singură femeie? Mie mi se pare destul de uşor.

— Atunci îţi sugerez să încerci, Martin! India strânse din dinţi şi se rugă pentru calm. Conform ziarelor, aproximativ o sută de mii de oameni vizitează expoziţia în fiecare zi, şi un mare număr din ei este format din vorbitori de limba engleză. Aceştia vizitează şi restul atracţiilor Parisului şi au umplut hotelurile. E mult mai dificil să găseşti o *singură* femeie într-o mulţime de compatrioţi de-ai ei, decât dacă ar fi fost doar ea între francezi. Înţelegi?

— Înţeleg foarte bine. Nici tu, nici nemernicul acela nu sunteţi deloc pregătiţi să găsiţi o femeie pierdută pe străzile Parisului sau în altă parte. Strânse din dinţi atât de hotărât cum nu-l mai văzuse niciodată. În momentul în care ne vom întoarce la Londra, voi face ceea ce trebuia să fi făcut de la început. Voi angaja pe cineva să o găsească pe Lady Heloise, şi nu vor mai fi discuţii despre asta!

Ea îl privi uluită. Acesta nu era Martin pe care îl cunoştea ea. Nu era bărbatul pentru care şi cu care lucrase opt ani. Era o bestie tiranică, insuportabilă, pompoasă şi

arogantă, care credea pur şi simplu că, dacă îi plătea un salariu, putea să-i controleze toată viaţa.

— În cazul acesta… îşi îndreptă umerii. Voi fi obligată să îţi înaintez demisia mea.

Un moment nesfârşit el o privi ţintă, fără să-i vină să creadă. Apoi oftă, predându-se.

— Foarte bine, atunci. N-o s-o fac.

— Nu te-ai certat niciodată cu mine, spuse ea rar. M-ai mustrat, mi-ai răspuns evaziv – uneori m-ai tachinat. Nu am avut niciun diferend. Nu m-ai contrazis niciodată. De fapt, te-ai purtat de parcă nu ai fi avut nicio grijă pe lume. Apoi îşi dădu seama şi făcu ochii mari. Pentru că nu aveai! Nu cât timp eram eu acolo.

El trase de gulerul cămăşii de parcă ar fi fost prea strâns şi refuză să-i înfrunte privirea.

— Asta e, nu? Nu erai atât de preocupat de securitatea mea sau de găsirea lui Heloise, cât pentru că plecasem şi trebuia să te descurci singur.

— Stai puţin, India, începu el cu voce rănită. Mi-am făcut griji din pricina ta. Recunosc că a fost greu fără tine. E pentru prima dată că ai plecat mai mult de o zi sau două în opt ani şi nu mi-a plăcut. Oftă. Nu mi-a plăcut deloc.

— Încă o surpriză.

— Eram singur, lăsat de izbelişte. Nu mă puteam gândi – nu la ceva important. Mintea mea zbura mereu la treburi casnice, ca de exemplu ce să îi cer bucătăresei pentru cină sau dacă să mă uit în ziarul de dimineaţă sau cu ce să mă îmbrac la conferinţa de miercuri. Se opri şi o ţintui cu o privire neajutorată. Habar nu am avut că sunt atât de multe detalii minuscule de rezolvat în fiecare zi. E epuizant, India.

— Este? întrebă ea, încrucişându-şi braţele peste piept.

— Dumnezeule mare, da. Mai rău, eram singur. M-am obişnuit să te am lângă mine ca să am cu cine discuta când vreau să discut. Eşti o parte foarte importantă a muncii şi a vieţii mele. Nu mi-am dat seama cât de importantă până nu ai plecat. Şi recunosc că nu îmi place să mă îngrijesc de

toate, dar cel mai mult nu îmi place că nu eşti acolo. Făcu un gest bosumflat spre ea, ca un copil mic. Şi nu îmi place *asta!*

— Ce? se încruntă ea. Te referi la înfăţişarea mea?

— Da, spuse el pe un ton superior. Nu îmi place.

— Tuturor celor de aici le place. Dar mai important – nu era sigură că până atunci recunoscuse asta, chiar şi faţă de ea însăşi – e că mie îmi place.

— Ei bine, mie nu. Te face să arăţi mult prea… prea atractivă.

— E un compliment?

— E o constatare. Te-am considerat întotdeauna foarte atractivă, chiar încântătoare de fapt, dar nu ai făcut niciodată nimic ca să ei bine, să-ţi arăţi farmecele.

India se înecă.

— Şi de aceea niciun alt bărbat nu părea să vadă ceea ce eu ştiam foarte bine. Şi asta era foarte convenabil, spuse el, privind-o direct în ochi. Nu voiam să te pierd.

— Oh. Ea făcu ochii mari, surprinsă. Nu ştia cum să răspundă la această declaraţie. Chiar şi aşa, Martin. Inspiră adânc, ca să se liniştească. Nu era nevoie să mă urmezi în altă ţară.

— Ba era foarte mare nevoie, spuse el cu năduf. Săptămânile astea fără tine m-au făcut să revin cu picioarele pe pământ. Îşi duse mâinile la spate, aşa cum făcea adesea când voia să rostească o declaraţie oficială. Cred că sunt îndrăgostit de tine, India.

— Bineînţeles că eşti.

El făcu ochii mari.

— Nu eşti surprinsă?

— De ce aş fi? M-am îngrijit de aproape toate lucrurile din viaţa ta. De ce să nu-ţi închipui că eşti îndrăgostit de mine? Cel puţin pentru moment.

— Pentru totdeauna, declară el ferm.

— Vai de mine, Martin, alegerea timpului e discutabilă. Dacă ai fi fost îndrăgostit de mine, bănuiesc că ai fi avut măcar o bănuială până acum.

— Oh, dar am avut, spuse el, păşind înflăcărat spre

ea. Mai mult decât o bănuială.

— Şi totuşi nu ai spus nimic.

— Nu era nevoie să spun ceva. Viaţa era bine organizată, eficientă şi plăcută. Nu aveam nicio grijă. De abia când ai plecat mi-am dat seama câtă nevoie aveam de tine. Şi cât te iubeam, adăugă el rapid.

— De fapt, tu ai nevoie, începu ea, alegându-şi cuvintele cu grijă, de cineva care să aibă grijă de tine.

— Cred că e esenţial. O studie cu atenţie. Nu poţi să-mi spui că nu simţi şi tu o oarecare afecţiune faţă de mine.

— Într-adevăr sunt, Martin. Eşti prietenul meu foarte drag. Cred că sentimentele mele faţă de tine sunt cele pe care le-aş avea faţă de un frate.

— Un frate? se încruntă el.

— Un frate *iubit.*

— Nu la asta mă aşteptam eu. Credeam sau poate speram că tu… Dintr-odată, înţelese, şi asta se văzu pe faţa lui. E din cauza acelui netrebnic, nu? Te-ai îndrăgostit de el.

— Dumnezeule mare, Martin, acum eşti…

Simţi că i se opreşte respiraţia. Nu asta bănuise şi ea?

— Cum sunt?

— Mult mai perceptiv decât credeam. Clătină din cap. Se poate să ai dreptate.

— Bineînţeles că am dreptate. Nu e chiar atât de neaşteptat să te îndrăgosteşti de primul bărbat care…

— Ajunge, Martin, îl întrerupse ea cu răceală.

— Am văzut cum te privea, şi nu era…

— E mai mult decât suficient. Ea îl privi printre gene. Ai fost patronul meu şi da, prietenul meu, timp de opt ani. Dacă vrei ca vreuna din aceste relaţii să continue, nu mai spune niciun cuvânt.

El o privi îndelung.

— Îmi cer scuze, oftă. A fost nepotrivit. Bănuiesc că asta face gelozia dintr-un om. Pentru că, vezi tu, în locul lui ar fi trebuit să fiu eu.

Ea îl studie gânditoare.

— Probabil că da.

— În cele mai multe întreprinderi, există un interval

de timp, de obicei limitat, în care trebuie să îţi pui forţele în acţiune dacă vrei să obţii maximum de beneficii. O perioadă oportună, dacă vrei. Privirea lui îi întâlni privirea. Oare a noastră a trecut?

— Mă tem că da. Oricum, era ciudat să-şi imagineze că l-ar fi putut iubi pe Martin şi în alt fel, nu doar ca pe un prieten.

— Totuşi, te avertizez, India, că acum, că mi-am dat seama în sfârşit de ceea ce vreau, nu intenţionez să renunţ. Se uită la ea gânditor. Ce ne facem acum?

— Acum? întrebă ea cu o grimasă. Habar nu am.

Ce era de făcut acum? Oh, nu în legătură cu Martin, acum că acceptase că avea sentimente faţă de Derek. Nimic nu se schimbase, nu cu adevărat. Nu conta ce îi spusese lui Derek în timpul dansului, ea tot nu era mai potrivită pentru el acum decât fusese la prima lor întâlnire. Oare asta îţi făcea dragostea? Te făcea să spui lucruri pe care nu le credeai, doar pentru că erai în braţele unui bărbat?

Sau te făcea să crezi că totul era posibil, cel puţin atât timp cât dura dansul?

Era evident că şi Derek avea sentimente faţă de ea. Chiar dacă recunoştea că se schimbase de când începuseră să o caute pe Heloise, nu era atât de smintită încât să creadă acum că iubirea învingea totul. Totuşi, niciun bărbat nu îi invadase visele înainte. Sau gândurile în timp ce era trează. Nu tânjise niciodată să fie în braţele unui bărbat sau, Doamne fereşte, în patul lui. Ar fi fost atât de rău să cedeze în faţa acestor dorinţe? Nu se gândise niciodată să devină intimă cu un bărbat. Dar nici nu mai avusese asemenea sentimente. Dacă Parisul era tot ce urma să aibă, nu ar fi trebuit să profite de orice şansă pe care i-o oferea aventura aceasta în care se rătăcise? Şi, de fapt, exista un loc mai bun decât Parisul pentru seducţie?

— Ai putea să te căsătoreşti cu mine, ştii, spuse el relaxat.

Atenţia ei se întoarse la Martin.

— Ce?

El îşi îndreptă umerii.

— Căsătoreşte-te cu mine, India.

Cu siguranţă că nu era serios.

— Dar eu sunt îndrăgostită de altcineva.

— Cineva cu totul nepotrivit pentru tine.

— Aşa e oare?

— Sigur că aşa e. Ştii asta la fel de bine ca mine.

Simţi o puternică dorinţă de a o nega.

— Pe când eu sunt perfect pentru tine, continuă el cu o voce înflăcărată. Ai recunoscut că simţi o oarecare afecţiune faţă de mine, şi e sigur că eu ţin la tine. Cred că numeroase cupluri căsătorite nu au nici măcar atât. Am putea continua să ne purtăm ca până acum. De fapt, nu-i nevoie să schimbăm nimic.

— Haide, Martin – totul s-a schimbat.

— Prostii. Refuz să accept asta, spuse el pe un ton ferm. Totuşi, voi lăsa lucrurile să se aşeze.

— Bine.

Nu avea nicio dorinţă de a discuta despre propunerea ridicolă a lui Martin, deşi nu ar fi fost chiar atât de absurdă cu câteva săptămâni în urmă. Dacă i-ar fi cerut să fie soţia lui înainte de a părăsi Londra, probabil că ar fi acceptat. Se pare că acesta era alt lucru pe care ţi-l făcea dragostea. Odată ce gustai din ea, nimic altceva nu mai era de ajuns.

— Cu privire la Saunders, începu Martin, încreţindu-şi fruntea. Sper că firea ta raţională şi inteligenţa nu ţi-au fost întunecate de emoţii.

Ea se zbârli ca un arid.

— Te asigur că nu.

— Nu aveai încredere în el când ai plecat din Londra.

— Dar acum am, spuse ea ferm. S-a dovedit a fi demn de cea mai mare încredere.

— Şi totuşi nu aţi găsit-o pe verişoara ta.

— Nu, dar sunt sigură că o vom găsi. Domnul Saunders face tot ce poate, dar aşa cum am spus, s-a dovedit a fi mai dificil decât sperasem. Se opri. În plus, şi-a recunoscut rolul în Societatea Doamnelor Călătoare şi mi-a dat cuvântul lui că va pune totul în ordine. Sau mai degrabă

aşa credea ea, dar Martin nu trebuia să ştie asta.

— Şi tu îl crezi?

— Da, ridică ea bărbia. Îl cred.

— Ei bine, fiindcă eu nu sunt îndrăgostit de el, nu îl cred. Şi te asigur că, dacă voi găsi vreo dovadă a activităţilor lui infame, îl voi contacta imediat pe inspectorul Cooper.

— Nu mă aşteptam la mai puţin de la tine. Se opri ca să găsească cuvintele potrivite. Şi cred că ai dreptate – ai nevoie de o soţie.

— Excelent! El radia.

— Dar nu voi fi eu aceea. Clătină din cap. Vom pune pe listă găsirea unei soţii potrivite, când mă voi întoarce acasă.

El o privi plin de speranţă.

— Înseamnă că vei continua să lucrezi pentru mine?

— Numai până vei găsi pe altcineva în loc.

— Înţeleg, spuse el cu o grimasă. Am stricat totul, nu?

— Cred că amândoi am făcut erori de judecată.

Un val de resemnare îi inundă chipul.

— A mea a fost să nu văd ce aveam în faţa ochilor.

Un sentiment foarte ciudat de regret îi strânse inima. Era într-adevăr o persoană deosebită.

— Măcar avem de aşteptat un bal, zâmbi el cu tristeţe. Nu am mai fost la un bal de ani în şir.

— Ştiu, spuse ea pe un ton brusc. Crezi că asemenea lucruri sunt prosteşti şi frivole.

El chicoti.

— Numai din cauză că tu crezi asta.

Ea se uită îndelung la el, uimită.

— Am fost chiar atât de categorică în toate privinţele?

— Da. Întotdeauna.

— Ei bine, cred că poţi să fii eficient şi fără a fi neîndurător, oftă ea. Va trebui să lucrez şi la asta.

— Şi la asta?

— Martin, începu ea luându-l de braţ şi conducându-l spre scări, călătoria asta a fost ca o revelaţie pentru mine. Cândva, îţi voi spune totul despre asta.

— Pentru că vom fi întotdeauna prieteni.

— Bineînţeles.

— Nu ai spus care a fost eroarea ta de judecată.

— Destul de simplu. Am crezut întotdeauna că aveam dreptate în toate privinţele şi că nu exista alt punct de vedere corect în afară de al meu. Ea oftă resemnată. Acum am ajuns să-mi dau seama că în privinţa asta m-am înşelat teribil.

Capitolul 23

Pentru o doamnă care călătoreşte prima dată, aventura va cuprinde numeroase delicii cu totul noi. Aşa că e foarte recomandabilă ţinerea unui jurnal pentru privelişti şi impresii. Indiferent de vârsta noastră, nu putem conta cu adevărat pe memorie, fiindcă amintirile pălesc odată cu fiecare nouă aventură.

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

— Nu ai văzut-o încă pe India? Derek îşi aranjă manşetele poate pentru a suta oară. Unde era blestemata aceea de femeie?

— Când eşti la primul bal, nu trebuie să apari prea repede. Mama sorbea dintr-un pahar de şampanie, scrutând satisfăcută sala de bal, impresionant de plină. Trebuie să aştepţi şi să îţi faci o intrare triumfală.

Toate persoanele interesante sau care i se păruseră ei interesante, împreună cu un mare număr de supuşi ai Maiestăţii Sale, veniţi la Paris pentru expoziţie, fuseseră invitaţi. Mama menţionase de mai multe ori că nu primise decât câteva refuzuri. Dar cine ar fi refuzat să se alăture marchizului de Brookings şi marchizului şi marchizei de Westrale?

El se încruntă, nerăbdător.

— Tu i-ai spus asta?

— Poate că i-am menţionat-o. Sau poate că i-a spus-o

doamna Greer. O femeie încântătoare, care ştie foarte bine cum se fac asemenea lucruri. Se opri. Ştiai că profesorul Greer îşi escortează şi soţia, şi pe India în seara asta?

— Ştiam. Zâmbi şovăielnic. Isprava ta, fără îndoială.

— Am înţeles că Sir Martin voia să o escorteze pe India, dar fiindcă tu trebuia să te alături restului familiei şi să primeşti invitaţii, am socotit că era mai bine dacă îi însoţea pe cei doi Greer. Estelle, draga de ea, a fost de acord cu mine.

— Nu îl place pe Sir Martin?

— Simte faţă de el ceea ce simt şi eu. Pare destul de acceptabil, chiar dacă e cam neajutorat, dar majoritatea bărbaţilor sunt aşa.

— Habar nu aveam, chicoti el.

— Iar eu am expus lucrurile foarte convingător. Zâmbi şi salută un invitat. În sală părea să se afle jumătate din societatea londoneză şi toate florile disponibile din Paris. Nu exista niciun loc care să nu găzduiască o urnă cu boboci de floare sau o vază plină de flori înflorite. Când era vorba despre evenimente sociale, mama avea anumite standarde. Asta nu e o competiţie, să ştii.

— Ce nu e o competiţie? întrebă el precaut.

— Haide, dragă – ştii exact despre ce vorbesc. Privirea mamei rămase aţintită asupra mulţimii. Cred că India a făcut alegerea când a refuzat să se întoarcă la Londra cu el. Acum depinde de tine.

— Înţeleg.

— Sper că înţelegi. Se opri. Presupun că ai de gând să te căsătoreşti cu ea.

— Asta e intenţia mea. Clătină din cap. Dar s-o conving e cu totul altă treabă.

— Fiindcă a refuzat deja o dată să se căsătorească cu tine?

— Nu chiar, fiindcă nu i-am cerut-o cu adevărat. Toţi membrii familiei tindeau să treacă cu vederea acest fapt. Era foarte enervant. Dar ea simte că nu e o partidă potrivită pentru un viitor conte.

— Şi totuşi mie îmi place mult mai mult decât oricare

dintre partidele potrivite pe care le-ai adus prin viaţa noastră. Îi aruncă o privire critică. Şi ţie la fel.

— De acord, încuviinţă el. Totuşi, e convinsă şi de faptul că eu sunt intelectul superior…

Sprâncenele mamei se înălţară.

— Intelectul superior?

— Ştiu, şi mie îmi place, chicoti el. E convinsă că eu sunt persoana din spatele Societăţii Doamnelor Călătoare.

— Nu ştie că este aranjamentul mătuşii Guinevere şi al prietenelor ei?

— Nu, crede că eu le manipulez.

— Vai de mine, se cutremură mama. Să nu o laşi niciodată pe Guinevere să afle asta. Ezită. Nu eşti, nu-i aşa?

— Nu, mamă, spuse el dând ochii peste cap. De luni în şir nu mai fac altceva decât să lucrez pentru unchiul Edward. Totuşi, fiindcă sunt un intelect superior recunoscut, admit că în momentele mele libere manipulez trei doamne în vârstă, care slujesc ca faţadă a unei organizaţii frauduloase, cu scopul de a fura economiile unor femei bătrâne şi inocente şi de a le trimite nepregătite în aventura – sau mai degrabă calvarul – de a călători.

— Când o spui aşa, sună destul de rău, murmură mama.

— Este rău, oftă el. Va trebui să cer sfatul unui avocat când ne vom întoarce la Londra. Sper că se va putea rezolva fără să mai afle altcineva. Nu vreau să ajungă nimeni în închisoare.

— Să sperăm că totul va fi bine, suspină mama terminându-şi şampania şi făcându-i semn unui servitor să-i ia paharul. Partea bună e că India te crede probabil foarte inteligent.

— Şi a luat asupra ei sarcina de a mă schimba.

— Te-a transformat într-un proiect?

— Aşa se pare.

— E un semn foarte bun, sugeră mama cu un zâmbet superior. Nicio femeie nu-şi pierde timpul încercând să îndrepte un bărbat, dacă nu intenţionează să-l păstreze. Chiar dacă nu şi-a dat seama încă.

El rânji.

— Mulţumesc, mamă.

— Pentru că ţi-am arătat ceea ce e evident?

— Pentru că mi-ai liniştit nervii. Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Nu-mi mai amintesc să fi fost atât de încordat din cauza…

— Cât e ceasul, dragule?

Derek îşi scoase ceasul din buzunarul jiletcii.

— Nu te mai obosi, nu contează. E timpul să înceapă dansul. Îşi puse mâna pe braţul lui şi arătă spre scări. Şi India e aici.

Profesorul se opri în capul scărilor şi se uită peste sala de bal. De o parte se afla Estelle şi de cealaltă India.

Derek rămase fără aer. Se înşelase.

Ea era frumoasă.

Mai mult decât frumoasă, de fapt. Era o viziune, întruchiparea tuturor vişinilor lui. Purta o rochie de un verde palid, o nuanţă care îi amintea de culoarea translucidă a unui val de mare. Rochia plutea în jurul ei, de parcă ar fi sfidat legile gravitaţiei, însă reuşea să o mângâie în toate locurile potrivite. Mânecile uşor încreţite dezvăluiau nişte umeri aţâţător de goi. Corsajul era puţin cam decoltat, prea decoltat, ispititor de decoltat. El apreciase întotdeauna un corsaj revelator la rochia unei femei, dar nu la această rochie şi la această femeie. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de dornic să acopere o femeie cu haina lui. Părul ei era mai liber ca oricând, ridicat uşor în vârful capului şi căzând în bucle mătăsoase pe un umăr. O cascadă de boboci de trandafiri roz cădeau din părul ei, peste corset şi împrăştiaţi pe rochie.

— Mulţumesc, mamă. Nu-şi putea lua privirea de la India. Deşi, de fapt, pentru mine nu contează.

— Ştiu asta, dragule. Nu am făcut-o pentru tine. Acum, spuse ea arătând spre India, trebuie să te duci lângă ea înainte să o facă altcineva.

El păşi în grabă spre ea, încercând să nu împingă oamenii la o parte. Primul dans era gata să înceapă, şi el i-l ceruse dinainte. Ajunse la scări chiar în timp ce ea păşea pe

ultima treaptă.

Pentru o clipă, nu ştiu cum să procedeze. Într-o lume perfectă, o lume care exista numai în vise, ar fi luat-o în braţe, şi-ar fi apăsat buzele pe buzele ei şi nu i-ar mai fi dat drumul niciodată. În lumea aceasta însă, o dovadă de afecţiune în mijlocul unor oameni care aşteptau cu nerăbdare următoarea bârfă ar fi dus numai la zvonuri şi la bârfe despre ultima imprudenţă a lui Derek Saunders. Şi prefera să evite asta.

Îi întinse mâna.

— Ai întârziat.

Ea îşi aşează mâna în mâna lui. Ochii verzi îi scânteiau amuzaţi.

— Am venit exact la timp, conform mamei tale.

— Mama nu a numărat minutele până la sosirea ta.

O conduse spre estrada de dans.

— Şi tu le-ai numărat?

— Dacă ar mai fi trebuit să aştept o secundă, India, spuse el privind-o în ochi, m-aş fi dus în camera ta şi te-aş fi adus eu însumi.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, deşi ar fi fost o greşeală gravă.

— Oh? întrebă ea, privindu-l provocator.

El se aplecă şi îi şopti încetişor la ureche:

— Nu am mai fi ieşit din camera ta.

Ea trase aer scurt, apoi îi dădu drumul încet.

— E bine de ştiut.

Derek aproape că se împiedică. La ce naiba se referea cu asta? Una era ca el să flirteze şi să facă afirmaţii uşor sugestive, şi alta ca ea să-i ia locul.

— Da?

Ea râse. Ceea ce nu era deloc un răspuns.

El se întoarse cu faţa spre ea.

— Flirtezi cu mine, domnişoară Prendergast?

— Eşti al doilea bărbat care mă acuză de flirt în ultimele două zile.

— Sper că primul nu a fost Sir Martin.

— Nu, răspunse ea ferm.

— Bun.

Muzica începu, şi ea păşi în braţele lui.

— Eşti gelos, domnule Saunders?

— Da.

— Ce încântător! zâmbi, şi el observă că avea o uşoară gropiţă în colţul gurii. Fermecătoare şi implorând să fie sărutată. Cum de nu o observase înainte?

Se mişcară împreună pe ritmul uşor al unui vals, şi el observă şi acum, ca şi în timpul primului lor dans, cât de bine se potrivea ea în braţele lui. Cât de uşor se mişcau în ritmul muzicii, de parcă ar fi fost una cu melodia. De parcă ar fi fost creaţi ca să danseze împreună. De parcă ea ar fi fost partenera perfectă. Partenera *lui* perfectă. Gândul era excitant şi înspăimântător în acelaşi timp. Îşi dădu seama dintr-odată că în toate celelalte ocazii în care fusese îndrăgostit, sau îşi imaginase că era, nu existase niciun moment de nelinişte. Înţelese în clipa aceea că nu se temuse să le piardă pe niciuna dintre fostele lui prietene. Ideea de a o pierde pe India îl făcea să-şi simtă inima de plumb.

— Să îndrăznesc să te întreb la ce te gândeşti? Pari să fii foarte departe, zise ea studiindu-l curioasă. E sigur că mintea ta nu e aici în clipa asta.

— Dimpotrivă, India, mintea mea e numai aici şi acum. Gândurile mele sunt concentrate doar asupra ta. Ocoliră un cuplu care se mişca prea lent, chiar şi pentru valsul acesta domol.

— Cine flirtează acum?

— Nu flirtez. Flirtul e un joc de zaruri, un duel ironic de cuvinte, priviri şi gesturi care pot să ducă la ceva mai mult sau nu. Poate chiar la ceva important. Flirtul poate fi o distracţie de moment. Privi insistent în ochii ei verzi. Sau o promisiune care va dura pentru totdeauna.

— Şi flirtul tău e o distracţie sau o promisiune? vorbise pe un ton lejer, dar în ochii ei strălucea ceva – ceva minunat. Ceva de moment sau pentru totdeauna?

— S-ar putea ca asta să fie o întrebare prea importantă ca să îţi pot răspunde în mijlocul unei mulţimi

de străini. Îi zâmbi şi îşi ţinu răsuflarea. Dar sunt dispus să răspund dacă şi tu eşti.

Sprâncenele ei se arcuiră.

— Întorci balanţa în favoarea ta – nu-i aşa, domnule Saunders?

— Oricând e posibil, domnişoară Prendergast. Chicoti şi o făcu să realizeze o întoarcere perfectă. Ea se lăsă condusă fără să ezite o clipă, de parcă ar fi avut încredere deplină în el. Trebuie să-ţi mărturisesc că, atunci când mă gândeam că îmi voi ridica privirea spre scări şi te voi vedea în seara asta, mi te imaginam purtându-ţi rochia cenuşie, cu umbrela într-o mână şi geanta în cealaltă.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse ea gânditoare. Dar mama ta şi-a dat multă silinţă pentru mine şi s-ar fi supărat tare dacă aş fi apărut cu rochia mea cenuşie. De fapt, spuse ea cu un zâmbet poznaş, cred că ar fi distrusă numai la simpla vedere a rochiei mele cenuşii.

El râse.

— Nu îndeplineşte standardele ei referitoare la modă. Dar trebuie să-ţi mărturisesc că mie mi-e cam dor de ea.

— Ba nu îţi este, îl tachină ea. Deşi o rochie practică şi rezistentă din lână cenuşie are multe calităţi.

— Are, într-adevăr, dar pentru că sunt un gentleman nu o să le enumăr.

— Ce atent din partea ta! Şi pentru că mi-ai făcut o mărturisire, o să-ţi fac şi eu una. Ezită. Nu am avut în viaţa mea o rochie atât de încântătoare şi de perfectă ca asta. Numai culoarea ei, spumă de mare…

— Credeam că e verde.

— *Spumă de mare,* Derek, îl corectă ea ferm. Nu mi-am imaginat niciodată că aş putea să port o asemenea culoare. E atât de… lipsită de griji. Mama ta a spus că subliniază verdele ochilor mei. Flutură din gene spre el. Ce crezi?

— Cred că acum vânezi complimente.

— Nu aş face niciodată aşa ceva… Se opri. Păi da, cred că da. Nu îmi stă în fire, dar nu am fost niciodată la bal şi nu m-am îmbrăcat niciodată cu…

— Ochii tăi, India, o întrerupse el trăgând-o mai aproape, întrec cele mai frumoase smaralde, fie că porţi spumă de mare, fie că porţi lână cenuşie. Părul tău are cele mai frumoase nuanţe de auriu lucios atunci când îl laşi puţin mai liber, şi îl face pe un bărbat să-şi dorească să îşi treacă degetele prin el. Gura ta e perfecţiunea însăşi şi, când zâmbeşti, îţi apare o gropiţă înnebunitoare în colţul ei. Buzele tale imploră să fie sărutate. Şi în seara asta eşti indescriptibilă.

— Oh, răspunse ea cu o expresie năucită. Speram doar că aveai să-mi spui că sunt drăguţă.

— *Drăguţă* nu e suficient.

— Va trebui să port rochia asta tot timpul.

— Nu e vorba de rochie, deşi e încântătoare.

— Haide, Derek! Am fost de când mă ştiu întruchiparea banalităţii.

— În ochii tăi, poate. Şi îmi imaginez că nici măcar Sir Martin nu e de acord, adăugă el pe un ton voit nepăsător.

— Aşa se pare, oftă ea şi se încruntă îngrijorată. Va trebui să găsesc o nouă asistentă pentru el şi un nou loc de muncă pentru mine după ce o vom găsi pe Heloise şi ne vom întoarce la Londra.

— Nu vei continua să lucrezi pentru el?

— Nu văd cum aş mai putea după ce el... ei bine, după acţiunile lui, după ce a venit aici şi... Clătină din cap. A fost surprinzător şi dezamăgitor.

— Ah, ei bine, viaţa e adesea imprevizibilă. Derek se strădui să îşi ascundă rânjetul triumfător.

— Eşti foarte mulţumit de tine însuţi, nu?

— Nu am nimic de-a face cu asta, răspunse el, adoptând o expresie inocentă. Dar da, sunt.

Muzica se stinse, şi el o conduse spre o oprire graţioasă, eliberând-o şovăielnic.

— Nu fi încrezut – e nepoliticos!

— Şi totuşi crezi că e fermecător.

— Poate, puţin. Îşi muşcă buza de jos – buza ei delicioasă, ispititoare – ca să-şi ascundă surâsul, şi el simţi un nod în stomac. Cred că următorul meu dans e al

profesorului. Sau poate că i l-am promis lui Martin. O să-mi verific carneţelul.

Îl luă de braţ, şi părăsiră estrada de dans.

— Încearcă să nu te bucuri de el.

Ea râse, şi sunetul îi învălui sufletul. Îşi jură să nu considere niciodată râsul ei ca pe ceva venit de la sine şi să facă tot ce trebuia ca să îl audă în fiecare zi, pentru tot restul vieţii.

— Nu am dansat niciodată cu Martin, aşa că nu pot să spun dacă mă voi bucura sau nu. Ochii îi scânteiau, amuzaţi.

— Sper să nu. Îţi aminteşti că ţi-am cerut şi ultimul dans, nu numai primul?

— Da.

— Deşi – îi luă mâna înmănuşată şi o duse la buze – dacă ar fi după mine, ai dansa fiecare dans cu mine. O privi drept în ochi. Întotdeauna.

— Încerci să fii fermecător din nou, nu?

— Funcţionează?

— Vai de mine, Derek, dacă ţi-aş sune că da, ţi s-ar urca la cap. Îl privi ţintă un moment nesfârşit. Dar dacă trebuie să ştii, da… Un zâmbet lent îi curbă buzele. Întotdeauna.

*

India nu dansă cu Martin până la mijlocul celui de-al doilea rând de dansuri. Se aşteptase să danseze cu lordul Brookings, cu lordul Westrale şi cu profesorul Greer, dar nu se aşteptase să primească o invitaţie după alta de la persoane străine.

Primul dans după cel al lui Derek, cu un membru al Camerei Comunelor, fu stânjenitor. El nu era mai obişnuit ca ea cu sporovăială leneşă. Dar odată cu fiecare nou partener ea deveni tot mai încrezătoare – în privinţa conversaţiei şi a dansului. Şi fiecare nou partener fu complet diferit de precedentul. Printre cei cu care dansase până atunci se aflase un lord scoţian, care dansa mai mult

cu exuberanţă decât cu îndemânare, un arhitect bine-cunoscut care îl cunoştea pe profesorul Greer şi un om de afaceri american care vorbea mereu despre farmecul Parisului. Cu câteva săptămâni înainte, India s-ar fi certat cu el. Acum… totul se schimbase.

În cele din urmă, Martin se prezentă pentru dansul lor, cu o privire rănită.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că mă eviţi. Avem doar un singur dans. Carneţelul de dans a ajuns la mine deja completat.

— Şi nu e minunat de convenabil pentru amândoi? spuse ea strălucitoare. India fusese surprinsă să îşi vadă carneţelul deja completat, dar ştia foarte bine că Lady Westrale intenţiona să îl completeze şi pe al lui Martin, încercând să îi găsească partenere care să-i împărtăşească interesele intelectuale.

— Trebuie să-ţi spun ceva, spuse el în timp ce începeau să danseze. Dar se pare că nu pot vorbi şi dansa în acelaşi timp. Încerca din greu să îşi potrivească paşii după muzică.

— Am putea să dansăm doar.

— Este ceva important, spuse el, privind-o cu fermitate. *Foarte* important.

Cu următoarea ocazie, o conduse printre coloane spre galerie.

— Ei bine? întrebă ea, fără să reuşească să-şi ascundă nerăbdarea. Ce e atât de important?

— L-am auzit pe domnul Saunders mărturisind totul. În vocea lui răsuna o notă de triumf.

Ea îşi gustă privirea.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, rânji el cu superioritate. Nu îl văzuse niciodată atât de mulţumit de propria persoană. Era foarte enervant.

Îşi încrucişă braţele peste piept.

— Ce înseamnă mai exact *totul*?

— Totul, răspunse Martin cu un gest sălbatic. Ştii doar – tot ce a făcut!

— Fii mai precis, te rog!

— Foarte bine, spuse el ţâfnos. L-am auzit mărturisind că e intelectul superior din spatele Societăţii Doamnelor Călătoare şi că profită de dorinţele unor femei încrezătoare care visează să călătorească. Sau cam aşa ceva.

— Înţeleg. Chiar dacă avea de gând să îndrepte totul, Derek nu ar fi trebuit să îşi trâmbiţeze fărădelegile în gura mare. Ce avea în cap? Cui i-a spus asta?

— Mamei lui! răspunse Martin cu voce triumfătoare. Nimeni nu îşi minte mama.

— Şi a folosit cuvântul *intelect superior?* Chiar dacă păruse încântat să fie numit intelect superior, nu credea că ar fi inclus un asemenea titlu într-o mărturisire.

— Chiar l-a folosit. Şi a spus că dorea să evite închisoarea.

— Orice om cu bun-simţ vrea să evite închisoarea.

— Nu înţelegi, India? L-am auzit mărturisind. Martin aproape că tremura de emoţie virtuoasă. Pot să depun mărturie într-un tribunal. Putem să facem să fie arestat, judecat şi aruncat în temniţă!

— Vai de mine, Martin, eu nu vreau să-l văd arestat.

Martin ridică mâinile, frustrat.

— Pentru că îl iubeşti. Într-adevăr, India, ar trebui să laşi deoparte asta şi să te gândeşti la… binele mai mare, dacă vrei.

— Sentimentele mele faţă de el nu au nicio legătură cu asta. Am judecat întotdeauna foarte bine caracterele, şi acum cred că domnul Saunders e un om la locul lui, care s-a rătăcit pur şi simplu de la calea dreaptă. Sunt absolut sigură că va îndrepta totul, spre binele tuturor celor implicaţi.

În ochii lui Martin se ivi o sclipire de neîncredere.

— Asta îţi doreşti?

— Da, asta.

— Foarte bine. Clătină din cap. Dar asta nu mă face fericit, India.

— Nici nu mă aşteptam să te facă. Se opri. Ţi-ai găsit o soţie?

— Ce? El se holbă neîncrezător la ea. Aici? Acum?

— E locul perfect din care să începi. Făcu un pas într-o parte şi îi îndreptă atenţia spre mulţimea din sala de bal. Aici sunt mai multe doamne eligibile care au venit la Paris doar pentru a vedea expoziţia. Doamne fascinate de progres, de ideile noi şi de ultimele invenţii. Cred că unele dintre ele – făcu un gest larg spre mulţime – nu ar fi fost mai potrivite pentru tine nici dacă le-ai fi ales dintr-un catalog.

— Nu fi absurdă! Privirea lui rătăci peste invitaţi. Chiar crezi asta?

— Da, încuviinţă ea. Am întrebat-o pe Lady Westrale dacă nu cunoaşte nişte posibile partenere pentru tine, şi ea a avut grijă să treacă unele care ţi s-ar putea părea acceptabile în carneţelul tău de dans.

El se încruntă.

— E cam rapid, nu?

— Am fost de acord că ai nevoie de o soţie.

El o privi neclintit, cu ochii resemnaţi şi nenorociţi.

— Nu te mai întorci la mine, nu?

— Credeam că ne-am înţeles, răspunse ea cu blândeţe. Cred că aşa e cel mai bine. Atât timp cât o avea pe ea ca să-i administreze viaţa, Martin nu avea să-şi găsească niciodată o soţie. Nu era corect nici pentru el, nici pentru ea să mai rămână în serviciul lui. Era ciudat că nu-şi dăduse seama de asta înainte. Dar te voi ajuta să îţi cauţi o nouă secretară, şi vom rămâne întotdeauna prieteni.

— Asta e totul atunci, nu? Reuşi să zâmbească slab. Ştii, am venit aici ca să te salvez. Să te scap de orice nenorocire care ţi s-ar fi putut întâmpla. Nu mi-am imaginat că totul avea să se termine aşa. Expresia lui se întunecă. Dacă nu ar fi fost Saunders, nu m-ai fi părăsit niciodată.

— Poate, dar Martin… îşi aşeză mâna pe braţul lui şi îl privi în ochi. Dacă nu ar fi fost domnul Saunders şi călătoriile lui Heloise, şi Parisul, şi toate celelalte, noi doi am fi continuat aşa cum eram pentru tot restul zilelor noastre.

El o privi scrutător.

— Şi ar fi fost chiar atât de rău?

Ea clătină din cap.

— Nu. Dar acum îmi dau seama că nu ar fi fost destul.

El o privi neclintit un moment nesfârşit.

— Ai dreptate din nou, ca întotdeauna, India. Îi acoperi mâna cu mâna lui. Ca prieten al tău, mi-ar plăcea să termin dansul acesta cu tine.

Ea zâmbi.

— Voi fi încântată.

Se înapoiară pe estradă şi îşi reluară dansul, care se apropia din fericire de final. În ciuda pretinsei sale acceptări, Martin avea un aer de căţeluş pierdut.

După câteva dansuri, partenerul ei fu lordul Brookings, care părea ciudat de preocupat şi departe de a fi în apele lui.

— Te distrezi bine în seara aceasta, domnişoară Prendergast? întrebă Percival când începură să danseze împreună.

— Mă distrez într-adevăr, milord. Îl studie cu atenţie. Dar dumneata nu, nu-i aşa?

— Ba da. Sau mai degrabă, mă voi distra. M-am întâlnit pur şi simplu cu o persoană pe care nu mă aşteptam s-o văd.

Cu câteva minute în urmă, ea îl observase dansând cu o femeie cu părul întunecat, cu o expresie ciudată pe faţă.

— Cineva important?

— Nu mai este importantă acum. Privi în jos şi îi zâmbi. L-ai cunoscut pe inventatorul american pe care l-a invitat mama?

— Încă nu. Ea se opri. Să înţeleg că e o încercare de a schimba subiectul?

El o ignoră şi continuă:

— Numele americanului îmi scapă pentru moment, dar cred…

Ea zâmbi şi se predă.

Din când în când, îl vedea pe Derek. Nu dansa la fel de mult ca ea, şi asta era ceva satisfăcător. Uneori, privirile li se întâlneau, şi inima ei o lua la galop. Alteori îl prindea

nepregătit, conversând sau începând un dans, şi se minuna de turnura ciudată pe care o căpătase viaţa ei. Totul din cauză că Heloise dorise aventura călătoriei. Şi-ar fi dorit ca verişoara ei să fie acum aici. Probabil că i-ar fi plăcut asta.

Un fior ascuţit de îngrijorare sau poate de vinovăţie o străbătu, încă nu ştia unde era Heloise, şi nu putea să se simtă minunat în timp ce scumpa de ea era pierdută. În ultimele zile se întrebase din ce în ce mai des dacă nu cumva Heloise se rătăcise pentru că voise să se rătăcească. Nu avea niciun sens, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai neobişnuit i se părea comportamentul lui Heloise dinainte de a părăsi Londra. Dacă ar fi fost una dintre poveştile ei poliţiste, ar fi existat tot felul de indicii. Oricum, mâine îşi vor relua căutările, şi Heloise nu ar fi invidiat-o niciodată pentru această noapte unică.

Era într-adevăr o seară remarcabilă. De abia se recunoştea în oglinzi şi dansase fiecare dans, bucurându-se în acelaşi timp de conversaţii adesea interesante şi de surprinzător de multe râsete. Era aproape magic.

Peste foarte puţin timp, se anunţă ultimul dans şi se trezi din nou în braţele lui Derek.

— Acest prim bal a fost aşa cum ai visat că va fi? întrebă el.

— Vai de mine, Derek! Nu am visat niciodată să iau parte la un bal, răspunse ea ridicând din umeri cu voită indiferenţă. Totuşi, trebuie să spun că seara a îndeplinit toate aşteptările pe care le-aş fi putut avea vreodată.

El chicoti.

— Mă bucur că am putut să-l împărtăşesc cu tine.

— Şi eu la fel. Îşi ridică privirea spre el. Aş vrea…

— O dorinţă? El ridică din sprâncene. De la femeia care nu îşi dorea nimic?

— Se pare că s-au schimbat multe de când am spus asta. Se opri. Nu mai sunt aceeaşi femeie care a pornit în expediţia aceasta.

— Acesta este scopul expediţiilor. Călătoria e adesea mai importantă decât destinaţia.

— Simt că m-am schimbat foarte mult.

— Oh, nu chiar.

— Nu? întrebă ea, ridicând ochii spre el. Credeam că vei fi deosebit de mulţumit.

— Te-am privit în dimineaţa asta, în timp ce o ajutai pe mama. Ai dirijat aranjarea mobilelor, a decoraţiunilor şi a florilor. Ai manevrat personalul de la bucătărie şi i-ai pus pe servitorii angajaţi pentru seara asta să dea tot ce pot. Erai ca un general care îşi dispunea trupele în formaţie, întruchiparea eficienţei şi a organizării. Mi se părea că mă uit la un dirijor care îşi conducea orchestra. Clătină din cap, cu un zâmbet admirativ. Ai făcut casa asta să funcţioneze ca un ceas elveţian de prima mână.

— Principalele mele calităţi sunt eficienţa şi organizarea, spuse ea înţepată.

— În privinţa asta nu te-ai schimbat, şi nici nu trebuie. Dar cred că ai ieşit la lumină. Ca un fluture dintr-un cocon. O studie curios. Ţi-ai permis să… să respiri, India.

— Da, cred că mi-am permis asta. Se gândi un moment. Este, ei bine, este eliberator să descoperi că nu trebuie să ai întotdeauna dreptate.

— Pot să-mi imaginez. Zâmbi şi o trase mai aproape. Dar nu mi-ai spus dorinţa ta.

— Cred că dorinţele nu se îndeplinesc dacă le spui.

El îi căută privirea.

— O să mi-o spui dacă se îndeplineşte?

— Oh, bănuiesc că tu vei fi primul care o vei afla. Ridică privirile spre el zâmbind, şi numai se umflă în piept.

Ce ciudat era să îşi dea seama că toate lucrurile la care nu se gândise niciodată erau posibile, deşi nu îi păsase de ele şi nici nu se întrebase dacă ar fi putut fi posibile, până la urmă. Chiar din copilărie, India fusese prea serioasă ca să creadă în basme cu prinţese şi prinţi fermecaţi. Sau în poveştile prosteşti despre romantism, iubire adevărată şi trai fericit până la adânci bătrâneţi.

În seara asta, pentru prima dată în viaţa ei, credea.

Capitolul 24

Când se hotăra să facă ceva, India Prendergast nu lăsa nimic să îi stea în cale. În privinţa asta, cel puţin, nu se schimbase. Chiar dacă obstacolul care îi stătea acum în cale era propria ei agitaţie şi da, laşitate.

Măcar avea să folosească în sfârşit aşa cum trebuia neglijeul de culoarea piersicii şi halatul asortat, îmbrăcăminte destinate evident seducţiei şi păcatului. Se gândise că o femeie care dorea să seducă un bărbat avea nevoie de multă încredere în ea însăşi, şi o armură din dantelă menită să stârnească dorinţa fizică care să-i ofere această încredere, şi chiar aşa se întâmplă. Chiar dacă era ascunsă acum sub cuvertura voluminoasă de lână în care se înfăşurase pentru a merge în camera lui Derek. Se părea că era nevoie de ceva mai mult, pe lângă curaj şi hotărâre, pentru a se produce schimbarea dintr-o fată bătrână practică şi responsabilă într-o târfă, chiar şi la Paris.

Îşi îndreptă umerii, trase aer adânc în piept ca să se calmeze şi bătu la uşa lui Derek. Şi îşi dădu seama că habar nu avea cum să seducă în mod corect un bărbat, chiar dacă *seducţie corectă* era un termen cam nepotrivit.

După câteva clipe – sau o eternitate – uşa se deschise.

Îmbrăcat într-un halat roşu aruncat în grabă peste o pijama din mătase în dungi, Derek se holbă la ea într-o evidentă confuzie. Crezuse că era chipeş, elegant şi aproape perfect mai devreme, în hainele de seară, dar acum, cu părul răvăşit şi cordonul halatului slab legat, era indecent, imperfect şi cu totul irezistibil. Inima ei o luă la galop.

El o privi printre gene de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor.

— India, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, clătină ea din cap.

— Atunci, de ce eşti aici? întrebă el încet.

— De ce? Repetase ce avea de gând să spună –, dar se părea că, atunci când se confrunta cu un bărbat de abia

ridicat din pat şi ştiind unde putea – unde voia să ducă asta –, rămăsese fără grai. Este greu de spus cu exactitate.

— Ce? El scutură din cap, confuz.

„Haide, India Prendergast”, spuse o voce fermă în mintea ei. „Dacă asta vrei, şi o vrei, spune-i-o omului”.

— Foarte bine, zise ea şi ridică bărbia. Aş vrea să... să fiu sedusă. Sau să te seduc, dacă preferi. Deşi recunosc că nu am experienţă şi...

— Dumnezeule mare, India! El o înşfăcă de braţ şi o trase în camera lui. Intră aici. Evident că era nerăbdător să înceapă. Dacă nu vrei ca toată casa să-ţi afle intenţiile. Sau nu.

Ea încuviinţă.

— Aşa e cel mai bine.

El închise uşa în urma ei.

— Cu siguranţă că nu te-am auzit bine. Ce faci de fapt aici? O măsură cu privirea. Şi de ce porţi jumătate de pat pe tine?

— Derek, îşi luă ea inima în dinţi, în seara asta mi-am pus o dorinţă, şi numai tu o poţi face să se adeverească.

— Drăcia naibii, India! spuse el sincer îngrozit, cu ochii mari. Ce ţi-ai dorit?

— Mi-am dorit ca noaptea să nu se termine niciodată.

El o privi ţintă un moment nesfârşit. Ea bănuia că, dacă s-ar muta nervoasă de pe un picior pe celălalt, ar strica atmosfera seducţiei, dar îi era teribil de greu să n-o facă.

— Oh, nu, spuse el în cele din urmă, făcând un pas înapoi. E un fel de păcăleală, nu-i aşa?

— Nu, e seducţie – aşa cum am spus. Sau o încercare de seducţie. Deşi nu pare să meargă foarte bine. Trase cuvertura mai strâns pe lângă ea. Având în vedere reputaţia ta, credeam că o să înţelegi şi o să fii, ei bine, interesat de idee. Privi în jos şi îşi drese glasul. Deşi pot să văd că sosirea mea nu te-a lăsat insensibil.

— La naiba, gemu el. Păşi în cameră, apucă o pernă şi şi-o ţinu în faţă. Ar trebui să fiu mort ca să fiu insensibil!

— Exact cum intenţionam şi eu. Ei bine, nu să fii mort,

ci…

— Te-am înţeles foarte bine, şi te felicit pentru succesul tău. În ciuda acelui lucru pe care l-ai înfăşurat pe lângă tine, eşti foarte… Gura i se strâmbă, de parcă nu ar fi suportat să spună cuvântul. Provocatoare.

— Chiar?

— Da, la naiba, India! izbucni el cu un fel de râs dureros. Cu părul… aşa. Arătă spre ea cu mâna liberă. Liber şi plutind pe umeri, şi cu dantela care se întrezăreşte ispititor, şi cu obrajii îmbujoraţi, şi sclipirea din ochi… Se încruntă. Trebuie să ştii că orice bărbat are o limită!

— Într-adevăr? Îl studie gânditoare. În mod ciudat, stânjeneala lui o liniştise. Poate că era un fel de cui pe cui se scoate. La urma urmei, Derek sedusese fără îndoială numeroase doamne dispuse. Nu putea fi atât de dificil, până la urmă. Trebuie să ştii că nu am mai făcut niciodată asta.

Evident, îl uluise atât de tare că rămase fără grai.

— Vreau să zic, nu am mai sedus niciun bărbat.

— Da, ştiu ce vrei să zid!

— Şi nici nu i-am permis vreunui bărbat să mă seducă. Deşi presupun că nu contează de fapt cine pe cine seduce, continuă ea gânditoare. Într-un anumit punct, presupun că seducerea va fi reciprocă.

— Cum? gemu el cu un fel de hârâit.

— *Carpe diem,* îţi aminteşti? Asta e una dintre ocaziile neaşteptate, şi am de gând să profit de ea.

— Dacă îmi aduc bine aminte, se referea la priveliştea oraşului. Nu – arătă cu mâna spre ea – la orice e *asta.*

— Vai de mine, Derek, oftă ea frustrată. Cred că ţi-am explicat destul de clar ce e *asta.* Sau măcar atât de clar cât trebuia. De fapt, am fost dureros de clară.

El o privi printre gene.

— Deci nu ai mai făcut niciodată asta, dar acum eşti aici.

— Bineînţeles că nu am mai făcut niciodată asta. Nu sunt o dezmăţată. Nici nu am mai sărutat alt bărbat.

— Niciodată? întrebă el privind-o ţintă.

— Nu, niciodată, ridică ea din umeri. Nu s-a ivit niciodată ocazia.

— Şi Sir Martin nu a…

— Doamne fereşte, nu!

— Atunci sunt primul bărbat pe care l-ai sărutat?

— Doar am stabilit asta.

— Oh, bine, hmm, încuviinţă el gânditor. E interesant.

— Mă bucur că gândeşti aşa. Îşi adună curajul şi lăsă cuvertura să cadă pe duşumea. Începem?

Privirea lui trecu peste ea, de la cascada de dantelă care îi cădea în faţa halatului, până la vârfurile papucilor de casă. Numai faptul că între neglijeu şi halat erau două straturi de material transparent nu o lăsa să fie complet expusă. Dar se studiase în oglindă înainte de a ieşi din cameră şi ştia foarte bine că existau vârfuri şi umbre de abia ascunse de materialul subţire. Având în vedere privirea din ochii lui, şi mâna care strângea tot mai tare perna, era clar că şi el observase.

— Deci, începu ea, forţându-se să vorbească pe un ton graţios şi păşind spre el. Ne… retragem? În pat?

— Asta nu e… El îşi drese glasul şi făcu un pas înapoi. Lucrurile de felul acesta nu merg aşa. Nu te duci pur şi simplu în camera unui bărbat la miezul nopţii, cerându-i să te seducă!

— M-am oferit să te seduc eu pe tine, ripostă ea păşind mai aproape. S-ar putea să am nevoie de un oarecare sprijin, dar oferta rămâne.

El se holbă la ea.

— Cu siguranţă că nu e prima ocazie în care o femeie vine în camera ta cu o ofertă de felul acesta.

— Nu, nu e. Dar asta nu contează deloc. Nu vorbim despre o femeie. Vorbim despre tine! Sprâncenele lui se încruntară în mod ameninţător. Ce ţi-ai imaginat că avea să se întâmple aici, India? Ai crezut că puteai să intri graţios în camera mea şi să îţi declari intenţiile, iar eu aveam să te arunc pe pat şi să-mi fac de cap cu tine?

— Pare un mod excelent de a începe, încuviinţă ea. Dar s-ar putea să vrei să dai la o parte perna.

— Nu cred, spuse el, strângând mai tare perna.

— Trebuie să spun că sunt puţin surprinsă.

— *Tu* eşti surprinsă?

Ea îl ocoli nepăsătoare şi se lăsă să cadă pe marginea patului.

— Nu mi-am imaginat niciodată că avea să fie atât de dificil. Credeam că un bărbat cu reputaţia ta va fi mai mult decât dispus la o noapte de… aventuri amoroase.

— Deci *eu* sunt dezmăţat?

Ea se dădu înapoi.

— Ai grijă, India Prendergast, strigă el pe un ton indignat. Recunosc că am avut partea mea – poate chiar mai mult – de *aventuri amoroase.* Şi chiar dacă oferta e tentantă – mai mult decât tentantă – drăcia naibii, India, eu te iubesc! Şi tu nu eşti genul de femeie cu care îşi face omul de cap – mai ales nu la comandă! Eşti genul de femeie cu care omul se căsătoreşte!

Ea se holbă la el.

— Da?

— Depinde. Făcu un pas spre ea, lăsă jos perna, o ridică în picioare şi o cuprinse în braţe. Eşti aici pentru că eu reprezint un mijloc de a-ţi atinge scopul? Un mod de a face noaptea asta să dureze veşnic? Sau eşti aici pentru că vrei să fii cu mine la fel de mult pe cât vreau eu să fiu cu tine? Pentru că nu ai mai putut rezista niciun minut, dorind să fii în braţele mele? Pentru că mi-am găsit un loc în inima ta şi, oricât de nepotrivită ar fi uniunea noastră, e totuşi inevitabilă? Privirea lui o sfredelea. Pentru că mă iubeşti?

— Ei bine… începu ea, simţind că nu are aer. Da.

— Atunci s-a aranjat. Privi în ochii ei, dar continuă să o ţină strâns în braţe.

— Cred că acum ar trebui să mă săruţi. Se sprijini cu mâinile de pieptul lui şi îşi dădu seama că el nu avea nimic pe sub halat, în afară de pantalonii de pijama. Descoperirea i se păru uimitoare şi foarte excitantă.

— Aşa crezi? întrebă el, înghiţind în sec.

— Mi se pare că ar fi cel mai potrivit.

— Cred că am spus că viitoarea ocazie în care te voi

săruta va fi una aleasă de mine, într-un loc ales de mine.

— Şi totuşi, acum suntem aici, Derek, sublinie ea, cuprinzându-l cu braţele pe după gât. Trăieşte clipa, Derek. Îi atinse buzele cu buzele ei, de probă. E o ocazie neaşteptată.

El gemu şi o trase mai aproape. Erecţia lui o apăsă prin straturile de dantelă, şi ea simţi o nevoie dureroasă în interiorul ei.

— Sărută-mă, Derek, murmură ea cu buzele lipite de ale lui, rotindu-şi şoldurile ca să se apropie mai tare de el. Toate temerile care îi mai dădeau târcoale se topiră atunci când îi simţi căldura trupului lipit de ea.

— India, gemu el şi îi apăsă buzele într-un sărut ferm, dar evident reţinut. Ea simţi tensiunea din muşchii tari ai braţelor care o strângeau, de parcă el s-ar fi stăpânit, controlându-se. De parcă s-ar fi temut. Aşa nu mergea. Ridică fruntea, o lăsă şi făcu un pas înapoi. Gata, te-am sărutat, acum trebuie să pleci.

— Derek, spuse ea oftând. Sunt o fată bătrână de douăzeci şi nouă de ani, şi asta nu mă deranja deloc înainte de a veni la Paris. Obişnuiam să mă îmbrac cu rochii cenuşii sau cafenii. Mă lăudam cu eficienţa mea şi mă consideram destul de banală. Acum, toate astea mi se par triste şi oarecum patetice. Mă simt o persoană complet diferită. Şi e vina ta. Tu m-ai învăţat să respir, Derek, şi acum trebuie să suporţi consecinţele. Zâmbi cu un zâmbet pe care îl spera erotic. Şi nu am de gând să plec.

— Iar eu nu am de gând să te seduc. Tonul lui hotărât era contrazis total de umflătura fermă de sub halat.

— Foarte bine. Dacă tu nu mă seduci, va trebui să te seduc eu.

— Chiar aşa? întrebă el privind-o în mod evident provocator, şi ridică din umeri. Chiar te rog s-o faci.

— Ar trebui să ştii că romanele poliţiste nu sunt singurele cărţi pe care le-am citit.

— Oh? zâmbi el cu o expresie semnificativă. Atunci dă-i drumul cu orice preţ.

— Ai fi uimit să afli câte poţi învăţa din bucuriile

lecturii, spuse ea pe un ton aproape inaudibil. Deşi adevărul era că nu prea ştia ce să facă în continuare.

— Pot să-mi imaginez, chicoti el.

— Te îndoieşti de mine?

El ridică din umeri.

Ea îl studie un moment, apoi se întinse şi trase de cordonul halatului lui, lăsându-l să cadă. Halatul se desfăcu, lăsând expusă suprafaţa plană şi tare a pieptului său. O brumă de păr îi acoperea torsul între sfârcurile plate şi cobora ca să se piardă sub marginea de sus a pantalonilor. Ea se apropie şi îşi trecu degetele peste pieptul lui. El se cutremură la atingere, şi mâinile i se încleştară, dar nu făcu altă mişcare. Ea fu inundată de un sentiment de putere totală. Cât avea să mai dureze până să-şi piardă controlul?

Se ridică şi îl sărută la baza gâtului, apoi îi presără pieptul cu sărutări uşoare. Simţi cum respira greu sub buzele ei şi zâmbi. Îi îndepărtă halatul de pe umerii largi, şi îl lăsă să cadă. Se bucură simţindu-i muşchii tensionaţi sub degetele ei, şi îl mângâie încet pe spate, ţinându-şi mereu degetele pe pielea lui. Spatele îi era la fel de musculos ca şi pieptul. Făcu un pas înapoi şi lăsă cuvertura să-i cadă, rămânând îmbrăcată doar cu materialul aproape transparent al neglijeului. Era ciudat că nu se simţea deloc stânjenită. Niciun bărbat nu o văzuse atât de dezbrăcată, şi totuşi nu simţea nicio teamă. Dimpotrivă, totul era destul de excitant.

Îşi trecu mâinile peste el, mângâindu-i umerii şi trasând urcuşurile şi coborâşurile de pe spatele lui cu vârful unghiilor. Degetele ei trecură peste şira spinării, coborâră peste mătasea pantalonilor, îi atinseră şoldurile şi trasară curba feselor. El se încordă sub atingerea ei, şi ea savură senzaţia trupului său şi răspunsul lui. Îşi trecu un deget peste marginea pantalonului. Respiraţia lui se acceleră puţin, şi la fel şi a ei. Ea se mişcă, apropiindu-se de el şi îl sărută pe gât. Îl cuprinse în braţe şi întinse mâna spre umflătura din pijamaua lui, mângâindu-i uşor erecţia. El inspiră adânc, cutremurându-se.

— India. Cuvântul fu aproape un geamăt.

Ea îi cuprinse erecţia, şi el îi prinse mâna.

— Îţi dai seama că nu mai există cale de întoarcere? întrebă el, cu vocea răguşită de dorinţă.

Ea înghiţi cu greu.

— Da.

El o întoarse cu faţa spre el, ţinându-i încă mâna în mâna lui.

— Nu m-am culcat niciodată cu o virgină.

— Atunci eu voi fi prima.

— Nu, tu vei fi ultima. O trase spre buzele lui. Te avertizez, India Prendergast, că nu vreau o singură noapte cu tine. Nu vreau doar ca noaptea asta să dureze o veşnicie.

— Bun. Cuvântul fix aproape un oftat.

El îi sărută palma, apoi încheietura. Ea se cutremură şi o dorinţă dureroasă îi cuprinse partea de jos a abdomenului. El se îndreptă, o trase în braţele lui şi îi zdrobi buzele cu buzele lui. Pentru o clipă, fu cuprinsă de panică. Ce făcuse? Cât timp fusese ea seducătoarea, totul păruse excitant, pentru că ea controla totul. Acum, buzele lui o jefuiau, poruncitoare şi insistente şi… gura ei se deschise, iar el avea un gust vag de fierbinţeală, coniac şi mirodenii. Braţele lui o cuprinseră mai strâns şi bătăile inimii lui se uniră cu bătăile inimii ei. Ceva decadent şi poruncitor – fără îndoială dorinţa – pulsa în interiorul ei.

Buzele lui îi părăsiră gura şi se mişcară peste obraz, oprindu-se exact în spatele urechii. Ea îşi ţinu răsuflarea. El îi presără sărutări peste curba gâtului. Trase de mânecile halatului, sărutând-o mereu, iar carnea ei se încălzi sub atingerea lui. El îi trăgea cămaşa tot mai jos, până căzu pe duşumea, lăsând-o goală în braţele lui. Ea se cutremură în aerul rece al nopţii şi îi simţi trupul aproape de trupul ei.

O mână îi mângâie spatele şi se mişcă spre curba feselor. Cealaltă îi cuprinse un sân, şi plecă fruntea ca să-şi treacă limba peste sfârcul întărit. Ea gemu, şi abdomenul i se strânse. El supse sfârcul şi ea fu străbătută de o senzaţie absolut uluitoare. Fără să se gândească, îşi lipi trupul de trupul ei, iar erecţia de sub pijama se cuibări între

picioarele ei. El trecu la celălalt sân, trăgând sfârcul în gură, apăsându-l şi sugându-l uşor până când simţi că îi slăbeau genunchii, şi ea îşi înfipse unghiile în umerii lui, ca să se sprijine.

El o lăsă pe pat şi o privi o clipă.

— Nu există nimic banal la tine, India Prendergast. Eşti remarcabilă.

Îşi trecu mâinile peste gleznele ei şi îi atinse interiorul picioarelor, mângâindu-i uşor genunchii şi urcând încet, spre interiorul coapselor. Picioarele ei se deschiseră involuntar; nu era conştientă de nimic altceva în afară de senzaţia uimitoare a mâinilor lui pe pielea ei – excitantă şi hipnotică. Trupul ei nu fusese niciodată atât de viu. De parcă el l-ar fi adus la viaţă.

Degetele lui se strecurară între faldurile fine de came dintre coapsele ei, şi respiraţia ei se opri.

— Derek!

— *Carpe diem,* domnişoară Prendergast, murmură el, lăsându-se în genunchi între picioarele ei.

Doar nu avea de gând să… se ridică într-un cot şi se uită ţintă la el.

— Derek, doar nu vrei să? Nu o s-o faci! Se holbă la el. Sau o s-o faci?

— Oh, o s-o fac. Rânji, şi capul îi dispăru între picioarele ei.

Spatele ei se arcui la prima atingere a gurii lui, şi ea ţipă. Nu era deloc cum se aşteptase. Fetele de la academia domnişoarei Bicklesham îi împărtăşiseră o grămadă de informaţii, dar niciodată despre asta… Limba lui trecu peste ea, şi ea gemu, cuprinsă de senzaţii delicioase. Toate gândurile despre ceea ce aşteptase dispărură într-un atac violent de fericire inimaginabilă. El se jucă cu ea şi o tachină cu gura, cu limba şi cu degetele. Mâinile ei prinseră cearşafurile şi gemu, în timp ce extazul era tot mai intens. În interiorul ei părea să se întâmple un lucru foarte ciudat. De parcă trupul i-ar fi devenit din ce în ce mai încordat, apropiindu-se de un punct în care avea să moară cu siguranţă de plăcere pură sau să explodeze într-o mie de

bucăţi. Era cel mai incredibil sentiment. El îşi strecură un deget în ea, şi sentimentul fu diferit, dar nu neplăcut. Apoi el îşi strecură al doilea deget înăuntru, şi fără nicio avertizare ea explodă. Fericirea pură şi eliberarea completă o inundată, iar trupul ei se cutremură de puterea lor.

După o clipă, Derek i se alătură în pat şi o strânse lângă el. Gura ei îi primi dornică buzele, şi mâna ei se strecură între ei. Voia să-l atingă, să-l mângâie, să îi înapoieze plăcerea pe care i-o dăruise el. Dar, mai mult, îl voia înăuntrul ei. Voia să îi simtă duritatea pătrunzând-o adânc, luând-o în stăpânire.

Dorinţa dureroasă începu să pulseze din nou în ea şi îşi trecu piciorul peste piciorul lui. Erecţia lui o atinse, şi el gemu.

— India, murmură el cu buzele pe pielea ei, şi se aşeză între picioarele ei.

O mângâie un moment, până când respiraţia ei deveni mai rapidă şi degetele lui deveniră din nou lunecoase, dovedind nevoia ei. Ea se arcui să-l primească, şi el se strecură în cele din urmă în ea, unindu-se, umplând-o. Mişcările lui erau stăpânite şi atente, dureros de lente şi deliberate.

Apoi simţi o durere bruscă, o jenă de moment eclipsată imediat de un sentiment unic. El intră cu totul în ea şi începu să se mişte uşor, intrând şi ieşind, într-un ritm măsurat şi lent. Cu fiecare mişcare, sentimentul ciudat pălea, înlocuit de cele mai neaşteptate şi mai uimitoare senzaţii. Într-un cotlon al minţii, ea observă cât era de atent şi grijuliu cu ea şi îi fu recunoscătoare, dar demonul dorinţei care se eliberase în ea voia mai mult. Îl voia mai tare şi mai repede, şi se agăţă de umerii lui ca să-l zorească. Plăcerea, pură şi intensă, se învârteji în ea, până când tensiunea aceea ciudată deveni din nou tot mai încordată. El împinse mai adânc, în ritm tot mai rapid, iar ea îşi potrivi instinctiv mişcările după mişcările lui. Şi când trupul ei se convulsionă din nou şi stelele îi întunecară privirea şi se răspândiră în venele ei, îl simţi cutremurându-se tare în ea şi gemându-i numele.

Rămaseră înlănţuiţi un minut sau poate o veşnicie. Fără îndoială că îşi pierduse capacitatea de a se mişca şi nici nu voia să se mişte. Ar fi putut să rămână o veşnicie aşa, cu braţele şi picioarele înlănţuite de ale lui. Nu era deloc practic, bineînţeles, dar asta era. Se părea că dragostea unită cu pasiunea reprezentau o forţă puternică.

În cele din urmă el se retrase, se sprijini într-un cot şi o studie, cu un zâmbet mulţumit pe faţa lui frumoasă. Un zâmbet care se potrivea fără îndoială cu zâmbetul ei.

— La ce te gândeşti? o întrebă el, sărutând-o pe vârful nasului.

— Bănuiesc că sunt multe de spus despre un bărbat care ştie ce să facă atunci când este vorba despre o seducere. Chiar dacă şovăie s-o facă. Chicoti. Dumnezeule mare, nu mai chicotise în toată viaţa ei. Ce îi făcuse bărbatul acesta?

— A fost o observaţie extrem de practică, domnişoară Prendergast.

— Eu sunt o femeie extrem de practică.

— Cred că îţi dai seama că acum eşti a mea.

— Cum? râse ea. Îţi aparţin ţie?

— Pentru totdeauna. Îi luă mâna şi îşi împleti degetele cu degetele ei. Şi te vei căsători cu mine.

Ea se luptă să se ridice.

— Aşa o să fac?

— Ţi-am ruinat reputaţia, şi nu mai ai nicio opţiune, spuse el ferm. E singurul lucru practic, cuminte şi raţional care se poate face.

Ea îl privi ţintă un moment, apoi râse.

— Eşti absurd. Nu sunt o fată proastă de nouăsprezece ani. Am aproape treizeci de ani. Nu ai nicio obligaţie faţă de mine.

El dădu ochii peste cap.

— Nu ai auzit partea în care ţi-am spus că te iubesc?

— Ei bine, ba da, dar…

— Şi partea şi mai adecvată în care şi tu ai spus că mă iubeşti? O privi printre gene. Ai vorbit serios?

— Bineînţeles că am vorbit serios, pufni ea. Nu aş

spune niciodată aşa ceva dacă nu aş vorbi serios.

— Te-am avertizat că nu mai există cale de întoarcere.

— M-am gândit că vorbeai despre, ei bine… Arătă cu un gest spre aşternuturile mototolite. Despre asta.

— Ţi-am spus că nu vreau o singură noapte cu tine.

— Mi-ai spus, dar…

— Mai mult, tu ai spus că te-ai înşelat în privinţa genului de femeie cu care trebuie să mă căsătoresc.

— Am spus că se poate să mă fi înşelat.

— Nu, ai spus că te-ai înşelat fără urmă de tăgadă.

— Asta a fost o scăpare de moment…

— Nu aş spune niciodată aşa ceva dacă nu aş vorbi serios, o maimuţări el.

— Nu vorbesc niciodată chiar aşa, spuse ea înţepată.

El râse ironic.

— Poate că aş mai putea corecta ceva la tonul vocii.

Râse, apoi deveni serios.

— Nu i-am cerut niciodată unei femei să se căsătorească cu mine. Clătină din cap. Şi nici nu am dorit s-o fac.

— Nu pot să fac nimic până nu o găsim pe Heloise, îl avertiză ea.

— Pot să accept asta, rânji el. În plus, tu mai schimbat. Singurul lucru care îţi mai rămâne de făcut e să mă transformi într-un om cinstit.

— Te-am schimbat? Ea îl privi cercetător.

— Fără îndoială, încuviinţă el. În momentul în care ne vom întoarce la Londra, voi face tot ce trebuie ca să mă asigur că Societatea Doamnelor Călătoare e complet legală.

— Fad asta pentru mine sau pentru că aşa e corect?

— Din ambele motive.

— Dumnezeule mare, te-am schimbat într-adevăr. Ea zâmbi satisfăcută. Sunt foarte bună la asta. Poate ar trebui să devin o reformatoare.

— Singurul om pe care îl poţi reforma sunt eu.

— Lumea asta are nevoie de multe schimbări, spuse ea gânditoare. Nu am avut niciodată mijloace pentru a face

ceva.

— Gândeşte-te la tot ce ai putea face dacă nu ai mai munci. Şi eventual, ca Lady Danby.

— Sunt multe femei care nu îşi pot alege locul în viaţă. Poate că aş putea încerca să fac ceva ca să le ajut.

— Excelentă idee! Dar mai întâi… O trase înapoi în braţele lui şi se rostogoli până fu deasupra ei, apoi îi frecă gâtul cu nasul. Din nou, fu inundată de nevoia aceea neputincioasă, poruncitoare. Şi de un delicios sentiment de aşteptare.

Se părea că viaţa unei dezmăţate avea multe părţi bune.

Capitolul 25

Călătoria lărgeşte orizontul şi îţi îmbogăţeşte mintea şi vederile asupra lumii. Dacă nu eşti deschisă unor noi experienţe, dacă nu eşti dispusă să accepţi această lărgire, trebuie să pui capăt imediat lecturii acestui ghid şi să rămâi acasă.

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

Aproape de amiază, Derek reuşi să ajungă în salonul în care se lua micul dejun. Stătuse de pază pe hol în timp ce India se întorcea în camera ei, învelită în cuvertură. Nu voia să fie atinsă de vreo umbră de scandal. Rânji. Nu i-ar fi plăcut deloc să ajungă subiectul bârfelor. Până acum, nu se gândise deloc la reputaţia vreunei femei, dar nici nu fusese cu vreo femeie care nu se mai culcase niciodată cu un bărbat.

Şi nici nu fusese îndrăgostit. Oh, desigur că îşi imaginase de mai multe ori că era îndrăgostit. Sentimentul venise întotdeauna rapid şi puternic, şi dispăruse la fel de repede. Pentru el, dragostea fusese întotdeauna uşoară. Cu India, nimic nu era uşor. Păi, nici măcar nu o plăcuse la

început. Sentimentele faţă de ea se înrădăcinaseră lent şi înfloriseră la fel de lent. Trebuise să îi câştige prietenia şi încrederea. Acum ea era a lui, şi nu avea decât să dezbată cât voia posibilele înţelesuri semantice. Şi el era al ei. Pentru ziua aceea şi pentru tot restul vieţii. Aşa era corect şi acesta era adevărul.

Era ceva pentru totdeauna.

— Bună ziua. Păşi în salonul pentru micul dejun, bănuind că rânjea prosteşte. Dar nu se putea abţine. Restul vieţii lui începuse la primele ore ale dimineţii şi de abia aştepta continuarea. Îl salută pe Val şi pe cei doi Greer, nu fu deloc surprins să vadă că mama lui întârzia şi se îndreptă spre bufet.

— Estelle, astăzi arăţi şi mai încântător decât de obicei.

— Vai de mine, Derek, ce lucruri spui, răspunse ea, înlăturând comentariul cu un gest, dar strălucind de plăcere.

— Trebuie să spun, profesore – continuă Derek, turnându-şi o ceaşcă din amestecul de cafea al lui Val – că păreai să te distrezi foarte bine aseară.

— Chiar mă distram, zâmbi bătrânul. Invitaţii au fost foarte diverşi şi interesanţi.

— Şi îi place să danseze, interveni Estelle, bătând uşurel mâna soţului ei.

Profesorul îi aruncă un rânjet stilat.

— Pari să fii bine dispus astăzi, spuse Val.

— Iar tu arăţi groaznic, ripostă Derek aşezându-se lângă fratele său. De ce?

— Nu am dormit bine. Val ridică din umeri. Oh, a venit o telegramă pentru tine azi-dimineaţă. Luă un plic de lângă farfuria lui şi i-l înmână lui Derek.

Derek deschise plicul şi scoase mesajul.

— E de la unchiul Edward. Citi primul rând, ridică privirile spre ceilalţi şi rânji. Lady Heloise a fost găsită, teafără şi nevătămată, şi s-a întors la casa ei.

— Minunat! spuse Estelle, bătând din palme.

— Excelent, zise şi profesorul cu un zâmbet. India va

fi extrem de uşurată.

— Şi acum poţi să-i spui totul, spuse Val. Deşi ai spus că i-o vei spune după bal.

— Asta va face lucrurile mult mai uşoare, răspunse Derek, cu un profund sentiment de uşurare. Se părea că unchiul lui luase în serios rolul lui de intelect superior din spatele căutării şi vorbise personal cu Lady Heloise. Îşi reluă lectura şi sentimentul momentan de graţie se topi. Lady Heloise spune că pot să îi spun Indiei că e acasă, dar că doreşte să-i explice singură restul.

— Înseamnă că problema nu mai este în mâinile noastre, spuse Val ridicând din umeri.

— Într-adevăr, dar… Făcu o grimasă. Nu-mi place să-i ascund aşa ceva.

— Nu părea să te deranjeze prea mult să i-o ascunzi înainte. Val îl studie curios.

— Nu-mi place ideea unei minciuni între noi. Privirea lui Derek se întoarse la telegramă.

— Nu e minciuna ta, sublinie Val.

— Ce minciună? îşi întrebă profesorul în şoaptă soţia.

— Nu ştiu, dragă, răspunse liniştită Estelle. Acum, taci din gură!

— Sunt complice la ea. Derek inspiră adânc. Şi lucrurile sunt, ei bine, diferite acum.

— Acum eşti îndrăgostit de ea.

Cei doi Greer schimbară o privire – cea a lui Estelle era deosebit de infatuată, iar cea a soţului ei resemnată.

— Asta face lucrurile diferite. Dar şi mai important e faptul că ea are încredere în mine. Nu vreau să trădez această încredere.

— Motivele tale de a nu-i spune totul sunt la fel de valide ca şi înainte ca Lady Heloise să reapară. Singura diferenţă e că acum sunt de acord cu tine. O notă de fermitate răzbătu din vocea lui Val. Nu e treaba ta să îi spui asta. Nu mai e decizia ta.

— Ai dreptate, presupun, dar mi se pare greşit. Mi se pare o minciună. Dar… Derek clătină din cap. Nu e povestea mea. Nu stă în puterea mea.

— Ce nu stă în puterea ta? India apăru în prag, îi aruncă un zâmbet strălucitor – un zâmbet plin de secrete împărtăşite şi promisiuni – şi salută restul adunării, făcându-le semn bărbaţilor să rămână aşezaţi. O zi încântătoare, nu-i aşa? Se îndreptă spre bufet. Iertaţi-mă! Nu ştiu din ce cauză, dar azi sunt moartă de foame. Luă o farfurie şi privi oferta. Ce nu e povestea ta, Derek? spuse ea peste umăr.

Derek se ridică în picioare şi privi spre Val. Fratele lui avea dreptate – nu era treaba lui.

— Am primit o telegramă de dimineaţă.

— Alta de la unchiul tău? întrebă ea, alegând câţiva cârnăciori. Îmi plac foarte mult cârnăciorii aceştia. Despre afaceri?

— Nu chiar. Îşi luă inima în dinţi. India…

Probabil că ea simţise ceva în vocea lui. Lăsă jos farfuria şi se întoarse.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse el ferm. De fapt, am veşti minunate.

— Verişoara ta s-a întors teafără în Londra, izbucni Estelle, apoi dădu înapoi. Vai de mine, Derek, îmi cer scuze, dar dura o veşnicie.

India îl privi ţintă.

— E adevărat?

Derek zâmbi.

— Cred că expediţia a luat sfârşit.

— Slavă Domnului! Un suspin o înecă, iar ea înghiţi, şi ochii i se umplură de lacrimi. Îmi cer scuze. Nu sunt genul emotiv – de fapt, nu plâng niciodată. Şi având în vedere firea lui Heloise, ştiam că era foarte posibil să fi uitat pur şi simplu să scrie şi să nu i se fi întâmplat nimic teribil, dar…

Derek se apropie de ea şi o cuprinse în braţe. India se cutremura, înăbuşindu-şi suspinele la pieptul lui.

— Dar acum e acasă şi e bine.

— Este, nu-i aşa? Ea se smiorcăi şi apoi se linişti. Ridică fruntea şi se uită la el. Ce nu e povestea ta?

— Ar trebui să plecăm, murmură profesorul Greer

spre soţia sa.

— Categoric nu, şopti Estelle.

— Ăăă… Derek se considerase întotdeauna foarte descurcăreţ. Cuvintele îi veneau cu uşurinţă, mai ales când era vorba despre o scuză sau despre o explicaţie. Dar acum, privind faţa plină de speranţă a Indiei, îşi dădu seama că nu putea spune nimic. Nimeni nu putea îndrepta asta, în afară de Heloise. Singura şansă a bătrânei doamne de a repara răul pe care îl făcuse cu înşelătoria ei era să îi explice singură totul Indiei. Dumnezeu ştia că Derek habar nu avea de ce făcuse ea ceea ce făcuse. Nu, nu putea spune nimic, chiar dacă ar fi ştiut ce să spună. Şi nu îi venea nimic în minte.

— Derek? Ea păşi mai aproape, cu fruntea încruntată. Ce ţi-a fost luat din mâini?

— Eu… Chiar în timp ce rostea cuvintele, ştiu că făcea o greşeală. Dar ce putea să facă? Eu chiar nu-ţi pot spune.

Ea îl privi ţintă un timp, apoi întinse mâna.

— Pot să văd telegrama?

El ezită.

— Drăcia naibii! Val sări în picioare şi înşfăcă telegrama din mâna lui Derek. Bineînţeles că poţi. Nu are nimic de ascuns. Îi trecu hârtia Indiei şi se uită încruntat la fratele lui. Chiar dacă face tot ce poate ca să te facă să crezi că are.

— Ce înseamnă asta? India citi mesajul: „Snuggs doreşte să i se spună lui Prendergast că e acasă. Cere să nu i se spună nimic mai mult”. Clătină din cap. Nu înţeleg. Îl privi în ochi. Tu înţelegi?

— Nu, spuse Val ferm.

— Da, spuse Derek în acelaşi timp.

— Ai vrea să îmi explici?

Pentru un moment, privirile li se încrucişară. El dorea nespus de mult să îi dezvăluie totul. Dar chiar dacă ea i-ar fi apreciat deschiderea, ştia că i-ar fi făcut un rău ireparabil. Nu putea să rişte ca ea să-şi piardă singura rudă pe care o avea.

— După cum am spus, spuse el lent, nu e povestea

mea ca s-o spun.

Ochii ei verzi se umplură de dezamăgire şi durere.

— Dar ştii povestea asta, nu?

El încuviinţă.

— O parte din ea.

— Şi o ştii de ceva timp?

— Nu, răspunse el, clătinând din cap cu fermitate.

— Dar ai ştiut-o înainte de aseară?

— Da.

— Înţeleg.

Înţeleg? Acesta nu putea fi un răspuns bun în nicio ocazie, dar acum ea se înşela. *Înţeleg* spunea multe. Despre încredere, trădare şi dezamăgire.

El trase aer adânc în piept.

— Ar trebui să pleci acasă, India, spuse el liniştit. Trebuie să vorbeşti cu Heloise.

— Într-adevăr. Tonul ei era brusc, vioi şi impersonal. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să îmi strâng lucrurile. Salută în direcţia grupului, se întoarse şi plecă.

Derek ezită, apoi o urmă afară din cameră.

— India.

Ea se răsuci spre el.

— Ce e?

— Lasă-mă să-ţi explic!

— Foarte bine. Ea îşi încrucişă braţele peste piept. Explică-mi!

— Am aflat doar acum câteva zile.

— Înseamnă că ai avut câteva zile în care să îmi spui despre ce este vorba şi ai ales să n-o faci.

Oricât de mult ar fi vrut, el nu putea nega asta.

— Credeam că era cel mai bine, având în vedere că Heloise nu fusese încă localizată.

— Şi acum că a fost – îl privi printre gene – nu e povestea ta ca s-o spui?

O senzaţie oribilă de scufundare i se cuibări în piept.

— Mă tem că da.

— Înţeleg.

El făcu un pas înapoi.

— Atunci, te rog să mă scuzi! Îl salută, se întoarse şi se îndreptă spre scări.

El vru să alerge după ea, să-i mărturisească totul, dar – orice s-ar fi întâmplat între ei – nu voia să fie cel care distrugea relaţia ei cu singura rudă pe care o mai avea. Secretele lui Heloise erau ale ei, şi ea trebuia să le spună. El nu putea decât să stea alături de India. Dacă i-o permitea.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Val de lângă el. Derek nici măcar nu îl auzise apropiindu-se.

— Să plec cu ea, spuse Derek fără să se gândească.

Val încuviinţă.

— O să-i spun unei cameriste să-ţi facă bagajele. În timp ce aşteptăm… îşi luă fratele de braţ şi îl îndreptă spre bibliotecă. Cred că ne-ar prinde bine un whisky.

— E prea devreme, murmură el.

— Dumnezeule mare, ce ţi-a făcut femeia asta?

— Nimic mai mult decât mi-ar fi făcut un înger al răzbunării, trimis să îmi îndrepte căile păcătoase. Îi zâmbi nesigur fratelui său. Mi-a furat inima.

*

După doar un sfert de oră, se auziră nişte glasuri la uşa bibliotecii. Să fi fost India gata de plecare atât de repede? Derek şi Val schimbară o privire şi se repeziră pe hol.

India se schimbase cu rochia cenuşie de lână şi vorbea cu profesorul şi cu Estelle, flancată de Luckthorne. În ochii acestuia strălucea o scânteie subtilă de triumf. Asta nu prevestea nimic bun.

— Lord Brookings. India se întoarse spre Val cu un zâmbet politicos. Vreau să vă mulţumesc pentru îndatoritoarea ospitalitate. Aţi fost foarte primitor, în împrejurări stânjenitoare.

— A fost plăcerea mea, domnişoară Prendergast. Val îi luă mâna şi o duse la buze, privind-o mereu în ochi. Nu-mi place să vă văd plecând.

— Plecaţi? Vocea mamei răsună din capul scărilor şi ea coborî în grabă treptele. Cu siguranţă că nu fără să vă luaţi rămas-bun?

— Aveam de gând s-o fac, începu India, dar…

— Dar trebuie să pornim dacă vrem să ajungem acasă la o oră rezonabilă, spuse Luckthorne ferm.

Mama îi aruncă o privire curioasă, apoi se întoarse din nou spre India, păşi spre ea şi îi luă mâinile.

— Draga mea copilă, îmi va fi teribil de dor de tine.

India se opri, apoi zâmbi.

— Şi mie îmi va fi dor de dumneavoastră.

Mama privi în jur.

— Nu-ţi iei noile haine cu tine?

— Mă tem că nu am unde să le pun. Geamantanul meu… începu ea ridicând din umeri. Ei bine, ştiţi.

— Voi pune să-ţi fie trimise în Londra. Mama încuviinţă într-un fel care punea punct subiectului, apoi se aplecă mai aproape de India şi o sărută pe obraz.

— Vă mulţumesc, spuse India încet.

— Nu cred că bagajele mele sunt încă gata, spuse Derek privind spre fratele lui. O să pui să-mi fie trimise?

Val încuviinţă.

— Excelent. Se întoarse spre India. Fiindcă Sir Martin se grăbeşte să pornească, trebuie să plecăm.

Luckthorne făcu ochii mari.

— Vii cu noi?

— Da, îi răspunse Derek lui Luckthorne, dar cu privirea îndreptată asupra Indiei. Am început această expediţie cu domnişoara Prendergast. Intenţionez să o duc la bun sfârşit.

Luckthorne se încruntă.

— Chiar nu cred că e necesar.

— Nu contează, nu am de gând să rămân în urmă, răspunse Derek ridicând din umeri cu voită indiferenţă, de parcă nu ar fi fost deloc important.

— Nu văd niciun motiv pentru care să ne însoţeşti. Luckthorne păşi spre el într-un mod provocator. *Bun.* Poate că va putea să-i trăsnească una, până la turmă.

— Pot să vorbesc în particular cu dumneata un moment, domnule Saunders? India păşi între cei doi bărbaţi. Poate în bibliotecă? Aruncă o privire spre Val. Milord?

— Bineînţeles, încuviinţă Val.

— Mulţumesc – nu va dura mult. Intră în bibliotecă cu paşi hotărâţi, iar Derek o turmă.

— Voi chema o trăsură pentru…

Derek închise uşa peste comentariul lui Luckthorne. Păşi spre ea.

— India.

— Derek, răspunse ea, şi întinse mâna să-l oprească. Fac exact ceea ce ai spus că trebuie să fac. Mă întorc acasă ca să vorbesc cu Heloise.

— Lasă-mă să vin cu tine!

— Nu. Se opri. Încerc din greu să adun ce a mai rămas din mintea mea raţională. Bănuiesc că e singurul mod de a proceda în momentul acesta. Tu nu ai niciun rol în asta.

— Dar…

— Nu pot să mă gândesc acum la repercusiunile acţiunilor sau vorbelor noastre de noaptea trecută.

— Vorbele noastre au fost că te iubesc şi mă iubeşti.

— Sunt conştientă de asta, spuse ea, refuzând să-i întâlnească privirea. Totuşi…

— Totuşi, repetă el încet, nici chiar acum nu poţi să ai încredere deplină în mine.

— Te înşeli în privinţa asta, spuse ea cu asprime, privindu-l imediat în ochi. Problema dintre noi e că *tu* nu ai încredere în *mine.* Nu ai încredere că pot face faţă acestei poveşti care nu îţi aparţine. Nu ai încredere că am puterea sau curajul, sau orice e necesar. Nu ai încredere că nu mă voi prăbuşi după revelaţia asta, oricare ar fi ea. Poate că ai dreptate, dar… Inspiră adânc ca să se liniştească. Speram că, după tot timpul petrecut împreună, crezi în mine, aşa cum cred şi eu în tine.

— Cred, spuse el cu hotărâre.

— Mai mult, se pare că am avut dreptate tot timpul. Clătină din cap. Nu sunt genul de femeie – nu – nu sunt

femeia cu care ar trebui să te căsătoreşti.

El ar fi putut să o contrazică, dar nu avea rost.

— Nu ştiu ce să spun.

Ea zâmbi resemnată, şi inima lui se strânse.

— Cred că am spus destul amândoi. Se întoarse spre uşă, apoi privi din nou spre el. Cred că una dintre broşurile Societăţii Doamnelor Călătoare spune că orice călătorie e o aventură neaşteptată. Îţi mulţumesc, domnule Saunders, pentru neaşteptat şi pentru aventură. Îl salută, deschise uşa şi apoi o închise după ea.

Un moment nesfârşit, el rămase acolo privind fix, buimăcit de finalitatea bufnetului surd al uşilor care se încinseseră după ea. Femeia pe care o iubea ieşise din viaţa lui, şi el nu putea face mare lucru. Cu siguranţă că senzaţia aceasta teribil de dureroasă, suferinţa aceasta aproape fizică însemna că i se frânsese inima.

Nu, îşi spuse el, cuprins de o nouă hotărâre. Ea greşise. Din nou. El avea încredere în ea, în ei. Păi, fuseseră foarte puţine şanse ca ei să se întâlnească, necum să se îndrăgostească. Era un miracol că se găsiseră unul pe altul – netrebnicul nepăsător şi fata bătrână raţională. Sau poate fusese soarta. Şi pentru asta merita să lupţi.

Încrederea nu avea nimic de-a face cu asta. Luase decizia corectă când o lăsase pe Heloise să-şi spună povestea, chiar dacă India nu-şi dădea seama încă. Dar avea să-şi dea seama, şi el avea să fie acolo atunci. Odinioară, ar fi putut s-o lase să plece. Să se resemneze cu faptul că o pierduse şi să-şi continue viaţa. Dar în lunile care trecuseră de la ziua lui de naştere, învăţase ceva de la unchiul Edward, şi asta era că rareori era uşor să iei decizia corectă. Era nevoie de putere şi curaj şi da, credinţă. Derek putea fi – era deja – un om mai bun decât crezuse. Un om de care tatăl său ar fi fost mândru.

India Prendergast era exact genul de femeie – singura femeie – cu care se putea căsători. Şi intenţiona să facă exact asta. Acum trebuia s-o convingă pur şi simplu pe fiinţa asta încăpăţânată şi enervantă care nu credea în iubire sau romantism că el avea dreptate din nou, şi ea se

înşela.

Rânji. Era nevoie de un alt gest măreţ şi romantic, şi el ştia exact care trebuia să fie.

Uşa se deschise, şi Val păşi în bibliotecă, urmat îndeaproape de mama lui.

Val îl privi fix.

— De ce naiba zâmbeşti? Îţi dai seama că s-a dus?

— Da.

— Ţi-a lăsat asta. Val îi întinse medalia suvenir pe care i-o dăduse în Turnul Eiffel. A spus că nu are nevoie de ea.

— Ei bine, o să i-o dau înapoi, răspunse Derek, strecurând medalia în buzunarul jiletcii.

— Asta înseamnă că mergi după ea? întrebă mama plină de speranţă.

— Încă nu.

— De ce naiba nu? Mama făcu ochii mari. E însoţită de Sir Martin, şi sunt sigură că va folosi ceea ce s-a întâmplat între voi, orice ar fi, ca să încerce să-i recâştige afecţiunea.

— Sir Martin a avut ani întregi în care să câştige afecţiunea Indiei, chicoti Derek. Mă îndoiesc că eforturile lui vor avea succes acum.

— Cum poţi fi atât de sigur de asta? întrebă mama privindu-l încruntată, de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Prin încredere, mamă, ridică el din umeri. Totul vine prin încredere.

Val îl studie cu atenţie.

— Ai un plan, nu?

— Mai mult sau mai puţin.

— Atunci ar trebui să fii în drum spre Londra. Mama făcu un gest ambiguu în direcţia Angliei. Imediat!

— Oh, voi merge, dar nu încă. Mai întâi, rânji el, trebuie să merg la Praga.

Capitolul 26

— E bine să vă avem din nou printre noi, domnişoară. Denker, majordomul lui Heloise, o întâmpină pe India la uşă.

— Mulţumesc, Denker. E bine să fiu acasă. India scoase un oftat obosit. Era mult mai târziu decât sperase, dar călătoria de la Paris avusese momente în care părea să nu se mai termine.

În cei opt ani de când lucra pentru Martin, nu îşi amintea să-l fi considerat vreodată iritant. Sau să-şi fi dorit ca el să se oprească din vorbă măcar o clipă. Dar Martin îi dădea înainte despre faptul că Derek nu era bărbatul potrivit pentru ea şi că avea să fie aruncat probabil în închisoare. Nu avea rost să-l contrazică, chiar dacă ar fi avut puterea s-o facă. În cele din urmă, îi spuse că nu mai voia să audă o vorbă despre domnul Saunders, şi i-o spuse cu tonul ei cel mai rece şi serios.

Ultimul lucru pe care îl voia era să discute despre Derek. Era destul de rău că nu şi-l putea scoate din minte. Avusese încredere în el, dar cum să ai încredere într-un om care are secrete faţă de tine? Chiar dacă secretele acelea nu erau ale lui şi nu le putea spune. Ceea ce nu avea niciun sens.

— Lady Heloise a presupus că veţi sosi astăzi, deşi nu era sigură când, spuse Denker. E în camerele ei şi a cerut să fie trezită când sosiţi.

— Îţi mulţumesc, Denker. India se opri. Cum e ea?

— Sincer, domnişoară Prendergast, cred că nu a fost niciodată mai bine.

India se holbă la el.

— Chiar crezi asta?

— Crede asta, dragă India, pentru că e adevărat. Heloise coborî rapid scările şi nu se opri deloc, aruncându-şi braţele în jurul Indiei într-o caldă îmbrăţişare. Draga mea fată, îmi pare atât de rău că ţi-am produs griji. A fost ultimul lucru pe care mi-aş fi dorit să-l fac.

Poate că de vină fu îngrijorarea pricinuită de Heloise, sau poate durerea teribilă care nu o mai lăsase de când îl

părăsise pe Derek, însă ceva din interiorul Indiei se prăbuşi la atingerea lui Heloise, şi începu să suspine în braţele ei.

— Biata mea copilă! Heloise o legănă şi o netezi pe cap. Nu cred că te-am mai văzut plângând vreodată. Nici măcar când erai fetiţă.

— Eu nu plâng, suspină India. Nu plâng niciodată.

— Ştiu, dragă. Mi s-a părut întotdeauna un lucru îngrijorător.

India dădu capul pe spate şi se încruntă.

— De ce?

— Pentru că mi se pare că ai ţinut întotdeauna totul ascuns în tine. De parcă te-ai fi temut să îţi permiţi să simţi prea mult. Sau poate să îi laşi pe alţii să ştie că simţi.

— Prostii. India îşi şterse nerăbdătoare lacrimile de pe faţă şi făcu un pas înapoi. Unde ai fost? De ce nu mi-ai mai scris? Ce e cu povestea asta că nu vrei să-mi spună altcineva?

— Avem multe lucruri de vorbit. Am multe să-ţi spun, inclusiv unul sau două lucruri pe care ar fi trebuit probabil să ţi le spun de mult timp. Heloise o luă pe India de braţ şi o conduse în salon. Trebuie să stai jos.

— Nu vreau să stau jos, spuse India, dar se aşeză totuşi pe sofa. Vreau răspunsuri.

— Şi le vei avea. Heloise se aşeză pe sofa lângă ea. Dar cred că nu-ţi vor plăcea.

— Nici nu mă aştept să-mi placă.

— Încearcă să nu mă judeci prea aspru, India. Heloise se gândi un moment. Mai întâi, nu am părăsit niciodată Anglia.

— Ce? India se aşteptase – temându-se poate – la orice, dar nu la asta. Dar am primit mai multe scrisori de la tine.

— Eu am scris scrisorile. Se aplecă înainte, confidenţial. Ghidurile Baedeker mi-au fost de mare ajutor în asta.

India se holbă la ea.

— Erau foarte autentice.

— Aşa mă gândeam şi eu. Heloise încuviinţă cu

satisfacţie. Am scris scrisorile şi am planificat itinerarul cu ajutorul Societăţii Doamnelor Călătoare – încântătoare femei, aş putea adăuga.

Nu avea niciun sens. India încuviinţă năucită.

— Apoi am trimis-o pe *mademoiselle* Marquette într-un tur al Europei, cu scrisorile într-o mână şi fonduri suficiente în cealaltă. Heloise strălucea, de parcă ar fi fost mândră de ea însăşi.

India nu era sigură că voia să audă mai mult, dar se simţea ca o molie, iar aceasta era o flacără căreia nu îi putea rezista.

— Şi?

— Şi aici s-a încâlcit totul. Heloise oftă din adâncul inimii. *Mademoiselle* a ajuns până la Paris, a hotărât să-şi viziteze familia, undeva aproape de Paris – am uitat unde – şi apoi a abandonat tot planul, înapoindu-mi scrisorile rămase şi majoritatea banilor pe care îi dădusem. A fost extrem de supărător, şi aş fi concediat-o pe loc dacă nu şi-ar fi înaintat deja demisia.

India nu-şi putea crede urechilor. Lui Heloise nu îi mai trebuia decât un cadavru şi o avere în bunuri furate, şi ar fi avut tot ce îi trebuia pentru o excelentă povestire poliţistă.

Clătină din cap, confuză.

— Dar de ce?

— Pentru tine, dragă.

— Pentru mine?

— Nu voiam să te îngrijorez.

— Ei bine, nu a mers chiar aşa cum îţi doreai, spuse India cu asprime. Am fost teribil de îngrijorată.

— Şi exact de asta aş fi vrut să o fi concediat eu însămi pe *mademoiselle* Marquette. Heloise strânse din buze. S-a dovedit a fi o mare dezamăgire.

India se holbă la ea.

— Dar eu m-am dus la Paris ca să te caut!

— Ştiu. Un zâmbet strălucitor încreţi buzele lui Heloise. Am fost atât de mândră de tine când am auzit asta. A fost minunat?

— Da, spuse ea fără să se gândească, dar era

adevărat, în ciuda a toate, fusese minunat.

— Trebuie să admit că sunt puţin cam geloasă. Cred că va trebui să merg şi eu la Paris cât de curând. Ştii doar că mi-am dorit-o dintotdeauna.

— Heloise. India inspiră adânc, liniştitor. De ce ai organizat toate astea ca să mă faci să cred că erai plecată în călătorie când ai spus că nu ai părăsit deloc Anglia?

— Da, ei bine. Heloise se dădu înapoi. E puţin cam stânjenitor.

— *Asta* e partea stânjenitoare? pufni India. De abia aştept să aud asta.

— Eşti sarcastică, India. Heloise îi aruncă o privire mustrătoare.

— Continuă!

— Foarte bine. Heloise îşi încrucişă mâinile în poală. Acum treizeci şi patru de ani, când aveam şaptesprezece, m-am îndrăgostit nebuneşte, cu pasiune, de un tânăr cu doar câţiva ani mai mare. Era înalt şi elegant, cu părul negru şi ochii albaştri. Avea cel mai minunat râs şi cel mai păcătos zâmbet pe care l-am văzut, de parcă ar fi putut vedea până în sufletul meu şi mi-ar fi cunoscut cele mai secrete dorinţe. Zâmbi, amintindu-şi. Eşti atât de raţională, încât sunt sigură că nu îţi poţi imagina cât de uşor te poţi îndrăgosti de un asemenea bărbat.

— Dimpotrivă, Heloise, spuse India încet. Pot să înţeleg totul prea bine.

— Era fiul unui negustor. Unul dintre motivele pentru care tata nu era de acord şi mi-a interzis să-l văd. Eu eram mult prea timidă ca să-mi sfidez tatăl, şi acum îmi dau seama că asta a fost cea mai mare greşeală a vieţii mele. Ezită, pierdută fără îndoială în amintiri şi regrete.

— Şi… spuse India blând.

— Şi cu câteva luni înainte de a-mi începe călătoriile…

— Marea ta înşelătorie.

Heloise nu o luă în seamă.

— Cu totul întâmplător, l-am întâlnit din nou. Părul lui e mai mult cenuşiu decât negru acum, şi nu mai e atât de zvelt ca odinioară, dar ochii îi scânteiază încă de râs şi mă

priveşte şi acum de parcă aş fi cea mai încântătoare şi minunată femeie din lume. Acum e văduv, nu are copii şi e destul de bogat.

Într-un anumit punct din povestirea lui Heloise, India rămăsese cu gura căscată, şi acum se forţă din toate puterile s-o închidă.

— Am început să ne vedem, şi el a vrut să se căsătorească cu mine. Dar eu simţeam – fiindcă trecuse mult timp şi amândoi ne schimbaserăm – că ar fi fost mai înţelept să ne obişnuim din nou unul cu celălalt înainte de a face un pas irevocabil. Aşa că am fost la casa lui de la ţară în ultimele luni. Denker avea dreptate – nu arătase niciodată mai fericită.

— De ce nu mi-ai spus pur şi simplu toate astea? De ce m-ai făcut să cred că ai plecat din ţară?

— Pentru că ştiam că nu ai fi fost de acord, spuse ea simplu. Nu voiam să aud toate motivele practice şi raţionale pentru care un bărbat şi o femeie – ambii trecuţi de cincizeci de ani – nu puteau fi împreună dacă o doreau. Mai ales nu voiam să mi se ţină predici despre buna-cuviinţă, nici nu doream să fiu convinsă să abandonez ceea ce tu ai fi considerat un plan nebunesc. O ţintui pe India cu o privire fermă. Nu a fost un plan nebunesc. Intenţionez să mă căsătoresc cu James cât se poate de repede. Dar în afară de toate celelalte, nu voiam ca tu să mă desconsideri. Nu voiam să fii dezamăgită.

India o privi ţintă un moment nesfârşit. Heloise nu era mai în vârstă decât mama lui Derek, care era acum la al treilea soţ şi la fel de îndrăgostită de el ca şi de primul. India nu se gândise niciodată la Heloise ca la o femeie cu vise şi dorinţe romantice. Se părea că greşise în privinţa aceasta. Greşise teribil şi îngrozitor.

— Nu ar fi trebuit să-ţi dai atâta silinţă şi să cheltuieşti atâţia bani. Ar fi trebuit să poţi să-mi spui.

— Draga mea fată, tu eşti aşa cum te-am crescut eu, în cea mai mare parte. Ezită. Cât despre bani, ei bine, nu am fost complet sinceră cu tine nici în privinţa finanţelor noastre.

— Ce vrei să spui?

— Am o mulţime de bani, India. Mult mai mulţi decât îţi imaginezi. Am aranjat ca toţi să fie ai tăi într-o zi, chiar după ce mă voi căsători cu James. Nu am cheltuit niciodată prea mult pentru că m-am temut groaznic să nu ajung bătrână şi fără un sfanţ şi forţată să mă bazez pe bunătatea unor rude atât de îndepărtate, încât de abia îmi ştiu numele. În plus, continuă ea, îndreptându-şi umerii, eu am avut bani toată viaţa, şi nu mi-au adus decât o securitate financiară minimă. Nu am niciun talent deosebit în afară de arta mea, o sursă nesigură de venit în cele mai bune împrejurări. Mai mult, i-am permis tatălui meu să-mi conducă viaţa – recunosc că de teamă să nu îmi pierd finanţele şi făcând aşa, mi-am pierdut dragostea vieţii mele. În afară de tine, sunt singură. Când te-am luat în grija mea, mi-am dat seama că nu îmi plăcea felul în care fusesem crescută. Mi se spusese că o fată nu are niciun scop, în afară de a se mărita bine. Pentru că starea mea financiară era bună, eu nu am avut niciodată curaj sau tărie. Nu am vrut ca tu să devii asemenea mie.

India se uită gânditoare la verişoara ei. Erau multe lucruri la care să mediteze. Îşi alese cuvintele cu grijă.

— Am fost teribil de îngrijorată din cauza ta, aşa că mi-e greu să îţi scuz înşelătoriile…

Expresia lui Heloise se prăbuşi.

— Dar ţi s-a părut necesar să faci asta din cauza firii mele neîndurătoare, neînduplecate, care credea că are întotdeauna dreptate… India o privi direct în ochi. Conversaţia aceasta ar fi fost complet diferită înainte ca ea să ajungă în Paris. Îmi pare atât, atât de rău. Îşi înghiţi cu greu nodul din gât. O să mă poţi ierta vreodată?

— Draga mea fată. Heloise se smiorcăi şi îşi înghiţi lacrimile. Nu e nimic de iertat.

— Şi având în vedere că ai conceput un plan atât de elaborat ca să mă faci să cred că plecaseşi în călătorie, cred că îţi subestimezi talentele. A fost un plan strălucit.

— Chiar crezi asta?

— Cred. India râse. Chiar cred. Se opri. Mă întreb,

totuşi…

— Da?

— Nu contează de fapt, e o simplă curiozitate, dar… îşi studie verişoara, apoi zâmbi melancolic. Cât de mulţi bani ai?

Heloise râse, uşurată. Îi trecu prin minte gândul fulgerător că Derek avusese dreptate. Nu era povestea lui ca s-o poată spune.

Şi, din nou, ea se înşelase.

Capitolul 27

Nu e destul să ajungi la timp la destinaţie. Călătoria în sine îţi *aduce la fel de multă bucurie ca şi destinaţia. Chiar şi cea mai dezastruoasă excursie îţi aduce aventuri neaşteptate şi îţi înalţă sufletul. Şi asta ne face mai buni.*

Ghidul Societăţii Doamnelor Călătoare

Derek era mult mai inteligent decât îşi imagina India. Desigur că trebuia să fie perspicace ca să vină cu planul Societăţii Doamnelor Călătoare, dar acesta era numai începutul maşinaţiunilor minţii lui inteligente.

Avusese absolută dreptate când refuzase să spună ce făcuse Heloise, deşi India nu ştia cu siguranţă cât din povestea ei cunoştea. Totuşi, fusese înţelept şi galant când refuzase să dezvăluie secretele femeii vârstnice. Nu îl puteai învinui pentru asta, deşi India îl învinuise la momentul respectiv.

Se gândise poate că avea s-o urmeze imediat la Londra. Nu era nici practic, nici raţional, având în vedere modul în care se despărţiseră, dar el era mai înclinat să asculte de impulsuri şi emoţii. Şi îi declarase că o iubea şi că voia să se căsătorească cu ea, la urma urmei.

Dar nu apăru în prima zi după întoarcerea ei, nici în a doua. În cea de-a treia ea începu să se întrebe dacă va mai

apărea şi îi ceru lui Heloise să facă o anchetă discretă la Societatea Doamnelor Călătoare. Heloise îi raportă îndatoritoare că, din câte ştia Lady Blodgett, Derek nu se întorsese încă la Londra. De ce naiba nu? Ce îl reţinea la Paris? Numai dacă îşi dorea pur şi simplu să stea cât de departe se putea de ea. Ceea ce era o prostie. Ea era mai mult decât pregătită să admită că el avusese dreptate şi că ea se înşelase. Din nou. E drept că el nu avea cum să ştie asta. Când trecu o săptămână întreagă, India trebui să înfrunte adevărul teribil şi evident.

Orice s-ar fi întâmplat între ei la Paris, oricare ar fi fost sentimentele lor, orice ar fi împărtăşit sau spus rămăsese după cum se părea în Paris. În Paris începuse totul, în Paris se terminase totul şi în Paris se părea că avea să rămână.

India nu îşi imaginase niciodată că un asemenea lucru putea să doară atât de mult. O durere adâncă şi neînduplecată îşi făcuse cuib în sufletul ei. Orice ar fi făcut ca să-şi menţină mintea ocupată, durerea era întotdeauna acolo, pândind la graniţele înţelegerii, gata să treacă prin ea iar şi iar şi să îi zdrobească inima. Când se gândea că toată vina îi aparţinea, durerea era şi mai rea. Şi nu avea habar ce să facă.

Totuşi, restul lumii continua fără să se oprească, de parcă nu ar fi ştiut sau nu i-ar fi păsat de disperarea ei cumplită. Îl cunoscu pe logodnicul lui Heloise – James Kirby – şi făcură planuri pentru nunta pe care fericitul cuplu o voia fără întârziere. India se întoarse să lucreze cu Sir Martin, dar numai până găsea o înlocuitoare potrivită. Începuse căutarea imediat.

În a opta zi de la întoarcerea din Paris, India hotărî că era destul. Îi dăduse o săptămână întreagă. O săptămână lungă, nesfârşită, plină de disperare, durere şi regrete. Trebuia făcut ceva, şi era rândul ei.

Dacă Derek refuza să o caute, avea să-i dea ea de urmă, până la capătul pământului dacă trebuia. Nu avea de gând să se înjosească, dar îi datora măcar o scuză. O recunoaştere sinceră, din inimă, a greşelilor ei de judecată şi o cerere la fel de sinceră de iertare. Rămânea de văzut

dacă scuzele menţionate aveau să includă o redeclarare a sentimentelor ei sau nu. Era foarte posibil ca Derek să nu-i mai împărtăşească sentimentele, dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

India Prendergast nu mai fusese niciodată îndrăgostită şi, în momentul acesta, i se părea o stare stânjenitoare, neplăcută şi agonizantă. Dar indiferent cât de puţin durase, fusese minunată, plină de farmec şi încărcată de speranţe şi promisiuni. Doar pentru asta, şi merita să lupte.

Dar mai întâi trebuia să-l găsească pe individul acela nesuferit. În drum spre casa lui Sir Martin, se opri ca să-i trimită lordului Brookings o telegramă în care îl întreba dacă fratele lui mai era în Paris şi, dacă nu, unde era? În exact zece cuvinte.

Primise deja câteva răspunsuri la anunţurile prin care căutase o nouă secretară pentru Martin. Petrecu o mare parte din zi analizând ofertele şi pregătind o listă detaliată de întrebări pentru interviurile individuale. Nu avea niciun plan pentru viitorul ei, dar nu-şi putea continua viaţa până nu îl vedea pe Martin bine aranjat.

La mijlocul după-amiezii, nişte voci înfuriate răsunară în hol. Majordomul lui Martin – Kenton –, poate cea mai calmă fiinţă de pe pământ, nu ridica niciodată vocea.

— Domnişoară Prendergast! Lady Blodgett năvăli în biblioteca lui Martin purtată de un val de indignare, iar Kenton veni în urma ei, jignit şi vorbind incoerent. Numai o vorbă, te rog!

— Lady Blodgett! India îi aruncă o privire rapidă lui Martin, se ridicară amândoi în picioare şi ea îi făcu semn lui Kenton să plece. Bună ziua.

— Nu e deloc o zi bună. De fapt, aş spune că e o zi îngrozitoare. O ţintui pe India cu o privire dură. Şi dumneata, domnişoară Prendergast, eşti de vină.

— Eu? Ce am făcut mai exact? întrebă precaută India.

— Staţi puţin, Lady Blodgett, începu Martin. Bătrâna doamnă îi aruncă o privire veninoasă, şi bietul şi dragul de el se pierdu cu firea. Ce ai făcut, India? întrebă el stins.

India clătină din cap.

— Habar nu am.

— Nepotul meu, scumpul şi dragul de Derek, s-a întors la Londra azi-dimineaţă – inima Indiei tresări – numai ca să fie întâmpinat de autorităţi chiar în momentul în care a coborât din tren şi târât la Newgate!

India rămase fără aer.

— Dumnezeule mare!

Lady Blodgett îşi încrucişă braţele peste piept.

— Nu face pe nevinovata cu mine, domnişoară Prendergast. Cred cu fermitate că Derek nu e cu mult mai rău decât majoritatea tinerilor de vârsta şi de condiţia lui, însă îmi dau foarte bine seama că dumneata crezi că scumpul şi dragul meu nepot e un ticălos lipsit de scrupule.

— Cu siguranţă că nu! pufni India, apoi se opri. Ei bine, acum nu. Recunosc că aşa credeam când ne-am întâlnit prima dată, dar acum… Respiră adânc. Acum cred că a luat-o pur şi simplu pe o cale greşită, dar că e de fapt un om bun.

— Atunci de ce ai pus să fie arestat? Lady Blodgett clătină din cap, mustrător. Nu este deloc corect din partea dumitale, domnişoară Prendergast.

— Nu am pus să fie arestat. O indignare justificată îi coloră cuvintele. Plănuia să îşi ispăşească fărădelegile, şi asta e mai mult decât suficient. Nu vreau să îl văd în închisoare.

— Cineva vrea, spuse întunecată Lady Blodgett.

Martin îşi drese glasul.

— Cred că s-ar putea să fi fost, oh, o mică neînţelegere.

India înţelese imediat adevărul. Se holbă la Martin.

— Ce ai făcut?

— Nimic, într-adevăr. Se trase nervos de guler. Poate că i-am spus în trecere inspectorului Cooper că am auzit cu urechile mele mărturisirea domnului Saunders, şi că aş fi pregătit să depun mărturie în acest sens, dacă era necesar.

— Aha! Lady Blodgett se uită urât la el.

— Şi s-ar mai putea – Martin se dădu înapoi – să-i fi

sugerat că ar fi fost înţelept să supravegheze atent gările, fiindcă domnul Saunders s-ar fi putut întoarce oricând de la Paris.

Asta nu îi stătea deloc în fire lui Martin care, înainte de a se hotărî să o urmeze la Paris, fusese unul dintre oamenii cei mai puţin predispuşi spre judecată şi dezaprobare din lume. Nu ierta ilegalităţile, dar era de obicei dispus să ofere oricui prezumţia de nevinovăţie. Ei i se păruse întotdeauna o atitudine exasperantă.

— Cum ai putut?

— Omul trebuia pedepsit pentru crimele lui, spuse el hotărât. A existat o perioadă în care erai de acord cu mine.

— Dumnezeule mare, Martin, viaţa nu e albă sau neagră, bună sau rea. Şi oamenii, mai ales, nu sunt perfecţi. Nici nu trebuie să ne aşteptăm să fie.

— Tu te aşteptai ca oamenii să fie perfecţi!

— Da, ei bine… Ea ridică din umeri, neajutorată. M-am înşelat.

— Poate că tu te-ai înşelat, dar eu nu. Se îndreptă de spate. Am crezut că aşa era cel mai bine.

Lady Blodgett îi aruncă o privire dezgustată.

— Vai de mine, eşti un măgar pompos, nu?

— De fapt, nu e, spuse India. De obicei e chiar drăguţ. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el.

— Tu te-ai schimbat, India, şi eu, la fel. Ţi-am spus că nu am de gând să renunţ. Privirea lui o căută pe a ei. Credeam că, dacă el iese din viaţa noastră, tu nu ai mai ieşi din viaţa mea.

— Oh, vai de mine, Martin, răspunse ea cu inima strânsă. Credeam că ai înţeles.

— Am înţeles, până la povestea aceea nenorocită cu Saunders şi apoi am crezut – sau am sperat – că lucrurile vor putea fi din nou cum au fost dintotdeauna. Oftă. Dar nu se poate, nu?

— Mă tem că nu. India se întoarse spre Lady Blodgett. Trebuie să îl eliberăm pe Derek imediat. Orice ar fi făcut, e dispus să îndrepte totul şi să-şi răscumpere purtările inechitabile.

Bătrâna doamnă se holbă la ea.

— Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre faptul că Derek se foloseşte de Societatea Doamnelor Călătoare ca să jefuiască femeile credule de economiile lor. Tocmai aţi spus că ştiaţi că e un netrebnic. India se încruntă. Despre ce vorbeaţi?

Lady Blodgett coborî vocea la o şoaptă confidenţială.

— Am presupus că îl credeai netrebnic pentru că are o reputaţie clar colorată.

— Nu, clătină India din cap. Deşi nici asta nu e în favoarea lui.

— Totuşi, faptele rămân. Domnul Saunders trage pe sfoară femeile neajutorate care cedează atracţiei discutabile a călătoriilor. Martin se uită urât la Lady Blodgett.

— Cu siguranţă că nu! Lady Blodgett îşi îndreptă umerii. Eu am făcut-o.

India se holbă la ea.

— Dumneavoastră?

— Nu singură, bineînţeles. Doamna Higginbotham şi doamna Fitzhew-Wellmore au fost alături de mine mereu. Se opri. Vedeţi, nu am considerat-o chiar o fraudă. Oh, eram conştiente că nu ştiam cum să planificăm sau să organizăm o călătorie, dar nimănui nu părea să-i pese. Niciuna dintre doamnele înscrise nu s-au plâns de conferinţele noastre sau de sfaturi, sau de lipsa călătoriilor reale, deşi recunosc că se poate să nu fi menţionat asta. Cu toate acestea, suntem un grup foarte sociabil, în definitiv. Păi, lucrurile mergeau destul de bine până când Derek ne-a privit activităţile într-un mod foarte diferit şi draga de Lady Heloise s-a pierdut, bineînţeles.

— Derek m-a lăsat să cred că era opera lui, spuse încet India. Vă proteja pe dumneavoastră.

— Şi nu a fost un gest nobil din partea lui? Lady Blodgett radia de-a binelea de mândrie. E într-adevăr un băiat foarte atent.

— Deci Derek nu a jefuit femeile de banii lor? În ultimele săptămâni se înşelase de multe ori, dar asta fusese

cea mai mare greşeală a ei.

— Categoric nu.

Martin oftă resemnat.

— Poate că ar trebui să îl sun pe inspectorul Cooper şi să aranjez eliberarea domnului Saunders.

— Vom merge toţi, spuse India ferm. Singurul lucru pe care îl mai putea face era să joace un rol în eliberarea lui. În plus, probabil că ar fi fost mai dispus să îi accepte scuzele dacă îl ajuta să iasă din închisoare.

— Vei călători în trăsura mea, domnişoară Prendergast. Lady Blodgett porni spre uşă. Sir Martin, dumneata va trebui să iei o trăsură de piaţă.

— Dar…

Lady Blodgett îl privi printre gene.

— Da, bineînţeles, murmură Martin. Voi lua o trăsură de piaţă.

După câteva minute, erau pe drum. India de abia putea să stea pe scaun. Repeta şi înlătura o duzină de moduri diferite de a spune ce trebuia spus. Poate că era cel mai bine să spună pur şi simplu totul dintr-o suflare. Că se înşelase. Că îl nedreptăţise foarte mult. Că îl iubea. Că se ruga ca şi el s-o mai iubească.

Trăsura se opri şi Lady Blodgett se întoarse spre ea.

— Înainte de a merge înăuntru, trebuie să mai clarific ceva.

— Foarte bine, spuse precaut India.

Bătrâna doamnă o studie cu atenţie.

— Nutreşti o anumită afecţiune faţă de nepotul meu, nu-i aşa?

India încuviinţă.

— Să îndrăznesc să presupun că eşti îndrăgostită de el?

— Mă tem că da.

— Excelent. Lady Blodgett strălucea. Atunci vom intra.

Coborâră din trăsură, şi India îşi dădu seama că era o greşeală.

Probabil că mintea bietei şi scumpei Lady Blodgett nu

mai era atât de limpede ca odinioară.

— Lady Blodgett. India o luă pe bătrâna doamnă de braţ şi o întoarse cu blândeţe spre trăsură. Noi mergem la Newgate, nu la Clubul Exploratorilor.

— Probabil că nu ai înţeles bine, domnişoară Prendergast. Lady Blodgett se scutură de mâna Indiei, o prinse de cot cu o mână şocant de fermă şi o împinse spre uşă. Effie ţine astăzi o conferinţă despre pericolul de a-ţi pierde bagajele.

— Nimeni nu înţelege mai bine decât mine importanţa acestui subiect, dar trebuie să aranjăm ca Derek să fie eliberat.

— Oh, nu e în închisoare.

— Dar aţi spus…

— Cred că am spus că a fost dus la Newgate. Nu am spus că a rămas acolo.

— Dar l-aţi trimis pe Sir Martin…

— Când eşti bătrână şi slabă faci unele greşeli, dragă, spuse ea înţepată.

India se holbă la ea. Nu era nimic slab în Lady Blodgett.

Bătrâna doamnă intră prima în clădire.

— De fapt, Derek şi-a petrecut o mare parte din zi cu detaliile finale ale unei tranzacţii.

Intrară în sala de conferinţe a Societăţii Doamnelor Călătoare.

— Atunci unde e?

— Şşşt! Lady Blodgett arătă spre podium. Doamna Higginbotham începuse deja să vorbească. Era flancată de două forme rectangulare mari, acoperite cu pânză. Doamna Fitzhew-Wellmore stătea pe un scaun, în spatele ei. Camera era impresionant de plină. Lady Blodgett se aplecă mai aproape de India şi îi şopti:

— Acolo pare să fie un scaun liber. De ce nu te duci să aştepţi acolo, iar eu o să urc pe podium, lângă Effie şi Poppy?

India nu putea să contrazică o doamnă bătrână, într-o cameră plină de doamne bătrâne care ascultau ce era de

făcut ca să nu-şi piardă bagajele. Pentru moment, era mult prea neliniştită ca să stea jos şi ar fi preferat să rămână în picioare în spate. În plus, trebuia să îl vadă pe Derek, şi era evident că nu avea să mai capete alte informaţii de la Lady Blodgett înainte ca doamna Higginbotham să termine.

— Aici avem un geamantan corect etichetat. Doamna Higginbotham trase pânza de pe forma din dreapta ei şi descoperi un cufăr nou, acoperit cu pânză, cu stinghii de lemn, legat în piele şi garnisit cu alamă. Acesta a sosit chiar azi de la Paris.

— Cu noile tale haine înăuntru, spuse o voce calmă lângă ea. Mama ţi le-a trimis.

— Derek! Pulsul ei o luă razna.

— Linişte. Vocea lui era şoptită. Mătuşii Guinevere nu îi plac întreruperile în timpul conferinţelor.

— Da, bineînţeles, dar avem mult de vorbit. Era tot ce putea face ca să nu îl cuprindă în braţe.

— Şşşt! El arătă spre podium. Părea să se stăpânească fără nicio greutate. Inima ei se strânse.

— Şi aici avem un exemplu nefericit despre ce se întâmplă atunci când bagajul nu are adresa corectă. Doamna Higginbotham aruncă audienţei o privire mustrătoare, de parcă toată lumea era complice la proasta etichetare a bagajului. Trebuia să ajungă la Paris… Trase pânza de pe cea de-a doua formă acoperită.

India rămase fără aer.

— Acela e cufărul meu!

— Şi a ajuns în schimb la Praga.

India se holbă la ea.

— Praga?

— Lucrurile astea se întâmplă, ştii. Derek ridică din umeri. Praga, Paris, e uşor să greşeşti.

— Nu, nu e. India clătină din cap. Praga şi Paris nu seamănă deloc, în afara faptului că încep cu litera P. Îl privi printre gene. *Tu* ai completat etichetele bagajelor înainte de a pleca din Londra.

— Chiar aşa? El zâmbi într-un mod mult prea inocent. Chiar nu-mi amintesc. Şi nu mai contează, din moment ce

ţi-ai recuperat cufărul.

— Derek…

— Domnule Saunders. Vocea doamnei Higginbotham răsună de pe podium. Pot să vă sugerez să discutaţi în altă cameră, pentru ca toată lumea să poată fi atentă la subiectul de azi al bagajelor pierdute, şi nu să ciulească urechea ca să audă ce ai de spus dumneata şi ce îţi răspunde domnişoara Prendergast? Deşi sunt sigură că e fascinant.

— Chiar aşa, doamnă Higginbotham, e fascinant. Scuzele mele! Derek se înclină în faţa restului grupului. Doamnelor.

O prinse pe India de mână şi o târî pur şi simplu afară. După ce închise uşile, se întoarse spre ea.

— Derek, eu…

El o luă în braţe şi îşi apăsă buzele peste buzele ei, furându-i răsuflarea şi pârjolindu-i inima. În cele din urmă, ridică fruntea şi îi rânji.

— Bună ziua, domnişoară Prendergast!

— Domnule Saunders. Ea ridică privirea spre el. Ce avea bărbatul acesta, de o lăsa mereu fără cuvinte? Arăţi… bine.

El râse.

— Nu e rău pentru un om recent eliberat din închisoare.

Ea se dădu înapoi.

— Îmi pare rău de asta. Sir Martin a crezut…

Sprâncenele lui Derek se ridicară.

— A fost opera lui?

— Mă tem că da.

— Nu a ta?

— Nu. Ea oftă. Chiar şi înainte de a afla adevărul despre Societatea Doamnelor Călătoare şi despre mătuşa ta şi prietenele ei, nu voiam să fii întemniţat.

— Prefer să stau departe de închisoare.

— Şi să o ţii şi pe Lady Blodgett şi pe celelalte doamne departe de închisoare.

El încuviinţă.

— Am aranjat ca societatea să fie complet cinstită pe viitor.

— Oh?

— Lordul Westrale are numeroase afaceri personale şi este asociat la altele. Una dintre ele e cea a unui antreprenor de călătorii, care crede că ideea unei societăţi şi a unei agenţii de călătorie pentru femei e grozavă. Cumpără activul societăţii – în cea mai mare parte lista membrilor şi numele ei – împreună cu serviciile mătuşii Guinevere şi ale prietenelor ei. Vor primi o sumă frumoasă la început şi un salariu trimestrial pentru serviciile lor în continuare. De asemenea, vor rămâne faţa publică a societăţii, şi vor continua să îşi ofere conferinţele şi sfaturile atât cât doresc s-o facă. Însă nu vor mai organiza nicio călătorie. Niciodată.

Ea râse.

— O soluţie grozavă.

El rânji.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Ea îl studie cu atenţie.

— Înseamnă că nu te-am reformat, nu-i aşa?

— Mă tem că nu.

— Pentru că nu era nimic de reformat.

— Nu în ceea ce priveşte Societatea Doamnelor Călătoare. El chicoti. Îmi pare rău că eşti dezamăgită, dar cred că am multe obiceiuri păcătoase asupra cărora poţi să te concentrezi.

— Intenţionezi deci să-ţi continui obiceiurile păcătoase?

— Categoric. Îşi frecă nasul de gâtul ei. Pentru că reformarea mea te va ţine foarte ocupată.

— Bun. Ea se înfioră sub atingerea lui şi îşi învinse dorinţa de a se topi la picioarele lui, ca o budincă. Oh, cât despre declaraţia că nu sunt genul de femeie cu care să te căsătoreşti…

— Ai greşit.

Ea se încruntă.

— Îmi voi petrece restul vieţii greşind în toate?

— Sper că da. Rânji, cu faţa lipită de gâtul ei. Gândeşte-te cât de bine ne vom distra.

Un sentiment foarte chinuitor de aşteptare o cuprinse, când se gândi la înţelesul exact al cuvântului distracţie. Un sentiment care putea fi pus, evident, pe seama mângâierii buzelor lui, care era într-adevăr minunată. Încercă să ascundă faptul că i se tăiase respiraţia şi nu reuşi.

— Acum înţeleg de ce erau prosteşti toate motivele acelea pentru care nu ne puteam căsători. Prin urmare, acum sunt dispusă să mă căsătoresc cu tine.

El ridică fruntea şi se uită fix la ea.

— Nu cred că ţi-am cerut-o.

— Sunt foarte conştientă de asta, pufni ea. E foarte enervant. Deşi ţi-ai arătat intenţiile destul de limpede.

— Totuşi… El clătină din cap cu regret. Nu cred că un bărbat poate fi tras la răspundere pentru declaraţiile pe care le face atunci când nu e complet îmbrăcat.

— Foarte bine atunci. Ea ridică din umeri. Nu te căsători cu mine.

Fruntea lui se încruntă.

— Ai de gând să-mi faci asta tot restul vieţii?

— Ce să-ţi fac?

— Să mă scoţi din minţi cu totul.

Ea îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Sper că da, Derek. Îşi strecură braţele în jurul gâtului lui şi îl trase lângă ea. Ceea ce găsise – ceea ce găsiseră – nu era cu siguranţă logic sau practic, sau raţional. Nu credea că iubirea putea fi vreodată eficientă sau organizată. Ciudat că niciuna dintre aceste calităţi nu conta deloc în comparaţie cu bucuria pură de a fi în braţele lui. Sau de a-l avea în viaţa ei. Netrebnicul nepăsător şi fata bătrână raţională.

Pentru acum şi pentru tot restul vieţii lor.

Nu avea absolut niciun sens.

*

Uşa sălii de conferinţe se închise încet.

— Crezi că ne-au văzut? Privirea lui Poppy trecu de la o prietenă la alta.

— Oh, mă îndoiesc. Guinevere înlătură întrebarea cu un gest. Oricum, cred că nu le-ar fi păsat. Şi am deschis doar puţin uşa. Aşa că a trebuit să ne înghesuim ca să prindem ceva.

— Poppy nu ar fi lăsat pe nimeni să mai vadă ceva. Effie se încruntă la ea.

— De fapt, nici nu erau multe de văzut, murmură Poppy. Dar a fost încântător.

— Şi nici noi nu am vrut să deranjăm, spuse Gwen ferm. Am vrut pur şi simplu să ne confirmăm bănuielile, şi acum am făcut-o.

— E perfect, oftă Poppy, şi un zâmbet nostalgic îi ridică colţurile buzelor. Pur şi simplu perfect.

— Altă călătorie de succes terminată, încuviinţă Gwen cu satisfacţie. Datorită nouă.

Effie se încruntă.

— Noi nu am făcut nimic.

— Am putea spune că, dacă nu am fi pus bazele Societăţii Doamnelor Călătoare, spuse încet Poppy, Derek nu ar fi trebuit să încerce să o găsească pe Lady Heloise, şi India nu ar fi insistat să îl însoţească.

— Nu ştim exact ce s-a întâmplat la Paris. Nu au găsit-o pe Lady Heloise, la urma urmei. Effie se opri. Dar se pare că a ieşit bine.

— Draga mea prietenă, ştii la fel de bine ca mine că sfârşitul unui drum nu e niciodată la fel de important; importantă e călătoria până acolo. Nu comoara e importantă; căutarea ei este. Şi fiindcă datorită nouă a început nepotul meu călătoria, împreună cu domnişoara Prendergast, putem să ne însuşim în mod legitim rezultatul.

— Cu siguranţă că ne-am fi însuşit vina, dacă nu ar fi mers bine, se cutremură Effie.

— Exact, încuviinţă cu satisfacţie Gwen. Cred că putem considera Societatea Doamnelor Călătoare o întreprindere de succes.

— Nu-mi aduc aminte să mă fi distrat atât de bine de

ani în şir, spuse Effie cu un zâmbet gânditor. Nu mă aşteptam deloc.

— Nici eu, rânji Poppy. Şi trebuie să spun că mă simt mai tânără.

— Un beneficiu în plus, râse Gwen. Şi cine ştie unde poate duce următorul drum. Le zâmbi afectuos femeilor dragi care fuseseră alături de ea o mare parte din drumul prin viaţă şi aveau să îi rămână alături până la ultima suflare.

— Şi ştiu că eu, una, de-abia aştept.

Sfârşit